

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

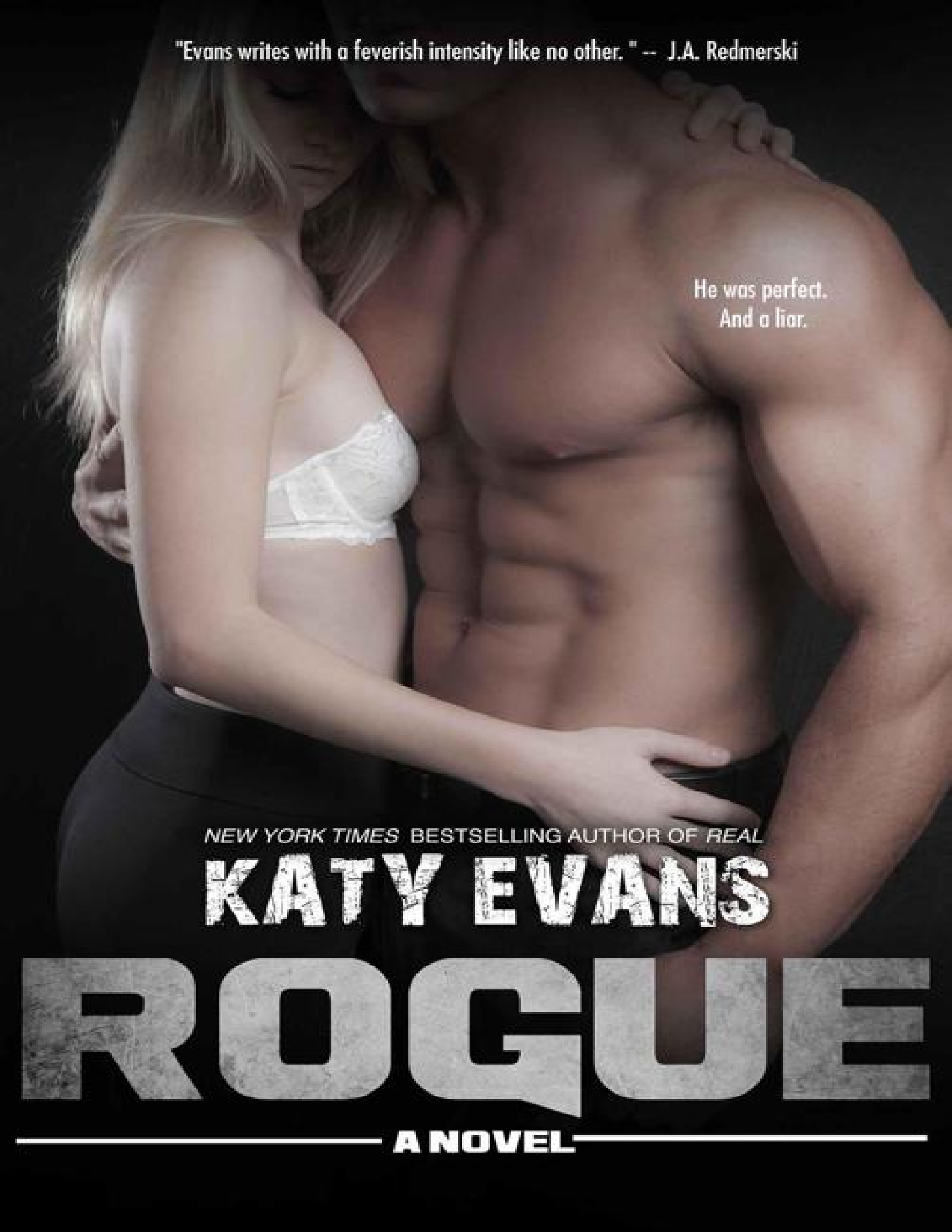
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Evans writes with a feverish intensity like no other." -- J.A. Redmerski

He was perfect.
And a liar.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF REAL

KATY EVANS

ROGUE

A NOVEL

Katy Evans'ın *USA Today* ve *New York Times* çöksatan serisi, tutku hakkında inandığınız her şeyi bir kenara bırakıyor ve tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı bir soru soruyor: "Hissettikleriniz ne kadar GERÇEK?"

Katy Evans'a övgü ve

Yeraltı dövüş dünyasının durdurulamaz kötü çocuğu Remington Tate, sonunda Brooke Dumas'ın dengiyle karşılaştı.

"TATLI, KORKUTUCU, DOYURUCU, TATMIN EDİCİ, SEKSI, KALP KIRICI, ÇILGIN, YOĞUN, GÜZEL-OH, ATEŞLİ DEMİŞ MIYDIM?!"

-Reality Bites

"Yeni bir kitap aşkım var ve adı Remington Tate."

-Martini Times

"Remy alfa erkeklerin kralıdır."

-Romance Addiction

"Bağımlılık Yapıcı Yakıcı bir çıkış."

-Christina Lauren, Beautiful Bastard serisinin yazarı

"Bu kitaba bayıldım. Hakkında konuşmadan duramadım."

-Sevgili Yazar

"Yazarlığı yepyeni bir seviyeye taşıdığı için Bayan Evans'a tebrikler. Okuduğunuz her kelimeyi HİSSETMENİZİ sağlıyor."

-Reality Bites

"Remy karmaşık biriydi ve hikâyesi kalbimi kırdı... beni ağlattı! Katy Evans tüm hikaye boyunca beni koltuğumun ucunda tuttu. . . . Hiç şüphesiz Remy'ye tamamen AŞIK oldum."

-Totally Booked

"Sinirli, öfkeli, hissedilir bir gerilim ve kışkırtıcı bir seksle dolu bu hikaye duygusal bir darbe indiriyor "

-Library Journal

"Daha önce okuduğum hiçbir şeye benzemiyor. [Yaşanması gereken bir aşk hikayesi çünkü yaşamadan anlayamazsınız ... asla unutamayacağınız bir roller-coaster yolculuğu!"

-Books over Boys

"Bazı kitaplar özeldir. . . . Bir yazar için okuyucularına gerçekten sarılabilmek ve onları kucaklayabilmek ne kadar nadir bir armağandır. Katy Evans tam da bunu yapıyor."

-SubClub Kitapları

Brooke ve Remy tam da birbirlerine en çok ihtiyaç duydukları anda ring kenarından uzaklaştırılır.

"BUHARLI, SEKSI, YOĞUN VE EROTIK, *BENİM*KI SIZI IPLERDEN SARKITACAK. VE DAHA FAZLASI İÇİN YALVARACAKSINIZ."

-Alice Clayton, Wallbanger'in USA Today çoksatan yazarı

"Wow-Katy Evans izlenecek biri."

-Wicked Little Pixie

Remington Tate gibi karmaşık bir adamı ne harekete geçirir? Bırakın size kendi sözleriyle anlatsın. . . .

"BAŞTAN ÇIKARICI, VAHŞİ VE İÇGÜDÜSEL."

-Christina Lauren

"Bu kitabı okumak gelmiş geçmiş en iyi ön sevişme gibi. The cinsel gerilim inanılmazdı Remington Tate'i dünyanın sonuna kadar takip edeceğim."

-Emme Rollins

ROGUE

katy evans

Galeri Kitaplar

New York LoxJön Toronto Sycdney New Oehli

Gerçekleşen rüyalara
ve CeCe için, bir rüya gerçek oldu

Serseri:

isim

İlkesiz biri; görüldüğü gibi olmayan bir kişi, özellikle bir erkek. Bir alçak.

fiil

Aldatmak

Yok

etmek

Bir haydut gibi davranın

sıfat

Ait olmayan, örneğin ait olmayan bir adam. Hain, vahşi ve öngörülemez, normdan sapan biri gibi; örneğin, haydut bir polis. Ya da belki haydut bir beyaz atlı prens.

tarafından Daughtry
tarafından Bat for Lashes
tarafından One Direction
tarafından Lana Del Rey
tarafından Katy Perry
tarafından Alex & Sierra
tarafından Daughtry
tarafından Beyoncé
tarafından Alex & Sierra
tarafından Secondhand Serenade
tarafından Armin Van Buuren

Ön kapımın tıktığını ilk fark ettiğimde, sikim miyavlayan bir kadının amcığının birkaç santim derinine gömülmüştü. Çekiliyorum ve bir avuç çarşaf alıp ona doğru fırlatıyorum ve artık sikim olmadığı için protesto ederek inliyor.

"Örtün, şekerim, üç saniyen var. . ." *İki.*

Bir.

The Kapımda ilk beliren Derek oldu. "Baban seni istiyor." Yanındaki de şerefsiz üvey kardeşim Wyatt ve beni gördüğüne pek sevinmişe benzemiyor. Ne diyebilirim ki? Karşılıklı. Pantolonumun içine atladım. "İkinizi birden mi gönderdi?" Neredeyse gülerek soruyorum. "Eğer bir kız olsaydım, sanırım bu duygularımın incindiği kısım olurdu."

Her iki adam da odaya giriyor ve hızlı göz hareketleriyle bölgeyi kontrol ediyor. They geldiğimi görmedi. Bir saniyeden kısa bir süre içinde Derek'i duvara yasladım ve Wyatt'ı boğarak tuttum. Adamların geri kalanının içeri girmesini izlerken onları kapıya doğru döndürüyorum. Yedi kişi, artı benim elimde kıvranan iki kişi. The dokuz kişilik ekip, babamın liderliğindeki Yeraltı uygulama komitesini oluşturuyor - buradaki her adam farklı bir beceri seviyesine sahip. Hiçbiri, tek bir tanesi bile *benim* kadar yetenekli değil.

Babamın kardeşi ve sağ kolu Eric Slater içeri girerken, "Sen de dahil olsaydın, dokuz kişilik bir görev olacağını çok iyi biliyorsun," diyor. Eric sert, sessiz ve tehlikelidir. O benim amcam ve büyürken sahip olduğum babaya en yakın şey. Bana babamın özel küçük çetesi arasında yaşamayı öğretti - hayır, yaşamayı değil. Bana hayatta kalmayı öğretti. Koşullarımı kabullenmeyi ve gelişmeyi. Onun sayesinde daha zeki, daha güçlü, daha acımasız oldum. Öğrenilecek ne varsa milyarıncı güçle çarparak öğrendim. The öldürmenin ya da öldürülmenin gücü.

Beceriği kullanıp kullanmayacağınız önemli değil, bu bir sigorta. Hiç sigorta diye bir şey duydun mu, evlat? Sigortası olan insanlar nadiren kullanır. Bir boka sahip olmayanların sigortaya ihtiyacı olur. Şu oku görüyor musun? Kullan onu. Bıçağı gördün mü? Kullanın, uçurun, en az eforla en fazla hasarı nasıl vereceğinizi öğrenin. . . .

Her türlü sigortam var. Tüm zihnim bir saniyeden daha kısa bir sürede en kötü durumu düşünmeye programlanmış bir bilgisayar. Şu anda, bu adamların hepsinin silahlı olduğunu biliyorum. Bazıları çoraplarının altında, sırtlarının alt kısmında ya da ceketlerinin ön kapaklarında iki silah taşıyor. Eric gözlerimin her birini tarayışını izliyor ve benimle gurur duyduğunu belli ederek gülümsüyor. Ceketini açıyor ve belindeki silaha bakıyor. "Silahıma dokunmak ister misin? Al bakalım Grey." Silahı çıkarıp uzatıyor, namlusu elinde.

Wyatt'ın bayılmasına iki saniye kaldığını hissettiğimde elimdeki iki adamı bırakıyorum. Onları geri çekiyorum, sonra da bir hamleyle duvara çarptırıyorum. "Bana ne söylemek istediği umurumda bile değil," diyorum.

Eric yatak odamın etrafına bakıyor. Evim tertemizdir. Ben dağınıklık yapmam. Bir şöhretim var ve bir iğne düşmesi sesi duymak hoşuma gidiyor... bu pisliklerin ilk etapta stüdyo çatı katıma girdiğini duymamın nedeni. "Hâlâ bu fahişeleri mi beceriyorsun? Bu suratla bir tanrıça bile bulabilirsin Grey."

Yatağımdaki kadına bakıyor. Bir başyapıt değil, doğru, ama kıcı havada yatağa bastırılmış gibi görünüyor ve benden para dışında hiçbir şey beklemiyor. Para verebilirim. Para ve sik, ikisi de bende bolca var.

Yerdeki elbiseyi alıp fahişeye fırlatıyorum. "Çıkıp eve gitme zamanı, tatlım." Then'dan Eric'e: "Cevabım hayır."

Komodininin üzerindeki desteden birkaç banknot çıkarıp fahişenin uzattığı eline tutuşturuyorum. Paraları sutyeninin içine yuvarlayarak büyük bir gösteri yapıyor ve erkekler onun geçmesine izin vermek için ayrılıyor, bazıları ıslık çalarken o paraları yudumluyor.

Eric bana yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "O lösemi, Greyson. Dizginleri oğluna devretmesi gerekiyor."

"Bana artık acıyabilirmişim gibi bakma."

"Olayı temizledi. Artık adam öldürmek yok. Tüm işler artık tamamen finansal. Artık açık düşmanımız yok. The Underground oldukça başarılı girişim ve bunu oğluna devretmek istiyor. Onun son isteğini reddedecek kadar soğukkanlı mısınız?"

"Ne diyebilirim ki, onun kanı damarlarımda dolaşıyor." Siyah bir tişört alıp üzerime geçiriyorum, mütevazılıktan değil, bebeklerimi yüklemeye başlayabilmek için. Glock'um, bir Ka-Bar, iki küçük bıçak, iki gümüş yıldız.

"Oğlum. . ." Bana doğru bir adım atıyor ve ben de onun tek siyah gözüyle karşılaşıyorum - sahte olanla değil. Onu birkaç yıldır görmemiştim. Bana 38'lik Special'ı nasıl kullanacağımı öğreten oydu. "Ölüyor," diye anlamlı bir şekilde vurguluyor, elini omzuma koyuyor. "Uzun sürmeyecek. Altı ayı var, ya da daha az."

"Umursayacağımı düşünmesine şaşırdım."

"Belki çapkınlık yapmayı bıraktığında umursamaya başlarsın. *Biz*" -odadaki erkekleri işaret ediyor- "*senin* kontrolü ele alan kişi olmanı istiyoruz. Sana sadık kalacağız."

Kollarımı kavuşturuyorum ve üvey kardeşim Wyatt'a, babamın evcil hayvanı olan "Whiz "e bakıyorum. "Onun köpeği olduğum ve her dediğini yaptığım sürece mi? Hayır, teşekkürler."

"*Sana* sadık kalacağız," diye vurguluyor. "Sadece sana."

Başını adamlara doğru sallıyor. İçlerinden biri avucunun ortasını keser. Yakında hepsi takip edecek.

Kapıma kan damlamaya başladı.

Eric başını eğiyor ve kendi avucunu kesiyor. "Sana söz veriyoruz." Kanayan elini uzatıyor.

"Ben sizin lideriniz değilim," diyorum.

"Babanın, annenin yerini açıklamaya nihayet istekli olduğunu anladığında liderimiz olacaksın."

Damarlarıma buz yayılıyor ve Eric ondan bahsederken sesim sertleşiyor. "Annem hakkında ne biliyorsun?"

"Onun nerede olduğunu biliyor ve bizimle gelmezsen onunla birlikte ölecek. Morfin onu hayalperest yapıyor. Sana ihtiyacımız var Greyson."

Yüzüm hissettiğim kargaşadan hiçbir şey göstermiyor. Annem. The hatırladığım tek iyi şey. İlk cinayetimi işlediğimde yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Tam onun önünde insanlığımı kaybetmiş ve annemin oğlunun bir hayvana dönüştüğünü görmesine izin vermişim. "Nerede o?"

Hırladım.

"Çatışmanın olduğu yere doğru uçuyor; onu orada karşılamak üzere bir uçağımız hazır."

Eşyaları siyah bir kutuya tıktırıyorum. Bir dizüstü bilgisayar. Daha fazla silah. Babamla uğraştığında, onunla düz bir şekilde uğraşamazsın. Babam bana eğri olmayı öğretti. Sanırım en iyisinden öğrendim. Leatherman alet bıçağımı alıyorum, avucumu derinlemesine kesiyorum ve Eric'in eline vuruyorum, kanlarımız birbirine karışıyor. "Onu bulana kadar," diye fısıldıyorum. The diğer adamlar yanıma gelip benimle tokalaşıyor.

Gözlerini arıyorum ve bakışlarımla buluştuklarından emin oluyorum. There bakışlarımda bir tehdit var ve beni tanıyorlarsa buna kulak vereceklerini biliyorum.

Hangi sözler söylenirse söylensin, hangi eylemler gerçekleştirilirse gerçekleştirilsin, gözlerimi asla ama asla bir başkasının gözlerinden ayırmam. The sağa ya da sola kaymaları, küçücük kayma, bana birinin bilgisayarına girmemden daha çok şey anlatır. Ama onu da yapıyorum.

Kimseye güvenmiyorum. Sağ elim sol elime güvenmiyor. Ama karşımdaki dokuz adam arasında en güçlüsü olarak en az güvendiğim kişi Eric Slater. İşin aslı, en çok değer verdiğim kişi de o. O ve arkadaşım C.C. Hamilton -ama C.C. ben ayrıldıktan sonra bile beni ziyaret ediyor, gizlice annemin izini sürmeme yardım ediyor. Ona bir insana güvenilebileceğim kadar güveniyorum. Bu da her geldiğinde onu sorguya çektiğim anlamına geliyor. Babamın benimle buluştuğunu bilip bilmediğinden asla emin olamıyorum.

Lanet olsun, kan yeminiyle bile, bu adamların her birinin sadakatini test etmem gerekecek ki bana güvenilebilsinler.

Bir gece sonra babamı Los Angeles Underground'da kameralarla donatılmış kapalı bir odada bulduk. The Yeraltı bizim geçim kaynağımız. Her sezon, haftada iki ya da üç kez dövüşçülerin karşı karşıya geldiği bir yer. Etkinlikler düzenliyor, bilet satıyor, depolarda, barlarda, otoparklarda - insanları içeri sokabileceğimiz ve iyi bir anlaşma yapabileceğimiz her yerde - dövüşleri programlıyoruz. Sadece The biletleri bile bize bir servet kazandırıyor. Ama bir yandan da kumar oynamak bize on kat daha fazla kazandırıyor.

Bu gece, çılgın atan insanlar ve gürültülü dövüşlerle tıka basa dolu, bara dönüştürülmüş bir depodayız. Eskiden dövüşlerin gerçekleşeceği yerleri, hangi dövüşçünün kiminle karşılaşacağını stratejik olarak planlamaktan zevk

alırdım, ama artık hepsi

ekibin geri kalanı tarafından halledilir. Organizasyondan, eğlencelere ve kumara kadar her şey.

Çatışmalar başlarken Eric'le birlikte aşağı iniyorum, gözlerim kalabalığı tarıyor, seyirci sayısını, güvenlik kameralarının yerini, çıkışları ölçüyor.

Küçük, karanlık bir koridora giriyoruz ve Eric kapıyı sarsarak açmadan önce son kapıda duruyoruz. "Bu gece burada bulunmanı teklifimi kabul ettiğin anlamına mı alıyorum?" diye soruyor babam kapı açılır açılmaz ve ben içeri adım atar atmaz. Odadaki çıkışları, pencereleri ve insan sayısını kontrol ediyorum.

Gülüyor ama güçlü bir ses değil.

"Seni vurmaya hazır bir keskin nişancım olup olmadığını merak etmeyi bıraktığında, belki daha yakına gelirsin. Sadece varlığım bile seni rahatsız ediyor."

Ona soğuk bir şekilde gülümsüyorum. Julian Slater düşmanları arasında "Katliam" olarak anılır; sorunlarını eski yöntemlerle susturan bir adam olduğundan şüphelenilir. Zayıf ve tekerlekli sandalyede bile olsa, babamın verebileceği zararı asla hafife almayacağım. Birinin yıkıcı yeteneklerini ölçen bir dünyada, babam nükleer bomba olurdu ve bunu bilmiyor muydunuz? Piç şimdiden bana sözlü kusmuk atmaya başladı. "Bir boğa kadar iyi görünüyorsun, Greyson. Bahse girerim hâlâ eğlenmek için lastik çeviriyor ve uykunda birkaç amcık yapıyorsundur. Şu anda ne düşündüğünü bilmek için bir peniden fazlasını verirdim ve ne kadar cimri olabileceğimi biliyorsun. Benden tek bir kuruş bile çalınsa ne yaptığımı biliyorsun."

"Çok net hatırlıyorum. Senin için pis işleri yaptığım için. O yüzden seni o kuruştan kurtaralım. Düşünüyorum da, neden ölmeni beklemekle uğraşayım ki? Şu anda oksijen tüpünü parçalayabilir ve seninle güzelce ilgilenebilirim." Yavaşça, soğuk bir gülümsemeyle bakışlarını tutuyorum, kotumun arka cebinden siyah deri eldivenlerimi çıkarıyorum ve bir elimi içine sokmaya başlıyorum.

Sessiz bir an için bana ters ters baktı. "Saygısızlığın bittiğinde git ve temizlen *Greyson*."

Adamlardan biri takım elbisesiyle öne çıkıyor.

Elimi sakince diğer deri eldivenimin içine sokuyorum.

"Eskisi gibi adını kimse bilmeyecek," diye başlıyor babam daha yumuşak bir tonda. "Oğlum olarak istediğin paraya ve hayata sahip olabilirsin, hatta bir prens gibi yaşamayı talep ediyorum. Ama bu işte senin aklına ve kalbine ihtiyacım var. The iş önce gelir ve bu konuda senden söz alacağım."

"Kalbim yok, ama kafamı alabilirsin. The iş, var olan ve şimdiye kadar olan her şeydir. Ben işimim."

Sessizlik.

Birbirimizi inceleyeceğiz.

Gözlerindeki saygıyı, hatta belki biraz da korkuyu görebiliyorum. Artık onun tarafından kolayca zorbalığa uğrayan on üç yaşında bir çocuk değilim.

"Yokluğunuzda geçen beş yıl boyunca müşterilerim ..." diye başlıyor, "... Yeraltı'nda bizden hiçbir zayıflık görmediler. Borçlu olduğumuz tek bir kuruşu bile affedemeyiz yoksa zayıf olarak görülürüz ve şu anda yapılması gereken pek çok tahsilat var."

"Neden bunu kölelerine yaptırmıyorsun?"

"Çünkü senin kadar temiz kimse yok. Savaşçılar bile senin kim olduğunu bilmiyor. Sıfır iz. Girdin, çıktın, kayıp yok ve yüzde yüz başarı oranı."

Eric babamın eski Beretta'sını çıkarıp bir barış sembolü olarak bana uzatıyor ve elime aldığımda, iki kilodan biraz fazla çelik, kendimi onu çevirirken ve babamın alına nişan alırken buluyorum. "Bunun yerine Beretta Storm'unu alsam ve bana ilk olarak annemin nerede olduğunu söylemeye başlaman için seni cesaretlendirsem nasıl olur?"

Bana buz gibi bakıyor. "İşi bitirdiğinde, annenin yerini açıklayacağım."

Onun yerine silahı kaldırdım. "Önce sen ölebilirsin, yaşlı adam. Yoluna devam ediyorsun ve ben onu görmek istiyorum."

Babamın gözleri önce Eric'e, sonra da bana kayıyor. Babam orada öylece otururken Eric'in bana gerçekten "sadık" olup olmayacağını merak ediyorum.

"Eğer ölürsem," diye söze başlıyor babam, "onun yeri güvenli bir yerde, bir zarfın içinde güvenli bir şekilde ortaya çıkacak. Ama bu listedeki her ismin bana olan borcunu tahsil ederek *bana* sadık olduğunu kanıtlayana kadar hiçbir şeyi açıklamayacağım - bu kadar yıl ayrı kaldıktan sonra bile -. Bunu yaparsan Greyson, Yeraltı senin olur."

Eric yakındaki bir sandığa doğru yürür ve uzun bir liste çıkarır.

"Senin gerçek adını kullanmayacağız," diye fısıldıyor Eric elini uzatırken. "Sen artık İnfazcı'sın, Koleksiyoncumuz; eski takma adını kullanacaksın."

"Sıfır," diyor odadaki diğer erkekler, neredeyse saygıyla. Çünkü benim sıfır kimliğim var ve sıfır iz bırakıyorum. Cep telefonlarının içinden çorapların içinden geçer gibi geçiyorum. Ben bir hiçim, bir numarayım, insan bile değilim. "Belki de artık o takma isme yanıt vermiyorumdur," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı deri eldivenlerimin içine sokup uzatmadan önce kıvırıyorum ve listeyi açıyorum.

"Buna cevap vereceksin çünkü sen benim oğlumsun. Ve onu görmek istiyorsun. Şimdi üzerinizi değiştirin ve listede aşağı doğru ilerleyin."

İsimleri yukarıdan aşağıya tarıyorum. "Annemin yerini öğrenmek için şantaj yapacak, korkutacak, işkence edecek ya da sadece soyacak kırk sekiz kişi mi?"

"Bana borçlu olan, bana ait olan ve geri alınması gereken bir şeye sahip olan kırk sekiz kişi."

Takım elbiseyi askısından tutup kapıya yöneldiğimde kemiklerimin derinliklerine tanıdık bir ürperti yerleşiyor ve bu borçluların her biri hakkında ilgili bilgileri edinmenin ne kadar zamanımı alacağını hesaplamaya çalışıyorum. Onlarla buluşmam, iyi yoldan pazarlık yapmaya çalışmam, sonra da zor yoldan pazarlık yapmam kaç ayımı alacak.

"Ve oğlum," diye sesleniyor, ben arkamı dönerken sesi güçleniyor. "Tekrar hoş geldin."

Ona buz gibi bir gülümseme gönderiyorum. Çünkü o hasta değil. Bu liste üzerine bahse girerim. Ama annemi bulmak istiyorum. The hayatımda sevdiğim tek şey. Onu bulmak için öldürmem ~~geliyor~~ öldüreceğim.

"Umarım ölümün yavaş olur," diye fısıldıyorum babama, soğuk arduvaz gözlerine bakarak. "Yavaş ve acılı."

Melanie

Bazen bir acıma partisini durdurmanın tek yolu gerçek bir parti vermektir.

Sıcak bedenler itişip kakışırken havada beklenti uğulduyor, bedenim diğer dansçıların arasında geriliyor. Etrafımızdaki eğlencenin yanlarımda kasırğa gibi döndüğünü ve beni sarhoş ettiğini hissedebiliyorum.

Vücudum dans etmekten kayganlaşmış, ipeksi altın rengi üstüm ve uyumlu eteğim kıvrımlarıma öyle bir yapışıyor ki muhtemelen sütyen giymem gerektiğini söylüyor.

The nemli kumaşın fırçalanması sadece meme uçlarımdan ipeğin içine girmesine ve birkaç seçici erkek gözünün bana doğru çekilmesine neden oluyor.

Ama artık çok geç ve kalabalık müzikle, dansla coşmuş durumda.

Bu küçük bar/restoranı dekore ettiğim müşterilerimden biri patronumu ve tüm iş arkadaşlarımı davet edince bu akşam uğradım. Sadece bir içki demiştim ama fazladan birkaç tane daha içtim ve elimdeki yarısı boş olan şu an *ciddi* anlamda sonuncusu.

Bir adam yaklaşıyor.

Ani, seni çalmak istiyorum gülümsemesini kaçıramam. "Benimle dans etmek ister misin?"

"Zaten öyleyiz!" Onunla birlikte biraz hareket ederek, kalçalarımı daha sert sallayarak söylüyorum.

The adam bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Benimle yalnız dans etmek ister misin diye sormuştum. Başka bir yerde?"

Ona bakıyorum, biraz uçmuş ve başım dönmüş hissediyorum. Onunla dans etmek istiyor muyum?

Sevimli biri. Seksi değil ama sevimli. Ayıkken sevimli olması *imkansız Jose*. Ama sarhoş, sevimli tamamen yapılabilir. Cevabı vücudumda bulmaya çalışıyorum. Bir karıncalanma. Bir istek. Ve hayır. Bugün hala umutsuz hissediyorum.

Darbeyi hafifletmek için gülümseyerek ondan uzaklaşıyorum ama o

bedenime yaklaşıyor ve pervasızca kulağıma fısıldıyor, "Seni gerçekten eve götürmek istiyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Gülüyorum, teklif ettiği içkiyi şakacı ama sert bir şekilde başımı sallayarak reddediyorum.

Sanırım şimdiden biraz fazla sarhoşum ve eve kendim gitmeliyim.

Ama olası bir müşteriye kızdırmak istemediğim için yanağına bir öpücük kondurup "Ama teşekkürler" diyorum ve uzaklaşıyorum. Beni bileğimden tutup durduruyor ve beni döndürüyor, gözleri ateşli ve şehvetli. "Hayır. Gerçekten. Seni eve götürmek istiyorum."

Ona bir kez daha bakıyorum. Zengin ve biraz da hak sahibi görünüyor, beni her zaman kullanan türden ve birden kendimi daha da umutsuz, daha da savunmasız hissediyorum. Bir aydan kısa bir süre içinde en iyi arkadaşım evleniyor. The Bu düğünün benim üzerimdeki etkisi kötü değil, daha kötü. Herkesin hayal edebileceğinden çok daha kötü. Bunu düşündüğümde gözlerim yanıyor, çünkü en iyi arkadaşım Brooke'un sahip olduğu her şey - bebek, taparcasına seven koca - o kadar uzun zamandır benim hayalimdi ki, başka bir hayalim olduğunu hatırlamıyorum.

İşte benimle seks yapmak isteyen bir adam ve bir kez daha düşme eğilimindeyim. Çünkü ben hep düşerim. Her zaman onun, belki de *onun*, *benim* için doğru kişi olup olmadığını merak ediyorum.

The Sonra bir bakıyorum, etrafımda bir sürü kullanılmış prezervatifle yalnız başıma uyanmışım ve kendimi her zamankinden daha yalnız hissediyorum ve bir kez daha sadece tek gecelik ilişkiler için iyi olduğumu hatırlıyorum. Kimsenin kraliçesi ya da Brooke'u değilim. Ama Tanrım, biri bana *kurbağaları öpmeyi ne zaman bırakacağını* söyleyebilir mi? Asla, işte o zaman. Eğer o prensi istiyorsan, bir gün uyanıp Brooke olduğunu ve bir erkeğin gözlerinin *sadece ve sadece* senin üzerinde parladığını görene kadar denemeye devam etmelisin.

"Bak, sana binlerce kez yaptım," diye fısıldıyorum, üzgün ve umutsuzca başımı sallayarak.

The adam kaşlarını kaldırır. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen. *Senin* işini bitirdim." Tepeden tırnağına ona, zarif görünüşüne ve elbisesine bakıyorum; üzüntümün ve hayal kırıklığımın ağırlığı beni daha da eziyor. "Seni yaptım. . . binlerce kez. Ve bu işe yaramayacak." Gitmek için dönüyorum ama beni yakalıyor ve tekrar döndürüyor.

"Sarışın, benimle hiç yatmadın," diye karşı çıkıyor.

Ona tekrar bakıyorum, eve götürölmek ve kendimi iyi hissettirmek istiyorum.

Ama bu öğleden sonra, en iyi arkadaşımın evindeydim, onu erkeği tarafından uzun ve sert bir şekilde öpölürken yakaladım, o kadar uzun ve

ateşli bir öpücüktü ki, adam tüm bu süre boyunca ona seksi şeyler mırıldanıyor, derin ve şefkatli bir sesle onu sevdiğini söylüyordu ve ağlamak istedim.

İçim hala sıcak ve hassas, hatırlıyorum ve tam bir gece boyunca dans etmemek bile bana ne kadar sevgisiz hissettiğimi unutturmayı başardı. En iyi arkadaşımın nasıl öpüldüğünü, gerçekten öpüldüğünü gördükten ve yeni ve güzel ailesiyle başka öncelikleri olduğu için artık bana daha az zaman ayıracağını bildikten sonra, onların sahip olduğu türden bir sevgiyi asla ama asla bulamayacağımı hissetmeye başladım. O her zaman sorumluluk sahibiydi, her zaman iyi bir kızdı, ama ben ... bendim.

The eğlenceli bir tane.

The tek gecelik ilişki.

Kararsızlığımı hissederek kulağıma, "Hadi sarışın," diye sesleniyor.

İç çekiyorum ve dönüyorum. Beni kendine çekiyor ve sanki beni bir öpücükle ikna etmeye hazırmış gibi ağzıma bakıyor. Ben bir dokunucuyum. Brooke bana aşk böceği diyor. Yakınlığı, teması seviyorum, havayı arzuladığım gibi arzuluyorum. Ama hiçbir erkeğin dokunuşunun tenime ulaştığını hissetmiyorum. Yine de her zaman baştan çıkarılıyorum çünkü O BİR'in hemen köşede olduğunu düşünüyorum ve elimde olmadan deniyorum.

Eğilip bir kurbağa daha öpmenin cazibesine karşı koyarak son inancımı arıyorum ve tekrar "Hayır, gerçekten. Thanks. Şimdi eve gidiyorum." Çantamı kolumun altına sıkıştırmış, çıkmaya hazırlanıyordum ki, alçak bir gümbürtü duvardan duvara renkli camların yankılanmasına neden oldu.

The kapılar açılır ve bir çift sırlıklam bir halde içeri girer, kadın nemli saçlarını sallayarak güler.

"Tanrım!" Ağlıyorum, *yağmur yağdığını* fark ettiğimde midem bulanıyor.

Kapıya doğru koşarken bir adam siyah eldivenli eliyle kapı kolunu tutuyor ve cesurca benim için açıyor. Neredeyse tökezleyerek dışarı çıkıyordum ki adam beni sabitlemek için dirseğinden tuttu. "Sakin ol," diyor beni ayağa kaldırırken yuvarlanan bir sesle ve ben sokağın karşısındaki açık mavi Mustang'e umutsuzca göz kırpyorum. Adıma olan her şey. Satmak zorunda olduğum tek şey çünkü paraya çok ihtiyacım var ve şimdi kim isteyecek? Üstü açık ve biraz eski, ama benzersiz olduğu kadar şirin, çadır tavanıyla uyumlu beyaz iç koltukları var. Ama şimdi bu yağmurda üstü açık bir şekilde dışarıda, benim tekerlekli *Titanik*'im oldu.

Tüm hayatım onunla birlikte batıyor.

"Yüzünüzdeki üzgün köpek yavrusu bakışından bunun sizin arabanız

olduğunu varsayıyorum," diyor yuvarlanan ses.

Çaresizce başımı sallıyorum ve gözlerimi yabancıya çeviriyorum. Bir şimşek çakması uzakları yarıp geçerek yüz hatlarını aydınlatıyor.

Ve

konusamıyorum.

Ya da

düşünemiyoru

m.

Ya da *nefes al*.

Gözleri beni yakalıyor ve bırakmıyor. Derinliklerine bakarken bir yandan da yüzünün çarpıcı olduğunu fark ediyorum. Sert bir çene, yüksek elmacık kemikleri, güçlü bir alın. Burnu klasik, şık ve zarif; altındaki dudaklar dolgun ve kıvrımlı, sert ve ... Tanrım, yenilebilir. Koyu renk saçları rüzgârda şakacı bir şekilde dalgalanıyor. Uzun boylu ve geniş omuzlu, koyu renk pantolon ve onu hem zarif hem de tehlikeli gösteren koyu renk bir balıkçı yaka giymiş.

Ama *gözleri*.

They anlaşılmas bir renkte, ama önemli olan renk değil, bakışları, inanılmaz parlaklığı. Kalın siyah kirpiklerle çerçevenilmiş gözleri, şimdiye kadar gördüğüm en parlak ışıklar gibi parlıyor. Karşılığında sessizce yüz hatlarımı değerlendirirken, o kısık gözler röntgen ışınları kadar güçlü hissettiriyor ve özellikle de ben bir şekilde bu adamı eğlendirecek bir şey yaptığım için parlıyor gibi görünüyorlar, bu ... lanet olsun, ona bir isim veremiyorum. Eros dışında. Aşk tanrısının kendisi. Aşk tanrısı. Ateşin içinde.

Aşk tanrısının bir ok kullandığını düşünürdüm ama kendimi bir okla delinmiş gibi hissetmiyorum. Vurulmuş gibi hissediyorum. Bir roket tarafından.

Ben önümde duran bir metreden fazla uzunluktaki *ateşin* etkisinde kalarak burada durmaya devam ederken, eldivenli bir eliyle anahtarlarımı elimden alıyor ve boşta kalan diğer elini beni yerimde tutmak için kalçama koyuyor. Ve ben bunu hissediyorum. Dokunuşun kalçalarımın aşağıya indiğini, midemde düğümlendiğini, seksimde nabız gibi attığını, uyluklarımdan aşağıya doğru indiğini ve ayak parmaklarımı kıvırdığını hissediyorum. "Burada kal," diyor kulağıma, sonra boğazlı kazağının yakasını arkası kapüşona dönüşene kadar yukarı çekiyor ve caddenin karşısına koşuyor.

Arabamın ıslandığı yere doğru gidişini izliyorum. The rüzgâr sokaklarda öyle sert esiyor ki, iki elimle eteğimi düzeltmeye çalışmak zorunda

kalıyorum, böylece orta yerime kadar uçuşmuyor.

"Üstünü kapat!" Şiddetli yağmura rağmen kendimi bağırmaya zorluyorum, arabamı kurtarmaya en az onun kadar kararlıyım.

"Prenses, ben hallederim!" Ön koltuğa atlar, arabayı çalıştırır ve üst kısım yukarı çıkmaya başlar, ta ki çıkmayana kadar.

Sıkışıyor.

Bir protesto ciyaklamasından sonra, piç kurusu geri inmeye başlar.

"ARGH, SHIT!" Aceleyle caddeye çıkıyorum ve aniden yağmur damlaları küçük top gülleleri gibi üzerime yağıyor, beni bir saniyede sırlıklam ediyor. Yemin ederim onlara "*Siktirin!*" diye bağırarak istiyorum. Hayatımda üzerine sıçılmamış tek şey olan arabam mahvoluyor ve ben çılgın atmak istiyorum.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Çatının altına gir!" The adam dışarı fırladı ve hızlı bir hareketle kazağını çıkardı. Kazağı kafama geçiriyor ve beni yağmurdan korumak için kullanırken beni binanın girişindeki küçük tenteye doğru sürüklüyor.

"Hayır! Sana yardım edeceğim. Kıymetli arabam!" Ağlıyorum ve göğsünü itiyorum, geri çekilmesini sağlamaya çalışıyorum, ama o bir baş daha uzun ve çelikten yapılmış.

"Araban bende," diye söz verdi. Bana sırlıklam olmuş balıkçı yaka kazağını uzatıyor ve geri koşmadan önce "Şunu tut" diye ekliyor.

Beyaz bir kazak atlet giyiyor ve arabamın üstünü elle geçersiz kılmaya ve yerine çekmeye çalışırken yontulmuş gövdesine yapışıyor.

Yağmur damlaları çıplak kollarından aşağı süzülüyor, gömleğinin ıslanmış pamuğu göğsüne yapışıyor ve var olan tüm kasları ortaya çıkarıyor. *Hay sikeyim.* Listelerin en güzeli; az önce Erkek Seksiliği Radarımı kırdı. Gözlerimi vücudunun her santiminden ya da hareket etme şeklinden alamıyorum.

Thunder arabamın üstünü nihayet kilitletiğinde ve yanıma gelmem için işaret ettiğinde şehir yine sallanıyor. Arabamın kapısını içeriden açıyor, ben de aceleyle yolcu koltuğuna geçip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Soğuk, kaygan giysilerim tenime yapışırken, o direksiyonun arkasında oturuyor, büyük ve erkeksi görünüyor ve aniden arabamın küçük, neredeyse sıkışık iç kısmına yerleşiyoruz. The koltuklar suyla dolup taşıyor ve ona doğru biraz kayınca, yanaklarımı utançtan yakan bir *gıcırta* duyuyorum.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım. "En iyi arkadaşım bana Seattle'da üstü açık arabası olan tek salak olduğumu söyledi."

Gözleri açıkça eğleniyor. "Arabanı beğendim." Gösterge paneline uzanıyor ve üzerinde gezdirdiği eli zarif bir kuzu derisiyle kaplı

tüylerimi diken diken eden bir eldiven. Karşı konulmaz derecede yıkıcı bir sırtıyla koca gövdesini bana doğru kaydırıyor. "Islak olan her şey kurur; merak etme prenses."

Islak demesine dayanamıyorum.

Ya da bir yağmur damlasının koyu kirpiklerine yapışması. Su, bronzlaşmış kollarından aşağı süzülüyor. Saçları geriye doğru kaymış, güzel yüzünü daha da güzelleştiriyor. Sanat eserleri ve güzel adamlar, güzel binalar ve güzel odalar gördüm ama şu anda o bana bakarken, ondan başka bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.

O bir 10 numara. Daha önce hiç 10'luk biriyle birlikte olmamıştım. Ve bana bakış şekli . . . Bu bakışı daha önce de görmüştüm. The Remington Tate'in Brooke'a bakışı.

That bak. Bana bakıyor ve ben içten içe ölüyorum. Bir bakışla ölebilir miyim? Ve eğer bir bakış beni öldürebiliyorsa, bir dokunuş ne yapar?

"Ee," diyor yumuşak bir sesle, sesi dokulu. Tekrar konuşmadan önce biraz bekliyor ve hala sadece yüzüme bakması beni şaşırtıyor, ıslak göğsüme, çıplak bacaklarıma değil - dalgın bir şekilde direksiyonumun çemberini okşarken gözlerimden başka hiçbir şeye bakmıyor.

"Benimle bir yere gelmek ister misin?" diye soruyor, sonra boştaki ıslak siyah eldivenini uzatıp saçlarımı kulağımın arkasına tarıyor.

Hissettiklerim şehvetin çok ötesinde, ona cevap vermekte zorlanıyorum. Titriyorum. "Evet," diyorum, arzuyla başım dönüyor.

Bana nabzımı hızlandıran bir gülümseme gönderiyor, eli yüzümde bir saniye daha kalıyor, sonra arabamı vitesle takıyor ve bizi yağmurlu sokaklara çekiyor. The aramızdaki hava sessizlikte çatırdıyor.

The dışarıdaki tek duyulabilir ses yağmur ve gök gürültüsüdür. The arabanın içinde onun nefes alış veriş hakimi. Onun nefesleri derin ve yavaş, benimkiler ise hızlı ve gergin.

Islak bir orman gibi kokuyor. Biraz da deri. Gözleri yolda, ama ben sadece onun farkındayım. The göğsünün ıslak tişörtünü nasıl genişlettiğini. Gölge profili ve biz geçerken şehir ışıklarının yüzünde nasıl titreştiğini. Islak kotu sert kalçalarına yapışıyor. Sanırım ikimiz de bunu yapacağımızı biliyoruz.

Dakikalar içinde ellerimiz birbirimizin üzerinde olacak ve bu bilgi beynimde hasara yol açıyor. Kendimi küçük bir seks cini gibi hissediyorum.

ben ortaya çıktım. Erkek meme uçlarıyla ilgili bir şeyim var ve onun erkek meme uçları beyaz tişörtünün içine lezzetli bir şekilde giriyor ve kot pantolonu ... Tanrım, kot pantolonu kırılma noktasına kadar geriliyor. Beni *istiyor*. Beni *yapmak* istiyor. This beni istemekten şaşı yapan inanılmaz güzel bir adam.

"Hep böyle sessiz misin?" diye soruyor garip bir ses tonuyla ve gözlerimi yüzüne çeviriyorum; yüzündeki o gülümseme beni gerçekten etkiliyor.

"Çok-çok-çok-çok üşüdüm."

Yemek yemenin bile pahalı olduğunu bildiğim yüksek bir oteli işaret ediyor ama garaj yoluna girmekten çekinmiyor gibi görünüyor. "Kuruyabileceğimiz en yakın yer gibi görünüyor."

"Evet, mükemmel," diyorum, fazla hevesli bir şekilde.

Mükemmel şeylerden, güzel şeylerden, canlı ve eğlenceli şeylerden hoşlanırım. Ailem bir çift olarak mı? Mükemmel. Ben de genelde mükemmelimdir. Ama bu gece? Lobiden geçerken bir elimi saçlarımdan aşağı kaydırıyorum ve neye benzediğimi hayal bile edemiyorum. Islak sıçan iyi bir bahis gibi görünüyor. Neden neden neden şu anda bok gibi görünüyorum?

Resepsiyonda oda anahtarlarını isterken, kot pantolonunun içindeki poposunu, kıyafetlerinin üstünü inceliyorum ve içindeki ateşi söndüremiyorum.

Bir grup insanla birlikte asansöre doğru ilerlerken kollarımı ovuşturuyor ve dişlerimin takırdamasını engellemeye çalışıyorum. Bir çiftin arasından bana gülümsüyor ve gülümsemesi içimde bir yaramazlık kıvılcımı yakıyor ve ben de gülümsüyorum.

Onu odaya kadar takip ediyorum ve sonra büyük mermer banyoya giriyorum. Boğazlı kazağını sıkışık elimden alıp bir kenara asıyor, sonra hiç uyardırmadan bir eliyle tişörtüne uzanıyor ve tüm kaslarını dalgalandıran bir çekişle tişörtünü çıkarıyor. "Ayakkabılarını çıkar," diye mırıldanıyor. Onları çözüyorum ve bir kenara atıyorum.

Doğrulduğumda, çıplak göğsünü gördüğümde nefesim neredeyse kesiliyor. Kordonlu kollar, var olabilecek her kas belirgin. There göbeğinden kot pantolonunun bel bandına doğru inen ince bir saç çizgisi. Yırtık karın kasları, kalın boğaz ve o dudaklar, öpülesi ve güzel dudaklar. Tanrım. Kaburgalarının sol tarafında büyük bir yara izi var ve içimi bir sempati dalgası kaplıyor, sonra beni *soyduğunu* fark ediyorum.

Nabzım heyecanla atıyor ve göğüs uçlarım dikleşiyor. "Senin gibi bir kızın

böyle bir yerde ne işi var?" diye soruyor kaşlarını gözlerinin üzerine indirerek,

ve gömleğimi çıkarırken titremeye başladım.

Dürtüyle uzanıp tek parmağımla göğsündeki yara izine dokunuyorum. "Ne oldu sana böyle?"

Eteğimin fermuarını açıyor ve aşığı çekerken eğilip kulak mememi dişlerinin arasına alıyor ve şakacı bir şekilde çekiştiriyor. "Kediyi merakın öldürdüğünü biliyorsun, değil mi küçük kedicik?" diye mırıldanıyor kulağıma, gömleğimi çekebilmesi için kollarımı yukarı kaldırıyor.

Sarhoşça gülümsüyorum ve cevap vermek için ağızımı açıyorum ve o beni öpüyor. Beni şaşırtıyor ve kendimi desteklemek için omuzlarını tutuyorum, onun sıcak, ipeksi, vahşi ağızına karşı kendi tepkime şok oluyorum. Kendi açlığım bir sel gibi akıyor. Dudakları benimkini açmaya zorluyor, aç. İnliyorum ve ellerimi ıslak saçlarına gömüyorum, böylece beni öpmeyi bırakmıyor ve dili içeri girerken kalçalarımı sallıyorum. Üzerime eğilip beni ağızıyla yerken, başım geriye düşüyor ve boğazımdan bir zevk sesi yükseliyor.

Meme uçlarıma dokunması için ona yalvarırken ürperiyorum.

"Sarhoşsun," diye fısıldıyor sadece iç çamaşırlarımla bana bakarken, meme uçlarım neredeyse havaya kalkarken gözleri ateşten çıldırıyor.

"Sadece çakırkeyif," diye fısıldıyorum, neredeyse bir inilti gibi. "Lütfen durma, her yerim ağrıyor."

Çenesini belirgin bir şekilde sıkarak uzanıyor ve eldivenli elinin saçlarımı karıştırdığını hissediyorum - sonra bana bakıyor, eldiven giydiğini gerçekten hatırlamış gibi görünürken gözleri parlıyor.

Onları teker teker soyuyor. "Emin misin?" diye soruyor.

Ellerini gördüğümde içimden bir ürperti geçiyor. Güçlü, büyük, bronzlaşmış. *Aman Tanrım*. Birden o elleri belimde hissediyorum ve beni kaldırıp mermer levhanın üzerine oturtuyor, vücudunu bacaklarımın arasından geçiriyor. "Emin misin?" diye ısrar ediyor.

Meme uçlarımı çimdiklemeye başlarken dikkatle bana bakıyor ve neredeyse orada kendini kontrol etmesinin katılığııı görebiliyorum, hayır dersem duracak, ama başımı sallıyorum, sonra inliyor ve eğilirken meme uçlarımı en lezzetli şekilde çimdikliyor, dudaklarını benimkine yapıştırıyor, bu sefer sert. Süper sert. Dili dalıyor, bükölüyor, benimkinin etrafında sert ve aç bir şekilde dolaşıyor, meme uçlarımdan ayak parmaklarıma, ağızımdan seksime zevk kıvılcımları fırlıyor. The altımdaki mermer levha, oda, otel, her şey sadece sıcak, güçlü, ıslak olana kadar yok oluyor

dudaklarımı oynatıyor. Tadıma bakıyor. Elleri göğüslerimi okşuyor, yanlarımda geziniyor. Düşüncelerim dönüyor, öpücüğü ve dokunuşu tutkumu hiçbir şeyin uyandırmadığı kadar uyandırıyor. Ellerim nemli göğsünü yumuşatıyor ve sol meme ucundaki piercing'in meteline dokunduğumda neredeyse ölüyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, mermerin soğüğundan kığım ağrırken yoğunluğundan bunalıyorum. "Beni yatağa götür."

Beni odaya taşıyor, iş yapar gibi yatağa fırlatıyor. Kot pantolonunu sıyrıp bir prezervatif paketi çıkarırken ellerini iki yana açıyor. Aman Tanrım. Elleri kocaman, bronzlaşmış ve uzun bacaklı. Avucunda bir yara izi var. Onları gerçekten üzerimde istiyorum. İçimde. Külotumu indiriyor, sütyenimi çıkarıyor.

"Benim adım Melanie," diye nefes alıyorum, o beni soyarken yatağa geri çekiliyorum.

Çırılçıplak. Yırtıcı bir zarafetle hareket ediyor, kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve bacaklarımın arasında bir ihtiyaç seli oluşuyor. "Benim adım

Greyson, Melanie." diye fısıldıyor. Elimini elinin üzerine koyuyor ve prezervatifi takarken beni öpmeye başlıyor; elimin altında kalp atışlarının zonkladığını hissedebiliyorum. Beni öpmeye devam etmesini seviyorum, ellerimiz onun sertliğine dokunuyor, kocaman, kalın, nabız gibi atıyor, prezervatifi ona takarken, arasında bir ihtiyaç havuzu toplanıyor

Kalçalarım.

Amıma bir parmak sokuyor ve gözlerimin geri yuvarlanışını izliyor. Boğazımı öperek, "Senin içinde olmak istiyorum," diye mırıldanıyor. Nefesimi kesmek için başını çeviriyor ve ağzımı alıyor. "Sana hayatının sikişini yaşatacağım prenses." Islak dili yavaşça kulağımın kabuğunda geziniyor. "Çenem ağrıyana kadar seni emeceğim." Alçak sesi beni o kadar çıldırtıyor ki, başımın arkasını kavrayıp beni tekrar öpmeye başladığında ensemdede çakıl taşlarının yükseldiğini hissedebiliyorum. "Gelebildiğin kadar sert gelmeni sağlayacağım."

Beni o kadar ıslatıyor ki, göğüslerimi emmeye devam ederken vücudum sarsılmaya başlıyor ve nefes nefese kalıyorum.

Kolumu göğsünün sarmal kaslarına doğru kaydırıyorum. Başımı yukarı kaldırıp nefesinin kaynağına doğru götürüyorum ve beni öpmeyi düşünmesini sağlamak için bildiğim tek yolla inliyorum. O da öpüyor. Kalçalarını döndürüyor ve temasa ihtiyacı varmış gibi kalça kemiğime bastırıyor ve elini bacaklarımın arasına kaydırırken yumuşak bir hırlama sesi çıkarıyor.

Onu çok istiyorum, canım yanıyor.

Bacaklarımı iki yana açıyorum ve o beni içine alırken inliyorum. Vücudum sıkışmaya başladığında kıvranıyorum.

"Boşalacağım," diye inliyorum usulca. "Özür dilerim. . . Yapamam... Çok iyi hissediyorsun... Yapamam."

"Gel," diye mırıldanıyor, "sorun değil, birazdan tekrar yaparız ... *gel* ..."

Saf kırmızı-sıcak ecstasy vücuduma yayılıyor, dizlerim açılıyor, duygularım dönüyor ve savruluyor, vücudum onunkini sıkıyor ve sıkıyor ve çözüyor, onun itmeleri, günahkâr vücudunun bana yaptırdığı şeyi yapana kadar içimde akımlar fırlatıyor ve bir roket gibi geliyorum.

Orgazmın gücüyle soluk soluğa kalıyorum, onun altında kıvrılıp bükülüyorum. Gidebildiği kadar derine itiyor ve kontrolsüzce titriyorum ve içime tamamen oturduğu her seferinde minnettarlıkla inliyorum, beni ... yalnızlığın tam tersi hissettiriyor. The üzgün ya da boş hissetmenin tam tersi. Ve doruk noktam azaldığında ve o hala oradayken - her kalın, sıcak, sert santimi sımsıkı kavradığımda - gözlerimi açıyorum ve bana baktığını görüyorum, o bakışla, vahşi, aç, neredeyse tescilli, ama aynı zamanda garip bir şekilde saygılı ve nazik bir şekilde içimde tekrar ustaca hareket etmeye başladığında, gözlerimiz birbirine yapışıyor, şimdi beni nazikçe beceme şekli, başka bir lezzetli doruk noktası inşa ederken ve inşa ederken görüşümde küçük yıldızların dans etmesine neden oluyor.

Beklemiyordum ama yine geldim. Sertçe. Mümkünse daha da sert, çünkü seksimin duvarları ağrıyor ve hassaslaşıyor ve kalçaları benimkilere her çarptığında klitorisim zonkluyor ve zevk katlanarak büyüyor, ta ki saf bir zevk patlamasıyla beni kesip açana kadar. Tırnaklarım derisini tırmıklıyor. Yoğunluktan neredeyse korkarak adını haykırıyorum. Çıglıklarına ağızyla karşılık veriyor ve bu kez dilini benimkinin etrafında dolaştırıp adını *Grey*'e kesiyor. Adını ağızımda tatmaktan hoşlanıyormuş gibi inliyor, o boşalırken kasları bana sürtünüyor, benimle birlikte boşalırken göğsü göğüslerime sürtünüyor.

Benimkinden sonra onun da titremeleri azalınca sırt üstü yuvarlanıyor ve hâlâ içimde olduğu ve iki kolunu da bana doladığı için ben de onunla birlikte boşalıyorum. Bir an için nefes nefese bir sessizlik içinde yatıyoruz, birbirimize dolanmışız ve kimin kolunun nerede olduğunu ya da kimin bacağına diğerininkinin arasına sıkıştığını umursamıyoruz bile. O kadar sersemlemiş, sikilmiş ve havaya uçmuş durumdayım ki, neredeyse parçalarımın yere saçıldığını görmeyi umuyorum.

Birkaç dakika sonra, kalkmak isteyerek bir protesto sesi çıkardım. Beni serbest bırakıyor ve temizlenmek için parmak uçlarımda banyoya gitmeme izin veriyor. Peşimden geliyor, prezervatifi düğümlüyor ve ben ellerimi yıkarken o da arkamdan gelip sabunu alıyor ve bakışlarımız aynada buluşurken ellerini benimkilerle birlikte yıkıyor. Yüzümdeki yansımayı görüyorum ve ... hayır, ıslak bir sıçana benzemiyorum. Yanaklarım pembeleşmiş, saçlarım dağılmış ve o bana gülümseyip arkamdan göğsümü avuçladığında işim bitmiş oluyor. "Yatağa dön de biraz daha nefes nefese bırakayım seni," diye fısıldıyor tenime.

"Nefes almıyorum," diyorum ve göğsümde olan elini tutup onu yatak odasına doğru çekiyorum.

"Nefes alıyorsun, inliyorsun, bağırıyorsun ve şimdi hepsini benim için tekrar yapacaksın."

"Bunu ben yapmadım!" Tekrar yere düşerken söylüyorum ve o üzerime süründüğünde kendimi tamamen ayık hissediyorum. Artık çakırkeyif bile değilim. Yüzünün her santimini hatırlayacağımı biliyorum, niyetli ve açgözlü ve göğüslerimle oynamaya başladığında, parmaklarını göğüs kafesim boyunca takip ederken, göbek deliğimi daire içine alırken, ne yaptığını tam olarak bildiğini söyleyen bir gülümsemeyle beni izlerken nefes nefese kalmaya başladım. Ben de gülümsüyorum, çünkü kötü çocuklar her zaman sonum olacak ve göğüs ucu halkasına dokunuyorum, başımı kaldırıp sessizce emmeye başladığımda ereksiyonunun kalçalarımın doğru kalınlaştığını hissediyorum. Bu oyunları nasıl oynayacağımı ben de biliyorum, seksi seks tanrım, diye düşünüyorum. "Şimdi kim pantolon giyecek?" diye şakacı bir şekilde mırıldanıyorum.

"Bence çok ateşlisin," diyor yuvarlanıp beni yanına getirirken, sanki daha sert emmemi istiyormuş gibi başımı meme ucu halkasına bastırıyor. İri vücudu zevkle titriyor ve ben dişlerimle çekiştirmeye ve dilimi kullanmaya devam ederken, onun sertleştiğini ve bana karşı nabız attığını hissederken, uyluklarımdan arasında arzu havuzları oluşuyor.

The bütün gece birbirimizle oynadık, alay ettik, tattık, okşadık, *seviştik*.

Her dokunuş, her fısıltı, onunla paylaştığım her şey o kadar doğru geliyor ki; doğru prize takılmış bir elektrik kablosu gibi, yeni bir yaşam gücü hissediyorum

İçimde bir esinti, neredeyse coşku.

Harareti öpüşme seanslarımız sırasında, onu kalın koyu kirpiklerinin arasından bana bakarken buldum, gözlerinde şakacı bir merak parlıyordu.

Sanki gerçekten *bilmek* istiyormuş gibi beni soruyor ve ben birbirimizi

daha önceden tanıyormuşuz gibi hissediyorum... karanlık, yasak bir yerde.

Başka bir öpüşme sırasında beni hararetle dudaklarımdan öptüğünde, ona doğal bir felaketin yoğunluğuyla geliyorum ve bu belki de budur, ama beni durduran yok, *onu* durduran yok, öyle görünüyor ki, bana sahip olmaktan ve beni *geri almaktan*.

Sabah beş civarında telefonu üçüncü kez çaldı. Hâlâ tembel bir yoğunlukla öpüşüyoruz ve dudaklarım çiğ, kırmızı ve şişmiş hissediyorum ve göğüslerim lezzetli bir şekilde ağrıyor ama yine de daha fazlası için yalvarıyorum. Zil sesinden bıkip usanarak, sonunda huysuzca cevap veriyor, "This iyi olsa iyi olur."

Ona konuşacak yer açmak için karnıma doğru kayıyorum ve sessizce profilini inceliyorum. Ahizeye konuşurken gözleri ve bir eli kıcımın kıvrımlarında kalıyor.

Zorlukla seçebildiğim alçak, sert bir sesle iş olduğunu düşündüğüm şeyi tartışırken, karın kaslarının oluklarını ezberliyor, parmaklarımı karnında gezdiriyorum. Kucağına doğru ilerliyorum ve bir eliyle kıcımı sıkmaya devam ederken, sert aletini öpüp ıslaklığını yalıyorum, bu da bir anlığına gözlerini kapatıp kabaca nefes vermesine neden oluyor.

Nihayet gözlerini açtığı anda sert ve soğuktu. Ahizeye bir dizi numara tuşluyor, sonra telefonu kapatıp düşünceli bir şekilde kalıyor ve işte o zaman benden uzaklaştığını hissediyorum.

Hasta bir hisle yatakta doğruldum. This bu, ve sonra onun görkemli bedeni, az önce benim olduğu yataktan yükseldiğinde kuşum doğrulanıyor. Banyoya doğru gözden kayboluşunu izliyorum, içimi yakan bir çaresizlik duygusuyla. Ne olacağını biliyorum, değil mi? Biliyorum. Dün gece gördüğümü sandığım The bakışı bir numaraydı. İçkinin bir oyunu. Işığın bir oyunu. Lanet olası bir numaraydı ve bunu bilmeliydim. Şimdi içten içe ölüyorum ve bu heyecandan değil. This küçük fantezi? This biriyle ~~yakın~~ sandığım buluşma bağlantısı? Bitti artık.

Bu bir bağlantı değildi. Hatta gerçek bile değildi. Biraz alkol, biraz yağmur, biraz hormon ve beni gerçekten hayatında hiç olmadığı kadar tahrik ettiğine inandıran birkaç seksi cümleydi.

"Erken bir uçuşum var ve gitmeden önce son bir şeyi halletmem gerekiyor." Kıyafetleri elinde olduğu halde geri geliyor ve hızla kot pantolonunun içine atlıyor. Çenesi biraz fazla gergin, sanki o da benden daha fazla zevk almıyormuş gibi.

"Elbette," diyorum ve umarım sesim yeterince soğukkanlı çıkıyordur. Tüm bu orgazmlar ve onun için çıkardığım o utanç verici sesler bunu son derece garip hale getiriyor çünkü kendimi kaybettim. Tanrım, kendimi kaybettim, kendimi tamamen bir yabancıнын içinde kaybettim.

Bana bakıyor, sonra ağzından bir şey çıkmadan önce bir an için ağzını açıyor. "Bu çok karışık, beni hayatında istemiyorsun." "İstemiyorum. Lütfen yapma. Bunu yapmak zorunda değilsin. Bu konuyu kapatalım. Biliyorum. Bu nasıl gidiyor? Güle güle, iyi bir hayat dilerim. Adios, Pepe."

Bakıştık, fısıldadı, "Sana dokunmamalıydım." Kapıya doğru yöneldi. Cesur yüzümle çalışırken onun geniş sırtına bakıyorum. Bunu milyonlarca kez yaptım. Acıyan yerlerin etrafına duvarlar örüyorum ki zerre kadar acımasın. Hem de hiç.

"Adamlarımdan biri dün gece arabayı süpürdü." Elini kapı koluna koyup duruyor, sonra geri çekilip arabamın anahtarını elime tutuşturuyor ve garip bir şekilde göz kapaklarımı öpüyor. "Gözlerin," diye fısıldıyor. Then ayrılıyor.

Kapı arkasından kapandığında resmen karnıma ağırlar girdi. Hayatımın en lezzetli seksinden sonra tamamen yıkılmış bir halde yatağa uzanıyorum. Üzerime ezici bir yalnızlık çöküyor, sadece saatler önce kendimi daha iyi hissetmek umuduyla o partiye girdiğim andan binlerce kez büyümüş olarak. Bir kurbağa daha. Hayır. Tanrım, o bir kurbağa değildi. Adı olmayan bir şeydi. Ve şimdi gitti. Ve çok emin olduğum o buluşma bağlantısı da gitti.

Ve gerçekten, açıklanamaz bir şekilde *yıkıldım*.

Banyodan eşyalarımı toplarken kalbimin üzerine bir ton tuğla oturuyor ve hepsinin hala ıslak olduğunu fark ettiğimde irkiliyorum, nemli kıyafetleri vücuduma çekmeye çalışıyorum. Külotumu bulamıyorum. Tüm süite baktım. Yatağın altına baktığımda, eğildiğimde onu hâlâ şişmiş amımda hissettiğime yemin edebilirim. *Greyson*.

Fuuuuck, adı bile seksi.

"Gerçekten külotumu mu aldın?" İnanamayarak yatağın diğer tarafına bakıyorum, külotumu aldığımda ne kadar şehvetli hissettiğimi hatırlamayı reddediyorum.

Yatağın eteğinin altını ararken bir tıkırtı ve ardından ayak sesleri duyuyorum. Başımı kaldırıp kapıya bakıyorum ve şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırıyorum. Geri mi geldi? O

tam önümde duruyor. O kadar derin bir acı ki, yabancılığı beni eziyor.

Ayağa kalkarken içim içime sığmıyor. Koyu kahverengi saçları nefis bir şekilde taranmış ve gözlerine çok yakışıyor, bardaki tüm bardaklar gibi ışığı yansıtan, neredeyse doğal olmayan bir şekilde üzerimde parlayan gözlerine. Uzun boylu ve heykelsi ama üzerimde adı konulamayan, neredeyse doğal olmayan bir güç yayıyor. Bana o gözlerle baktığında, bu kadar uzakta bile durduğunda, bir şekilde uzak ve dokunulmaz olduğunda, sadece ona daha fazla dokunmak istememe neden oluyor.

"Bir şey mi unuttun?" Dedim. Kendi kendime böyle konuşurken yakalandığım için utançtan ölüyorum. Beni hayatımda hiç hissetmediğim kadar kız gibi ve savunmasız hissettiriyor.

"Külotunu ben almadım." Bir lambayı işaret ediyor ve neden orada olduklarını anlayamamış gibi hafifçe kaşlarını çatıyor. They gölgenin tam üstünden sarkıyor.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Thank you," diye mırıldanıyorum onları gölgelikten sıyrırken. "Bu külotu gerçekten beğendim."

Kollarını kavuşturuyor ve sessizce onları giymemi izliyor. "Ben de çok beğendim. They özellikle o kışında muhteşem görünüyor."

Ayağıma geçiriyorum ve ayak tırnaklarımla ilgileniyormuş gibi yapıyorum ki o gelip yanıma çömeliyor ve başımı ona doğru çeviriyor.

The sesinin tınısı mahremiyetin ötesinde bir seviyeye düşüyor. "Seni eve götürmek istiyorum." Ayak parmaklarım kıvrılmaya başlıyor ve tüm midem düğümlenene kadar o alçak, boğuk sesle devam ediyor. "Telefon numaranı istiyorum ve şehre döndüğümde seni tekrar görmek istiyorum."

"Neden?" Ben de karşı

çıktım. "Neden olmasın?"

"Soyadımı bile bilmiyorsun," diye suçluyorum.

"Bacaklarının uzunluğunu biliyorum." Uzun parmaklarıyla saçımın bir teline dokunmak için uzanıyor, gözleri bir kez olsun benimkilerden ayrılmıyor. "Dizlerinin arkasının gıdıklandığını biliyorum. That kulağımın dibinde nefes alıp vermeyi seviyorsun." Duvara yaslanıp sadece beni izliyor. "Seni tekrar öpmek istediğimi biliyorum.

That senin o yatakta olduğunu bildiğim için lanet asansöre binemedim. Bunları görmek istedim..." Eğildi ve başparmağıyla gözlerimi ovuşturdu. "Tekrar. İçimdeki risk analisti hayır diyor. This kötü bir fikir. Ama sen

Kararlı bir kadın gibi görünüyorsunuz ve tahminimce aradığınız şeyi bulana kadar sürekli o bara gidip erkek tavlamaya devam edeceksiniz. Ve risk analistim bunun çok daha kötü olduğunu söylüyor. Bu adamlar kim olacak? Sen kimi tavlayacaksın, Melanie?"

Tekrar utandım ama bilmesini istemediğim için omuz silktim. "Bu konuda iyi olmadığımı bilmek seni şaşırtabilir. Belki Eğer bir erkek senin vücuduna bir şeyler yapacaksa, bunun ben olacağımı bilmeni isterim."

The bakış. Tanrım, o bakış. "Yani." Gözlerinde sondalı bir soru belirir. "Seni eve mi götüreceğim?"

Tanrım. Bu bakışa karşı savunmasızım. That istediğim, ezberlediğim bakış, duvarlarımı yıkıp beni ağlatmasını istemiyorum ama bugün biraz sarhoşum ve duvarlarım kâğıttan. Kendimi savunmak için bluff yapıyorum.

"Geri gelmen çok centilmence. Gözlerimi yaşartacaksın."

"That haklı. Ve en sert şekilde orgazm olduğunuzda, birkaç damla gözyaşı da dökersiniz."

Hatırladıkça yanaklarım kıpkırmızı oluyor ve ona gözlerimi deviriyorum. "Sen öyle diyorsan."

"Ben *de* öyle diyorum. That gecemin en önemli olayıydı."

Ayakkabılarımı giyiyorum, pancar gibi kızarmışım, o da gömleğini çıkarıyor. "This biri kuru. Bunu giy."

Gömleğinin içine giriyorum, kokusu ve sıcaklığı beni içine çekiyor, onun nemli balıkçı yakasının içine girmesini izliyorum ve tam bir inançsızlıkla onunla, bu güzel tanrıyla odadan çıkıyorum, eldivenli elini sırtımda hissediyorum, beni asansöre yönlendiriyor, gözleri garip bir gülümsemeyle profilimi inceliyor.

"Bu sabah uyandığında hayal ettiğin gibi biri değildim, değil mi?"

Vücudum o kadar kötü durumda ki zar zor yürüyebiliyorum ve gözlerim, gözlerim acıyor, ona hayatımın her günü onu hayal etmeye çalıştığımı söyleyemem. "Tam olarak hayal ettiğim gibi değildi," diyorum. "Bugün *hiçbir* şey hayal ettiğim gibi değildi."

Başımı eğiyor ve beni öpüyor. Şehvetle değil. Sadece bir öpücük.

İçimdeki en derin seviyelere ulaşan, sinir uçlarımı açan ve beni maruz kalmış, arzulanmış ve çiğ hissettiren seks sonrası bir öpücük ve ben

Son kuruşunuzla son dileğinizi dilediğinizde ve bu gerçekleştiğinde yaptığınız gibi gerçekten ağlamamak için mücadele edin.

Erkekler benimle alay etti, beni mahvetti, beni kullandı, beni istismar etti. Sözlü kavgalara girmeyi severim. Küfretmeyi, tükürmeyi, çığlık atmayı ve kendim olmayı severim. Hiç kimse benimle konuşurken ağlama isteği uyandırmadı. Hiç kimse beni ağlatmak istemedi, ama tek bir anı ve şimdi bana bakan bu adam bunu başarıyor gibi görünüyor.

"Soyadın ne?" Fısıldıyorum.

"Kral." Külot eriten bir sırıtış. "Majesteleri şakası yapmayın lütfen."

Gülüyorum ve sonra sanki daha yeni tanışmışız gibi elimi uzatıyorum. "Meyers."

Elimi tutuyor, kavrayışı ılık, sert ve ayak parmaklarımı yeniden kıvrıyor. Elim bırakıp telefonunu çıkarıyor, bir şifre yazıp bana uzatıyor ve hayatımda gördüğüm en zeki gözlerle beni izliyor. "Meyers, benim için telefon numaranı yazar mısın?"

Şimdiye kadar sahip olduğum en seksi kış parçasının altına ekliyorum.

The dudaklarının kenarlarında ~~beni~~ ürkütmeye yetecek bir gülümseme beliriyor. "Güzel."

Tuş takımına bir şeyler yazıyor ve telefonum yeni bir mesajla titriyor.

Ve doğru.

Ben gülümsüyorum, o da bana bakıyor ve *neredeyse* seksi bir gülümseme takınıyor.

Ve birdenbire şu anda hissettiğim mutluluğu açıklayamıyorum - ve daha önce hissettiğimden de emin değilim.

Beni kendi arabamla eve bırakıyor ve binama ulaştığımızda benimle birlikte asansöre biniyor, beni kapıma kadar geçiriyor ve başparmağının ucuyla gözlerimin kenarlarını okşarken alnıma bir öpücük konduruyor ve fısıldıyor, "Yakında seni arayacağım."

Şafağa yaklaşık bir saat kala titreyen, nefis bir şekilde becerilmiş bedenimi yatağıma kaydırduğımdaya uyuyamıyorum. Telefonumda onun profili için isimlerle oynuyorum. Seks sonu. Seks makinesi. Seks tanrısı. Playboy tanrısı. Greyson'da karar kılıyorum ve "Greyson" diye fısıldıyorum, isim dilimden kadife gibi yuvarlanıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yatağımın üzerinde kasılacakmış gibi hissediyorum. Brooke, Pandora ve Kyle'a grup halinde mesaj atıyorum.

Biriyle tanıştım. Çocuklar, az önce biriyle tanıştım. Dangalağın teki değil! Beni gerçekten eve getirdi ve kapıma kadar geldi. AAAAA!!! Siktirin gidin çocuklar, yarın günümü mahveden olursa, kellenizi alırım!

Benimkini düşünemeyecek kadar yeni erkeğine kafa atmakla meşgul olacaksın.

Pandora: Dostum. Ecstasy mi aldın sen?

Ne? Bana her şeyi anlat!!!

Binadan çıkar çıkmaz titreşimli telefonumu açıyorum. "Cep telefonunun ekranında bu numara varken neden bir banyo kabinine bağlı olduğunu merak ediyor olabilirsin," diye mırıldanıyorum ahizeye. "Şey, sana sikine mal olacak bir şey yapmak üzereydin. Dokunmaya hakkın olmayan bir şeye dokunmak üzereydin, *anladın mı?* Ödemen gereken bir borcun var. Üç günün var. Tik tak tik tak." Telefonu kapattım ve yere attım.

Then Diğer telefonumu alıp Derek'i arıyorum.

"Gel beni al." Adresi yazıyorum, sonra birkaç blok yürüyorum ve onu bıraktığım binaya bakmadan önce telefonu atıyorum.

Derek karanlık bir cipi kenara çektiğinde atlayıp torpido gözünü açtım. Biletimi ve sahte kimliğimi çıkardım. "Bunu depoya sür. Bir yere ayrılma. Yirmi dört numara yakında ödeme yapacak. Karın nasıl?"

"Güzel. Biraz çalıştın mı?" "Ne zaman yapmam ki?" diyorum.

Melanie. Onu daha önce görmüştüm. Onu uzaktan izliyordum. Becermek isteyeceğiniz türden bir kız, ama o barda müşterilerimden birini alacağını görene kadar ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Tanrım, daha ödemeyi bile almadan adamı bayılttım. Sadece onu indirmek istedim çünkü onunla gitmeyeceği kesindi. Kimse gitmeyecek.

Eldivenli elimle telefonumu okşuyorum ve ona bir şeyler mesaj atma dürtüsüne direniyorum. Herhangi bir şey. Bu kadının erkekleri benim telefonları kullandığım gibi kullandığını gördüm. Otel odalarından ateş gibi yanan bir halde çıktığını gördüm. Mükemmel görünerek çıktığını gördüm. Güldüğünü, ağladığını, siktiğim kadınlarda yüzünü gördüm ve hatta onu rüyalarımda ve uyandığımda bile gördüm.

Bu kadının istediği Şey benim veremeyeceğim bir Şey. Ama ona baktığımda çekiliyorum, bükölüyorum, düğümleniyorum, kullanılıyorum ve işe yaramıyorum.

Onun saçlarını savurmasını, etrafında dönmesini, bacak bacak üstüne atmasını, dudaklarını kıvrmasını, tırnaklarına bakmasını izlemeyi seviyorum.

Bir sonraki erkeğini avlama Őekliini sevdim; izlemeyi sevdim çünkü derinlerde bir yerde, yeterince sahip olduğumu biliyordum ve o erkek olmaya niyetlendiğimi ona bildirmeye karar verdiğim gün avı sona erecekti.

ONUN BEYAZ ATLI PRENSİNİ SİKEYİM.

Beni yakalıyor.

Yarısını bitirdim. Yirmi dört isim daha, sonra Zero hiçbir Şey olabilir. Ona dokunmamalıydım ama dokundum. Ona dokunmayı bırakmalıyım ama bırakmayacağım. Adamlarım, çocuklarım, vücudumun bir yerinde küçük bir AŐil topuğu olduğunu ve üzerinde onun adı olduğunu asla bilemezler.

The erkeklerin ona yakın olduğuma inanmalarının tek nedeni onun adının listemde yer alması.

Melanie

her zaman tek kız değildim. Tek yumurta ikiziyle doğmuşum. İlk olarak beş buçuk kilo olarak doğmuş, ben de biraz daha ağır olarak onu takip etmişim.

Annem ikimizin de çok değerli, küçük ve pembe olduğumuzu söyler ama asla gerisini halletmiş gibi görünüyor. Sonunda bana tüm hikayeyi anlatan babam oldu. That Mükemmel doğmamışım... Ben arızalı bir böbrekle doğmuşum ve ikizim de ciddi bir kalp rahatsızlığıyla dünyaya gelmiş. İkimiz de yaşam mücadelesi veriyorduk ve bir saat içinde en çok onun zorlandığı belli oldu.

Kalbi iflas edince bana böbreğini verdiler.

They ona Lauren adını verdi ve babamın annesinin yanına gömdü. Her yıl doğum günüm yılın en hüznünlü günü oluyor. Ama en sevdiğim çiçeklerle mezarını ziyarete giderim -ikizim olarak onun da en sevdiği çiçekler olacağını düşünüyorum- ve sonra ayın en çılgın partisini yaparım çünkü buna değmesini istediğini hissediyorum. Annem neşeyle bana "Bana her zaman neşeli ve mutlu olduğunu göstermeni istiyorum," diyor. Ben de öyle yapıyorum. Kaybın acısı hiç geçmese bile mutlu olmaya kararlıyım.

Ailem bana mutlu olmamı istediklerini çünkü hayatta kaldığım için çok mutlu olduklarını söyledi. Ben de mutlu yaşamaya çalışıyorum ve mutlu olmadığımı onlara asla ama asla göstermiyorum.

Babam gülümsemelerimi sayar ve toplamda beş gülümsemem olduğunu söyler; bu nedenle her zaman bunlardan birini görmesini sağlarım.

İki kişi için yaşıyorum. İki hayatı doldurabilecek şeyi bir ömre sığdırmaya çalışıyorum. Bu yüzden her sabah kalkıp mükemmel yüzümü takınıyorum ve kendime mükemmel bir gün geçireceğime ve bir gün mükemmel bir aileye sahip olacağıma söz veriyorum. Ama başarısız oluyorum.

Ve ailem bunu biliyor.

"Annen bir gün evlenip yuva kurduğunda belki ikizlerin olur diye dua ediyor," demişti babam bir keresinde bana hüzünle.

"That iyi olurdu," dedim imburkularak ve yüzümde kocaman parlak bir gülümsemeyle.

Bazen çoktan evlenmiş mi diye merak ediyorum. Lauren.

Bazen kötü bir gün geçiriyorum ve onun ailemi benden daha çok gururlandıracağından ya da mutlu edeceğinden emin oluyorum. Emin olduğum tek şey, eğer onu seçmiş olsalardı, mutlu yaşamak için benim yaptığım zor çabaları göstereceğidir.

İkiz sahibi olmak konusunda seçici bile olmayacağım ama mükemmel adama aşık olmayı, bir kız bebek sahibi olmayı ve ona Lauren adını vermeyi hayal ediyorum.

Adamımı o kadar çok hayal ediyorum ki, içimi acıtıyor. Greyson'ın bana baktığı gibi bir bakışı hayal ediyorum, bu adamın -tam burada, nefes alan bu insanın- benim yeterli olduğumu düşündüğünü söyleyen bir bakışı. Thinks ve hayatta kalan kişinin *ben olmasından* memnun. Çünkü bazen içimizden sadece biri hayatta kalabilseydi onun Lauren olmasını diliyorum.

*The Greyson'dan bir gün
sonra*

köşedeki Starbucks kafede oturan Pandora, en yakın üç arkadaşımın biri. The insan yiyici. Şey, insan yiyici değil. O sadece son derece bağımsız, karanlık, kasvetli ve ketum. Ama bu sorun değil çünkü ben mutlu, konuşkan ve güneşliyim, bu yüzden birbirimize uyum sağlıyoruz. Yani. *Deniyoruz*. Bugün Angelina Jolie'nin belalı görünümünü, her zamanki koyu rujunu ve indirimde aldığı kalçalarına kadar uzanan botlarını giyecek. Her zamanki kahvelerimizi köşede beklediğim yere taşırken yürüyüşü bile erkeklerin gözünü korkutuyor - ne de olsa bugün kahve alma günüydü - ve tek kelime etmeden ikimiz de bir yudum alıp Susan Bowman Interiors'a gitmek üzere caddenin karşısına geçiyoruz.

Güzel şeyler yapmanın Pandora'nın geçimini sağlamak için yaptığı bir şey olduğunu söyleyebilirsiniz ama ben bunu sanat olarak yapıyorum. Çünkü sizi karşılayan bir odanın berbat gününüzü aydınlatabilecek bir yanı var ve ben insanları küçük de olsa mutlu etmeyi seviyorum.

"Ee," diye dürtüklüyor beni.

Kapağıma doğru gizlice gülümsüyorum.

"Ne olmuş yani?" Diyorum. Onu yalvartmak istiyorum çünkü ben böyle biraz kötüyüm. O sadece içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. The Pandora ve benimle ilgili olan şey şu: birbirimizden çok farklıyız. Bu yüzden onunla her zaman bir itme ve çekme durumu oluyor, sanırım ikimiz de gizliden gizliye bundan hoşlanıyoruz.

"Ee, ne olacak. Bana pantolonunu büyüleyen prensi anlat." "Pandora, yapamıyorum bile. Bile yapamıyorum." Sırıtişım yüzümü acıtıyor ve Ona *beynimi siktğini ve buna bayıldığını* söyleyen bir bakış attım. "Bu ..." Bu dünyanın dışında. Mükemmeldi. *Mükemmelin de* ötesinde. "Böyle bir seksin var olduğunu hiç bilmiyordum. Bir erkeğin dokunuşunu KEMİKLERİMDE hissedebileceğimi hiç bilmezdim."

Kapımıza ulaşip yan yana duran L şeklindeki masalarımıza yöneldiğimizde gülümsememe engel olamıyorum.

Gerçekten, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Onunla paylaşmaktan neredeyse utaniyorum. Ama aynı zamanda, bir hoparlör alıp iş arkadaşlarıma, belki de sadece BİR'i bulduğumu düşündüğümü söylemek istiyorum!

"Orada durma, nazlı bakire! Gerisini anlat," diye ısrar ediyor Pandora, bilgisayarını açarak. "Dostum, bugün Starbucks'a gitmek bana bazı kanlı detayları anlatma hakkı veriyor."

"Dün koffee aldım ve senden hep bok yiyorum," diye karşı çıkıyorum ve kulağımın arkasındaki küçük izi dalgınca ovuyorum, neredeyse bir hickey "

Vermiyorum kanlı detaylar, onlar benim üzerinde durmam ve hayal kurmam için. Ama Pan, birbirimize bağlanma şeklimiz. The bana bakışı. Baktı, baktı ve bana bakmadan *duramadı*."

"Oh, oğlum, gerçekten kendinden geçmişsin." İç çekiyor ve sanki başı ağrıyacakmış gibi alnını avucuna koyuyor. En iyi günümde olduğumda bundan nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden sırtıyorum, mırıldanmaya başlıyorum ve annemin bunu bilseydi ne diyeceğini merak ediyorum.

Hayatım boyunca bana, *yirmi beş yaşına* gelmeden evlendiğimi ve sana sahip olduğumu söyledi.

Ben de ona üç hafta sonra yirmi beş yaşında olacağımı, harika arkadaşlarım ve lanet bir kariyerim olduğunu söylüyorum.

Ama şimdi, belki, bir çocuk var . . .

Pandora ve ben mevcut görevlerimiz için kumaşları karıştırmaya ve eşleştirmeye başladığımızda, aklım telefonuma kayıyor.

Son mesaj atan kişinin bir sonraki mesaj atan kişi olması gerektiğine dair bir kuralım var.

Greyson dün gece "Ve doğru" diye mesaj attı ve ne olduğunu anlamadan ben de ona cevap yazdım.

Orada mısın?

Dürüst olmak gerekirse, ne bekleyeceğimi bilmiyorum. This benim için keşfedilmemiş bir bölge. Bugün adımın ne olduğunu bile bilmiyorum.

Bir an bir sürü insanın olduğu bir partideydim. Ve sonra onunla birlikteydim.

Ve o benimleydi.

Tamamen *bana* odaklanmıştı.

Ve beni korkutan - hayır, aklımdan çıkmayan - bana hayatımın en iyi orgazmını yaşatması değil, bu sarsıcı olsa da, bir *şey hissettim*. That dokunuşu tenimden daha öteye gitti, içime işledi.

Sevişirken gözlerimizin nasıl buluştuğunu hatırlayarak benim zevkle karıncalanıyor ve telefonuma bakmaya devam ederek bana mesaj atmasını bekliyorum.

Greyson'dan iki gün sonra

müşterimin yeni evlerinden biri. Susan Bowman Interiors'da, projeden kim sorumlu olursa olsun, herkes mobilyaların gerçek teslimatının ve düzenlemesinin gerçekleştiği "o" gün işe koyulur. Temel olarak şöyle çalışır:

Bir müşteriyle buluşup bütçesini ve zevkini öğreniyorum.

Yaklaşık maliyetleri oda oda detaylandırarak bir teklif hazırlıyorum ve dekorasyon konseptlerini öneriyorum.

Oda planlarını yapıyorum, oda ölçülerini alıyorum, ardından konuştuğumuz konseptlere göre çeşitli seçeneklerin fiyatlarını, resimlerini ve kumaş örneklerini içeren PDF dosyalarını teslim ediyorum.

Müşteri seçimlerimizi onayladıktan sonra, hepsini Susan'a gösterip onayını alıyorum, ardından kumaşları, mobilyaları, pencere uygulamalarını, kilim ve halıları sipariş ediyorum ve her şey şirketin deposuna gönderiliyor.

kontrol edilir, monte edilir ve döşenir. Ve sonra eğlence başlar. Genellikle müşterimiz şehir dışındayken bir tarih belirleriz ve zihnimizde canlandırdığımız her şeyi gerçek hayata geçiririz.

Ben görsel bir insanım ve yaptığım şey bu. This sevdiğim şey. Üç yaşımdan beri her şeyi görselleştirdim. Okuldaki ilk günümde nasıl giyineceğimden. Bir çocuğun bana nasıl bakacağını. Öğretmenin, annemin bana her zaman aldırıldığı elmaya sevinçle gülümsemesine kadar. Elllerine bir elma verirsem, kalplerini cebime koymuş olacağımı söylerdi. Onlara elma verirken kendimi hep gülünç hissederdim ama annem herkese karşı "cömert" olmaya çok önem verir ve her zaman bir şeyler verir, hatta sarılırdı. Evet! Yardım etkinliklerinde ÜCRETSİZ KUCAKLAR afişlerini hazırlar ve herkese sarılır.

-Ve beni de yanında götürdü. Sanırım ben de kucaklaşmayı seviyorum. They sadece iyi hissettiriyor. Her halükarda, insanları memnun etmek ve mutlu, rahat, renkli bir hayat yaşamak benim sevdiğim şey.

"Bu nereye gidecek?" Pandora güzel bir cam lambayı açarken soruyor. "Ah, bu küçük sevgilim kızların odasına gidecek," diyorum ve bugün üçüncü kez tüm eşyalarımı kontrol ediyorum. "Şu eski pembe makyaj masasının ve şu küçük arkadaşın üzerinde." Küçük, çizgili bir sedir var, o kadar eğlenceli ki, onu almamak için tüm çabamı harcıyorum.

sarılmak. "Çok şirin değil mi?"

"Sevimli olan şey, telefonunu sıcak, canlı bir köpek yavrusuymuş gibi çıkarıp durman."

"Oh, sus! Sinyalimi kontrol ediyorum."

Ve benim sinyelim ... tamam
görünüyor.

Hmm.

İlginç. Metin
yok. Hala var.

Bazen erkeklerin dürtülmeye ihtiyacı vardır. They korkuyor. Çok yoğun. Bana "o" bakışı attı. Şu anda evde oturmuş, "Ne oluyor lan Greyson?" diye düşünüyor olabilir.

Yani, onun da benim gibi sorunlar yaşıyor olması çok olası. Kendimi incitmeden uyuyamıyorum. İşte böyle. Bana sadece onu, tenini, dokunuşunu düşündürdü ve ben bunu istiyorum. Onu *arzuluyorum* . . . Tekrar *ihtiyacım* var. Kendimi zihinsel olarak Adsız Greyson Bağımlıları'na kaydettirdim ve hastalığıma sadece o çare bulabilir.

Bu yüzden ona yardım etmek için, göğsümün sol tarafında büyümeye başlayan küçük hayal kırıklığı acısını hafifletmek için, *kesinlikle* hala ilgilendiğimi *bilmesi* için ve lütfen dostum, eğer benden hoşlandıysan, dediğin gibi yap ve beni ara, mesaj atma konusundaki temel kuralımı çiğnemeyi ve belki ona tekrar mesaj atmayı düşünüyorum.

Yapmalı mıyım?

Kurallar yapmamam gerektiğini söylüyor. Ama kuralları hiç sevmedim ve Greyson da kurallara uyacak birine benzemiyor.

Ben ne yapacağım?

Pandora'ya sormak istiyorum ama yüzündeki sırıtiştan şimdiden tiksiniyorum.

Gerçeği bilmesini istiyorum, beni aramasını istiyorum. Oyun oynamak istemiyorum. Onunla değil.

Yine de kendimi telefonumu çantama geri koymaya zorluyorum ve kendime Roma'nın bir günde inşa edilmediğini ve değerli bir ilişkinin de öyle olmadığını hatırlatıyorum.

"Melanie," diyor Pandora, dudakları ince siyah bir çizgiye dönüşüyor. Masumca göz kırpmıyorum ve gülümsüyorum.

"Ne?"

"Kabul et. O bir pislikti."

"Değildi."

"Öyle."

"HAYIR!

" "Öyle

mi . . ."

Greyson'dan dört gün sonra

sorar.

Ondan ve bakan siyah gözlerinden saklanabileceğimi umduğum masama geldiğinde inlemek istiyorum. Ama bugün, kızgın, küçük bir gülümsemeye sahip olan o, kaşları çatık olan ise benim.

Pazartesi günü adımı bile bilmiyordum; bulutların üzerindeydim. Salı günü hala umutlu ve neşeliydim, bulutların üzerindeydim. Bugün sadece dünyaya geri dönmekle kalmadım, birkaç basamak aşağı düşerek arafta kaldım, hatta belki de tamamen

Cehenneme kadar yolu var. Tek bildiğim bugün Thursday ve günlerdir ondan hiçbir haber alamadım.

Bir aptal gibi gülümsüyor, telefonuma bakıyor ve bir şeyler bekliyordum, ama dürüst olmak gerekirse, telefonum çantamda ağır, hareketsiz bir kaya gibi hissettirmeye başladı ve sessizliği bana bir şeyler söylüyor - GREYSON'un muhtemelen kendisinin bana söyleyecek cesareti olmadığı şeyler.

İyiymi. Tek gecelik bir ilişki için. Thanks sikiş için. Benden bir daha haber alamayacaksın.

Ayağa kalkıp telefonumu kadınlar tuvaletine taşırken Pandora'ya savunmacı bir tavırla "Henüz bir şey yok," diyorum. Kendimi içeri kilitleyip lavaboda yüzümü yıkıyorum. Uçları yeşil ela gözleri ve Greyson King'in bana bakışı aklıma geliyor ... ve kendimi o kadar sefil ve hayal kırıklığına uğramış hissediyorum ki, göğsümde bir duygu kuyusu büyümeye devam ederken yavaşça bir mesaj daha yazıyorum.

Seni hayal ettiğimi düşünüp duruyorum. 😊

Birkaç dakika bekledim. Ellerimi yıkıyorum, kuruluyorum, telefonumu kontrol ediyorum, tırnaklarıma bakıyorum, telefonumu kontrol ediyorum. There kapı çalınıyor ve iş arkadaşlarımdan biri "Kimse var mı?" diye sesleniyor.

Sikeyim.

"Hemen geliyorum!" diye bağıriyorum, sonra biraz volta atıyorum, ona gönderdiğim mesajı tekrar okuyorum, o üzgün surat da dahil ve birden kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyorum.

This sabah onu Google'da arattım ve şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey bulamadım. İnternette Greyson King'in izine rastlamadım. Bir hayalet olabilirdi.

Mesajlarıma cevap vermeyen, benimle ilgilenmeyen, beni yiyip bitiren, kemiren, musallat olan ve tüketen bağlantıyı hissetmeyen bir hayalet.

Benim, sarhoş Melanie'nin, yalnız hissetmemek için uydurduğum bir hayalet.

Greyson

Babamdan daha fazla kafamı karıştıran birini hatırlamıyorum, bu yüzden bana ne olduğundan emin değilim, ancak bu hafta kafam çok karışık.

Melanie kafamın ve derimin derinliklerinde.

Onu bilinçli düşüncelerimden uzak tutmaya çalışıyorum ama o orada. Bilinçaltımda. Kendi oyuncağıymış gibi göğüs ucu halkamla oynuyor.

Onu tatmak istemiştım. Şimdi onu tattım, ama tatmin olmadım.

New York Maratonu'nu kazanmış gibi nefes nefese kalmasını istiyorum - Ulusal İnleme Yarışması'nı kazanmış bir profesyonel gibi inlemesini istiyorum. Ve onu eve götürdüğüm zamanki gibi gülümsetmek istiyorum.

Kendimi odaklanmaya, kafamı oyunda tutmaya, gözlerimi *açık* tutmaya zorluyorum. Ama Tanrım.

İşini kolaylaştırmıyor.

Bu hafta listemdeki iki işareti daha hallettim. Ayrıca babamın lösemisinin gerçek olduğunu öğrendim - en azından getirdiğim uzmanlar bunu doğruladı.

Yeraltı sezonunun bir ay içinde başlayacağı yere yakın, iki katlı, güvenli bir eve yerleşti. Ve bu garip. Sesi bile farklı bir tınıya sahip. Bakışları o kadar sert değil. İçeri girdiğimde bana nasıl olduğumu sordu.

"Listenin yarısı bende..."

"Liste değil. Sen nasılsın?"

Şaşkınlıkla değil ama yavaş yavaş kaynayan bir öfkeyle baktım. "Yirmi beş yıldır pislik olma konusunda harika bir iş çıkardın. Şimdi bunu değiştirme." Yürüyerek uzaklaştım.

"Neden olmasın?" diye seslendi, bunu bağırarak için harcadığı çabadan dolayı öksürüyordu.

İçim sessizce kaynarken ellerimi yumruk yaptım, parmak eklemlerim deri eldivenlerimi ısırdı. "Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Şu anda evin dışındayım, üçüncü hedefim üzerinde çalışıyorum ama o hâlâ aklımda. Sürekli yeşil gözlerini görüyorum, yeşil gözleri zümrüt karasına dönmüş, lanet bir roket gibi geliyor, altımda çırpınıyor ve kıvrılıyor. O, her hırsızın çalmak istediği değerli bir elmas, her köpeğin kovalamak istediği bir kedi yavrusu, binmek, dizginlemek ve evcilleştirmek istediğiniz bir kısırak ama tamamen değil. Hayır, her zaman değil çünkü onun vahşiliği sizi heyecanlandırıyor. Onun vahşiliği sizi daha da vahşileştiriyor. Onun vahşiliği sizi kudurtuyor.

Son günlerde sanki yüz bin haftadır bir şey yememişim gibi hissediyorum.

Allah kahretsin! Kafamdan çık, prenses.

Hedefim nihayet ortaya çıktığında parktaki masaya yerleşmiştim.

Açık bir gazetenin arkasında oturuyorum, SIG yarı otomatik silahım alçakta ve sıkıca saklanmış, havacı gözlüklerim o geçerken gözlerimi koruyor.

Sesimi kimseyi telaşlandırmayacak kadar alçak, ama becermek için burada olduğum zavallı bok tarafından duyulacak kadar yüksek tutuyorum. "Otur," diyorum.

Sesimi duyunca irkildi ve kendini savunmak için bir yöntem olduğunu tahmin ettiğim bir şey almak için elini cebine attı. "Senin gibi bir adam, göremezsın ama her açıdan sana nişan almış birkaç tetikçi var. O yüzden otursan iyi olur."

Onun için tekmelediğim sandalyeye kurşun gibi düşüyor. "Evet," diyorum, kâğıdı katlayıp dikkatimi ona yöneltiyorum, SIG yarı otomatik silahım hâlâ katlanmış kâğıdın altında, tam kalbine nişan almış durumda.

Havacı gözlüklerimi başımın üstüne doğru kaydırıyorum ve adamı incelerken arkama yaslanıyorum. Orta yaşlı, muhtemelen hayatının geri kalanında boktan bir işte sıkışıp kalacağını fark etmiş ve daha iyi bir hayat için bahse girebileceğini düşünmüş ama bunun yerine daha da kötüye gitmiş.

"Dün size küçük bir hediye bırakmak için evinize uğradım, ancak karınızın içindekileri görmesinden korktum ve ..."

Boştaki elimle bir zarf uzatıyorum. Zarfı açarken elleri titriyor. Kendisinin ve çırlıçıplak sevgilisinin görüntüleri ortaya dökülürken yüzündeki kan The çekiliyor. "Kutsal ..." diye soluk soluğa kalıyor.

"Seni fındıklarından yakaladı, ha?" Beni daha iyi duyabilmesi için ona doğru eğildim. Kendi taşaklarımı ve son zamanlarda beni çıldırtmaktan da öte, çıplak seksi sorunumu düşündükçe kanım kaynıyor. "Bu hatunu bir kez becerip çekip gidebileceğini sandın ama yapamadın. Vahşiydi ve

hoşuna gitmiştir. Sana Tanrı'nın kadınlara bir armağanıymışsın gibi baktı; bu senin de hoşuna gitmiş olmalı."

İzim gittikçe soluklaşıırken üç kalp atışı boyunca duraklıyorum. "Eminim onun nasıl hissettiğine, saçının nasıl koktuğuna, nasıl gülümsediğine, nasıl yürüdüğüne, diğer erkeklerle nasıl flört ettiğine takmışsındır. . . Hendricks, sana kumar kayıpların için Yeraltı'na 168.434 dolar borcun olduğunu söylemek için buradayım ve tahsil etmeye hazırız."

Arkama yaslanıyorum ve aviator'larımı gözlerimin üzerinden kaydırıyorum. "Kukunu benim paramın üzerinde tutamazsın. Anlaştık mı?"

The adam bir hayalet kadar solgun, bu yüzden burada açık olduğumuzu varsaymak güvenli.

Kâğıdı, SIG'i ve hepsini katlayıp ceketimin cebine koyuyorum. "Adamlarımdan biri yarın sizinle burada buluşacak." Ayağa kalkarken eğilip şöyle diyorum: "Bu görüntülerin kopyaları bende var. Borcunu ödediğinde onları alacaksın ama beni sına. Benim de en az seninki kadar güçlü bir motivasyonum var." Annem. Özgürlüğüm. Ve altın sarısı saçları, yeşil gözleri ve gülümsemesiyle içimi parçalayan bir kız için kendi taşaklarım. Evet, bu zavallı adamdan bile daha büyük bir bokun içindeyim.

Hedef ayrıldığında, C.C. ve ben sessizce ekibi kontrol etmeye gittik. Hepsi, güvenlik kameraları da dahil olmak üzere, hasta bir BBG evi gibi "yat" talar.

Babam orada oturuyor, evin dışında olmaktan ve planlamanın özünü anlamaktan memnun. Ekibe gelince...

Bildiklerine ihanet etmediğinden emin olmak için Derek'i izliyorum, ama geri kalanları her zaman izliyorum, aramaları takip ediyorum, gözetleme kasetlerini yeniden oynatıyorum. Kan yemini iyi bir şey ama kendi gölgeme güvenmiyorum.

The İlk test etmem gereken kişi C.C.'ydi - çünkü sahip olduğum kardeşe en yakın kişi oydu ve sadakatinin bunca yıldır onu besleyen babama mı yoksa kan kardeşi olan bana mı olduğunu bilmem gerekiyordu.

"Bu bardakta çok ölümcül bir madde olduğunu söylesem ve onu babama götürmenizi istesem ne derdiniz?"

"Evet derdim, göt herif, sence ne derdim?" C.C. dişine bir kürdan batırıp orada sallanmasına izin vererek cevap veriyor. Babamın sağlık ekibi tarafından 7/24 izlendiği yatak odasının dışındayız. The kapı yarıya kadar açık ve babamın Eric'le konuştuğunu görebiliyoruz, bizim izlediğimizden habersiz.

"Güzel. Güvendiğim tek kişi sen olduğuna göre, gitsen iyi olur diyorum. Öyleyse git." Bardağı ona uzattım. "Al, *gizlice*."

Bana baktı. "Nasıl tedbirli olunacağını biliyorum. Sadece söyle bana. Adam için acı verici olacak mı?"

"Hak ettiği kadar değil ama evet." Geri çekilip C.C.'nin sıvıyı babamın ilaçlarına karıştırmasını izliyorum. The orospu çocuğu onu taşıyor, babama "Susadın mı Slater?" diye mırıldanıyor ve babamın yavaşça içtiğinden emin oluyor. Geri geldi ve oturdu. "Bitti," diyor sakince.

C.C. de en az benim kadar soğuk kalpli. Her koşulda buz gibi.

Sessizce oturuyoruz. "Zehirli değildi, değil mi, seni pislik?" diye soruyor, öfke ve ihanet içinde kürdanı tükürüyor.

"Hayır." Ayağa kalkıyorum. "Sadece emin olmak istedim."

Babamın işini kolayca bitirebilirdim. Serum torbalarına bir şey koyardım ve o da giderdi. Ama bir suçlunun bile bir kuralı olmalı ve benim de var. Zevk için ya da kendim için bile öldürmem. Ailemi öldürmem.

That bu konu hakkında düşünmediğim anlamına gelmiyor. Sürekli düşünüyorum. Birçok kez rüyamda babamı öldürdüğümü gördüm ve rahatlamış olarak uyandım. Ta ki onu öldürmediğimi hatırlayana kadar, o yaşıyor.

Bırakın onun pis işlerini yapmayı, ona bakmak zorunda kaldığım için bile içimde öfke titreşiyor.

C.C. Los Angeles'tan birkaç mil uzakta park ettiğimiz yatın koridorunda beni takip ediyor. Odalardan biri telefonlar ve çizelgelerle donatılmış - kumar muhasebesi, Yeraltı'ndaki her dövüşün tüm bahislerini takip ediyor. "Biz senin adamlarınız Z, bize güvenebilirsiniz. Doğanda olmadığını biliyorum ama güvenebilirsiniz."

"Birkaç isim üzerinde daha çalışıyorum; bu arada Tina Glass'ı ara. Ona on numaraya ihtiyacım olduğunu söyle. Kanıtı benden başka kimseye teslim etmeyecek. Bu hafta sonu üzerinde çalışmam gereken başka bir hedef var. Şehirden ayrılacağım, acil bir durum olursa kodu kullanın."

"Eric takımın geri kalanının destek vermesini istiyor."

"Onların desteğine ihtiyacım yok. Ama on numarayı çivilemek için yardımına ihtiyacım var.

O tertemiz ve beni kızdırıyor."

"Seni başka neyin kızdırdığını biliyorum!" C.C. gülüyor.

Hırlıyorum ve ona nereye sokabileceğini söylüyorum. "Bir etek" olduğunu biliyor - en azından şüpheleniyor ve beni gafil avlayıp telefonuma bakarken yakaladığında bana çelme takıyor. Ben *asla* gafil avlanmam. Ona çelme takıyorum ve yakasından tutup duvara yapııştırıyorum. "Benimle taşak geçmeyi bırak, C.C."

"Seninle taşak geçen ben değilim." Şakağıma vurdu, sonra tısladı, "Baban farkına varmadan onu oradan çıkar, ahbap."

O kadar berbat hissediyorum ki, ona dokunmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için sinirleniyorum.

Ama etkisiz hale getirmediğim bir telefon var ve bunun tek nedeni ondan gelen küçük mesajlar.

Orada mısın?

Kahretsin, keşke olmasaydım. Keşke burada oturup bu ekrana bakmasaydım, her okuduğumda lanet olası göğsümden vurulmasaydım.

Seni hayal ettiğimi düşünüp duruyorum.

Ona cevap vermedim ama yazmak istiyorum:

Prenses, uçmaya ne kadar yakın dans ettiğinin farkında değilsin.

Son mesajdan bu yana bir gün geçti. Sürekli çıkarıp bakıyorum, ona beni unutmasını söylemek geliyor içimden prenses; seni kullanacağım, istismar edeceğim ve işim bittiğinde seni bir kenara atacağım çünkü ben böyle yaparım.

Bazen kendime bir gece daha fazla kalsaydım, hatta belki bir sikiş daha fazla kalsaydım, bu kadar takıntılı olmazdım diyorum. Ama oral için yaratılmış bir ağzı, kalın, dolgun dudakları ve çılgınca aç bir dili var. Kahretsin, deli gibi mastürbasyon yapıyorum çünkü onun bana oral yapacağını düşünmek bile beni sertleştiriyor.

Ama hayır. Bütün gece beni emmiş olsa bile, eminim ki başını aşağı itip ona daha fazla içimi yedirmek, son damlasına kadar beni yemesini sağlamak için hâlâ aç olurdum.

The Birlikte geçirdiğimiz gece çok erken bittiği için sinirlenmiş olmam ve aslında orada, o yatakta birkaç saat daha uzanmak ve ona bir süre sarılmanın nasıl bir his olduğunu görmek istemem kafamı daha da karıştırıyor.

Tina'yı diğer telefonumdan kendim aradım. Tina Glass, nam-ı diğer Bayan Kitty. Bir adamı tuzağa düşürmek için tam da ihtiyacın olan kişi. Temiz, yakışıklı ve ölümcül. "Adamlarım seni aradı mı?"

"Kesinlikle," diye mırıldanıyor.

Onunla konuşurken eldivenlerimi giyiyorum. "Kanıtın bizzat bana teslim edilmesini istiyorum."

"Büyük bir memnuniyetle. İş bittiğinde iletişime geçeceğim."

Telefonu kapatıyorum ve Melanie'nin mesajına tekrar bakıyorum.

Çöpe at gitsin, seni amcık. O bir sıcak düğme, ama bu benim.

Gerçekten sıcak bir düğmeye ihtiyacım var mı? Gecenin bir yarısı sert bir aletle uyanmaya ihtiyacım var mı? Yirmi beş yaşında ve bir sürü fahişenin yanı başında uyuyan biri olarak, muhtemelen sadece yatak odamın kapısını açarak birkaç tanesine rastlayabilirim. Ama o orman gibi yeşil gözler, sikimin etrafındaki o sıkı amcık. Ve çıkardığı o sesler. Ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar temiz ve tatlı koktuğunu hatırlayarak kendime işkence etmek zorunda mıyım?

"This olamaz," diye fısıldıyorum kendi telefonuma, normal bir erkeğin yaptığı gibi bir gece, sadece bir gece geçirebileceğimi düşünerek ne kadar aptal olduğumu düşündüğümde kanım damarlarımda dolaşıyor. "Bir daha olamaz," diyorum.

Yapmam gereken bir iş var. İş benim.

Annemin ve benimle teması olan herkesin hayatı tehlikede olabilir. Babam ilgilendiğim her şeyi bu şekilde alabilir. Sadece yapabileceğini kanıtlamak için. Sadece bana sahip olmaya çalışmak için. Yanımda sıcacık ve ter içinde yatan prensesimi mücevherlerle donatmak isteyip istemediğimin bir önemi yok. Geri dönüp onu tekrar tekrar becerirken gözlerinin kararmasını izlemek isteyip istemediğimin bir önemi yok. Ne istediğimin bir önemi yok. Sadece ne yapmam gerektiğinin.

Hızlıca telefonun arkasını çeviriyorum. "Senin başına gelemmez." Telefonu ayırmaya başladım. "Herkesin başına gelebilir ama senin başına gelmez. Sonunda kiminle olursa olsun, senden daha iyi olacağının yüzde doksan dokuz nokta dokuz garantisi var."

Elimde ondan bir daha mesaj almamamı ve benden bir daha haber almamasını sağlayacak düzinelerce küçük parça olana kadar, daimi cep telefonumun pilini çıkarıyorum, SIM kartını, tel kafesini çıkarıyorum.

Ben Yeraltı adına tahsilat yapmaya gelene kadar.

Melanie

Greyson'dan beş gün sonra

...

o, resimden çıktı mı?" Pandora bugün müşterilerimden biri için fiyatlandırma PDF dosyasını düzenlerken soruyor.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Bir saniyeliğine Pandora'nın Burada, başımın üstünde nefes alıyor, öfkeli endişesi ikimizin de üzerinde şimşekler çaktıran küçük bir bulut gibi.

Beş gün.

Tüm umutlarımın sıfıra indiği, tüm hayallerimin karardığı, tüm beklentilerimin sıfırlandığı beş uzun, berbat gün.

Ve işte Pandora, benim adıma endişeli ve kızgın, muhtemelen bugün kaltak olmak için iyi bir bahanesi olduğu için mutlu.

"Evet," dedim sonunda. "O lanet olası resimden çıktı. Umarım heyecanlanmışsındır."

Ona ne kadar mesajsız olduğunu göstermek için telefonumu çıkarıyorum.

Boş ekrana bakıyor, homurdanıyor, başını sallıyor ve sandalyesine çöküyor. "Pislik herif," diyor.

"Sik."

"Pislik."

"Pislik!"

"Onu zaten kullandım," diye belirtiyor.

"Ve o piç *beni ne kadar* çabuk kullandıysa," diye mırıldanıyorum. Kelimenin tam anlamıyla, hayal kırıklığı her geçen saat artıyor ve telefonumu bir kenara koyarken yeni bir dalga bana çarpıyor. Hiçbir durumu bizimkini -onunkini ve benimkini- değerlendirdiğim kadar yanlış değerlendirdiğimi hissetmemiştim. Bugün aslında Cuma. Adam çıkmak isteseydi, emin ol bugünden önce arardı.

O kadar incindim ki neden bu kadar incindiğimi bile anlayamıyorum. Belki de onun farklı olduğunu düşündüğüm ve Pandora'nın söylediği gibi biri olduğu ortaya çıktığı içindir. O haklıyken benim yanıyıyor olmamdan *nefret* ediyorum.

Özellikle bu sefer haklı olmasından nefret ettim, oysa gerçekten *haksız* olmasını istiyordum.

Thank Tanrım, masasında sessizce oturuyor ve *sana söylemiştim falan* duymuyorum. Eğer başlarsa, bu kadar *aptal* olduğum için şu anda kendime vurmak istediğim kadar sert bir şekilde ona vuracağım.

Pandora'nın sessizliğini, söylemek istediğini bildiğim şeyler kadar sinir bozucu bulduğumda, "Erkeklerle işim bitti," diye patladım. "Mutlu olmak için onlara ihtiyacım yok. Bir köpek alacağım. Tanrım! Artık küçük bir köpeğin lüksünü bile karşılayamayacağımı hatırladım."

"Ayakkabı almayı bırak," diye azarlıyor.

Ona bir çift ayakkabıdan daha fazla borcum olduğunu açıklayamayacağım için iç geçirerek arama motoruma tıklıyorum ve arabamın çevrimiçi ilanına gidiyorum. Mustang'imın bir fotoğrafı bana bakıyor - üstünde parlak kırmızı bir numara ve büyük bir SATILIK tabelası ile. Sahip olduğum tek şey bu ve hala borcumu karşılamaya yetmiyor. Benim gibi. İkimiz de yeterli değiliz.

Bir hafta içinde ilk kez gerçekliğim üzerime çöktü. Sert.

Artık beni umutlu ve beklentili hissettirecek sevimli yeşil yakalı ela gözlerim yok. Artık dört gözle bekleyeceğim mesajlar yok. Satmam gereken bir araba, kapatmam gereken bir borç ve uğraşmam gereken bir sürü mutsuzluk var.

Büyükannem ölmeden önce her zaman daha iyi hissetmenin en iyi yolunun başkalarına odaklanmak ve onlar için güzel bir şey yapmak olduğunu söylerdi çünkü sorunu olan tek kişi siz değildiniz.

Pandora'ya bakıyorum, tam da bu ofiste ona defalarca kaltak dendiğini düşünüyorum ve uzanıp oniks rengi saçlarından bir tutam çekerek, "Tüm bu siyah saçlar çok sıkıcı. Sen de bir değişiklik yapmalısın, tüm bu isin yanına pembe bir tutam eklemelisin?"

"Siktir git, pembeden nefret ediyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve cennete -tamam büyükanne, denedim-diyeceğim, sonra da arabama bakmak için bilgisayarımın başına dönüyorum. Greyson *beni* kuruturken onu kim kuruttuysa harika bir iş çıkarmış-Beyin, *lütfen Mustang'ime odaklan.*

Güneş arabama tam doğru açıyla vurduğunda mükemmel görüntüleri elde etmek tam bir günümü aldı. O kadar güzel ki birkaç gün geçmesine rağmen arayan olmadığına inanamıyorum.

Ya hiç arayan olmazsa?

The Pandora sandalyesinde dönüp yüzüme baktığında stres büyük bir balina gibi nefes borumu tıkamaya başlıyor. "Hadi kaltak, konuş benimle!" diye bağılıyor. "Sana her zaman aldığından daha fazlasını vereceğini düşündüren neydi? Araban çalışmadığında seni bırakıyor; bir otele gidiyorsun. Onun hakkında ne biliyorsun ki, görünüşe göre seni aptalca beceriyor ve şimdi sen benim tanıdığım Melanie değilsin? Nerede o gülümseme, nerede o kıvılcım? Benim gibi davranıyorsun ve bu hoşuma gitmiyor."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Beni arayacağını söyledi ... beni eve bırakmak için geri geldi ve ben daha fazlasını okudum, ki bu bir hataydı, tamam mı - *benim* hatam. Ona inanmak. Onun farklı olduğuna ya da aramızda özel bir bağ olduğuna inanmak. Tanrım, çok eziğim ama eminim bu senin için yeni bir şey değildir."

"Sik onu, Melanie."

"Çoktan söyledim. Şimdi onun hakkında konuşmayı bırakalım. Bana internetten üzerinde BEN HÜKMEDERİM, ERKEKLER SİKER yazan bir tişört sipariş edelim. Çıtamı yükseltmeliyim. Onlara bir şans vermeden önce gerçekten kendilerini kanıtlamalarını sağlamalıyım. Bugün Brooke'u görmeye gidelim."

Brooke'un bebeği bir ay önce New York'ta prematüre olarak dünyaya geldi, ancak nişanlısı şu anda sezon dışında olduğu için küçük bir kilise düğünü planlarken Seattle'da yaşıyorlar.

Pandora, biz yola çıkmaya hazırlanırken sırt çantasını kapıyor. "Babanın bebeği nasıl tuttuğunu fark ettin mi? Sanki bebeğin kafası Remy'nin pazularının yarısı kadar" diyor.

Tanrım. Umarım Remington Tate'in gamzeleri ve sevgi dolu mavi gözleriyle Brooke'a nasıl baktığını ve gülümsediğini görmeye dayanabilirim.

"Bu arada, Kyle'dan düğüne benimle gelmesini istedim. Lezbiyen dedikodularına bir son vermek istiyorum, anlıyor musun?" diyor bana asansörde.

"Gerçekten mi?" Birden kendimi berbat hissederek soruyorum. "Harika. O zaman ben üçüncü tekerlek olacağım."

Greyson

hep aynı rüya.

Asla değişmez.

Hep aynı sayıda adam. Saat her zaman 16:12.

Otobüs beni bıraktı. Garaj yolumuzda bir araba kuyruğu var.

Annemin sözleri kafamda bir çan gibi net bir şekilde çınlıyor: Bir gün bizi bulacak, Greyson. Seni benden almak isteyecek.

Ona izin vermeyeceğim, söz vermiştim.

Ama tam o anda bizi bulduğunu anladım. The tanımadığım bir baba. The annemin benim gibi olmamı istemediği biri.

Sırt çantamın kayışını omzumdan çekiyorum ve yüz kiloluk ödev ve ders kitaplarıyla birini yere sermeye hazır bir şekilde elimle tutuyorum.

Oturma odamda on adam duruyor. Sadece biri oturuyor ve vücudumdaki kan daha hızlı akmaya başladığında onun o olduğunu anlıyorum. Bu sadece kan, ama onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen tüm varlığım onu tanıyor. Gözleri bana benzemiyor ama kaşları bana benziyor; zarif, uzun ve neredeyse sürekli çatık. Onun zayıf burnuna, karanlık bakışlarına sahibim. Beni görüyor ve yüzünde karışık duygulardan oluşan bir geçit töreni yürüyor, kendi ifademde görmesine izin verdiğimden daha fazla duygu. Nefes nefese, "Tanrım."

O zaman annemi görüyorum. O da tekli sandalyelerden birinde oturuyor, bal rengi saçları birbirine karışmış, ayak bilekleri bağlı, kolları arkasından sıkıca çekilmiş. Titriyor, ağzı kırmızı bir bandanayla kapatılmış ve benimle konuşmaya çalışıyor, sözcükler bezin altında kalıyor.

"Ona ne yapıyorsunuz? Bırakın onu!"

"Lana," diyor babam, beni görmezden gelerek, dikkati yavaşça anneme yönelmişken. "Lana, Lana, bunu nasıl *yaparsın?*" Ona bakıyor, gözleri yaşlarla dolu. Ama babamın döktüğü her gözyaşına karşılık annem bir düzine gözyaşı döküyor.

"Bırak onu," diyorum tekrar, sırt çantamı kaldırıp ona doğru fırlatmaya hazırlanarak. "Onu yere bırak... bırakacağız." İlk hatam onu dinlemek oldu.

Sırt çantamı indirdim. Babam önümde diz çöktü ve siyah bir silah uzattı, sonra sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "Bunu görüyor musun? This susturuculu ~~ISSG~~SG, yani kimse duymayacak.

Kullanıma hazır bir emniyeti yok. Birini vur Bu adamlardan herhangi biri, annenin canını bağışlayacağım."

Sertçe ağlıyor, başını sallıyor, ama arkasındaki sümüksü, kel bir adam boynunu hareketsiz bırakmaya zorluyor. Sırt çantamdan uzaklaşıyorum. Bana yakın, bir futbol topu gibi tekmeleyebileceğim kadar yakın. Oynuyorum ve onu odanın öbür ucuna gönderebiliyorum. Ama kime? Ya anneme çarparsam?

Silahı inceliyorum ve kaç mermisi olduğunu merak ediyorum, tüm bu adamlar için yeterli değil ama onu tutan için, evet. Silahı alıyorum, elimin titrememesine şaşıyorum. Ağır ve korku yok, sadece annemi serbest bırakma ihtiyacı var.

Boynunu sabit tutana bakıyorum.

Gözleri ağlıyordu.

Bir gün bizi bulacak Greyson.

Ondan en uzağa, adamın mümkün olan en büyük vücut parçasına nişan alıyorum. Ben.

Alnında temiz, karanlık bir delik belirir. The adam düşer.

Annem ağzının içinde çığlık atıyor ve bağlı bacaklarını havaya kaldırarak daha histerik bir şekilde ağlıyor.

Babam şaşkın bir bakışla silahı elimden alıyor ve başımı okşuyor.

Daha fazla adam annemi ayağa kaldırıyor ve garaj merdivenlerine sürüklüyor.

"Ne yapıyorsunuz? Onu nereye götürüyorsunuz?" Çantamı kaptım ve bir adama doğru savurdum. Bir diğeri gelip beni tutuyor, kollarımı sıkıyor ve kulağıma tükürüyor, "Oğlum, oğlum, beni dinle, bir anlaşma yaptılar, seni kaybetti. Seni kaybetti!"

"Beni asla kaybetmez. *Anne!*" Kemerinden bir bıçak aldım ve çevirerek gözüne sapladım. Bir uluma ve kırmızı kan fışkırmasıyla beni serbest bıraktı

ve ben de

merdivenlerden aşağı koşarken bir arabanın çalıştığını duydum.

Babam beni yakaladı. Bana tokat attı. Then silahı bana doğrultuyor. Hareketsiz kaldığımda gülümsüyor.

"Greyson, oğlum, içgüdülerin bile seni durdurdu. Bunun bir adamı öldürdüğünü biliyorsun. Sen ölmeyeceksin. Eğer ölürsen, onu kurtaramazsın. Kurtarabilir misin?"

Tüm vücudum felç oldu. Bana tatlı tatlı gülümsüyor ve silahı şakağıma dayayarak bana sarılıyor.

"Oğlum olduğunu biliyordum. Annene söyledim, seni benden saklamak hoş değildi. Thirteen yıl, Greyson. Thirteen yıl seni aradım. Oğlum olmadığın konusunda ısrar etti. Ona, eğer içinde benim kanımı taşıdığını kanıtlarsan, ait olduğun yere, babanın yanına geleceğini söyledim." Arkasına yaslandı ve gururla beni inceledi. "Sana bir adamı vurma seçeneği sundum."

Merdivenlerden yukarı bakıyor, orada hareketsiz bir beden olduğunu biliyorum. Benim yüzümden bir daha hareket etmeyecek bir beden.

"Onu sen öldürdün. Kurşun doğrudan kafasına. Sen benim oğlumsun, her santimi benim oğlum; güçlü ve korkulan biri olacaksın."

Sesi beni ürpertiyor. Yukarı çıktığımızda ve ölü adamı gördüğümde hiçbir şey hissetmiyorum, pişmanlık yok, hiçbir şey. Daha fazla öldürmek, anneme zarar veren herkesi öldürmek istiyorum. "Nerede o?" Soruyorum, sesim tuhaf. O adamla birlikte başka bir şeyi daha öldürdüm. Beni.

"Onu başka bir yere götürecekler. Çünkü gerçek erkekler kadınlar tarafından yetiştirilmez, beni duyuyor musun? Oğlum bir kadın tarafından yetiştirilmeyecek. Babası olmadan olmaz. Hayır, sen de benim gibi olacaksın."

Garajdan çıkıp annemi götüren arabaya bakıyorum. O adamı vurduğumda gözlerindeki Thebakışı. Daha önce hiç hissetmediğim soğuk bir panik içime yayılıyor. Annemin bana ne yaptığını, bunun neden yanlış olduğunu, her şey onun içinken bunun neden yanlış olduğunu açıklamasını istiyorum. Neden götürüldüğünü. Yüzüm aniden ıslanıyor ve bir tokat daha yiyorum, bu seferki beni odanın diğer ucuna ve duvara fırlatıyor.

"Hiçbiri, evlat! *Yok öyle bir şey.* Şimdi şu adamı görüyor musun?" Babam onu bıçakladığım yerde gözünü kapatan, gömleğine ve kot pantolonuna kan bulaşmış adamı işaret ediyor. "O senin amcan, Greyson. Eric Amca. O benim kardeşim, o bizim ailemiz. *Biz* senin aileniz. Yaptığın şey için özür dile. Eğer iyi olursan ve senden memnun kalırsam, anneni görmene izin vereceğim. O sadece senin için hayatta tutulacak. Annen

Ben de aileme bakarım ama bana ihanet etmemeliydi. Seni asla ama asla almamalıydı."

Bu ailenin nasıl çalıştığını anlamam çok kısa sürdü. Babamın bu maskaralıklar için sadece en yeni adamlarını kullandığını anlamam çok kısa sürdü. The Annemin arkasında bir manken gibi duran öldürdüğüm adam, babam kulağıma cesareti fısıldadığında üç gündür onun için çalışıyordu, her zaman ilk cinayetimi işleyecek kadar Slater olduğumu kanıtlamamı bekliyor ve umuyordu. Birçok kâbus gördükten sonra, annemin bana ateş etmememi söylemeye çalıştığını düşündüm. Eğer onu savunmak için bu kadar kararlı olmasaydım, zayıf olduğumu kanıtlasaydım, benimle birlikte olurdu. Okulda kalırdım, bu ailenin bir parçası olamayacağımı düşünürdüm. Ama ben babamın oyununu oynadım ve onu kurtarmak yerine ikimizi de hayatlarımızın geri kalanına mahkum ettim. Ona on üç yaşında olduğumu gösterdim ve evet. Yapardım

Annem için onu bile öldürebilirim.

İyiydin. Antrenman yaptım. İçimdeki tüm duyguları geri çektim. Bir hiç oldum. Sıfır oldum. Ve onu görebileceğime dair verilen sözlerin ve vaatlerin boş laftan başka bir şey olmadığı ortaya çıkınca oradan ayrıldım. Her ipucunu takip ettim ve hiçbir şey bulamadım. Koca bir dünya, bunca beceri ve ben hala onun nerede olduğunu bilmiyorum.

Yatak odamdan gelen bir ses rüya halimi bozuyor. Anında uyanıyorum ve içgüdülerimle hareket ederek yastığımın altından bıçağıma uzanıyorum. Şimşek hızıyla etrafımda dönüp bıçağı uçuruyorum ve davetsiz misafirimin yüzüne bir saç teli kadar yaklaşarak kapıya çarpıyorum.

"Zero?" diyor şaşkın bir ses karanlıkta.

Harley adımı söylemeden önce silahımı hazırladım ve nişan aldım. Then İçimi ~~çık~~"Bunu bir daha asla yapma." Ayağa kalktım ve lambayı yaktım.

Listeme geri dönüyorum. Bu işi bitirmek için sabırsızlanıyorum. Çok fazla isim var. Çok fazla. Onun adına bakmaya bile dayanamıyorum, orada, beş numaranın yanında. "Baban seni görmek istiyor. Durumun nasıl gittiğini bilmek istiyor."

Babamın çok tuhaf çalışma saatleri vardır. Hala mevsim dışındayız. Herkes uyuyor. The ilaçları ve verdikleri morfin onu bütün gün uyutuyor ve geceleri sadece kısa sürelerle uyandırıyor. Listeyi aldım ve Harley beni beklerken bacaklarımı pantolonumun içine soktum.

Sırıttıyor. "Bundan hoşlanacaksın." "Pardon?"

"Beş numara mı?" diye bastırır. "Parmağınız ... beş numarada."

Parmağımı çekiyorum ve sayfayı sıkı bir rulo haline getirirken kalbim aniden onu boğma dürtüsüyle çarpmaya başlıyor.

Ona saldırmadı, ama onun adının listemde olması beni rahatsız ediyor. The gerçek şu ki tüm erkekler onun bize borcu olduğunu biliyor. Wyatt, Harley, Thomas, Leon, C.C., Zedd, Eric, babam . . .

Onu düşünüyorum, kadınsı ve savunmasız, bu pisliklere maruz kalmış ve içimden bir şeyler kopuyor, bir sepetten çıkan kobralar gibi. Sadece o bana bunu hissettirebilir. Sanki ölümcül bir kasırganın eviymişim ve çıkış noktası yokmuş gibi. Dün gece yatmadan önce kendime, bu kızı benden korumak için kalan azıcık onurumu kullanacağımı söyledim. Kendime *seni istemediğini* söyledim. *Gerçek seni değil. O bir prens istiyor ve sen kötü adamsın. Uğruna fazladan mesai yaptığı kişi sensin. Sen, baban.* Yaz gibi koktuğunu ve yatağa nasıl girdiğini hatırlamak istemiyorum. Ilık. Sıcak. Gerçek. Melanie. Listemde beş numara.

"This hatun. Ödemesini yapmak için daha fazla zaman istemeye geldi," diyor Harley, "bu da onun adını neredeyse listenin sonuna getirdi. Ek süre istedi. Leon ona sikinin bir uzantısı olabileceğini ve bunu unutabileceklerini söyledi. Ödeyemezse, hepimiz onu sikmek için elimizi taşın altına koyacağız."

Sert nefes

alıyorum.

Hayır.

Beni sakinleştirmiyor.

There kimsenin ona dokunmasına imkan yok. Hiçbir şekilde. "Git. Ben birazdan babamla konuşacağım," diye çıktım karanlık bir şekilde, bakışlarını tutarak

Sabitlendi.

Üzerime bir gömlek geçirip gitmesini bekliyorum. Söyledikleri beni o kadar etkiliyor ki bıçağımı kapıp duvarın karşısındaki hedefime doğru savuruyorum. Bunu birkaç kez yaptım. Hedefimi on iki kez tam on ikiden vurana kadar bu odadan çıkmayacağım, bu da tekrar sakinleştiğim anlamına geliyor. Muhtemelen bu sahipleniciliğimin suçunu sikime atabilirim. Hiçbir zaman paylaşmayı sevmedim. Ya da bunu sahte bir adalet duygusuna bağlayabilirim - güçlü birinin zayıf birinden faydalanmasının adil olduğuna asla inanmadım. Saf korkaklık. Ama bu da değil.

Onu eve kim götürecektir merak ediyorum.

Çenem kenetlendi, bıçağımı salladım ve tam ortasından vurdum.

Beni gördüğünde gözleri parlıyor. Kalp monitörünün bip sesini duyuyorum ve sağında Eric'in gömleğinin kollarını sıvadığını fark ediyorum.

"Güncelleme?" Etraflarındaki hemşire üçlüsünü değerlendirirken kollarımı kavuşturarak Eric'e yöneliyorum. Eric'e sadece gözünü borçlu değilim, ona hayatımı da borçluyum, burada, bu berbat, tuhaf ailede.

"Trombositlere ihtiyacı var," diye açıklıyor Eric.

Orada durup sadece izleyemediğim için kendimden nefret ediyorum. Bir görev duygusunun, kendi kanıma olan sadakatimin beni gömleğimi yukarı kaldırmaya ve damarlarımı ortaya çıkarmaya zorlamasından nefret ediyorum. "Ben yaparım."

Yanına oturduğumda babam elini kaldırdı. "Hayır. Orada yaralanırsan kan kaybından ölürsün. Sen değil." Eric'e bakıyor ve devam etmesi için eliyle bir işaret yapıyor.

Eric onayımı bekliyor, ben de başımı sallayarak onay veriyorum. Onun sözlerini her zaman ciddiye almışımdır, bir kalbim olmaması dışında. Ama bunca yıldır onu ciddiye alıyorum. Babam zayıflık ima edebilecek herhangi bir şey yapmayı reddederken, Eric bir ya da iki kez sırtımı sıvazladı ve bana "oğlum" dedi. Ama sevgili amcam ya da değil, karma bir sürtüktür ve Eric'e bir göz borçluyum. Ailemin baba tarafı için göze göz, sadece yemin etmekle kalmaz, aynı zamanda her birimizin doğum belgesine damgalanır.

"This liste," diyorum babama, elimdeki listeyi açıp önce Eric'e, sonra babama bakarak, ses tonumda çelik gibi yumuşak ve soğuk bir tehdit var, "senden ve dolayısıyla emrindeki herhangi bir adamdan, hedeflerimden herhangi birine kimsenin dokunmayacağına dair söz istiyorum. Buradaki herhangi bir isim sadece bana aittir ve istediğim gibi davranırım. Borçlu olunan miktarı garanti ediyorum. Yöntemlerim için bir garanti istiyorum."

Eric listeye bakar ve tek gözü beş numaraya odaklanır. Melanie'ye. Onu becermek için bir şans mı istiyor? They hepsi onu istiyor. Ben istiyorum. Onu yakalamak ve ona bu küçük cennet parçasının *This benim*. Ama bunu yapamam yoksa zayıf görünürüm. Sadece babamı değil, onu da tehlikeye atmadan adını bu listeden çıkaramam. Bilinen ya da bilinmeyen tüm düşmanlarımın hedefi haline gelebilir.

"This listesi ve listedeki her isim benim sorumluluğumdadır," diye tekrarlıyorum, sesim aynı seviyede. "Sadece ben temas kurarım, sadece ben ödemeyi alırım ve yönlendiririm - gördüğüm gibi."

Babam, "Eric'in burada bana eşlik ettiği sürece her gün gelişmelerden haberdar edilmesi şartıyla, evet," diye kabul ediyor.

"Senin sözün," diye ısrar ediyorum.

"Çok inatçıydın, Zero." Bana bir tokat atıyor, ses çıkaracak kadar sert ama bir kasımı bile oynatacak kadar değil ve gülüyor. "Sana söz veriyorum."

Sözü tek başına yeterli olmalı, ama kelimeler, kan, bir şeye tereddütsüz inandığım bir günü *asla* yaşamayacağım. Yalan söylüyor olabilir. Bu yüzden eğilip omzunu okşuyorum, fısıldarken yanımdaki hemşirelere sevgi dolu bir evlat izlenimi veriyorum, "İçlerinden biri çizgiyi aşarsa, onları yok ederim. Kardeşimi bile."

Geri çekildiğimde gözlerindeki saygıyı bir kez daha görüyorum ve ben doğrulurken yüzünde hiçbir ifade olmadan bana başını sallıyor. Eric'e bakıyorum. "Birkaç günlüğüne gideceğim. Ekipten bir ya da iki kişiyi götüreceğim, daha fazlasını değil. Gerekirse destek çağırırım." Damarlarına iğneyi enjekte eden hemşireye bakıyorum, sonra tekrar Eric'e. "Thank you."

Odama döndüğümde bir vızıltı hissediyorum, avlanırken hissettiğin türden bir vızıltı. Ya da öldürürken. Ya da öldürmek istediğinizde.

Bu gece benimle uğraşmak istemezdim. This Melanie'nin sürenin uzatılması için Yeraltı'na yalvardığını duydunuz mu? "*Lütfen, ödeme yapmak için biraz daha zaman alabilir miyim?*"

Beni suçladı.

Daha önce hiç hissetmediğim bir korumacılık duygusuyla doluyum ve bu duygu adrenalini hiç olmadığı kadar yükseltiyor.

Birkaç yeni telefon alıyorum, birkaç fiş değiştiriyorum, sonra internetten biletimi ayırıyorum ve birkaç şey paketliyorum. The içimdeki vızıltı tehlikeli bir şeye dönüşüyor ... ölümcül değil, ama tehlikeli, sadece benim için değil, onun için de.

Geçtiğimiz aylarda onu izlerken, bana bir şey oldu. *Seni çok fazla istiyorum, tatlı prenses.*

Beni ele geçirdi, derimin altına, kafamın içine girdi, sanki lanet olası *kanımda* akıyor.

Ona sahip

olmamalıyım. O daha

fazlasını hak ediyor.

Tanıdığım herkesten ve kesinlikle benden daha fazla.

Ama onu başboş, bekar ve müsait bir şekilde ortalıkta dolaştırmak mı? Uyuduğu lanet yatağın benim olduğundan emin olabiliyorken? O yüzü bir elimle tutup gözlerinin içine bakabildiğimde ve onun da beni istediğini nefesim kadar kesin bildiğimde?

Her zamanki gibi listede yukarıdan aşağıya doğru ilerliyorum. Ama oyalanıyorum çünkü ondan tahsilat yapmak istemiyorum. Oyalanıyorum çünkü o küçük bir yaşam patlaması ve kıyamet gibi oraya saldırıp onu karanlığımla örtmek istemiyorum.

Bir ay öncesini hatırlamak istemiyorum, ofise doğru yürürken çikolatasını döktüğünü gördüğümde, eşarbını berbat ettiği için nasıl yıkılmış görüldüğünü, tüm kıyafetinin mahvolduğunu. Gazetemın arkasına saklandığım caddenin karşısından, işe sadece iki renk giyerek gitmektense kıpkırmızı olmayı tercih ettiğini söylediğini duydum! Sıkıcı görünüyorsun! That bir müşteriyle buluşmanın yolu değildi!

Tanrım, güldüm. Güldüm ve ekibimin bulunduğu yere geri dönerken hâlâ onun ne kadar tutkulu küçük bir şey olduğunu düşünüp sırtıyordum, pencereden dışarı bakarken sırtışıımı avucumun altında saklıyordum.

Onu listemde bulduğum ve sonra göz göze geldiğim andan itibaren takip ettim.

Onu sosyal alışkanlıklarını, zayıflıklarını bulma bahanesiyle takip ettim, böylece öldürmek için içeri dalabilirdim, ama gerçek şu ki, onu takip ediyorum çünkü yürüyüşüne, giydiği tüm renklere, gülümsediği tüm yollara, yaptığı kabarcıklı, sevimli küçük pakete bir köpek kadar takıntılı, hasta bir pisliğim.

Onunla tanışmadan önce hayatımda iki duygu vardı; öfke ve kopuş.

Şimdi bana on tane daha verdi. Şehvet, hayal kırıklığı, endişe ... hatta neşe. Daha önce hiçbir şeyi, o yeşil gözlerin beni ezberlemesini istediğim gibi istemedim, *onu* ezberlemeyi bir *din* haline getirdiğim gibi.

Duffelimi, tüm telefon parçalarının bulunduğu kilitli poşeti ve kartı alıyorum. Derek'ten beni havaalanına götürmesini isterken her şeyi toparlıyorum.

The telefon elimde canlanıyor ve nihayet ona mesaj atmaya başladığımda içim ısınmaya başlıyor:

Bu gece evde ol.

Melanie

Her cumartesi sabahı, küçük ve rahat rutinimizin gerektirdiği gibi, annemle babamı kahvaltı ederken, yıkanmış, mükemmel ve gülümserken buluyorum. Aşçıları Maria, şehirdeki en iyi kahvaltıyı yapıyor ve annemle babamda kahvaltı etmek beni mutlu ediyor çünkü masa her zaman çarşafarla, gümüşlerle donatılmış ve yiyecekler öyle mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş ki, önce gözlerinizle ziyafet çekiyorsunuz, sonra da elinizi yemeklere uzatıp kendinize servis yapıyorsunuz.

"Lanie!" İçeri girdiğimde annem dedi ki. "Baban ve ben de tam Brooke'un düğünü hakkında konuşuyorduk. Ne zaman demiştin?"

"Bir aydan daha az." Yanağından öpüyorum ve sonra uzun boylu, yakışıklı babama sarılıyorum. "Hey, baba, çok tatlı görünüyorsun."

"Gördün mü? Senin aksine saçımı kestirdiğimi fark etti," diyor anneme boş bir çatalı göstererek.

"Neredeyse hiç saçın yok, nasıl fark edebilirim ki? Bize düğünden bahset. Senden önce evlendiğine hâlâ inanamıyorum. Sen her zaman daha güzel ve çok daha hayat doluydun," diyor annem, otururken elimi sıkarak.

"Eminim nişanlısı aynı fikirde olmayacaktır," diye karşı çıkıyorum. Annemin sırf kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için Brooke'u aşağılamasından nefret ediyorum. Ben daha iyi hissetmiyorum, *o daha iyi hissediyor*, iyi bir adamın beni neden istemeyeceğine dair bahaneler uyduruyor. Bazen beni mutlu bir evliliğin içinde görmek için duyduğu çaresizliğin, küçük Murphy'nin kafasını çıkarıp yasayı koymasına neden olduğunu düşünüyorum - o ne kadar çok isterse, o kadar az gerçekleşecek. Vay halime.

"Yine de bu, dışarıdaki hiçbir düzgün erkeğin benim küçük kızımın olabildiğince iyi olduğunu görememesini mazur göstermez. Güzelsin, güzel bir gülüşün var ve tıpkı annen gibi tatlısın."

"Thank sen, baba. Evlenmemiş olmamın, sen hariç tüm erkeklerin pislik olmasıyla ilgisi olduğuna eminim."

"Lanie!" Annem azarlıyor ama aslında azarlamıyor, usulca gülüyor.

"Ulysess'in oğlu senatörlük için yarışıyor ve hep seni soruyor.

Dışarıdaki en parlak ceviz değil ama yakışıklı ve-"

"O eşcinsel. Sakal istiyor baba. Seçmenlerini kandırmak için sahte bir evlilik. Tek başıma bundan daha iyisini yapabilirim."

"Ben yirmi beş yaşındayken ..." diye başlıyor annem.

"Evliydin ve bana sahiptin, evet evet evet. Ama benim bir kariyerim var. Ve çok yoğun bir flört hayatım var. Aslında o kadar çok kişiyle çıkıyorum ki Brooke'un düğününe kimi götüreceğimi bilemiyorum," diye abartıyorum.

Annem ve babam, ne diyebilirim ki? Onları seviyorum. Onları memnun etmeyi seviyorum.

They beni hayatım boyunca sevdi. Sevgi yağmuruna tutuldum. They beni ~~se~~ sevmekle kalmıyor, benim de onların paylaştığı türden bir sevgiyi bulmamı istiyorlar. Benim zaten şüphelendiğim şeyden onların da şüphelenmesini hiç istemiyorum; bir sebepten dolayı bu benim için gerçekleşmiyor.

"Sana söylediklerimi unutma, Flea," diyor annem. "Sana en iyi davranan erkeği seç. The kalbini kırmayacak, arkadaşın olabilecek, konuşabileceğin birini."

Yumurtalı ekmeğimi dürttüm. "Babam en iyi arkadaşın olduğu için böyle söylüyorsun. Ancak benim bir kadın en iyi arkadaşım var ve en yakın erkek arkadaşım Kyle ile asla evlenmem. *Asla*." Justin Timberlake'e benzeyen seksi kankamla öpüştüğümüzü düşününce ürperiyorum. Yemeğimi dürtmeye devam ederek ve sesimi yumuşatarak ekliyorum, "Böyle şeyleri planlayabileceğini sanmıyorum anne. Bence bir anda oluveriyorlar ve yüzüğün yanında durup evleneceğin adam sana göz kırptığında onunla tanışıyorsun. Ya da kendini yağmurun altında buluyorsun ve tüm duaların az önce seni etkileyen duygunun karşındaki adamı da etkilemesi için ..."

Telefonuma hüznle bakıyorum. Tanrım, ne kadar aptalım!

The o adamı etkileyen tek şey şehvetti ve şimdi de Melanie'den Kaçış sendromuna yakalandı.

Düşündüğünüzden çok daha yaygın bir sendrom.

"Doğru, kime aşık olacağınızı planlayamazsınız," diye katılıyor annem. "Ama bir adım geri çekilip kendini dinleyebilirsen, yağmur altında gök gürültüsüne maruz kalmak istemediğini fark edersin. Annem her zaman güneş ışığının olduğu yolu seç derdi."

"Doğal olarak. Kimse isteyerek berbat bir hayat seçmez anne," diye inliyorum. "Bazı insanlar sadece daha şanslı."

"Her şey akıllıca seçim yapmakla ilgili," diye ısrar ediyor.

Birkaç ay önce hayatımı tek bir geceye, tek bir ana, tek bir sonuca bağladığımda neden daha akıllı olamadığımı düşünürken sessizliğe gömülüyorum. Annemle babama bakıyorum -küçük mutluluk baloncugumuzda o kadar tatlı ve mükemmeller ki- onlardan para istemeye dayanamazdım, değil mi? Onları bu şekilde hayal kırıklığına uğratmaya? Beni hayatta tutmak için ne kadar çok mücadele ettiklerini bile bile paralarını ve benimle duydukları gururu nasıl ellerinden alabilirim?

Eve gidiyorum, üzgünüm. Borcum ve erkeğim için üzgünüm. Dışlerimi fırçalıyorum ve boş beyaz duvarıma bakıp kaşlarımı çatıyorum.

"Piç," diye mırıldanıyorum. "Bütün haftamı mahvettin, seni piç kurusu. Eminim şu anda üç boyutlu bir sarışını ve onun üçüzlerini aynı anda beceriyorsundur, değil mi? İki seferlik bile değilsin, üç seferlik gibisin, yalancı, bana seni sinemaya götüreceğim lafını yediriyorsun. Yemin ederim, sen beni 'anlıyormuşsun' gibi geri dönene kadar iyiydim, akşamdan kalma bir pislik gibi görünsem bile beni 'anlıyormuşsun' gibi. Tanrım, kendime inanamıyorum!"

Sanki küvetin suçuymuş gibi küveti tekmeliyorum, sonra da "OUCH!" diye bağıyorum.

Kaşlarımı çatarak yatak odasına giriyorum, uyku kıyafetlerimi alıyorum, biraz dondurma almak için oturma odası/mutfak kombinasyonuma gidiyorum, *The Princess Bride* DVD'mi takıyorum ve televizyonu açıyorum. Birkaç kilo yağ, işte başlıyoruz. Yerime oturdum ve kanepenin üzerinde bir titreşim vızıldadı. Kaşlarımı çatıyorum ve telefonumu arıyorum. İki kanepe minderinin arasında buldum, çıkardım ve dondurma alabilmek için bir kenara koydum. Daha önce fark etmediğim bir mesaj gördüğümde neredeyse bir lokma boğazımda kalıyordu.

Bu gece evde ol.

Ne oldu? Karnım zil çalıyor. Mesajın kimden geldiğini okudum ve birden telefonumu bir DUVARA fırlatmak istedim. *Greyson*. Kaşlarımı çatıyorum ve telefonu kanepeye fırlatıp volta atmaya başlıyorum. Ona cevap vermeyeceğim. Neden cevap vereyim ki? Daha önce benimle konuşmak için acelesi yok gibiydi ama şimdi bana emir mi veriyor? Yüce bir *kral* gibi mi? Hayır, teşekkürler. İkinci randevumuzu pas geçeceğim, teşekkürler.

Ama kontrol ediyorum ve mesajın saatler önce gönderildiğini fark ediyorum. Kendime cevap vermeyeceğimi, onun yaptığı gibi milyonlarca gün bekleyeceğimi söylüyorum. Telefonu bir kenara bırakıp ağzıma büyük bir kaşık dondurma koyuyorum, dilimde erimesine izin veriyorum ama midem kıpırdanıyor ve artık televizyon izleyemiyorum, sadece telefonuma bakıp kaşığı emebiliyorum. Then Kaşığı küvete gömüyorum ve telefonumu alıp gözlerimi kapatıp yazıyorum.

Evdeyim ama bu evde kalacağım anlamına gelmiyor. Sadece

bağlıdır ... Cevap geliyor, hem de çabucak.

Elinde telefon, cevap vermek için bekliyor muydu? Öyle görünüyor.

Tam bir dakika bekledim. Titriyorum. Yazın: Kimin ziyaret ettiği üzerine

Bunu bir davet olarak söylemiyorum. Demek istediğim: Eğer benim binama adımını atarsa hemen buradan kaçırım. Ama cevabı şimşek hızında ve bana bakmaya devam ederken kalbim çarpmaya başlıyor.

Ben.

Kahretsin! Gitmek zorundayım. Gitmeliyim, onu göremem! Bu kadar kolay olamam! Bir çizgi çekilmeli. Birlikte geçirdiğimiz gecenin onun için ne anlama geldiğini çoktan gösterdi ve bir daha ne onun ne de başka bir moron tarafından değersizleştirilmeme izin vermeyeceğim.

O gelmeden gitmeliyim ya da geldiğinde, kapıyı bir santim bile açmadan bağırmalı ve ona İLGİLENMEDİĞİMİ söylemeliyim! *Beni ektin, yeterince erken iletişime geçmedin, ben senin ganimet çağrın değilim, iyi bir hayatın olsun!*

Evet. That kulağa doğru geliyor.

Kararlılıkla oturma odasının perdelerini kapatmaya gidiyorum. Pencereden dışarı bakıp ipe uzandığımda koyu renkli spor bir arabanın kenara çekildiğini ve siyahlar içinde bir adamın sürücü koltuğundan indiğini görüyorum. Pencereye doğru bakıyor ve

Gözlerimiz kilitlendiğinde, tuttuğunda, *tanıdığında* sistemlerim durur. İçim kaos moduna geçiyor. Garip bir heyecan dizlerimi dövüyor.

Lanet olsun, gerçekten o.

Burada ne işi var? Ne istiyor?

O binaya giriyor ve ben kapalı kapıma dönüyorum, panikliyorum çünkü üstümü değiştirmedim, *değiştirmedim*. Pijamalarımın içindeyim, o kadar da değil.

Hala elimde tuttuğum dondurmayı fark edince, kaşıkla birlikte dondurucuya geri sokmak için koşuyorum. Daireler çizerek volta atmaya başladım, yeni bir plan yapmaya çalışıyordum ama bir bok düşünemiyordum. Apartman görevlisine onu içeri almamasını söylemeyi düşünüyorum ama asansörün sesini duyuyorum ve görevlinin bu orospu çocuğunu geçen hafta beni eve getirdiğinden beri tanıdığını fark ediyorum.

Kaçınılmaz olanı geciktirmemeye karar vererek, o asansörden çıkarken kapıyı açıyorum. Doğruca bana bakıyor ve bakışları düşüncelerimde bir delik açarak içime işliyor. Komşularımdan biri ve kocası koridor boyunca kapılarına doğru ilerliyor.

"Merhaba Melanie. Dışarısı biraz serin." Üzerimdeki beyaz ipek şortu ve neredeyse transparan kaşkolü onaylamaz bir ifadeyle işaret ediyor ve devam ediyor.

Greyson onun arkasından geliyor ve eşimin bir adım ötesindeki boşluğu kas, güzellik ve testosteronla dolduruyor ve yemin ederim, Tanrım, yemin ederim, nükleer bir bomba kadar ölümcül. Dizlerim, oh, dizlerim. Kalbim. Gözlerim. Bedenim hem tüy gibi hafif hem de tank gibi ağır. Bu nasıl olabilir? O kadar çarpıcı ki *hareket* bile edemiyorum. Ya da göz kırpmıyorum, ayakta zor duruyorum; kapı çerçevesine yaslanıyorum.

Tamamen ayığım. Pişman olabileceğim bir şey. Artık ne yağmur, ne votka, ne de benim aptal beyaz atlı prens hayallerim onu bulanıklaştırıyor.

The Kapımda duran adam çok gerçek, çok iri, çok bronz ve gülümsemesi çok ama çok çekici. There orada duruşunu anlatacak kelime yok, gözleri karanlık ve pırıl pırıl, elmacık kemikleri sert ve çenesi düzgünce tıraş edilmiş, ağzı çok güzel, köşeleri muzipçe yukarı kalkmış. Takım elbisesi mükemmel, playboylara yakışır cinsten ve dağınık saçlarında bakır rengi çizgiler var, bu da bende parmaklarımı dümdüz geçirme isteği uyandırıyor. Ve o burada, sanki onu içeri almamı bekliyormuş gibi bana bakıyor. Bana getirdiği gecenin anısı

Ev içimde parıldıyor. Bütün gece beni sevdiği için acı çektiğim yere. The ertesi sabah kulağımın arkasında bulduğum küçük iz.

Kendimi korumaya yönelik tüm içgüdülerime tutunarak kapıyı sadece yarısına kadar açık tutuyorum ki o kapıyı büyük, güçlü bir eliyle yakalıyor.

"Beni içeri davet et," diyor usulca, kapıyı sertçe kavrayarak.

"Arabamın akort edilmeye ihtiyacı yok, gayet iyi, ama kontrol ettiğin için teşekkürler," diyorum ve daha büyük bir gayretle iterek kapatıyorum.

Kapıyı iterek açıp içeri giriyor ve ben onu dışarıda tutamadığım için hüsrana uğruyorum. Şimdi kapının ters tarafında duruyor ve sanki evimin sahibiymiş gibi kapıyı arkasından kapatıyor. "This binasında çamaşır oluğu mu var?"

"*That* hattınız nedir?"

Odayı geçiyor ve tüm panjurları kapatıyor, sonra bakışlarını benim alanımda öyle bir yoğunlukla gezdiriyor ki içim titriyor.

Sanki burada başka bir erkek olmadığından emin olmak istiyor. Kıskanıyor olamaz, değil mi?

Ve şimdi ... şimdi burada benden başka kimsenin olmadığından emin görünüyor, bana doğru yürümeye ve ağzıma bakmaya başlıyor ve ben uzaklaşıyorum çünkü içimdeki her kendini koruma içgüdüğü bana uzaklaşmamı söylüyor.

"Buradasın. Neden aniden buradasın? Başka bir randevun son anda iptal mi oldu?" Talep ediyorum.

"Seninle planlamak istediğim bir randevum var." Kaşları o parlak, şahine benzeyen gözlerinin üzerine düşüyor. "Beni görmek için umduğum kadar heyecanlı değilsin."

"Belki de senin sarhoş bir halüsinasyon olduğunu düşündüm. Belki de öyle olduğunu *umdum*."

Mutfak adama geri dönüyorum ve o beni kollarıyla kilitliyor, gözleri aç ve neredeyse çaresiz. Then yüzümü kavırıyor ve sanki -yanlışıyla- ona ait olduğumu düşünüyormuş gibi ağzını yüzüme ~~yakıyor~~ ~~yakıyor~~.

"Değilim," diyor usulca, sonra beni tekrar öpüyor, o kadar derinden ki, ağzıma karşı tekrar konuşana kadar aklım başımdan gidiyor. "Bir halüsinasyon. Ve eğer bana ihtiyacın olursa, bütün geceyi sana dilimin ve sikimin içine gömülmesinin nasıl bir his olduğunu ve bundan ne kadar hoşlandığını hatırlatarak geçireceğim."

Beni tekrar öpecekmiş gibi eğiliyor. Başımı çevirirken sesim titriyor. "Yapma, Greyson."

"O kelimeyi sevmiyorum, 'sevmiyorum'" diye yanağımı törpülüyor. "Ama 'Greyson' demeni seviyorum."

Bir parmağının ucuyla başımı yana yatırıyor ve bakışımı sevmiş gibi bana bakıyor. Kollarından birini kaldırıyorum ve o da bana izin veriyor, ben de ondan kurtulmuş ama bakışlarından kurtulamamış bir şekilde tekrar uzaklaşmaya başlıyorum. The ilk gece bakışlarını ayıramıyormuş gibi sadece gözlerime bakıyordu, ama şimdi, şimdi her şeyimi görüyor. Üzerimde şort ve kaşkorse var ama gözleri beni bir aşağı bir yukarı tararken vücudum ısınmaya başlıyor.

"Sana bir şans verdim ve sen bunu mahvettin,"
diye nefes alıyorum. "Bir tane daha istiyorum."

Başımı sallıyorum ama midemde kocaman bir canlının aptal kanatlarının çırpınmasını engelleyemiyorum. Birden evim deri gibi, *orman* gibi kokuyor ve Greyson King orada öylece duruyor, kendinden emin, kendi halinde, varlığı bir şekilde tüm dikkatimi talep ediyor.

"Neden buradasın?"

Sevgili, mükemmel Westley'imın Buttercup'a "*Nasıl istersen*" diye fısıldamasını izlerken televizyona işaret ediyor, sonra bana bakıyor, sanki kendi kendine gülümsüyor. "Film mi izliyorsun?"

"Şimdi olmaz, şu anda seni izliyorum."

O oldukça seksi, bir o kadar da sinir bozucu sırtışıyla gülümsüyor ve kudretli bir kral gibi yan koltuğa oturuyor. Varlığıyla yerimi daraltmayı başardığı için kaşlarımın çatıldığını hissedebiliyorum. Midemde küçük sıkışmalar hissederek kanepeye oturuyorum, Westley unutulmuş, Buttercup unutulmuş, O hariç her şey unutulmuş. Bekliyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor usulca, bana işaret ederek.

"Sence nasılım?" Asık suratla soruyorum.

"Oturduğum yerden oldukça iyi görünüyor."

"İstenmediğiniz yerlerde her zaman kendinizi evinizde gibi mi hissedersiniz?"

Yumuşak kahkahası tenimde bir tüy gibi dolaşüyor, kollarımdaki küçük tüyleri diken diken ediyor. Arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında kavuşturuyor ve soğuk, bilgili gözlerle beni izliyor. "Sana, hayır Melanie, beni hayal etmediğini kanıtlamak için buradayım."

The şehvetli ses tonunun o parlak, dar bakışlarla birleşmesi, *ikimizin de* burada *kesinlikle* istendiğimi *bildiğimizi* söylüyor ve *ayak* parmaklarımın kıvrılmasına neden *oluyor*.

Kahretsin, beni tahrik ediyor.

"Senin yüzünden bir kilo çikolata yemek üzereydim," diye suçluyorum.

Ayağı kalkıyor ve sonra gelip vücudunu kanepede yanıma bırakıyor.
"Şimdi, iki yüz yirmi kiloluk bedenim tam burada. Seninle birlikte."

"Bir daha birlikte yatmayacağız."

"İçine girdiğimi düşünürsek, en azından izlerken kollarımı sana dolamama izin vermelisin... ne izliyoruz?"

"*The Prensess Gelin*. Tüm zamanların en sevdiğim filmi." "Ah."

Kolunu kanepenin arkasına uzatıyor ve kalbim deli gibi çarpıyor.

"Buttercup Prens Humperdinck ile nişanlıdır ama gerçek aşkı Westley ..."

Dudakları kıvrılıyor ve ne kadar eğlenmiş görüldüğünü fark ettiğimde susuyorum. Benimle gizlice eğleniyor. Bu çok sıcak. Ve açıkçası beni rahatsız ediyor. Fısıldıyorum, "Sen bir playboysun. Öyle olduğunu biliyorum."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "Adını biliyorum. *Greyson*."

"Gözlerindeki o şeytani parıltıyla ismimle alay ediyorsun, sanki onu seviyormuşsun gibi, tek yaptığı sen onu inletene kadar seni becermek istememe neden olmak." Yüzümü kendine doğru çekiyor. "Her yalan söylediğinde anlıyorum çünkü çok çok küçüklüğünden beri bana yalancıları tespit etmem öğretili. Bunu baban sürekli yalan söylediğinde öğreniyorsun," diye nefes alıyor, dudaklarımdaki sıcak nefesi midemde bir ateşin kıpırdanmasına neden oluyor. "Seni düşünüyorum Melanie. Her kadında senin yüzünü görüyorum. Buraya sadece seni görmek için geldim. İletişim. İlişkiler. Those iyi olduğum şeyler değil. There çok daha iyi olduğum başka özelliklerim de var. Mesela nefes nefese bırakmakta iyi olduğumu görüyorum. Göz bebeklerinin büyüdüğünü görüyorum, en sevdiğin film yerine ağzıma bakıp duruyorsun ve şu anda ikimizin de tam olarak ihtiyacı olan şeyi vermemek için tüm öz kontrolümü kullanıyorum. Bir hafta oldu ama bana kalırsa"-başımın arkasını avuçluyor ve alt dudağımla ısırıyor-"kendimi sana bırakmak için bir ömür boyu bekledim."

Beni kendine yaklaştırıyor ve o kadar çok acı çekiyorum ki korkuyorum. Onun tarafından, bunun tarafından, tenine pençe atma ihtiyacı, dudaklarımı çenesinin sert çizgisine bastırmak, ona dokunmak

kalın, ipeksi saçlar.

"Bırakın filmimi izleyeyim, bırakın" diye güçsüzce itiraz ediyorum.

Kıkırdadığında nefesi şakağımdaki birkaç tutam saçı oynatıyor. "Seni bırakmamı istiyorsan, bunu söylerken güzel meme uçlarını göğsüme bastırmayı bırakmalısın, seni bırakmamı istediğinde yaklaşmayı bırakmalısın," diye mırıldanıyor, burnunu burnuma sürtüyor ve yakınlığı, orman kokusu, sıcak nefesi, neredeyse tadına bakabileceğim kadar yakın dudakları, kalçalarımın arasında bir ihtiyaç selini ve seksimde sıcak, ağrıyan bir dalgalanmayı tetikliyor.

Neredeyse öpüşürken nefesim kesiliyor, o da inliyor ve nefes almam için bana alan açıyor. Başını kaldırıyor ve bir uzmanın bir mücevheri ya da antik bir eseri değerlendirdiği gibi beni değerlendirdiğini görüyorum. Neden bana böyle bakıyor? Neden böyle? Sanki o da benim onu istediğim kadar içimde olmak istiyor. Sanki bedenimden daha fazlasını istiyor, sanki kanımı emmek, ruhumu yemek ve sonra bana dua etmek istiyor.

Sessizce gözlerimi kapatıyorum, sadece çıkıyormuşuz, hiç seks yapmamışız, sadece film izliyormuşuz gibi davranmaya çalışıyorum. Kaslarımı gevşemeye ve televizyonu izlemeye zorluyorum ve onun da yavaş yavaş gevşediğini hissediyorum. İri bedenini aniden kanepenin boyuna uzatıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Aman Tanrım. Benimle ilgili şeylerin kontrolünü ele geçirmesinden nefret ediyorum ama bunu seviyorum da.

Bakışlarını başımın üstünde hissediyorum. Filmi izliyormuş gibi yaparak parmaklarımı saçlarına doluyorum ve kolunu kendime dolayarak, "Dirseğin göğüs kafesime batıyor," diye yakınıyorum.

Kıkırdaması - kıkırdamasının sesini ne kadar sevdiğimi açıklayamam bile -Sadece daha rahat olmak istediğimi bildiğini söylüyor. Ve istiyorum da.

"Daha iyi mi?" diye soruyor, o zayıf, sert, uzun vücudunu altımda kaydırarak. "Şşşt. İspanyol'la kavga etmesini seviyorum."

İzliyormuş gibi yapıyorum ama aslında ona ikinci bir şans vermeyi ne kadar istediğimle mücadele ediyorum. Ama ya düşersem? Ya kontrolden çıkarsa ve sadece düşmekle kalmaz, onun içine de dalarsam?

Onunla That gece?

İnanılmazdı. İnanılmazdı. Hala *inanılmaz* hissediyor, kokuyor, ses çıkarıyor.

Kasları gevşiyor ve geri çekilmesinden korkuyorum ama çekilmiyor. Beni daha da yaklaştırıyor, kollarıyla sarıp sarmalıyor. Neredeyse ezici bir memnuniyet duygusu içinde usulca nefes alıyorum, bana verdiği güvenlik hissi tarafından yutuluyorum ve

Sonunda yanağımı göğsüne koyma dürtüsüne yenik düşüyorum. "This iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum. İyinin de ötesinde.

Birdenbire hiçbir şey bundan daha iyi hissettirmiyor. Kanepemde. Bu adamlar. Baharatlı, rahatlatıcı kokusu bir uyuşturucu gibi ve yardım edemiyorum ama ondan daha derin, daha bilinçli nefesler alıyorum.

"Prenses," diyor kulağıma, komplocu bir tavırla.

Gözlerimi kapatırken içimden bir ürperti geçiyor.

"Ne?" "Aramayacaktım."

"Biliyorum, dallama. Neden yaptın?"

Westley ve İspanyol'um kılıçlarla kapışıyorlar ama asıl hareket kulağımda, onun fısıltısındaymış gibi geliyor: "Bana ihtiyacın var."

Oturduğum yerden kalkıp ona ters ters bakıyorum. "Sana ihtiyacım yok."

O da doğruluyor ve gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Belki de sana ihtiyacım var."

Sadece baktığımda, bana ukala ama aynı zamanda üzgün olan sevimli bir sırıtış fırlatıyor. "Ölü bir kalbin ağırlığını tüm hayatın boyunca yanında taşımak nasıl bir his biliyor musun, sanki mezarını arıyormuşsun gibi?" Cevap vermemi bekliyor ama nutkum tutuluyor. "Seninle olduğum anları yaşıyorum. Bir yalanı yaşıyorum ama bu yalan değil, seninle bu aptal filmi izlemek."

"Aptal!" Nefes nefese kaldım.

Gülüyor, ayağa kalkıyor ve diyor ki, "Ben dışarı çıktığımda, kapıyı kilitleyin. Yemekle döneceğim."

"Eğer uyursam, gelip tekrar açamayacak kadar yorgun olacağım" diye uyarıyorum, ama gerçek şu ki, gitmesini istemiyorum!

"Sen uyanmadan kilidini açabilirim," diyor kolayca, sonra geri gelip eldivenli elini kaşkorsemin altından geçiriyor. "Ama yine de kilitle."

"Patronluk taslıyorsun."

"Ve şu an giydiğin şeyle çok seksisin." Başparmağı göğsümün alt tarafında geziniyor ve gözlerimiz buluştuğunda nefesim kesiliyor ve gözlerinde hiçbir perde yok, hiçbir filtre yok. Gördüğüm şey beni harekete geçiriyor, bakışlarının derinliklerindeki çalkantı beni alıp götürüyor.

"Fotografik bir hafızam olduğu söylenir. That bazı görüntüler son derece net bir şekilde aklımda kalıyor ... ama o gece, Melanie, o geceyle ilgili her şeyi hayatımdaki diğer tüm anlardan daha net hatırlıyorum."

Büyük, kare bir eliyle enseme kavırıyor ve hafifçe sıkıyor. "Kırmızı tanga. Küçük şımarık meme uçların. The bana prenses gibi bakışın ve adının Melanie olduğunu söyleyişin. Çok iyi hatırlıyorum."

Bir anlığına oraya ışınlandım. Her şey tutku, arzu, dişler, diller ve ellerden oluşan bir pus. Acı çekiyorum, ama onun oyuncağı olmak istemiyorum. Onun ganimet çağrısı olmak istemiyorum. Elini tutup boynumdan çektiğimde ve onu ön kapıya doğru yönlendirmeye başladığımda boğazım acıyor.

"Bence . . . Greyson, bence gitmelisin. Sen etrafımdayken düşünemiyorum. Benden ne istediğini bilmiyorum ama seninle bu oyunları oynayamam. . . seninle değil . . ."

Kapıya vardığımızda bana bakıyor, sanki onu kovmamı ister gibi. Sanki onu bir daha görmek istemediğimi söyleyecek kişinin ben olmamı istiyor. Rahatlayacak mı? Rahatlamayacak! O altın sarısı bronzluğun görünüşüne ne kattığını anlatamam bile. Yüzünün ilgi çekici açlarına ve düzlemlerine hayran olmaktan nasıl vazgeçemediğimi. Hayatım boyunca *böyle* bir şey, bir ışıltı, bir karıncalanma hissetmek için ne kadar uzun süre bekledim.

"En iyi arkadaşım iki hafta içinde evleniyor," diye fısıldıyorum, sonra onu dışarı itmeye başlarken kiliseyi söylüyorum, bir yandan da bakışlarını tutuyorum. Sıcak, aç. BAKIŞ. "Eğer bir şans daha istiyorsan, bu konuda ciddiysen, kiliseye gelebilirsin," diyorum ona, sonra eğilip dudaklarını öpüyorum, çok yumuşak bir şekilde, onun alçak, gürleyen iniltisini duyuyorum, sonra geri çekilip kapıyı kapatıyorum.

Ona yaslanıyorum, nefes almaya çalışırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Tanrım, o öpücük hiçbir şeydi ama yine de vücudumun her santimini titretti.

Bir dakika sonra kapının diğer tarafından "*Siktir*" diye homurdandığını duyuyorum. O öpücüğün etkisinden kurtulması da mı o kadar uzun sürdü? Then Yemin ederim kapıya yaslandığını *hissede biliyorum*. Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça nefes alıyorum. "Melanie" diye fısıldadığında, tam yanağımı kapıya dayadığım yerdeydi. Ayak parmaklarıma kadar titriyorum, sesimi yükseltmek için mücadele ediyorum.

"Evet?"

Dedim.

"Orada

olacağım."

Bir süre sonra asansörün sesini duyuyorum. Parmaklarımı kaldırıp kapıya dokunuyorum ve hayatımda ilk kez onunla, beklediğim tek adamla karşılaşmaktan çok korkuyorum.

Birdenbire vücudumdaki her zerre, ayık vücudum bana onun doğru kişi olduğunu söylüyor.

O tek.

The beni mahvedecek biri. Canımı yakacak. Yıkacak beni. The içimdeki kızın her santimini söküp atacak biri. O asla unutamayacağım bir anı olacak ve iyi ya da kötü, hayalini kurduğum kişi olacak.

Ama o tamamen yanlış.

There onda heyecan verici ve endişe verici bir şeyler var.

The ela gözlerindeki karanlık, onu *benim için* bu kadar çekici kılan parlak ışıltı, deri, metal, orman ve *tehlike* kokusu.

Annemi düşünüyorum ve her zaman onu gururlandıracağımı düşünmüşümdür. En iyi arkadaşımı hatırlıyorum, bir Riptide'in onu sürükleyip götüreceğinden endişeleniyordu. Greyson bir Riptide olmayacak. Ne olacağını bilmiyorum ama tsunami, kasırga, doğal ve durdurulamaz bir şey olacağını düşünüyorum.

Düğüne gelip gelmeyeceğini merak ediyorum. Eğer o da benim kadar bu çekime karşı çaresizse.

Filmime geri dönüp koltuktaki yastığa kıvrılıyorum, aklım artık yazılmış en güzel peri masalında değil. Odanın boşluğuna fısıldıyorum, "Lütfen, eğer beni inciteceksen, lütfen, lütfen, Brooke'un düğününe gelme."

Greyson

Ne yapıyorum ben?

The güvenlik kamerası ekranları, günlerce durmaksızın çalıştıktan, şehir şehir, ev ev izlerimi kovaladıktan sonra eve döndüğümde ılık ılık oluyor. The ev uyuyor. Babam, çocuklar, kiralık evdeki herkes. Bir eldiveni ısıırıyorum, sonra bir somun ekmek, bir kavanoz PB ve bir biftek bıçağı getirirken diğeriyle de aynısını yapıyorum.

Evin girişlerini, çıkışlarını, pencerelerini gözetleyen güvenlik kameralarını kurduk. Kilolarca bilgisayar birkaç masanın üzerinde duruyor, ışıklar kablo karmaşası arasında titriyor. PB'yi bir dilim ekmeğin üzerine sürüyorum, üzerine bir tane daha koyuyorum ve kayıt kutularını karıştırıp geçen yıldan kalma, üzerinde çatışma tarihi yazan bir kart çıkarırken onu mideye indiriyorum. Onu düşünüyordum. Günün her saniyesi onu hatırlıyorum.

Islak ve savunmasız, yağmurda.

Islak ve sıcak, kollarımda.

Bana adının *Melanie* olduğunu söyledi.

Beni en iyi arkadaşının düğününe davet ediyor.

Zihnimde canlanana kadar beynimdeki her sinapsı tetikliyor, sadece onun kahkahasını duyduğum bir kahkaha atıyor ... filmini izlerken bana sarılıyor ... beni görmeye dayanamıyormuş gibi kapıdan dışarı itiyor, sonra beni geri çekiyor ve beni deli gibi öpüyor.

Orada bir moron gibi durup kapısına yaslandım, açmasını beklerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Kahretsin, tekmeleyerek açmaya hazırdım.

Onun yerine oradan ayrıldım ve smokin kiralamaya gittim, sonra da yakınlardaki dairelere bakmaya başladım.

Ben onun için tehlikeliyim, *o* da *benim* için. Bu saçmalık yüzünden dikkatimin dağılmasına izin veremem.

Peki ben ne yapıyorum?

Kaydı bir kart okuyucuya yerleştirip oynatıyorum, gözlerim onu görmek için zorlanıyor, görmem gereken günlük Melanie dozum.

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar..." diye başlıyor spiker her zamanki havasıyla, "Remington Tate, sizin biriciğiniz, RIPTIDE!!! RIPTIDE!! RIPTIDEEEEEE'ye merhaba deyin!" diye bağırıyor.

Dövüşçülerimizden biri ringe doğru koşarak ekrana giriyor. Bu Riptide.

O iyi değil; gördüğüm en iyisi. The babamın Yeraltı'nda sponsor olduğu en kârlı dövüşçü ve pervasız çizgisi sayesinde hepimizin sponsor olmaya devam etmeyi umduğu bir dövüşçü.

"Riptide, Riptide ..." Hoparlörlerden kalabalığın sesini duyuyorum.

Ekranı izlemeye devam ederken sodamı içiyorum ve kenardaki sarışını görmeyi bekliyorum. *Melanie'yi*. Ortaya çıkmak üzere, her zamanki gibi zıplayıp duruyor ve görüntü donup karardıktan sonra bir sonraki dövüşe geçtiğinde beklentiyle geriliyorum.

Bilgisayarı çalıştırmak için bir tabancayı kırdım. Hiçbir şey yok. Kaşlarımı çatıyorum, geri sarıyorum, oynatıyorum. Aynı bok oluyor. Son gazozumu da içtikten sonra kutuyu çöp kutusuna atıyorum ve sinirli bir avucumu yüzümde gezdiriyorum, sonra Wyatt'ın odasına gidip ışığı yakıyorum. "Kasetleri kim karıştırdı lan?"

"Ne?"

"Onları sen mi kurcaladın Wyatt?"

"They geçen seneden kalma. Bu kadar önemli olan ne? Kimsenin yapamadığı neyi görüyorsun? Babam kimsenin yapamayacağı neyi yapabileceğini düşünüyor?"

"Beni kırmak istiyor. That hepsi bu. Seninle aynı şeyi denemediği için şanslısın. Yarın tüm görüntüleri istiyorum, ne yapman gerektiği umurumda değil."

Düğmeyi tekrar kapatıyorum ve odama gidip telefonuma bakıyorum.

Ne yapıyorum ben *böyle*? Bir bıçak alıyorum ve ağırlığını hissediyorum, bir şekilde beni tatmin ediyor. SIG'imi bir kenara bırakıyorum, birkaç bıçak çıkarıyorum, pantolonumun arka ceplerine sokuyorum, her birinin içinde altı tane var, sonra onları uçurmaya başlıyorum, tekrar tekrar, hızla havada bir düzine kez döndürüyorum, o kadar hızlı ki duvara çarpana kadar bıçağın döndüğünü fark etmiyorsunuz. Her cebimden bir tane çıkarıyorum.

her saniye. *Bir. İki. Three. Dört . . . beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, onyedi-oniki.*

Kiralık bir smokinim var. Seattle'da bir yerim, Seattle'a bir biletim var. İçimde bir kaşıntı var ve onun adı Melanie.

Telefonum çaldı. "Evet?"

"O şimdi evde. Sağ salım."

Gözlerim saate takıldı. 11:34. Bu kadar geç mi? "C.C. yarın nöbeti devralmaya geliyor. Ben bir mark çalışıyorum ve sonra yatıyorum. Neden bu kadar geç çıktı?"

"Tamam,

patron."

"Yalnız mı?"

Derek'in cevabını bekliyorum. "Yalnız. Arkadaşı ve onlarla takılan sarışın çocukla yemek yedi. Ve hayır, ona yakın oturmadı."

"Ne-"

"Bir çeşit elbise giyiyor. Çiçekli." "Ve ne-"

"Pembe, patron. Sarı tenis ayakkabıları var, saçları açık ve bir sürü bileziği var."

Onu zihnimde görüyorum ve burun deliklerimden nefes veriyorum, bu sırada garip bir huzur ve özlem hissi kaslarımdan akıyor, beni geriyor ve sonra rahatlatıyor.

"Gözünü dört aç." Hattı kapatıyorum ve telefonumda onun adına bakıyorum. Bir kıza mesaj atacak kadar ergen değilim. İz bırakmayı sevmiyorum. Bu lanet telefonu değiştirmem lazım.

Bir elimi kabaca yüzüme sürüyorum. Babam onun peşinden gittiğimi öğrenirse ne yapar bilmiyorum. Eric'in ne yapacağını. Peşine düştüğüm herkes onun aracılığıyla benim peşime düşebilir.

O yüzden onu rahat bırak. . . .

Bıçakları çıkarıp ceplerime geri sokuyorum ve tekrar sallıyorum. "Yapamam," diyorum. *Onu yalnız bırakamam. Bırakmak istemiyorum.*

Bana bir robot olmadığımı, kanlı canlı bir insan olduğumu, bir sayı olmadığımı, bir iş olmadığımı, bir canavar olmadığımı, bir piç olmadığımı, bir sıfır olmadığımı hissettiriyor.

Melanie

En kötüsü önümüzdeki iki hafta boyunca düğün için bir randevum olup olmayacağını merak etmek değil. Mesajlarımı kontrol etme zorunluluğum bile değil. Ya da Becka'nın ne kadar sessiz olduğum konusunda kıs kıs güldüğünü ve kalbimin kırık olup olmadığı konusunda spekülasyon yaptığını duymak da değil. Bunların hiçbiri en kötü kısmı değil.

Bir gün mutsuzluğunuzun en üst noktasında olduğunuzu düşünürken, bunun başlangıç bile olmaması beni hep şaşırtmıştır. Tamam, iyi görünmek istiyorum, değil mi? Muhteşem görünmek istiyorum. Eğer, Melanie, Greyson King ortaya *çıkarsa*, benim yüzümden kontrolünü kaybetmesini istiyorum. O adamın beni bir sonraki kahvaltısı, öğle yemeği ve akşam yemeğiymişim gibi istemesini istiyorum. Beni bir ziyafet gibi arzulamasını istiyorum. Ve beni bir canavar gibi almasını.

Brezilya usulü yaptırdım. Masaj yaptırdım. Pedikür ve manikür yaptırdım ve tırnaklarım artık güzel, parlak bir kırmızı. Şimdiye kadar kokladığım en güzel kokuyu alıyorum ve ela gözlü bir adam tarafından yatağa götürülmeye o kadar hazırım ki, gelmezse ne yapacağımı düşünemiyorum bile.

Orada olacağını söyledi ve sözlerindeki ürkütücü derecede yumuşak ve düşük kararlılık beni korkutmadı; orada olacağını umuyorum çünkü o da benimle aynı şeyi istiyor.

Ama işin kötü tarafı bu değil... İşin kötü tarafı, o kadar hazırım ki, düğünden önceki akşam nedime elbisem kuru temizlemeciden çıkmadı.

Küçük dükkânın içinde bekliyorum, onlar atlıkarıncada bulmaya çalışıyorlar ve ben çok gerginim, onlar elbise üstüne elbise çıkarırken tırnaklarımı tezgâha vuruyorum. Başımı sallıyorum. "That o değil. That nedime elbisesi değil efendim ve burada gerçekten paniklemeye başlıyorum. The İstediğim son şey arkadaşımı arayıp nedime elbisemi kaybettiğimi söylemek, lütfen! Kırmızı. Straplez. Tekrar bakar mısınız lütfen?"

"Hanımefendi, hanımefendi!" Atlıkarıncanın arkasından elinde biletimle başka bir adam beliriyor. "Üzgünüm ama kontrol ettik ve yanlış adrese teslim etmişiz."

"Urgh. Hangi lanet adrese?!" Telefonumu çıkarıp adresi yazıyorum, sonra telefonumdan takip ediyorum ve sadece birkaç blok ötede olduğunu görüyorum. "Değişim yapabilmem için doğru teslimatı aldınız mı?"

The adam başını sallar. "Ama başım belaya girebilir."

"Sevgili bayım, zaten başınız belada ve eğer elbisemi alabilmem için onlarınkini bana vermezseniz başınıza bir sürü bela açacağım. Onları ara ve yolda olduğumu söyle. Lütfen!"

İsteksizce bir takım elbise ve bir çiçekli elbise verdi ve ben de giysileri plastik askılarından alıp aceleyle caddeden aşağıya indim ve birkaç kat merdiven çıkarak kapıyı çaldım ve kapıyı açan adama "Affedersiniz, Green Dry Cleaners'da bir yanlışlık olmuş ve sanırım bu size ait, sizde de bana ait olan ve yarın için çok ihtiyacım olan bir şey var" dedim.

Elinde birayla orada duruyor ve sanki onu memnun etmek için gönderilmiş bir eskortmuşum gibi bana yukarıdan aşağıya bakıyor.

Ona söylediklerimi aynen tekrarlıyorum ve bacaklarıma bakmayı bırakması için lanet olası kıyafetlerini aramıza sokuyorum.

"Bu boku ben kontrol etmiyorum, karım ediyor ve o burada değil."

"Lütfen bunu alın ve size ait olup olmadığını doğrulayın ve dolabınızda ya da başka bir yerde yeni temizlenmiş kırmızı bir elbise olup olmadığını kontrol edin. This burası size tanıdık görülmeli, değil mi?"

Şüpheli adamla büyük bir uğraştan sonra nihayet elbisemi alıyorum ve hala asılı ve plastik içinde olduğunu fark ettiğimde nefes alıyorum. Thank Tanrım.

İki blok ötede arabamı park etmek zorunda kaldığım yere geri dönüyorum. These küçük ara sokaklarda hiç park yeri yok ve ben su birikintilerinin etrafında sekerek ayakkabılarıma dikkat ederken ara sokağın karşısından bir ısıklık sesi duyuyorum. Durup bakıyorum ve bir adam orada, tam ortada duruyor, duruşu tehditkâr, geniş. Kaşlarımdan biri havaya kalkıyor, sonra diğeri.

Bu da ne?

İçimi bir alarm titremesi kaplarken kalbim hızlanıyor. Arkamda ayak sesleri duyduğumda dönüyorum ve iki adam görüyorum. Bir endişe yumağı

Bölgeyi tararken içimde düğümler oluşuyor. Gittiğim sokağın sonuna yakın bir yerde koyu renkli bir araba park etmiş. Sanırım direksiyonun arkasında bir adam görüyorum ve yolcu kapısı hafif aralık, sanki benden önceki tek adam araçtan yeni inmiş gibi.

İçimdeki altıncı his uyanıyor ve kalp atışlarımı hızlandırmaya devam ediyor. Elbisem, ayakkabılarım... birdenbire buradan çıkmaktan başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Dikkatle başımı eğiyorum ve dümdüz yürümeye devam ediyorum, artık su birikintilerini umursamıyorum bile, tek amacım askıyı kavramak, ki bu kullanabileceğim tek şey olabilir *ne* için? Vahşi hayvanlar diğer tarafa kaçarlarsa avlarını kovalarlar ve bu adamlarla ilgili her şey *Yırtıcılar diye* bağırıyor, *Melanie!*

Korku içimde canlı bir şey gibi titreşiyor. Beni ıssız sokağın kenarındaki yalnız adama yaklaştıran her adım güvenimi kemiriyor.

Tam onu geçmek üzereydim ki bir adım öne çıktı ve ben de usulca "Affedersiniz" diye fısıldadım.

Bir eli üst kolumu kavlıyor, kelepçe gibi sıkıyor. "Mazeretin yok," diye homurdanıyor.

Korkutucu ifadesini görünce irkilip bir adım geri çekiliyorum ama beni kendine daha sıkı çekiyor, ter ve sigara kokusu nefesine karışırken kırmızı çerçeveli gözlerle bana bakarak tekrarlıyor: "Sana mazeretin yok dedim, sürtük."

Askının ucunu yüzünün bir kısmına saplamak için elbisemi savururken daha önce hiç bilmediğim bir panik boğazımda düğümleniyor, ama vuruşu yapamadan başka bir çift güçlü el kollarımı kavlıyor ve dirseklerimi zorla geri çekiyor.

"Hayır!" Bağırıyorum, elbisem bir takırtıyla yere düşüyor ve aniden üçüncü bir adam kalçalarımı tutarken havada tekmeliyorum ve ikincisi beni arabaya doğru taşımaya başlarken dirseklerimi tutmaya devam ediyor. Vücudumu daha da sert bir şekilde büktüğümde buz gibi korku kalbimi sarıyor, kurtulamadığımda dehşet içinde nefes nefese kalıyorum, parmakları artık bileklerimin ve baldırlarımın etine batıyor.

There ben mücadele etmeye devam ederken arabanın direksiyonunda bir adam onlara "Sessiz olun" diyor. Biri ağzımı kapatmaya çalışıyor gibi görünüyor ve boştaki bacağını kullanarak dizini tekmeliyorum. "HAYIR!" Söylemeye devam ediyorum. "Hayır! Hayır!" Bir bez parçası

Burnumu tutuyorum ve nedense nefesimi tutuyorum çünkü bunun beni bayıltmak için olduğunu biliyorum; kendi nefes alma dürtümle savaşıyorum. Hayalarım bir tekme indiriyorum ve onun iniltisini duyuyorum, sonra ikisi birden beni arabanın arkasına itiyorlar. "HEEEEEELP!" Başıma siyah bir başlık geçirdiklerinde ve zifiri karanlık çöktüğünde bağıryorum.

Kapıları kapattıklarında yaşadığım şok yüzünden nefesim kesiliyor. Adamlardan birinin boğazımdaki torbayı hafifçe sıkarak sabitlediğini hissediyorum. Soluk soluğa aldığım nefesler kulaklarımda yankılanıyor, durumumun gerçekliği kafama dank etmeye ve gözlerim acımaya başladığında karanlık beni içine alıyor. Eller göğüslerimi avuçlamaya ve yoğurmaya başlarken, bir diğeri güzel yazlık elbisemin altında beni hissetmek için bir el sıkıştırıyor ve ben yenilenmiş bir güçle savaşımaya başlıyorum, çığlık atıyorum ve yüzümü örten kapüşonun içinde ölen kendi çığlıklarımın yalnız, muffled seslerini duyuyorum. Kollarım ve bacaklarımla çırpınmaya başladığımda, dişlerimi gıcırdatarak onlara vurmaya çalıştığımda, vurabildiğim her şeye vurduğumda, söyledikleri, fısıldadıkları şeyleri duyamıyorum.

". . . küçük alingan . . . doğurmadan önce onunla eğlenelim . . ."

Elbisem yukarı çekildi ve arabayı çalıştırlarken tekmeleyip kıvranıyorum,

Bir çift el kalçalarımı kavrayıp açmaya zorladığında inliyordum. "Sadece sür, yolda dururuz ve sırayla onunla birlikte oluruz."

The araba ileri doğru sarsılır gibi olur ve aynı anda durur.

"KAHRETSİN."

Bu kelimeyi net bir şekilde duyuyorum.

"Ne?"

Bu sorudaki alarmı da çok ama çok net duyuyorum.

"SIKTIR, ADAMIM."

The eller bana dokunmayı bırakıyor ve nedense bir şeyler olduğunu hissederek hareketsiz kalıyorum.

"Kim lan bu? Slaughter'ın adamlarından biri mi?" "There'un iki adamı."

Kimse buna cevap veremedi bir lastik patlaması sesi geliyor, ardından başka bir lastiğin havası iniyor. Üç el silah sesi duyuyorum, sonra sağımdan bir tane daha geliyor ve kapı kolunu açıyor gibi görünüyor. Kapı kırılmış gibi görünürken menteşeler gıcırıyor. The göğsümde kalan

ve şoktan donmuş olan tek elim çekiliyor ve korkmuş bir çığlık ve kemik kırılması gibi bir çıtırtı duyuyorum.

"Lanet olsun, gerçekten sensin!"

Bir çatırtı, bir uluma ve ardından yere çarpan bir bedenin sesini duyuyorum.

"Onu güzel ve rahat bir yere götüreceğim, böylece biraz sohbet edebiliriz," diyor Teksaslı bir ses uzaklardan.

Panik içinde ellerimle etrafı yokluyorum ve tam yanımdaki ölü ağırlığın kot pantolonunda sert ve metalik bir şey bulduğum anda bir çift el bana uzanıyor. Yeni ellerin etrafımda kıvrılmaya başladığını hissettiğimde, içimden bir adrenalin fışkırıyor. The bir bıçağın kabzası - onu yakalayıp savuruyorum ve mucizelerin mucizesi olarak, bıçağı sert erkeklik organına saplamayı başarıyorum. Başımın üstünden homurdanıyor ve bıçağı çıkarmak için beni bıraktığında, ayağımı yere basarak arabadan dışarı itiyor ve tökezliyorum. The bıçak koşmaya başladığım anda yere düşüyor, kaputumdaki bağları çekmeye çalışıyorum, yeni gelenlerin tersi yönde koştuğumu umuyorum.

Teksaslı, "Canlı bir tane bulmuşsun, Z," diyor.

Doğruca ona doğru gittiğimi fark ettiğimde ciyaklıyorum ve bir çift güçlü erkek kolunun arasında savruluyorum. Mücadelem anında başlıyor ama bu adam buna izin vermiyor. Taşaklarını tekmelediğimde homurdanıyor, sonra kaçamayayım diye ellerimi ve bacaklarımı bir tür ip malzemesiyle hızlıca sabitlemeye başlıyor. Havaya tekme atıyorum ama o güçlü ve hızlı, birkaç adamın beni bastırmak için yapamadığını bu adam bir dakikadan kısa bir sürede yapıyor.

Ayak bileklerimi ve el bileklerimi bağladıktan sonra dizlerimi ve dirseklerimi birbirine bağlayarak beni kaslı ve geniş hissettiren bir göğse doğru tutuyor ve beni bir yere taşıyor. Adrenalin, gidecek hiçbir yeri olmayan vücuduma hücum ediyor ve çok berbat durumda olduğumu ve kurtulmanın hiçbir yolu olmadığını fark ettiğimde titremelerle sarsılıyorum.

Sanırım adamı kestim ve kanı üzerime damlıyor. Kurtulmak için son nafile çabamla kıvranıyorum ama ben de ağlıyorum, kendi sıyrıklarımın sesi kaputun içinde yankılanıyor.

Ve birden bunun ne olduğunu anladım. Bu o *borç*.

Artık çok gerçek, bu adamlar çok gerçek. They paralarını istedi. Ama sözde bir buçuk ayım kalmış. Sabırsızlandılar mı? Beni öldürmeyi mi yoksa kullanmayı mı planlıyorlardı? Beni o tek gözlü adama mı teslim ediyorlardı?

ve ödeme yapmak için daha fazla zaman istediğimde bana aletlerini "uzatmayı" teklif eden sıska olan mı?

"Ben Parayı alıyorum," diyorum, boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor.

Şoka giriyor olmalıyım çünkü ona karşı koyamıyor, hayatım için mücadele edemiyor, kontrolsüzce titriyor gibiyim. Sırtımın çıplak teninde deri bir eldiven hissettiğimde uyluklarımda ve baldırlarımda yeni bir acı hissediyorum. Greyson'ı, Brezilya ağdamı ve spa günümü hatırladığımda inliyorum ve çok şaşıyorum, şimdi domuz, kan ve diğer erkekler gibi kokuyorum ve tüm bunların gerçekten başıma gelebileceğine dair hıçkırıklara boğulmaya başlıyorum.

"Arabam ..."

Yürümeye devam ediyor ve ben iyi konuşamıyorum, nefes nefese kalıyorum ve sızlanıyorum. "Elbisem..."

Duruyor, sonra plastik bir ses duyuyorum ve onu düştüğü yerden kim bilir ne halde aldığını fark ediyorum.

"Thank you," diye sızlanıyorum. Then Onun iyi bir adam olmadığını, bana yardım ~~ol~~istememediğini anlıyorum! İsteseydi, gitmeme izin verirdi.

Kontrol edilemez bir titreme bedenimi ele geçiriyor, dişlerimi gıcırdatıyor. Beni, neredeyse bir tekneye döndükten sonra arabama koyduğum lavanta poşeti gibi kokan bir arabanın arka koltuğuna bağladı ve giderken lastikler gıcırdatıyor.

Sonunda bir yere park ediyoruz ve bir kez daha hareket halindeyiz, duraklamalar, hareket, gizlice, sanki görünmemek için hareket ediyor ve duruyor gibi. Birkaç merdiven çıkıyoruz ve bir pencere çatlağı duyuyorum. Yürümeye devam ediyoruz. Then Akan su sesi duyuyorum.

Beni yatağım olduğunu düşündüğüm yumuşak bir yere yatırıyor ve bileklerimdeki bağı çözüyor, eldivenleri nabız noktalarıma sürtünüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve başka bir adamın eldiveni beni rahatlatıyormuş gibi yapıyorum, ama onun gerçekten o başka adam olmadığı gerçeği acımı daha da yoğunlaştırıyor.

Mekanik bir şekilde bacaklarımı serbest bırakmaya başlıyor, sonra ayak bileklerimin etrafındaki yaraları tekrar ovuyor.

"Lütfen bana zarar vermeyin. !" Ağlıyorum, tekmeliyorum, sonra o geri çekilince sakinleşiyorum. "Para yüzünden mi? ? Parayı alacağım, parayı alacağım.

para," diye saçmalamaya başladım. "Arabam satılık, henüz alan olmadı ve zaten yarısını borçluyum, bu yüzden biraz daha fazlasına ihtiyacım var!"

Beklenmedik bir şey yaptı. Elime uzandı ve beni sıktı. Kızgın bir sıkma değil, güven verici bir sıkma. Sessizleşiyorum. Doğru nefes alıp almadığımdan emin olana kadar elini elimde uzun süre tutunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sonra bırakıyor. Ayak seslerini ve pencerenin gıcirtısını hissediyorum ve aniden uzanıp kaputu çıkarmak için çabalıyorum.

Dairemdeyim. The duş suyu akıyor. Balkondan ve acil durum merdivenlerinden mi çıktı?

There'un kanı üzerimde. Tamamen giyinik bir şekilde küvete girip banyo yaparken There her tarafım kan içindeydi ve kendimi keseleyerek temizliyordum. Sessizce ağlıyordum. O korkunç adamlardan biraz daha zaman dilemeye gittim ve bana biraz zaman verdiler ama yine zamanım tükeniyor. Neden aptalca bir bahse girip bu tür insanlarla ilişkiye girmeyeceğimi düşündüm ki? Birinden yardım istemeyi düşünüyorum ama bunu yapamayacak kadar gururluyum. En iyi arkadaşşıma, arkadaşlarıma, mükemmel olduğumu ve yanlış yapamayacağımı düşünen aileme söyleyemeyecek kadar gururluyum. Ve Greyson'a. Nedense onu düşünmek beni en çok duygulandıran şey. Kendimi çok güvende hissettiriyor, sanki beni dünyadan koruyabilirmiş gibi. Bunun gibi adamlardan bile.

Ama ilişki kurduğum tek erkeğin bunu bilmesine izin vermeyecek kadar gururluyum. Muhtemelen benden o kadar da hoşlanmıyor. *Hayır*. Benim için hiç öyle olmadı. Küvette sessizce ağlıyorum, kendimi o kadar kirli hissediyorum ki asla çıkmak istemiyorum.

UUUUCK!"

These piçleri etrafta oynamak mı istiyor? Benim olana dokunmak mı? Then hepsi daha iyi. Hazır olsalar iyi olur. *Ölmeye*. Bu dördünü onu almaya kim gönderdiyse, çağrıyla kim yaptıysa, öldüler. Peki ya C.C.'nin bizimle depoya getirdiği pislik? Onu öldürecekim, lime lime edeceğim.

Acı içinde tıslayarak, kanayan üst kolumu akan suya sokuyorum, gözlerim öfkeden, iktidarsızlıktan ve bu gece Melanie'ye ne yapmak üzere olduklarını bilmenin acısından yanıyor.

Onunla konuşamadım bile. Ona her şeyin yoluna gireceğini bile söyleyemedim. Liste yüzünden, Zero yüzünden, Yeraltı dışında bilinemeyeceği için; bu yüzden onu kollarımda tutmak ve hıçkırıklarını duymak zorunda kaldım. Daha önce hiç ama hiç ağlayan bir kadını kucağıma almamıştım. Lütfen ona zarar vermemem için bana yalvarışını duymak, zaten kaynayan içimi daha da ateşlendiriyordu. They gidiyordu...

Lanet olsun, düşünemiyorum bile.

Deponun pis tuvaletindeki aynaya bakıyorum, burun deliklerim uçuyor, yüzüm kan kaybından solgun, gözlerim ölümün o soğuk ışıltısıyla parlıyor. Dengesiz görünüyorum. Kendimi dengesiz hissediyorum. Aynalı dolabı çekip açıyorum ve bandaj arıyorum, hiçbir şey bulamayınca eşyalarım yere düşüyor.

Bir havluyu yaraya daha sıkı bastırıp düğümlemeye çalışıyorum, bir yandan da kanıma hücum eden öldürme dürtüsünü dizginleyemiyorum.

Annem gittiğinden beri içimde bir damla bile gerçek insanlık kalmamıştı. Ama yetiştirilme tarzıma rağmen Melanie'nin başındaki o kirli örtüyü yırtıp atmak, gözyaşlarını silmek, gözlerinin içine bakmak ve ona ağlamayı kesmesini emretmek istedim çünkü bu beni dengesizleştiren bir şey yapıyor. Ve ona titremeyi bırakmasını emredin çünkü bu beni öfkeyle titretiyor. Ve ona her şeyin yoluna gireceğine dair söz ver.

Bir dahaki sefere ona dokunduğunda, bu onu kendinden daha çok memnun etmek isteyen bir adam tarafından olacak. En gülünç olanı da çarpık zihnimin bir yerlerinde o adamın ben olduğumu düşünmem.

C.C., karşılaşmamızdan sağ kurtulan tek kişiyi getirdiği küçük deponun tuvaletine giriyor.

"Nerede lan o?" Bağırıyorum.

"Kahretsin, daha iyi görünüyordun. Sana dikiş atmamız lazım, dostum."

Onu dışarıda, genellikle C.C.'nin peşinden giden kız grubunun toplandığı yere kadar takip ediyorum. İlk gördüğüme "Bir iğne al," diyorum, sonra plastik bir masadan bir sandalye çekip C.C.'yle konuşmak için eğiliyorum, sadece ben ve o. "Bana en azından bir şey döktüğünü söyle?"

C.C.'nin kaşları çatıldı. "Onu kimin tuttuğunu bilmiyor gibi görünüyor."

"Peki ya diğerleri?"

"Cesetleri sakladım. Sadece hayatta kalan şanslı kişi sizi ziyaret edecek."

"Ben ona şanslı demezdim." Onun peşinde kimin ve neden olabileceğini merak ederek çevremizi tarıyorum.

Babam, Eric, çocuklardan herhangi biri. Ona bir suikast mı var? Babam bana söz verdikten sonra kendi işleriyle mi uğraşıyor? Bu benim "sadık" silah arkadaşlarımdan birinden gelen bir uyarı mıydı?

Kolum o kadar uyuşmuş ki hissedemiyorum ama derim yapış yapış ve kanla ısınmış durumda ve o kadar sinirliyim ki bir şeyleri tekmelemek istiyorum.

Dünyadaki tüm kutsal şeyler adına, eğer bunun arkasında babam varsa, onu öldüreceğim.

Esmer kadın bana dikiş atmak için iğneyle geri döndüğünde ve bir şişe alkol getirdiğinde duygularımla savaşıyorum.

"Vay, vay, şimdi, görünüşe göre ellerim senin üzerinde olacak," diye mırıldanıyor. "Neyimiz varmış bakalım?"

O alkol şişesini açarken ben kolumu uzatıyorum.

"Kız arkadaşımдан bir takma ad," diye homurdanıyorum. "Aramadığım zaman bundan hoşlanmıyor." Nasıl hıçkırı hıçkırı ağladığını hatırlamak istemiyorum ve o kapüşonu yırtıp ne yapmak istiyordum? Kendimi ona göstermek mi? Bunu yapamam.

The kız alkolü yaranın üzerine döküyor ve ben tepkimi bastırarak, "Güzel ve sıkı olsun. Küçük olsun." Tişörtümden bir parça koparıp ısıyorum ve sesimi çıkarmadan kızın beni dikmesini izliyorum.

"İyi iş çıkardı. Bir prenses için," diyor C.C. bana.

Acı içindeyim ve hâlâ öfkeliyim. Dişlerimi bezin etrafında sıkıyorum.

Arkadaşı beni sargılarken kızıl saçlı biri gelip kucığıma oturuyor. "Oh, Z, çok endişelendik." Dudaklarını yalıyor. "Neye ihtiyacın var?"

"Mindy," diyorum bezi tükürerek. "That senin adın, değil mi?"

Hevesle başını sallıyor.

"Mindy, kız arkadaşına yeni silahıyla nasıl ateş edileceğini öğretiyordum. Burada oturmandan hoşlanacağını sanmıyorum."

"Oh." Beni rahatlattı.

"Buraya gel sevgilim, şimdi seni uzun, yavaş bir şekilde okşayacağım." C.C. bacaklarını açıp Mindy'ye yer açıyor ve bana bakıyor. "Kız arkadaş, ha? Haberi var mı?"

"Yarın ona haber vereceğim." Dikkatimi şimdi en iyi arkadaşına yöneltiyorum. "C.C.-bu Yeraltı'ndan geliyor olabilir. This o lanet olası borçla bir ilgisi olabilir." Bandajı biraz daha sıkıyorum. "Adının en kısa zamanda kazınmasını istiyorum ve sanırım nasıl yapılacağını biliyorum."

"Slaughter'ın ona bir gazete almayı aklından bile geçirdiğini bilmesine izin veremezsin, yoksa seninle dalga geçer dostum. Tıpkı Lana'ya yaptığı gibi onu da ortadan kaldırır."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hayır. O hiç hissetmeden ödeme yapabilecek imkânlarla sahip olmasını istiyorum."

Küçük bara doğru yürürken kendime iki bardak viski doldurup içiyorum ve yerdeki kendi kanımın izine bakıyorum. Bunun için fazla iyi, ama şimdi o da işin içinde. Artık listemdeki bir isimden daha fazlası. O birilerinin kara listesinde ve ben burada çok kızgın bir orospu çocuğuyum.

"Her kimse, yanlış kıza bulaşmış." Viskiye geri atıyorum ve yanında biraz Vicodin patlatıyorum.

"Ah, Tanrım, yüzünüzdeki ifade beni çok eğlendirdi. Misafirimiz için neredeyse üzüleceğim."

"Beni ona götür." C.C.'yi takip ederken, sabah erkenden D.C.'deki evime gitmek için bana bir uçak bileti almasını istiyorum. "Altıya kadar döndüğümde emin ol ki düğüne yetişebileyim."

fırlatma için bıçak türleri. Bıçak ağır. Sap ağır. Ya da dengeli. Tutuş ve aç en önemlileridir. Uzun menzilde, bıçağın havada çok fazla dönmemesi için fırlatırken bileğinizi bükmeden tutarsınız. Benimki neredeyse hiç dönmüyor, dümdüz fırlatıyor. Eskiden karton mısır gevreği kutuları üzerinde pratik yapardım, sonra söğüt, huş ağacı, çam ağacı, rüzgarda asılı. Şimdi karşımda bir adam var ve ben momentum yaratmak için ağırlığımı baskın bacağımdan diğerine nasıl kaydıracağımı, ön kolumu nasıl sallayacağımı, dirseğimi nasıl düz bir şekilde serbest bırakacağımı çok iyi biliyorum. Bu güçle ilgili değil, ustalıkla ilgili. Çok az kuvvete ihtiyaç vardır. The bıçak kendi kendine güç toplar.

Popo ile vurursanız, kuvveti değiştirmezsiniz, sadece geride veya ileride durarak daha fazla veya daha az dönüşe izin verirsiniz. Tekniğimin arkasında tüm bu bilim var ve bunu uygulamaya hiç bu kadar hazır olmamıştım.

Deponun küçük bir köşesindeki odada bir sandalyeye bağlı. Başının üzerinde bir ışık parlıyor. Kanıyor ve şişiyor ama kanını görmek beni tatmin etmeye yetmiyor.

O bana bakıyor, ben ona bakıyorum.

Titremesi artıyor ve bu beni memnun ediyor. Son derece.

Sesimi alçaltarak yaklaşmaya başladım. "Seni kim kiraladı?"

"Konuşmuyorum, arkadaşına da söylediğim gibi."

Bıçak rulomu açıp ateş ediyorum ve şakağını sıyrıyorum. Bağırıyor ve bıçaklar etrafındaki duvara saplanıp göt suratını çizene kadar atmaya devam ediyorum. Then Kalçasının ortasına nişan alıyorum. İsabet ediyor.

"*Siktir!* Başka bir çılgın sikiş mi? Senin iyi biri olduğunu sanıyordum!"

"Seni kırdığım için üzgünüm ama sen zaten iyi olanla tanıştın." Gülümsüyormuş gibi bile yapmıyorum, bu orospu çocuğuna karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Acıma bile. Başka bir bıçak çıkarıp ucunu test ediyorum. "Az önce kızını becerdiğin adam benim, bu yüzden bunu ekstra acı verici yapıyorum. Derinden küçük bir parça alacağım, her seferinde bir atış. Her seferinde bir top, her seferinde aletinden bir parça. Seni kimin tuttuğunu söyleyene kadar yavaş ve acı verici bir şekilde çekeceğim."

Tek parmağının ucuna vurup onu oraya sabitledim. Çıglık atıyor. Gülümsedim ve bir sonraki bıçağımı çıkardım.

"O bir gözetim miydi?" Ben sordum.

Birçok sözleşme gözetim olarak başlar ve başka bir şey olarak sona erer. Bir sonraki parmağına vurdum. Çılgılık attı ve pantolonu lekелendi.

"Bu fidye miydi, adam kaçırma mıydı?"

Hıçkırıklara boğuluyor. Dışarıdan gelen hafif trafik seslerini duyuyorum. Onu duyuyorum, büyük hayalperest yeşil gözlerim, lanet olası siyah bir kapüşonun altında hıçkırıyor ve çenemi sıkıp avucunun ortasına inen bir bıçak gönderiyorum. "PATRONUN KİM?" Talep ediyorum.

The kan akıyor şimdi; ama kelimeler de akmaya başlayana kadar durmayacağım. Tam uykuya dalmak üzereyken, acıdan uyuşmuş bir halde, C.C.'ye sessizce emrediyorum, "Müzik lütfen. Bu gece uyuyamayacağız."

Dört saat sonra

Bir isim.

Bir sürü öfke, bir ton hayal kırıklığı, uykusuzluk ve biraz ağrı var.
Ama lanet olası bir isim yok.

Üzerinde bir işaret olup olmadığını, kimin hedefi olduğunu bilmiyoruz. Ona o listede ihtiyacım var, hem de hemen.

Sana parayı verirsem gururun bunu nasıl karşılar prenses?

Yüzüme geri mi fırlatacaksın?

Yapacaksın, değil mi?

Yapacağını biliyorum.

Daireme adım attığımda, elbisesini yatak odasının kapısının tokmağına bıraktığım sırada onu yatakta, iki yanında dağ gibi yastıklarla uyurken gördüğüm an hâlâ aklımdaydı.

Enfes görünüyordu. Sikilebilir. Savunmasız. Orada öylece durdum, vücudumdaki kan daha hızlı akıyor, sikim yamalı pazularım ve göğsümün sol tarafı kadar zonkluyordu.

Şimdi kiralık kasayı açıyorum ve neredeyse sapını ortasından çekeceğim. Borçlularımızdan bazıları takasla ödeme yapmak zorunda kalacak kadar batmış durumda. Saatler, altınlar, mücevherler. Bazen memurlara rüşvet vermek için "artıkları" saklarız, herhangi bir girişimde bize sorun çıkaran herkese. Bazen babam artıkları kabul etmiyor ve ben de rehin verirken, satarken ya da başka bir şekilde nakit para sağlamak zorunda kalıyorum.

Biriktirdiğim fazlalıkların arasından pırlanta bir kolye alıyorum. Bir zamanlar annemin bunu takmaktan hoşlanacağını düşünürdüm. Şimdi onun yerine Melanie'nin satmaktan hoşlanacağını umuyorum.

Karmaşık bir kız olsa da o küçük tatlı kızı yakaladım. Eğlenceli küçük beyninde muhtemelen bahsi kaybedeceği hiç aklına gelmemiştir. Geleceğinde yeni ayakkabılar ve gardıroplar hayal etmiş olmalı ve belki de arabasının ödemesini tamamlamayı. Onun yerine, şimdi hayatını Yeraltı'na borçlu. Babama. *Bana*. Muhasebe ve tüm borçların toplanması, seferlerin düzenlenmesi, biletlerin satılması için son derece özenli bir ekibimiz var.

The evcilleştirici "Yeraltı Komitesi" biletlerle ve mücadele organizasyonu ile ilgilenir. Ancak kumarı ve finansmanı, yani koleksiyonculuğu ve kimsenin bilmemesi gereken şeyleri halledenler Slater'lardır.

Eğer Melanie tanıdığım herhangi bir kadın gibiyse, yeni takipçisinden gelen bir hediyeyi kabul edecek ve sonra bana gerçeği söylemek yerine birinin kolyeyi çaldığını söyleyecektir. That borcunu ödemek için sattı. Ve sorun değil, bu konuda yalan söyleyebilir. Ben de ona yalan söylüyorum. Ödemiş oluruz. Borcunu ödemiş, dersini almış olur ve benim onun kabusunun bir parçası olduğumu bilmek zorunda kalmaz.

Ve annemin yaptığı gibi onun yeşil gözlerinin bana dehşet içinde baktığını görmek zorunda kalmayacağım.

Melanie

Uyandığımda kırmızı elbisemin yatak odamın kapısının tokmağında asılı ve bana dönük olduğunu gördüm. Gözlerimi kırpttırıyorum ve onun burada olduğunu fark ettiğimde dehşet içinde kalıyorum. Yatak odamda.

"Burada kimse var mı?" Çarşafımı boynuma doğru çekerek ağlıyorum.

Sessizlik. Yataktan fırlıyorum ve arkalarında saklanan biri olma ihtimaline karşı tüm kapılarımı sertçe çarparak açmak için yarışıyorum. Evimin içinde delirmiş biri gibi dolaştığımda bitkin düşmüştüm. Duvara yaslanıp gözlerimin elbisemi taramasına izin veriyorum. Mükemmeldi. Üzerinde hiçbir iz yok. Kuru temizlemecinin damgası bile var. İpeğe dokunduğumda kolum titriyor, dün gecedan parçalar zihnimde uçuşuyor. *Eller. Kan. Gözyaşları.*

Görünüşe göre ikimiz de kurtulduk, elbisem ve ben - ama bu gece evde uyuyamadan öleceğim. Pandora'nın beni birkaç günlüğüne davet etmesini sağlayacağım ya da geceyi bir otelde yalnız geçireceğim.

Tanrım, ama yalnız kalmak istemiyorum.

Greyson'la bir gece daha geçirmek istiyorum. İki haftadır birlikte olduğumuz o geceyi hatırlayarak yatağımda uzanıyorum ve ona karşı hissettiklerim istemenin çok ötesinde, bir ihtiyaç gibi geliyor. Bir açlık. Kollarını ve ağzını istiyorum. Onun sıcaklığını ve gözlerindeki bakışın bana kalçalarındaki, gururumdaki ve kalbimdeki çürükleri unutturmasını istiyorum.

Nefes vererek aceleyle banyoya giriyorum, kapıyı kilitliyorum, küveti dolduruyorum ve kendime en iyi arkadaşımın bugün evleneceğini hatırlatıyorum.

Banyodan sonra hindistan cevizi-badem yağıyla kendimi ovuyorum, en şık tangamı, kırmızı elbisemi, turkuaz topuklu ayakkabılarımı, kalın sarı bilekliğimi giyiyorum - üzerimde en az üç renk var, bu beni her zaman iyi hissettirir - ve aceleyle Brooke'un evine gidiyorum, kendime gerçekten bir randevum olup olmayacağını merak etmeyi *bırakmamı* söylüyorum.

borcumu ödeyip ödeyemeyeceğimi, bir daha iyi bir gece uykusu uyuyup uyuyamayacağımı merak ediyorum. Bugün her şey en iyi arkadaşımın düğünüyle ilgili ve ben bu günün tadını çıkaracağım.

Brooke bunu istediğini bilmeden önce bile onun için bunun hayalini kurmuştum ve Remington Tate Underground ringinden fırlayıp numarasını istediği anda onun adına sevinçten havalara uçtum ve numarayı hemen ona ben verdim. Brooke başka türlü numarayı ona asla vermezdi.

Şimdi hiç hayal etmediğim kadar aşık. Beyazlara büründü ve erkekleri az önce kiliseye gönderdim - çünkü Remy ve Brooke'un kötü şansla başlamasına izin vermem mümkün değil. The damat düğüne kadar gelini gelinliğiyle göremez.

İstemeyerek de olsa gittiler ama Remington bundan pek memnun görünmüyordu. Şimdi dadıya dönüşen koruma Josephine ve ben, Brooke'un annesi ve kız kardeşinin gelmesini beklerken Brooke'un saçına son kristal çiçekleri ekmeye yardım ediyoruz.

"Racer'ı tutma sırası kimde? Az önce elbiseme salyasını akıttı ve ben de üzerine kusmasını istemiyorum," diyor Nora, Brooke'un elbisesinin korsajındaki küçük koyu bir noktaya doğru başını sallayarak.

Brooke bakışlarını kaçırarak lekeyi inceliyor ve başparmağıyla ovalıyor, yüzünde yorgun bir hayal kırıklığı beliriyor.

"Brooke, senin adam burayı fark etmeyecek bile, garanti ederim! Racer'ı bana ver!" Küçük Racer'ı yakalayıp kucağıma oturturken dudaklarımı yuvarlak başının üstünde gezdiriyorum. Talk gibi kokuyor ve kollarını sağa sola çarpıyor.

Brooke damada mesaj atmakla meşgul ve önüne bakıyor. "Yemin ederim, bu traffik," diye inliyor.

"Seni beklemeyecek değil ya!" diye heyecanla ciyaklarken, Racer'ı üzerine kapanan büyükannesine veriyorum, ben de gidip yer değiştiriyorum ve Brooke'a eteğinin tüllerine rağmen sarılmaya çalışıyorum. "Brookey, Remy hayatı boyunca seni bekledi! On dakika daha bekler, güven bana."

Brooke bir parmağını bana doğrultuyor. "Sakın beni ağlatacak bir şey söyleme," diye uyarıyor, gözlerinin kenarlarını hafifçe okşayarak.

Sırıtarak başımı sallıyorum ama elini tutup sıktığımda nefes borum daralıyor.

O benim en iyi arkadaşım. Ben tek çocuğum.

Pandora var, benim tam tersim olan gotik arkadaşım-negatif, alaycı ve karanlık ve onu seviyorum. Ama Brooke Brooke'tur ve benim için sadece bir tane var. Brooke Seattle'da kalmayacak çünkü kocasının işinin doğası gereği dövüş ligiyle turneye çıkması gerekiyor ve bu an benim için çok duygusal bir an. Gelin evlenirken kimse en iyi arkadaşını düşünmez. Ama şu anda o kadar mutluyum ki patlayabilirim ve aynı zamanda olabildiğince mutsuzum. Birincisi onu özleyeceğim için, ikincisi de küçüklüğümden beri hep beyazlara bürünmek ve mihrapta onu bekleyen, bana deli gibi aşık, beni korumaya hazır, hayatının geri kalanını benimle geçirecek bir damada sahip olmak istemişimdir.

Bunun yerine, bir ay boyunca kimseyle çıkamadım. Bunun yerine, dün gece neredeyse . . . *Tanrım, şimdi bunu düşünme.*

Brooke arabadan indi ve ben de onu içeri girmeye hazırlarken dikkatinin dağılmamasına sevindim. Remy'nin asistanı Pete sağdıç ve aynı zamanda Nora'nın erkek arkadaşı olduğu için kız kardeşinden baş nedime olmasını istemesi gerektiğini söyledim. Nora'nın hayatının geri kalanında ona kaşlarını çatmasını kim ister ki? Ben istemem.

Ben de Pandora ile birlikte gururlu bir nedimeyim, o da muhtemelen hayatında ilk kez kırmızı giyiyor. Bu konuda mutlu görünmüyor ama bu yeni bir şey değil.

Brooke'un arkasından kiliseye doğru yürürken *onu* gördüm. Kapının yanında. Ve bacaklarım elbisemin altında yumuşadı.

Greyson. Bu güzel siyah takım elbiseyi kendine güveni kadar kolay giyiyor. Tanrım. Sanki yakındakiler ona doğru kayıyor.

Neredeyse onun manyetik varlığının çekimine dayanamayacaktım. Orada, geniş kilise girişinde karanlık ve güçlü bir şekilde durarak beni düşüncelerimden, korkularımdan ve dün gece kadar mutlak hissettiğim yalnızlığımdan kurtardığını bilmiyor. Yeterince iyi olmadığım yirmi beş yıldan sonra, bu adamın gözünde öyleyim. Arzulanan biriyim. Burada olmaya değerim. Hissettiklerim tuhaf ve heyecan verici. Ham ve cesur, değerli ve kırılgan. Onun görüntüsünün içimde bir sıcaklık gibi kıvrıldığını, gizli yerlerimde beni ısıttığını, korkularımı alıp götürdüğünü bilmiyor. Zihnim bir anda tek yönlü bir hıza büründü.

Geldi.

Ve o ateş gibi ela gözlerini bana diktiğine göre, hiçbir yere gitmiyor. Ben olmadan olmaz.

Tören sırasında ağlamaya başladım. Bunu beklemiyordum ama dün gecenin korkusu, çok istediğim adamın benim için *burada* olduğu gerçeğiyle karışıyor, tüm bunlar en iyi arkadaşımın erkek arkadaşının ona hayatını adadığı alçak, sert sözleriyle karışıyor.

Makyajımı mahvetmekten nefret ediyorum ama en iyi arkadaşımın tanıdığım en koruyucu, seksi ve nazik adamlardan birine yemin etmesini dinlerken, ona "YAP!" diyenin ben olduğumu hatırlıyorum. Peşinden git! Macera yaşa, hayatını yaşa, hadi Brooke, bu REMINGTON FUCKING TATE, kimse bu adama hayır diyemez diyen bendim!

Şimdi profilimde bir çift kısık ela göz hissediyorum ve ona doğru bir bakış attığımda, takındığı o sahiplenici bakışı şeytanın kendisi bile geliştiremez. Ağlamayı durdurmaya çalışırken kalbim sıkışıyor ve kendime en azından bu gece için güvende olacağımı söylüyorum. Kendimi güvende *hissedeceğim*. Çünkü onsuz bir yere gitmeme izin verecek gibi görünmüyor.

Tanrım, dün ölebilirdim.

Yarın da ölebilirdim.

Hayatımı hep anın içinde yaşadım, ama hep mükemmel geleceğimi planladım ve bekledim. Ya öyle bir şey yoksa? Ne için burada olduğu umurumda değil ve aniden bu gece ne istediğimi bilmemden başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Çıtlatıyorum ve gözyaşlarımı siliyorum, sonra neredeyse yalvarırcasına bakışlarıyla *buluşuyorum*, bakışlarıma *seni yapacağımdan* çok daha fazlasını söyleyen bir bakışla karşılık *verdiğinde* karnım ağrıyor. There bakışlarında endişe var, ama içinde kaynayan ve beni en lezzetli şekilde yakmayı vaat eden bir ateş de var. Beni istediği için burada. Beni arzuluyor ve ben de onu arzuluyorum. O gece yağmurda tanıştığım adamı arzuluyorum, ıslanmama izin vermeyen ve bütün gece beni öperken sessizce beni soran adamı. The Ben görmek için geri gelen ve bir şans daha isteyen adamı. Manyetizması beni kendine çekiyor, karşı konulmaz bir çekim. *Benzeri görülmemiş*.

Şapelde yeminler edilirken ben de kendime bir yemin ediyorum. Onunla aramdaki şey her neyse -bir kaçamak, bir felaket, hayatımın en kötü çağrısı- bu gece onunla gideceğime yemin ediyorum. Dalışa geçiyorum ve

İçgüdülerimi, kalbimi ve isteyen bedenimdeki her bir karıncalanmayı takip etmek ya da lanet olası ismim Melanie değil.

Greyson

o tören bir milyon lanet yıl sürer.

Burada SIG yarı otomatik silahımla duruyorum, iki kilodan biraz fazla çelik, ama sikim iki kat, göğsüm on kat daha ağır geliyor. Bir haftalık yol kurbanı gibiyim. Dün onu ağlarken görmek beni çok yıprattı. Şimdi kalabalığın içinde beni ararken bakışları duygulardan arınmış ve ben nasıl hissettiğimi bile anlayamıyorum.

Gelinle birlikte limuzinden indiği andan itibaren onu gördüğümde inledim. Hala ona yaklaşma, ona dokunma, onu koklama dürtüsüyle yanıp tutuşuyorum.

Melanie nedime elbisesi içinde bir çelişkiler yumağı. Gülümsüyor ama bir general gibi emir yağdırıyor. Gelinin elbisesinin kuyruğunu "güzel görünsün" diye arkasına çekerken, kaşları çatık esmer bir kızın geline bir dizi çiçek uzatmasını izledim. Melanie bana bakmaktan kaçındı. Belki bilerek, belki de bilmeyerek.

Yeminler bittiğine göre, kilisenin dışındaki kaldırımda sabırsızlanıyorum. There etrafta bir insan korusu var, ama onların gürültüsünden onun kahkahasını duyabiliyorum. Başımı çeviriyorum ve rahibin onu memnun eden bir şey söylediğini görüyorum. Tanrım, o lanet kahkahayı öpüp susturmak istiyorum. Then Onu tekrar uyandırmak için bir şey yapmak istiyorum, böylece ağzımın içine girip onu yakalayabileyim. Tadına bakmak. Onunla oynamak.

Limuzinin etrafında bir grup toplanmaya başladığında, bir dakika daha kaybetmiyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onun sadece iki santim gerisinde duruyorum ve bir an için onun oluşturduğu çekici görüntünün tadını çıkarıyorum: omuzlarına dökülen gevşek saçlar, ayak bileklerine kadar inen dar kırmızı ipek elbise, açık arka kısmı neredeyse yuvarlak, diri poposunun başlangıcında biten bir V'ye dalıyor.

"Beni kasten görmezden mi geliyorsun?" Elimi beline dolayarak mırıldanıyorum.

"Hayır." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken kaldırıma doğru gülümsüyor. Dudaklarım neredeyse kulağını sıyrana kadar başımı eğiyorum. "Güzel, çünkü Ben görmezden gelebileceğin biri değilim." Belini kavrayarak onu önüme doğru çekiyorum. Sınırları test ediyorum, herhangi bir itirazda bulunmak yerine bana yaslanmasından memnunum.

İyi bir işaret, King.

Kahretsin, şimdi daha fazlası için kaşınıyorum. Dirseğinden tutarak onu kalabalıktan uzaklaştırıyorum ve kilisenin girişine yakın bir oyuğa sokuyorum.

Nefes alış veriş ağır ve bu daha da iyi bir işaret. *O da seni istiyor, senin onu istediğin gibi o da seni istiyor.*

Vücudumu kullanarak onu taş duvara doğru itiyorum. Göğüsleri göğsüme, kalçaları kalçalarımın baskı yapıyor. Dudaklarımı göz kapaklarının üzerinde kaydırırken boğazımda kısıp bir inilti sıkışıyor. Açlıktan öldüğümü söylemek hafif kalır. Keşke on tane elim olsaydı; avuçlarımı yanlarında gezdirirken, parmaklarımla poposunu kavrarırken ve sonra onu kalçalarımın sabitlerken iki elim yetmiyor, böylece onu hissedebiliyorum, canlı ve mükemmel, güvenli ve dokunulmamış.

Boğazıma sokuluyor ve sanki kokumu arzuluyormuş gibi derin bir nefes alıyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve kollarımda titrediğini hissediyorum.

Çok iyi eğitim aldım.

Korkuyu, uyarılmayı, heyecanı hissedebiliyorum.

Ama onun içinde yarattığım karışım beni her şeyden daha çok sarhoş ediyor. Onu kendime daha da yaklaştırıyorum. Dudaklarından bir nefes çıkıyor ve başımı eğip onu almamak için her şeyimi vermem gerekiyor. *Hayır.* O kırmızıya boyanmış dudakları elime aldığımda, altımda çırpılçılplak kalana ve içine bir lanet gibi girene kadar durmayacağım.

Bu gece kendime söz veriyorum.

Takım elbisemin içine uzanıyorum ve kadife çantamdan ona getirdiğim kolyeyi çıkarıyorum.

"Nedir bu?" Göğsüme bakıyor.

Elimi açmasına izin veriyorum ve o da avucumdaki elmas kolyeye bakıyor. Yüksek kaliteli bir tenis elmas kolyesi, basit ama olağanüstü. Tıpkı onun gibi.

"Kızım için bir şey," diye mırıldanıyorum.

"Senin kız mı?"

Kolyeyi kaldırıp boynuna asıyorum.

"Bu çok fazla Greyson, dayanamıyorum," diye itiraz ediyor.

"Geri alamam ve benim bedenim değil." Parmak uçlarımı boğazında gezdiriyorum, sıcacık ve ipeksi. "Ayrıca, bu bir kraliçe, bir prenses için."

İşıltılı teli, köprücük kemiğine, nabız noktasının hemen altına dayanacak şekilde ayarlıyorum. Başımı eğip dilimi oraya doğru kaydırmak istiyorum. Hatta daha fazlasını yapmak istiyorum. Bunun yerine parmağımı küçük kıvrıma daldırıyorum, nabzına dokunuyorum ve gözlerimi onunkilere kaldırıyorum. "Melanie, benim aramamı beklerken," başparmağımı elmasların üzerinde bir kez daha gezdiriyorum, "bu taşlara bak ve o telefonun çalacağından emin ol."

"Kimsin sen?" diye soruyor bana, nefesi kesilmiş ve şaşkın bir halde.

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ben senin ... çarpık versiyonunum.

Westley," diyorum bakışlarını tutarak.

Dışarıdan bağırışlar duyuyoruz ve gelinin buketi havaya fırlattığını fark ediyoruz. Melanie koşarak dışarı çıkarken ben geride kalıyorum ve Neandertal'imi tutmaya çalışıyorum. O bir metre beş santimlik bir eğlence ve bırakın istemeyi, hissetmeyi bile düşünmediğim şeylerle tüm varlığımı dolduruyor.

Boku yedim.

Onu kalabalığın içine doğru takip ediyorum ve tam arkasında duruyorum, önüm sırtına baskı yapıyor ve aşağıya, profiline bakıyorum. Burun delikleri açılıyor. Yine beni kokluyor. Yerimde kalıyorum, bana alışmasına izin veriyorum. Boyutuma, kokuma, boyuma, bana. Eldivenimle uzanıp saçlarına dokunuyorum ve titriyor. Tam yanında durmak için yer değiştiriyorum, parmaklarımın arkasını çıplak kolunda gezdiriyorum. Daha hızlı nefes almaya başlıyor ve parmaklarımı onunkilere geçirdiğimde nefes almayı bıraktığını *duyuyorum*, ona "bu gece benimlesin" diyorum.

Gelin ve damadın limuzinlerine binip gidişini izliyoruz ve Melanie elimi bırakmadan onlara el sallıyor. Araba uzakta gözden kaybolurken, güzel yüzünü bana doğru çeviriyor.

The elmaslar onun üzerinde o kadar çarpıcı görünüyor ki bir an için boğazını süslemekten başka bir amaca hizmet etmediklerini unutuyorum. They onu işaretliyor gibi. Çıglık at bana, *seninki seninki*.

"Görünüşe göre artık beni bırakacak biri yok," dedi.

Bu surat ifadesini sevmediysem ne olayım. "Merak etme, sen de benimle geleceksin," diyorum.

"Mel! Arabanın anahtarları bizde!" diye sesleniyor bir adam, anahtarlar havada şıngırdıyor. Anahtarları uzatıyor ve buraya geldiğimden beri Mel'le göz göze gelen bok suratlı sarışın herif olduğunu görebiliyorum. Sessizce bana bakıyor. Ona daha da siyah bir bakış atıyorum. Dik dik *bakmaya devam et, pislik, bu gece onu beceren ben olacağım*. Melanie'nin siyah saçlı arkadaşı dirseğine vuruyor. "Riley, neden Mel'in arabasını almıyorsunuz? O ve sevgilisi de Kyle ve benimle gelebilir," diye araya giriyor. Sanki bu konuda endişelenmem gerekiyormuş gibi bana uyarıcı bir bakış atıyor. Sebep. Gözüm korkmadı, başımla onayladım.

Arabanın arka koltuğuna oturur oturmaz kız konuştu. "That ne mücevherlerin var, Melanie."

"Biliyorum." Melanie mutlulukla sırtarak başparmağını bana doğru uzatıyor. "O kolyeyi sana o mu *verdi*?" The arkadaşının sesi şok olmuş gibiydi.

"Evet! Ve onun adı Greyson, Pandora."

"Peki! Greyson, tüm bu mücevherler yüzünden retinamda oluşacak hasardan sonra ihtiyacım olacak numaralı gözlüklerin parasını ödeyecek misin?" diye soruyor.

"Faturayı bana gönder," diye kolayca cevap veriyorum.

"Sırada ne var? Onu bağlayıp güvenli kelimeler mi seçeceksin?"

Gülümsüyorum. "Hayır. There yeryüzünde kimseyi benden koruyacak bir kelime yok."

"Haha. *Erkek arkadaşının* eğlenmesine sevindim," diyor Pandora Melanie'ye, "erkek arkadaş" kelimesini "dışkı" kelimesini telaffuz eder gibi telaffuz ederek. Dikkatini tekrar bana veriyor. "Mel'imize karşı çok korumacıyızdır. Noel Baba'ya hepimizden çok ama çok daha uzun süre inandı. Bize kendinden bahset. Gatsby gibi bir adamsın, çok paran var ama çok gizemli bir geçmişin var. Kyle ve ben seni Google'da aradık ama pek bir şey bulamadık. Kızımızla ilgili niyetiniz nedir?"

"Pandora!" Melanie Pandora'nın koltuğunun arkasını tekmeliyor. "Arkadaşım Greyson'ı görmezden gel," diyor bana.

Ama arkadaşımın beni görmezden gelmeye niyeti yok. Omzunun arkasından bana bakmaya devam ediyor. "Melanie'nin buketi yakalayamadığına memnun musun?"

"Neden olsun ki?" Mel karşı çıkıyor.

"Dostum, mücevherlere bakılırsa adamın evlenmeye niyeti yok. Sadece sikişmek."

"Pandora!"

Gülüyorum; bu kızın bu kadar korumacı olmasını çok eğlenceli buluyorum. There bir eziğin onu bu hale getirdiğine hiç üphem yok.

Yüzünü tamamen bana dönebilmek için ön yolcu koltuğunda kayıyor. "Karın var mı?" diye ısrar ediyor.

"Ne?"

"Evli misin? Eşcinsel misin? Neyin var senin?"

Şimdi bir bakalım. Şu anda, burada yanlış olan o. Onu kolayca yere serebilirim ama yanımda prenses varken neden bu Acı Betty'ye bakayım?

"Pandora, akşamımı mahvediyorsun!" Melanie koltuğunun arkasını tekrar tekmeliyor ve sonra bana doğru kayıyor. Kırmızılar içinde nefis görünüyor. Kendimi Büyük Kötü Kurt gibi hissediyorum, o öp beni dudaklarına ve son derece tehlikeli, masum yeşil gözlerine açlıkla bakıyorum. "Doğru mu söylüyor? Benimle oyun mu oynuyorsun?" diye merakla soruyor.

Onun nesi var bilmiyorum ama bana bakışı sikimin kalınlaşmasına neden oluyor. Bu ona verdiğim doğal bir tepki. Muhtemelen buna dün gece onun için öldürmeye yardım edebildiğim kadar yardım edebilirim, ki bu hiç de değil. Ne kadar kontrollü olursanız olun, içgüdülerinize hükmedemezsiniz. Bazen onlar size hükmeder.

Hayatımda sadece bir kişi için adam öldürdüm.

The fark şu ki, dün gece hiç pişmanlık duymadım. Dün gece Melanie için yaptıklarımı değiştirmezdim. Her şeyi yeniden yapardım, ilk üçünü aynı hızla öldürür, dördüncüsüne aynı yavaşlıkta işkence ederdim. Hatta uzatabilseydim daha da yavaş yapardım. Aslında şimdi, onun kaputun altındaki yumuşak, çaresiz çığlıklarını hatırlamak göğsümde bir öfke bıçağını döndürüyor.

Bir elimi beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve kulağına fısıldıyorum: "Seninle oynamıyorum."

İsa.

Burada ciddiyim.

Hayatımda hiçbir konuda olmadığım kadar ciddiydim. "Dürüst ol," diye fısıldıyor.

"Seninle oynamıyorum," diye tekrarlıyorum.

Arabanın ön tarafından izleniyoruz, o yüzden siktir et. Tek bir hareketle onu kalçama oturması için çekiyorum ve başımı ona doğru indiriyorum. O kadar tatlı ve sulu kokuyor ki burnumu gömüp kokusunun kaynağını bulmak istiyorum. Burnumu kulağının arkasına sürüyorum, onun yakınlığından, şeklinden, kokusundan, ondan tahrik oluyorum.

Titriyor ve kaslarım tepki olarak geriliyor. *Bana ne yapıyorsun, benim tatlı, güzel beş numaram?*

Başparmaklarımla uzanıp beni görmemesi için göz kapaklarını kapatmaya zorluyorum. Böylece *kurtar, sakla* ve *yap* beni diye bağırان o lanet yeşil gözleriyle bana bakamayacak ve şehvetle sertleşmiş bir sesle fısıldıyorum, "Seninle olmadığım zamanlarda, bir dahaki sefere her santiminin bana ait olacağı zamanı düşünüyorum. Oyunlar oynarım, sert ve kirli oynarım ama eğer sen bir oyunsan prenses, o zaman benimle oynadığın ilk oyun sensin."

Gözlerini açıyor. *Those* beni yap, beni sev gözleri.

Arkadaşı Pandora artık sessiz ve araba Melanie'nin beni, benim de onu çekmemle çatırdıyor.

Bir süredir arkadaşlarıma iyi davranıyorum ama uzun süre iyi davranamıyorum. İçimde yok.

Arabanın tavanına vuruyorum. "Bizi burada bırak." "Buraya mı? Burası ıssız bir yer."

"Israr ediyorum."

Dramatik bir iç çekişle, karanlık bir apartman kompleksinin karşısındaki boş bir arsanın yanındaki kaldırıma yanaşılıyor. Melanie'nin inmesine yardım ettim, sonra sağlam kolumla arabanın tavanına tutundum ve Pandora'ya eğilerek şöyle dedim: "Arkadaşlarının onun için gerçekten endişelenmesine sevindim. Mükemmel değilim ama söz veriyorum, benimleyken kimse ona zarar vermeyecek."

Bana ters ters bakıyor ve arkadaşları arabayı sürüyor.

"Erkeklerden nefret eder, onun için endişelenme." Görünüşe göre beni yatıştırmaya çalışan Melanie bana sırtlıyor ve bir eliyle gömleğimin üst kısmını okşuyor.

Bileğini elime alıyorum, bu hareket içgüdüsel, insanları uzak tutmak için. "Neşeli olmak endişelerimin sonuncusu. Aç mısın?" Bileğini sıkıyorum ve parmaklarımla çemberi içinde ne kadar zarif ve küçük olduğunu fark ediyorum, sonra eldiven olmadan dokunmama izin

verdiğim tek şeyin o olduğunu fark ediyorum. Ve o hissediyor

İyi. Gerçek. Sıcak. Bu kadar savunmasız bir şey nasıl olur da beni bu kadar güçlü bir şekilde kendine çekebilir? Elimi ceketin altından geçirip her yerine, yakasına, boğazına ve yukarıya doğru dokunmak istiyorum, böylece o tatlı, canlı yüzü avucumun içine alıp sıkabilir ve ölesiye öpebilirim. "O dudağı yeme, seni bir yere götüreceğim" diye fısıldadığımda sesim sertleşiyor.

Bileğini yavaşça bıraktığımda dudağını bırakıyor, sonra orada kalıyoruz, etrafta neredeyse hiç şehir ışığı yokken birbirimize bakıyoruz. The pırlantalar boynunda parlıyor, tıpkı gözlerinin yüzünde parladığı gibi. Kollarını kendine sarıyor ve ben Derek'e mesaj atarken gözlerimi ondan ayırmıyorum ve bakışlarım profiline yapışmış bir şekilde bloktan köşeye doğru yürüyoruz. Kadınlarla konuşmakta iyi değilim

-Onları beceririm, paralarını öderim, onlardan kurtulurum. Onunla konuşmak istiyorum ve aynı zamanda ondan kaçmam gerektiğini de biliyorum.

Hafifçe gülüyorum çünkü herhangi bir durumda bu kadar garip olabileceğimi hiç bilmiyordum ve onu takım elbise ceketimle örtüyorum. Hava soğuk değil ama bu elbise onu yiyip bitirmek istememe neden oluyor. Derek bizi gümüş rengi bir SUV'la alıyor ve yirmi dört saat açık, kötü kahvaltıları, kötü öğle yemekleri ve kötü akşam yemekleri olan, ama yakınlardaki tek seçenek gibi görünen restoranlardan birine bırakıyor.

Melanie'yi arka tarafta, arkamızın kapalı olduğu, kapıyı ve her girişi görebildiğim bir kabine götürüyorum. Paltomu çıkarıyor ve benim oturduğum yerin karşısına, bir kenara koyuyor.

Yakın oturuyoruz.

Ama yeterince yakın değil.

Menülerimize bakarken, kendime karşı koyamıyorum. Elimi masanın altından kalçasına doğru indiriyorum. Menüüne bakıyor, ama parmağımı kalçasına sürtmeye başladığımda nefesinin hızlandığını görebiliyorum.

"Ne yemekten hoşlanırsın?" Tekrar dudağını ısırmasını izleyerek soruyorum.

"Benim için kötü olan şeyleri severim. Herkes sevmez mi? Biraz alkol. Bir sürü çikolata ve kuruyemiş. Ama kötü şeyleri iyi şeylerle dengelemek için kendime zorla bir ton sebze yediriyorum. Bir olumlu ve bir olumsuz... gibi bir şey." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve şakacı bir şekilde dans ediyorlar. "Peki ya sen?"

Ağzından, memelerinden, amından ve dişlerinle işkence ettiğin o lanet dudağından başka hiçbir şeyle ziyafet çekmek istemiyorum, sikim boyunca törpülenen dişlerini hissetmek istiyorum.

"Uluslararası yemeklerin hayranıyım. Ne olursa. Thai, Çin, Meksika, Japon, farklı tatları severim. Damak tadım söz konusu olduğunda şaşırmaktan hoşlanırım. Baharatları severim."

"İş için şehre geliyor musunuz?"

"Bazen."

"Ne iş yapıyorsun?" The gözlerindeki gerçek ilgi kendimi lanet bir pislik gibi hissetmemi neden oluyor.

"Güvenlik." Menümü tokatlayarak kapatıyorum. "Babamın şirketinde."

"Gerçekten mi? Ne kadar ilginç! Sizi babasıyla çalışan bir adam olarak görmezdim. Aslında herhangi biriyle."

Garsona işaret ederken dudaklarım eğlenerek kıvrılıyor, sonra da tek kaşımı kaldırarak ona soruyorum. "Başkalarıyla iyi oynayabileceğime inanmadığınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

"Sadece ayrı olduğunuz izlenimini veriyorsunuz." "Öyle mi?"

There yine o lanet dudağını ısırarak devam ediyor. "İlgi çekici."

"Eğlenceli ve rahat bir izlenim veriyorsunuz. Ben de bunu ilgi çekici buluyorum."

Sırıttırıyor, zümrüt yeşili gözlerinin kadınsı bir zevkle parladığını gizleyemeyen mahcup bir sırıtış. Belki ben onun gibi sırıtmıyorum ama inan bana, ben de onun kadar memnunum. Siparişimizi verdikten sonra bana bakıyor ve kolundaki sarı küp bilezikle oynuyor.

"İşim benim tutkum. Renklere kesinlikle takıntılıyım. En az üç farklı renk giymeden evden çıkamıyorum. İki renk çok basit. Bir kesinlikle sıkıcı ve ben sıkıcı olmak istemiyorum."

Kendimi yine gülerken buluyorum, bu onun yanında doğal bir şey gibi görünüyor. "Hiç de sıkıcı değilsin. Aslında tam burada, seninle otururken kendimi gri hissediyorum."

Gülümsemesi benimkiyle aynı anda parlıyor ve içkilerimiz önümüze konana kadar gülüyoruz ve o pipetinden bir yudum alıyor.

Rahatlamış bir şekilde arkasına yaslanırken uzun bir zevk iç çekişiyle "Bunu sevdim," diyor. Bana daha da uzun süre bakıyor. "Randevu gibi hissettiriyor. Ve böyle bir şey yaşamayalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyor."

Derek'in yakınlarda, C.C.'nin karşısındaki bir masada oturduğunu fark ettim.

"Bu bir randevu. Beni arkadaşının düğününe davet ettin. That benim kitabımda bir randevu."

"Seni ben davet *etmedim. Gelebileceğini* söyledim." "Ve ikimiz de benim *gelmemi* ne kadar çok sevdiğimizi biliyoruz."

Hıznırca gülümsüyor ve bu benim azgın libidomu yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Kötü olduğumda hoşuna gittiğini söyleyebilirim. Kötü çocukları seviyor.

Kahretsin prenses, benim kötülerin en kötüsü olduğumu bilmiyorsun, diye düşünüyorum ve sonra başka bir düşünce, Kahretsin, ben kötü bir çocuk değilim, ben kötü bir adamım!

Onun için iyi olmadığımı fark etmek beni biraz üzüyor.

"Hadi, itiraf et," diye bastırıyorum, gözlerindeki şakacı parıltıyla kendime geliyorum. "Geldim, fethettim - en azından seni yemeğe çıkarmak beni bir fatih gibi hissettiriyor - ve hatta kızgın siyah saçlı arkadaşından bile kurtuldum."

"Pandora." Gülüyor. "Ama bunları sormakta haklı, bunlar çok fazla, değerimden fazla."

Dalgınca boğazındaki kolyeyi okşuyor ve ben fısıldayarak uyarıyorum: "Melanie."

"Greyson . . ."

Arkadaşının ektiği şüphe tohumlarının küçük kafasında neredeyse döndüğünü görebiliyorum. Sesimi düz, hatta alçak ama sert tutuyorum.

"Kolye ile ne istersen yap. Sadece bana geri verme."

Yemin ederim, keşke bu kadına hayatta kalmaya kararlı her akıllı kızın yapacağı şeyi yapması için telepatik olarak lanet bir mesaj gönderebilseydim.

Bekleyebilir, ama zaman azaldığında, yapacaktır. Bunu *bekliyorum*. Benimle yeterince zaman geçirdiğinde, benden ve benim olan her şeyden bıkacak ve Greyson'dan daha hızlı terk edecek.

The düşüncesi içimin öfkeyle dolmasına neden oluyor.

Elim kalçasına doğru ilerliyor. This ona dokunma dürtüsü beni yiyip bitiriyor. Her zaman eldivenliyim, ama bu gece eldivenlerim takım elbisemin ceplerinden birinde ve ellerim çıplak - ve onun pürüzsüz tenini parmaklarımın ve avuçlarımın altında hissetmekten kendimi alamıyorum.

Sanki bir şey yapmak istiyormuş gibi pipetini çeviriyor ama en önemlisi elimin tam olarak nerede olduğunu biliyor ve onu çıkarmak için hiçbir harekette bulunmuyor. "Benim

Düğününü gördüğün en iyi arkadaşın. Küçükken oynadığımız oyunlarda ben Barbie olurdum, o da Skipper. Ben hep Ken'i alırdım. Ken'le ilgilenmiyor gibi görünüyordu, bu yüzden onun tamamen *benim* olmasını sağladım. Aşık olmak bile istemiyordu. Ben mutlu, kaygısız olmak ve bir gün aşık olmak istiyordum, o ise Olimpiyatları istiyordu. Ama sonunda aşık olan o oldu, hem de çok, anlıyor musun? The gerçek şey. The gerçek adam. Daha mutlu olamazdım, o bunu daha fazla hak edemezdi. Ama şimdi bana kocasının ona baktığı gibi bakıyorsun ..." Gözlerini bana doğru kaldırıyor ve dalgın bir şekilde pembe tırnağını bardağına sürtüyor. "Ama sen benim kocam değilsin, bana aşık değilsin. Ne istiyorsun?" Bakışlarımı kendi bakışlarıyla birleştiriyor. "Pandora haklı, böyle bir şeyi herkese vermezsin. Erkekler elmasları satın almaları ya da saklamaları gereken kadınlara verirler."

"Ama yine de göz önündeyiz. Senin kadar güzel bir şeyi asla saklamam."

Bir parmak ucuyla bardağının kenarına dokunuyor ve gözlerimin onun zayıf, tonlu kolundan vücuduna doğru sürüklenmesine izin veriyorum, ona sahip olma arzum her saniye daha da artıyor. "Bu elbisenin içinde muhteşem görünüyorsun prenses."

Yanakları kızarmış. "Thank you. Neredeyse giyemeyeceğimi düşünüyordum."

"Çok güzel görünüyorsun. The saçlarının uçları kıvrılıyor. Gözlerimi senden alamıyorum ve bu elbiseyi üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Gülümsemesini ısırarak bakışlarını masaya indiriyor.

Öne doğru eğilip sınırlarımı test ediyorum; onları zorluyorum. "Yakınlaştık. Benim kolyemi takıyorsun. Elim kalçanda. Arkadaşların beni delip geçti. Neden bu kadar utangaçsın?" O nefis gülümsemesini bıraktığında, işaret parmağımı çenesinin altına kıvrıyorum ve başını geriye yatırıyorum. "Beni mi düşünüyordun?"

"Yani aramayan adamın üzerinde durup onun özlemini mi çekiyorsun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "The kilisede durmuş, senin ona bir kemik atmanı bekleyen adam? That bendim."

"Vay canına, açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler!" The kahkahasının narin sesi beni taş gibi sertleştiriyor.

Elimi kalçasında daha yukarı kaydırıyorum, elbisesinin ipeğini yukarı çekiyorum, böylece daha fazla çıplak tene dokunabiliyorum. Tam onu öpecekken tanıdık bir yüz lokantaya giriyor. Gözlerim ona kayıyor ve C.C. kısa bir el hareketiyle onun da bu işin üzerinde olduğunu bana bildirdiğinde

geri çekiliyorum.

Lanet olsun, bu gece suç saçmalıkları için hiç enerjim yok. Neredeyse kırk sekiz saattir uyumadım. The pazılarımdaki bıçak kesiği fena halde ağrıyor ve burada saf adrenalinle çalışıyorum. C.C.'nin temiz olduğuna dair bir işaret vermesini beklerken, Melanie salatasını karıştırıyor ve dünyadan ayrı kalmanın eski tanıdık kalıbı üzerime yerleşiyor.

"Düğüne geldiğin için Thanks," diyor usulca.

"Benim için zevkti," diye alçak sesle cevap veriyorum.

Birden aramızdaki mesafenin bir bağlantı kurmamı engelleyen on metrelik bir uçurum gibi olduğunu hissedebiliyorum.

"Neden yaptın?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Neden geldim?"

Başını sallıyor ve onunla hâlâ bir bağ kurmak istediğimden başka bir şey bilmiyorum. *Her* türlü bağlantı. Bir yandan en uzun parmağımı kalçasının kremsi iç kısmında gezdirirken, bir yandan da yeni gelenin gidişini izliyorum. "Senin için geldim, Melanie."

"Hayatımda binlerce tek gecelik ilişki yaşadım, Greyson."

"Benim bin *bir* tane oldu."

"Beni sayıyor musun?"

"Hayır, prenses. Bunu tekrar yaptığımızda... sen bambaşka bir listedesin."

Bakışıyoruz, ikimiz de gülümsemiyoruz, gözlerim açgözlülükle onun yüzündeki sessiz merakı, uzun altın rengi saçlarını, ipek elbisesinin kumaşına çarpan güzel küçük göğüslerini, omzunun hassas kıvrımını alıyor ve Tanrım, bunların hepsini onun bilebileceğinden çok daha fazla istiyorum.

Elini kalçama koydu. "Ne listesi?" Başını eğiyor ve beni inceliyor. "Bu ne olacak ki?"

The Elinin kalçamdaki beklenmedik hissi damarlarımda ilkel bir sıcaklık yaratıyor. Bir saniye konuşuyoruz, sonra yüzünü yakalıyorum ve o yeşil gözlere bakarken sabit tutuyorum, küçük burnunu, cömert ağzını incelerken aniden ateşleniyorum. "Benim için bu bir fantezi. Sen bir fantezisin. Senin için bu bir hata olacak. Uzun, zevkli bir hata." Gözlerinin kararmasını izliyorum ve ben hiçbir zaman lafı dolandıran bir adam olmadım. "Hiç istemediğin her şey olacağım," diye uyarıyorum nefes nefese, "ihtiyacın olan hiçbir şey." Diğer elimi kalçasında daha da yukarı kaydırıyorum. "Bazen işim beni uzaklara götürecek, aramayacağım ve seni kızdıracığım." En uzun parmağımı ipeksi V'nin üzerinde gezdiriyorum.

onun cinsiyeti. "Bencil olacağım. İstedğim her şeyi, istediğim zaman alırım. Ben senin rüyalarının erkeği değilim Melanie, ben senin en kötü kabusumum."

Gözleri parlıyor ve elimi onu okşamaktan alıkoyup dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Ben senin lanet oyuncağın değilim."

Onu omuzlarından tutup kendime doğru çekiyorum. "Ama seninle oynamama izin vereceksin."

"Eğer sadece seks isteseydim, bunu herhangi birinden alabilirdim."

"Benimle yapacağın türden bir seks değil." Başparmağımı ağzına sokup beni tatmasını sağlıyorum. Bütün vücudum o yalamayı hissediyor. "Bunu istemeni sağlayacağım. Şehre indiğimde sana mesaj atacağım, böylece beni kapında gördüğünde seğiriyor ve sırılsıklam olacaksın."

Başparmağımı ısırtıyor ve beni şehvetten çılgına çeviriyor, ağzımı onunkine yapıştırmak üzereyim.

Hay sikeyim.

Belki de hayatımda hiç kimseyle değerli bir bağ kuramayacağım. Ama buna sahip olabilirim. Ona, onun vücuduna, onun vahşi, ateşli zevkine sahip olabilirim.

Bunu alabilirim.

Evet, bu akşam bunu yiyeceğim.

Ayağa kalktığında, beni deli eden dudağından uzun, sulu bir ısırik almaya hazır bir şekilde eğildim. "Sen bir pisliksin," diye fısıldıyor, nefes nefese. "Beni bir yere götür. Sadece bu gece için. Beni bir yere götür."

Cebimdeki desteden yüz dolarlık bir banknot çıkarıp masanın üzerine koyuyorum, ceketimi omuzlarına atıyorum ve onu dışarı çıkarıyorum.

Melanie

o kadar pahalı ve imrenilen bir semtte bir apartman dairesine gidiyorum ki, çalıştığım yerdeki herkes bu posta kodunda bir dekorasyon işi için kendini feda eder. Kapılı bir girişi ve her giriş ve çıkışta üst düzey güvenliği var. The dairenin kendisi duvardan duvara pencerelerle kaplı, kireçtaşı zeminli ve taş şömineli.

Geniş ve çoğunlukla boş olan alanı göz ucuyla inceliyorum, çenem sarkıyor. "Şehirde yeni bir yer mi tuttun?" Paltosunu ona uzatıyorum, içeri girerken bakışları üzerimde lezzetli, hissedilir bir şey.

"Beğendin mi?" Sesinde hiçbir duygu yok ama gözlerindeki bir şey beğenmemi *istediğini* söylüyor.

Tek mobilyanın odanın ortasında duran devasa bir king yatak olduğunu fark ediyorum ve o bembeyaz çarşaflar ve dolgun yastıkların görüntüsü içimi ürpertiyor. İkimiz de. O yatakta. Dokunmak, öpmek, *ellemek*.

The Yatağa en yakın pencereler benim binama bakıyor ve bir an için, biraz uzakta olsa da dairemin bu tarafa baktığını fark edip etmediğini merak ediyorum.

"Çok çarpıcı bir alan ama çok boş!" Kollarımı açtım. "Neyin nereye gidebileceğini şimdiden gözümde canlandırabiliyorum. Doğru kadına geldin diyebilir miyim?"

"Tasarım hizmetlerinizi almayacağımı itiraf edebilir miyim? Dağınıklığı sevmem." Yine de benim bu sözlerimle eğleniyor gibi görünüyor - o dolgun, pis konuşan ağzının üzerinde gezinen, gerçekten ama gerçekten hoşuma giden o *neredeysse* sırıtış.

Tanrım, ne kadar seksi bir pislik olduğu için hâlâ çok tahrik oluyorum. Onu tokatlamak ve becermek istememe neden oluyor; hiçbir erkek benim düğmelerime böyle basmamıştı!

"Tasarımcı olduğumu nereden bildin?"

Kollar çapraz, artı neredeyse sırtmak neredeyse nefes nefese kalmama eşit. "Google'da çalışabilen tek kişi sen değilsin."

"Pandora seni Google'da arattı, beni değil." "Doğru," diye kabul ediyor.

Gülüyorum çünkü beni açıkça anlıyor, sonra itiraf ediyorum, "There sende ~~hiç~~ şey yoktu. *Hiçbir şey.*"

"Ve senin üzerinde biraz var."

"Parmaklarımın bir hareketiyle burayı canlandırabilirim! Dekorasyonun Mary Poppins'i gibiyim!"

"Prenses, siz içindeyken zaten canlı."

İltifat karşısında şaşırarak gözlerimi tekrar ona kaydırıyorum ve orada duruşu bana onun güçlü biri olduğunu, bulaşılmaması gereken biri olduğunu, yanınızda olmasını isteyeceğiniz biri olduğunu haykırıyor. Koyu renk kıyafetleri altındaki kasları ya da hareket ettiği zarafet ve erkekliği gizleyemiyor.

Kendimi bir roket gibi ona fırlatmadan ona bakmaya zor dayanıyorum - sürekli, oldukça endişe verici bir yoldan sapmış, serseri bir roket. Yerimde huzursuzca yürüyorum, acaba ben hareket ederken kışımı mı izliyor diye merak ediyorum.

Kalçalarımın bilerek daha da sert sallanmasına izin veriyorum ve koridora yöneliyorum; beni geri çağırmak için ısıklık çalıyor.

"That odası sınırsızdır."

"Ne? Ne demek istiyorsun?" Yanıma geldi ve elini sırtımın küçük kısmına koydu, çok sert dokunuşu beni bir güvenlik hissiyle doldurdu. "Bunu bana söylemenin kilidi açıp dışarı çıkmaya davet etmek olduğunun farkında mısın?" Ona soruyorum.

"Açamazsın. Orada bir sürü şey var, bir kıza göre değil."

İlgimi çeken bu durum karşısında elini bırakıp kapı tokmağını sallamak için geri dönüyorum. The kapı çelik, neredeyse bir banka kasası gibi.

"Melanie," diye uyarıyor Greyson.

Güldüm ve geri çekildim. "Tamam. That senin erkek mağaran, içeri girmeyeceğim. O kadar endişeli görünme."

"Endişelenmiyorum. O kapıyı elektrikli testereyle bile açamazsın. Beni endişelendiren şey, sana yapmamamı söylediğim şeyi yapma konusundaki kararlılığın."

"Merak ediyorum!" Tekrar gülerek söylüyorum. Gülüşümü açıklayamıyorum ama onu etkilemiş gibi görünüyor. Ağzıyla beni susturmak için aç görünüyor. Dudaklarını yalayıp kaşlarını çatarak ağzıma baktığında, ağzının benimkinin üzerinde olduğunu, meme uçlarımın onun diline değdiğini anımsıyorum ve omurgamdan aşağı bir beklenti ürpertisi yayılıyor.

"Üstümü değiştirmemin sakıncası var mı?"

Ağzımdan kaçırdım. "Bebeğim, sen baharın vücut bulmuş halisin, ama devam et."

Banyo kapısını arkamdan kapatıyorum ve lavaboya yaslanıyorum. Zorlukla nefes alabiliyorum, başımdan ayak parmaklarıma kadar her yerim ateş içinde. Muhtemelen sadece beni kullanmak istediğini açıkça itiraf eden lanet olası bir pislik ve ona tokat atmalıydım ama bunun yerine, beni kızdırdığı için onu becereceğim. Çünkü bacaklarımın arasındaki korkunç, ısrarcı zonklamadan o sorumlu. Bunca hafta benden ne istediğini, bu gece gelip gelmeyeceğini merak ettim.

Ne söylerse söylesin, bana hala öyle *bakıyor* ve bana bakışı başka şeyler söylüyor. That beni istiyor. That o gün dairemde söylediği gibi beni umutsuzca istiyor, arzuluyor, hatta belki de bana ihtiyacı var.

Daha *önce* bir erkeğin bana verdiği hiçbir şeyi takmamıştım. Şimdi boğazım ışıltılı beyaz elmaslarla süslü ve böyle bir jestin zihnimi, kalbimi ve bedenimi bu kadar harekete geçirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Bu gece beni seks için kullanmak mı istiyor? Then Ben de onu kullanacağım çünkü bu beni öldürüyor. The bana bakışı beni öldürüyor. The kokusu, yürüyüşü, sesi.

Bu gece ne olursa olsun evde yalnız uyumayacağım.

Çabucak ellerimi, koltuk altlarımı yıkıyorum ve sonra elbisemi kaldırıp kalçalarımındaki morluklara üzüntüyle bakıyorum. Debriyaj çantamdan makyaj setimi çıkarıyorum ve mor lekeleri kapatıcımla tek tek kapatmaya başlıyorum.

İşim bittiğinde, üzerinde kırmızı çizgiler olan bir havlu fark ettim ve acaba kendini mi kesti diye düşündüm. Tıraş olurken belki? Bir korumacılık dalgası beni ele geçiriyor. O iyi mi? *Elbette iyi, Melanie. That adamı çelik kapısı kadar nüfuz edilebilirdir.*

Kapı kolunu kavradığımda, bacaklarımın arasındaki sabit nabız atmaya devam ediyor. Kapıyı çekip açtığımda ve sessizce odayı geçip yatağa doğru ilerlediğimde kalbim tüm hızıyla atıyor.

Hiç bu kadar lüks ve boş bir dairede bulunmamıştım. Hiç eşyası olmayan bir Spartalı gibi. Dolabına şöyle bir göz attım, hep aynı üç gömlek, aynı üç ceket ve aynı üç tarz ayakkabı var. Bir tür metodik süper kahraman gibi ve sanki uzun süre kalmayı planlamıyor gibi?

Bu düşünce beni bir sancıya sürüklüyor ama hemen ardından onu gördüğümde hissettiğim şehvet dalgasıyla yer değiştiriyor. Yatağında arkasına yaslanmış, bir kolunu başının arkasında kavuşturmuş, pencereden dışarı bakıyor.

Tanrım, bunu neden bu kadar çok sevdim? *Çünkü senin binana bakıyor.*

The Beni buradan görebiliyor olması, hiç aramasa bile kendimi güvende hissetmemi sağlayabilir. Beni bir daha aramayacak olsa bile. Bu küçük güvenlik hissine ihtiyacım var ve ona tutunuyorum.

"Buradan evimi görebiliyor musun?" diye sordum. Elbisemin yan fermuarını indirmeye başlıyorum. Bana dönüyor ve yaklaşmamı izlerken gözlerinde ay ışığının parıltısı beliriyor. Kalbim güm güm atıyor. İri, kendinden emin bir duruşu ve dizlerimi titreten bir otorite havası var. Güçlü biri. Mıknatıs gibi. *Hayati*. Ve tüm varlığımı çılgın, vahşi bir istekle dolduruyor.

"Evet, bu yüzden burayı aldım."

Şaka yaptığını biliyorum, ama kelimeler ayık, doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "Senin gibi bir oyuncunun camdan dışarı bakıp beni görmeye çalışmaktan daha iyi bir işi olduğunu düşünebilirsin," diye takılıyorum.

"Pencereden dışarı bakmaktan daha fazlasını yapıyorum prenses. Eldivenlerimi çıkarmam da buna dahil."

Piç kurusu.

Lanet olası lezzetli piç.

Son sürat motosiklet sürmek gibi. Motoru, sürüşü, rüzgarı hissediyor.

Yatağın ayak ucunda duruyorum ve gözleri şimşek gibi parlayarak beni izlediğini fark ettiğimde içimi bir heyecan dalgası kaplıyor.

"Beni soy ya da benim için soy. Hanımefendi seçer." Sakin ve özlü bir şekilde konuşuyor, beni üzerine çekmek için hiçbir hamle yapmıyor.

Gerçekten mi? Beni ona çeken bu manyetik, elektriksel çekimden bu kadar emin misin? Bakışlarım açgözlülükle kalın bacaklarında, delirdiğim çıkıntıda aşağı yukarı geziniyor,

Kar beyazı gömleğinin kumaşını en iyi şekilde geren göğsüne kadar

Olası bir yol. Kendimi ağır ve sıcak hissediyorum, nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyor, onun üzerine sürünüyorum, bakışları sessiz bir beklentiyle beni delip geçiyor.

"Bence sen bir piçsin. Ama bu takımın içinde çok seksisin. . .". Pantolonunun kemeriyle oynamaya başlarken fısıldıyorum, böylece istersem kalçalarımı indirebilir ve vücudumdaki en acı verici noktayı kucağındaki o büyük, lezzetli çıkıntıya sürtebilirim. "Ve seni sertçe becermek istiyorum çünkü bana daha iyi olduğunu düşündürdün, beni bundan daha fazlası için istediğini düşündürdün," diye ekliyorum. "Göt herif."

Kemerini çözdüğümde yakalıyor, bir şangırtıyla kenara fırlatıyor ve sonra şimşek gibi hareket ederek beni sırtüstü döndürüyor ve kollarımı başımın üzerine sıkıştırmak için kırbaçlıyor. Nefesim kesiliyor ve o gülümsüyor. "Yakaladım seni," diye geveliyor, bir elini kolumun iç kısmına doğru kaydırıyor. Vücudunun benimkine baskı yapan lezzetli ağırlığından nefes nefese kalmaya başlayınca, elimi serbest bırakıp gömleğini pantolonunun bel bandından çekiyorum ve gömleğinin düğmelerini en alttan çözmeye başlayıp aceleyle en üste çıkıyorum.

Bileğimi bırakıyor ve elbisemi yavaşça kalçalarımın kadar itiyor. "Çok güzel bir ağzın var Melanie. Ağzını bu şekilde boşalmayla doldurabileceğimi biliyor muydun, böylece bir sonraki sesin yutkunma sesi olacak?"

"Belki bir sonraki ses, kalın pembe sikinin başını ısırduğımda bağırmandır," diye nefes alıyorum ve "Kapa çenenin," diye homurdanıp beni öptüğünde düşüncelerim dağılıyor. Sert ve lezzetli bir şekilde.

The Odadaki bir sonraki ses, elbisemi daha yukarı çekerken ıslak, kaygan dillerin birbirine geçmesi ve kumaşın törpülenmesinden başka bir şey değil. Ağzının altında eriyorum, sıcak, güçlü ve şimdiye kadar benimkine yapışmış herhangi bir ağızdan daha aç... ve gerçekten tüm söylediklerimizin hiçbir anlamı yokmuş gibi hissediyorum, bu her şey demek.

Eteğimi belime kadar sıyırıp dantelli siyah tangamı ortaya çıkarırken kokusu karnımda kıvrılan bir sıcaklık gibi içime doluyor. The hava çıplak kış yanaklarımı okşuyor ve bir saniye sonra onları sıcak elleriyle avuçluyor.

"Beni gördüğüne sevindin mi Melanie?" diye mırıldanıyor, beni kendine doğru çekmek için kışımı kullanırken sesi alçak ve dokulu.

İnliyorum, çok tahrik oldum. "Henüz değil," diye yalan söyledim.

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor, benimle alay ediyor. "Emin misin?" Dudakları bir kez daha

benimkilerin üzerinden geçiyor, sıcak, kadifemsi.

Kanım damarlarımda yoğun ve sıcak hissediyorum. Birdenbire bu tek öpücükten daha çok istediğim bir şey düşünemiyorum. Ama onun gibi bir adamın bunu bilmesine asla izin veremem yoksa beni kırar.

"Eminim," diye tekrar yalan söylüyorum, dilimi dudaklarının kenarı boyunca gezdirmek için dışarı çıkarırken güçlü boynunun arkasına tutunuyorum.

That yalamak felaketimiz oldu.

İnliyor ve diliyle dilimle oynamak için dışarı çıkıyor, dudakları en mükemmel açıyla benimkinin üzerine kapanıyor. İkimizin de içinden bir ürperti geçiyor. Hatta aynı anda inlediğimizi hissediyorum, öpüşmemiz yavaş ve şehvetli olmaktan çıkıp hızlı ve çığ bir hal alıyor. Gömleğinin kalan düğmelerini açıyorum, ellerim telaştan titriyor. Straplez elbisemin üst kısmını tutup belime kadar çekiyor ve elbisemin ipeğinin kalçalarımı çevrelediği yer dışında vücudumun her yerini ortaya çıkarıyor.

Geriye dönüp o kadar da büyük olmayan göğüslerime, ama oldukça belirgin meme uçlarıma baktığında, ani bir utangaçlıkla neredeyse boğuluyorum.

Çok uzun sürmüyor, çünkü ellerinde elmas tutuyormuş gibi tümsekleri kavriyor, uçtaki boncuklu, sert küçük noktalara ekstra dikkat ediyor. Başparmakları onlara daha fazla dikkat ediyor, sürtüyor, okşuyor.

"Henüz mutlu olmayabilirsin," diye kulağıma fısıldıyor, "ama bu küçük güzellikler beni gördükleri için çok heyecanlılar. Thrilled . . . beni gördükleri için." Birini ağzına aldığı anda, enfes bir zevk ayak parmaklarımı kısıyor. Boğazımda kısık bir sesle inlerken başım yastığına gömülüyor. Kalçalarını sallayarak ereksiyonuyla beni kızdırıyor. Alay ediliyorum, işkence görüyorum, tüketiliyorum, zonkluyorum. Titriyorum ve ben de ona doğru sallanmaya başlıyorum. Tanrım, bana işkence edecek ve ben bunu biliyorum.

Elbisemi başımın üzerinden çekiştiriyor, sonra elleri kalçalarımı keşfediyor ve gergin karnıma doğru ilerliyor, sonra meme uçlarımı cımbızlamak için yukarı çıkıyor. Parmaklarımı gömleğinin aralığından geçirip ellerimi sıcak, yontulmuş göğsünde gezdirirken amım yanıyor ve sıkıca kavriyor.

Yara izini okşuyorum, sonra başparmağım ve ön parmağımla göğüs ucu halkasını çekiştiriyorum. Vücudu zevkle kasılıyor ve ben bunu görüyorum. Dokunuşuma nasıl tepki verdiğini görüyorum, bu yüzden ellerimi açgözlülükle göğsünde aşağı yukarı gezdiriyorum, var olan her olası kas parmaklarımın altında şişiyor.

"Hoşuna gitti mi?" Fısıldıyorum.

Cevap vermesine bile izin vermiyorum çünkü onu itip üzerine otururken ağzım tekrar onunkine karışıyor. Vücudumu aşağı indirdiğimde, ereksiyonunun bacaklarımın arasına mükemmel bir şekilde yerleştiğini, fermuarına karşı sıcak ve büyük bir gerginlik hissettiğimi hissedebiliyorum. Tanrım. Gömleğini kenara çekip eğiliyorum ve piercingini yalamaya başlıyorum, parmaklarının uçlarını G ipimin lastiğine kaydırduğında titriyorum ... dantel V'ye daldırıyorum.

"Gel buraya, seni ateşli küçük şey seni," diye mırıldanırken başımın arkasını tutuyor ve dudaklarımı tekrar onunkilerin üzerine gelmeye zorluyor. The ağzı benimkinin üzerinde olduğu anda, aleti içimde. İçimden bir inilti çıkarken cinsel organım kasılıyor ve kalçalarımı sallıyorum, o sertliğini klitorisime sürterken ben de onun sertliğinin sürtünmesine ihtiyaç duyuyorum.

Avucunun ortasındaki yara izi meme uçlarımı törpülerken, o da temasa ihtiyacı varmış gibi geri itiyor. "Sulu amcık, sulu memeler, sulu sarışın prenses."

Bir meme ucunu yaladığında, tatlı bir ısırap içinde nefes nefese kalarak başımı arkaya atıyorum. İçgüdüsel olarak kalçalarımı sıkıyorum, daha fazlasını istiyorum, ikimiz de yaklaşmak için zorlanırken daha fazlasını arzuluyorum. Beni ısırtıyor ve emiyor, sonra dilini meme ucumun ucuna sokarak geri çıkmasını sağlıyor. Ellerimi saçlarında gezdiriyorum, sonra gömleğini kaslı omuzlarından çıkarmaya çalışıyorum.

Aletini içimden çıkarıyor ve iki eliyle beni durduruyor. "Bırak," diye mırıldanıyor, sonra beni sırtüstü yatırıyor ve kollarımı başımın üzerine çekiyor.

"Ama sana dokunmak istiyorum," diye nefes alıyorum, bedenimi onun ağırlığına karşı dalgalandırıyorum.

Bir eliyle kollarımı tutuyor, diğer eliyle kravatını çıkarıyor ve bileklerime sıkıca sarıyor. "Bu gece sadece ben dokunacağım."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum."

Külotumu sıyrırken heyecandan titrememi bastıramıyorum. Başını eğiyor ve üzerime kondurduğu her açık öpücükle vücudumu yalıyor ve dilini göbek deliğimin içine daldırduğunda kalçalarımı yukarı doğru eğiyorum. Nefesim kesiliyor, vücudum onu şeker gibi, çikolata gibi, *seks* gibi arzuluyor. "Lütfen, oh . . ."

Şşşt diye mırıldanıyor ve parmaklarıyla amımı açıyor, ağzıyla beni yiyor.

Başım geriye düşüyor ve boğazımdan bir zevk sesi çıkıyor.

Dilini kanalıma sokmaya başlıyor, beni mutlak bir zevk içinde titretecek şekilde sürtüyor. "Tanrım, beni kendimden geçiriyorsun," diye nefes alıyor ve tekrar tadıma bakıyor.

Onun altında titriyorum, omurgam dikleşiyor, kalçalarım açılıyor, dokunuşu, dili, yakınlığı için yanıp tutuşuyorum. "Greyson," diyorum, derin, ruhumu okşayan nefesler alarak. Tribünlerin altında öpüştüğüm her çocuk gibi, beni istemeyen her çocuk gibi, bana yasak olan her şey gibi. Klitorisimin etrafında bir daire yaladığında inliyorum. "Oh Tanrım! Grey Greyson ... *lütfen* ... Sen-"

Başını kaldırdığında nefesim boğazımda düğümleniyor ve gözlerindeki açık sahipleniciliği görüyorum. Gergin meme uçlarımı öpüyor, sonra yatağında ona bağlı olan beni inceliyor. Bacaklarımı kullanarak kalçalarımı onun kalçalarına doluyorum ve onu daha da yaklaşıtıyorum. "Daha önce hiç yalvarmadım ama *bana dokunman* için sana yalvarıyorum."

"Ne için yalvarıyorsun Melanie? Sana dokunmak için yalvaran ben olmalıyım."

Elleri yanlarımda gezinmeye başlıyor. Duygular o kadar yoğun ki, parmaklarının her dokunuşu yanan parmak uçları gibi üzerimde çatırdıyor. Vücudum bir kez daha sadece onun beni götürdüğü, sadece fiziksel bir ağrıyı doldurmakla kalmayıp ruhumu parçalayabileceği bir yere eriştiği o yere doğru giderken kaslarım geriliyor ve düğümleniyor.

Gözlerimin içinde biraz nem hissederken gözlerimi kapatıyorum, başparmağını klitorisimle oynamak için kullanırken kollarımı başımın üzerinde tutuyorum, kravatıyla bağlıyım.

Daha sert, daha derin, *ustaca* yapıyor. Gözlerimiz buluşuyor, ağzımı eziyor ve fısıldıyor, "Ben yalvarmayan biriyim, ama bu kedi için yalvaracağım," diye rasps yapıyor, çünkü o kadar büyük ki ıslak ve hazır olmam gerekiyor ve oh tanrım, çok hazırım.

"Evet..." Diyorum, orgazmımın yakınlığı sesimde duyuluyor, sonra ağzı tekrar benimkinde, dillerimiz öpüşüyor, beni ovmaya devam ederken kayganlaşıyor, avuç içi beni kavrarken sıcak yanıyor ve bir finger'ı çok derinlere kaydırıyor. Pelvisimi eğiyorum, her santim için çaresizim. Beni patlayacak kadar köpürttüğünde, pantolonunun fermuarını açmak için geri çekiliyor.

Bunu istediğim için görüşüm bulanıklaştı. Pantolonunu tekmelemiyor bile. Pantolonunu dizlerine kadar indirip ereksiyonunu, kalın ve güçlü aletini

ortaya çıkardı.

Kalçalar.

O vücutlarımızı hizalarken ağızlarımız birbirinin üzerinde dolaşıyor. "Sert!" Onu yakın tutmak için bağlı bileklerimi boynuna doladığımda yalvarıyorum, dudaklarım çenesine öpücükler yağıdırıyor. Dün gece, korkmuş, kirli ve savunmasızken, tek istediğim oydu. Tek istediğim oydu. "*Seni çok istiyorum. SERTÇE,*" diye soluyorum, aniden savunmasız, titriyor, ihtiyaç duyuyorum.

Aç bir şekilde meme ucu halkasını kemiriyorum, o da hırıltılı bir sesle karşılık veriyor ve beni sırtüstü yatırıyor. "Sabırsız, aç küçük kız." Sikini tutup lastiğin üzerinde yuvarlıyor ve başını bana yedirmeye başlarken en az benim kadar çaresiz görünüyor. "İstedigin bu mu?"

Gözlerim zevkten geri yuvarlanıyor ve "Evet, hepsi" diye ağlıyorum. İlk gözyaşımın düştüğünü gördüğünde inliyor ve ellerini yakalamak istercesine yüzüme kapatıp beni gerçekten becermeye başladığında, dünya onunla dolduğunda bedenim onun içinde eriyor. Sadece onunla. Sadece onunla.

Kendini daha derine sokuyor ve ben daha da yükseliyorum. Meme uçlarımın gömleğine sürtündüğünü, sıcak nefesini yüzümde, bedenini bedenimde hissedebiliyorum - ve dünyam kendi ekseninde dönerken tek bildiğim bu. Elleri yüzümü bırakmıyor, her sert, hızlı ve ustaca hamlesi için beni tutuyor. "That doğru, tam olarak doğru, benim için bırak, benim için bırak, Melanie, seni yakaladım," diye mırıldanıyor, boğazımı öperek.

Gömleğinin sıyrıkları yüzünden göğüslerimin uçları pembeleşti; buna bayılıyorum. Kokusunu, ellerini, sesini seviyorum. "Evet," diye nefes nefese kalıyorum daha sert iterken, ritmim artık tamamen beceriksiz. Tek istediğim ondan daha fazlası, daha fazlası, HEPSİ. "Evet, evet."

Kükrüyor, başı geriye düşüyor, fışkırmaya başladığında damarlar zevkle dışarı fırlıyor ve kalçalarımı tutup daha sert iterken bacaklarımı daha geniş açıyorum, kaybetmemi izliyorum.

İnliyorum ve çırpınmaya başlıyorum, bir şekilde milyonlarca parlayan yıldız dönüşürken gözlerinin beni yuttuğunun farkındayım.

Birkaç dakika sonra sersemlemiş halimden sıyrılıp bir elini ıslak yüzümde, diğer elini de morarmış olan kalçalarımın gezdirdiğini fark ediyorum. The dokunuşu beni hatırlamanın acı verdiği yerlerde eritiyor, ama şu anda, onun kollarında, aramızda bir memnuniyet ve huzur akıyor. Bunu onun bedeninde de hissedebiliyorum. Sanki gözyaşlarımı silmeyi

seviyor.

Şakağımı öpüp yüzümün geri kalanını kuruladığında rahatlayarak iç çekiyorum, bağlı ellerimi boynuna doluyor ve kendimi göğsüne bastırıyorum.

"Kimse beni senin kadar zorlayamaz," diye açıklıyorum, sesim pamuksu.

"That çünkü ben kötüyüm," diyor. Bir elini kolumdan yukarı, ellerimin ensesinde birleştiği yere doğru kaydırıyor.

"Sikişiyorum" -bir göz kapağını öpüyor- "senin için kötü." Başka bir göz kapağını öpüyor, sonra ağzımı öpüyor ve parmakları tekrar amımla oynamaya başlıyor. Vücudum beni şaşırtıyor, mümkün olduğunu düşünmediğim anlarda bile tepki veriyor.

"Daha fazlası için

hazır mısın?"

Başımı

salladım.

O içimdeyken hissettiklerime bir isim koyamıyorum, o yüzden belki de koymaya çalışmayacağım. Bunun bir adı var mı ki? This insanlar arasındaki bağlantı. Bir kadın ve bir erkek arasında; *lanet bir pislik*.

Ona bakıyorum ve beni

korkutmuyor. Beni cezbediyor.

Beni baştan çıkarıyor, heyecanlandırıyor. Sanki bir zamanlar kaybettiğim bir parçamı geri alıyormuşum gibi ona sahip çıkma isteği uyandırıyor.

Onu evcilleştirmek istiyorum. Bırak o *beni* evcilleştirsin.

Kalın sikine bir prezervatif daha takıyor ve dizlerine kadar geliyor, kendimi savunmasız ve açık hissediyorum ama şu anda saklanmak istemiyorum. Ona açlığımı açıkça gösteriyorum ve belimi kavrayıp içime doğru iterken kalın boğazını yalayıp öpüyorum. Sonuna kadar girdiğinde kontrolsüzce titriyorum, boğazında ağzıma yakın çıkan bir tendonu ısıriyorum.

The çıkardığı sesin gürültüsü hoşuna gittiğini söylüyor. *Alingan dıman hoşuna mı gidiyor?* Gözlerim irkilerek açılıyor ve bana vahşi, aç, tescilli bir şehvetle ama aynı zamanda garip bir şekilde saygılı ve nazık bir bakışla bakıyor. Bu sefer tembelce sevişiyoruz, başlangıçtaki telaş olmadan, vücutlarımız eşzamanlı olarak hareket ediyor, ben yıldızları görene kadar başka bir doruk oluşuyor ve oluşuyor.

"Hadi, istediğin kadar ısır beni, küçük kedicik." Ağzıma sokuluyor, ben itaat ederken gözleri gözlerimde, onu yalıyor, tadına bakıyorum. "Ağzında benim sikimin olmasını ister misin?" boğuk mırıltısı kulağımda alay ediyor, nefesi sıcak. "Bu siki emmek ister misin? Isırmak ister misin?"

Yenilenmiş bir açlıkla soluk soluğa kaldım. "Isırdığım zaman sert ısıracağım." Kollarımı boynuna dolayarak tırnaklarımı kafa derisinin bir kısmına geçiriyorum.

Kalçalar onun artan ritmine ayak uydurmak için daha hızlı eğiliyordu.

Islak başparmağını dudaklarımda gezdirirken bir kez daha karanlık, şehvetli ve samimi bir kahkaha atıyor, yatak altımızda gıcırıyor. "Eğer birazcık dışten korktuğumu düşünüyorsan, beni daha yakından tanımalısın prenses." Aynen böyle, alt dudağımı ısırıp ağzına alıyor, daha sert itiyor ve ben inliyorum.

Ben ısıırıyorum, o da seksi sesler çıkararak inliyor ve bu da seksi çok daha yoğun hale getiriyor. Islak, rahat bedenim onu açgözlülükle kavlıyor çünkü ona sahip olabileceğim kadar uzun süre içimde olmasını istiyorum, ama zevk istediğim kadar uzun süre dayanamayacak kadar mutlak, ikimiz de dayanmaya çalışıyor gibi görünsek de.

The yatak altımızda gıcırıyor, itişleriyle daha da sertleşiyor. Ben de aynı şekilde gürültü yapıyorum, ya Greyson? O da alçak, erkekçe zevk sesleri çıkarıyor. "Hazır ol prenses, çok sert geliyorum," diye homurdanıyor.

"*Gel,*" diye yalvarıyorum. Onun içime girmesini, benimle birlikte olmasını hissetmek için ne kadar acı çektiğimi bilmiyor.

Etrafında kenetlendiğimi hissetmek için bekliyor. Then, benim için başladığı anda, bırakıyor. Tüm gücüyle geliyor, vücudu bir yay gibi geriliyor ve içimde sarsıldığını hissettiğimde, elleri kalçalarımda kenetleniyor, zevkim içimde patlıyor, gözlerimi açık tutamayacak kadar sarsılıyorum.

Oh.

Benim.

Tanrım.

Greyson'ın beni çözdüğünü fark ederek bir an nefes nefese sessizlik içinde yatıyorum. Başparmaklarıyla bileklerimi ovuyor, sonra sırt üstü uzanıp tavana bakıyor, göğsü kabarıyor, meme ucu halkası pencereden sızan küçük güneş ışınlarıyla parlıyor.

The güneş şimdiden doğuyor. Henüz doğmasını gerçekten istemiyordum çünkü henüz gitmek istemiyorum.

Sessizlik içinde banyoya gidiyorum ve yatağa döndüğümde, şehre bakıyor, yorgun ve bitkin görünüyor, gömleği kırıışmış, saçları dağılmış, güzel ağzı benden şişmiş. Gitsem iyi olacak. Muhtemelen gitmeliyim. Bunun yerine ona ve ağzına bakıyorum ve o dudakları kaç kadının öptüğünü merak ediyorum.

Çok, Melanie.

Beni uyardı ama ben uyarılmış gibi hissetmiyorum. Sanki derinlerde bir yerde benimle dalga geçiyor gibi hissediyorum. Yoksa neden bana bu kolyeyi versin ki? Neden bana tekrar tekrar BAKIŞ'ı versin ki?

Yine de gitmeliyim, bu yüzden o büyük yatağa geri dönüyorum, eve tek başıma gitme düşüncesi midemi bulandırsa da gözlerim elbisem için zemini tarıyor. Pandora'yı arayabilirim ama sanırım onun beni delip geçmesine hazırlıklı olmam gerekecek.

"Elbisemi görüyor musun?" Ona fısıldıyorum.

Sesi yorgunluktan boğuk, benim için çarşafı açarken gözleri kapalıydı.

"Evet, dağınıklığı önlemek için bir kenara koydum. Buraya gel ve biraz uyu."

Tanrım, gerçekten gitmek istemiyordum ama bu gece burada uyumayı ne kadar istediğimi bilmesini de istemiyordum.

Bir an için çıplak ve kararsız bir şekilde orada durdum.

"Kalmak zorunda değilim," diyorum ama sanki size emrediyormuş gibi bir bakışı var. Bu çok garip. Tek bir bakışla bu kadar kontrol sahibi olabilen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Buna boyun eğerek kendimi sessizce yanına giderken buluyorum. Çarşafı yukarı kaldırırken dudakları kıvrılıyor ve örtünün altındaki çıplak bedenini görüyorum.

Onunla birlikte yatağa girerken garip bir şekilde kendimi garip hissediyorum, önce yatağın köşesine oturuyorum ve saçlarımı hızlıca örüyorum; başka türlü uyuyamam, uyandığımda yüzümde hissetmeye dayanamıyorum.

Meraklı bakışlarının her hareketimi izlediğini hissediyorum ve iç çekip odanın uzak tarafındaki taş şömineye bakacak şekilde yan yattığımda arkamdan gülüyor. "Gerçekten orada uyumayı mı planlıyorsun?"

"Rahatsız etmek istemem!" Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Genelde fazla kalmam."

"Sadece sevişmeyi ve kaçmayı seviyorsun, bu iyi prenses. Seninle işimin bitmediği gerçeği dışında."

Elini uzatıp örgümden tutarak beni kendisine doğru yönlendiriyor ve bu manevraya itiraz etmeyip kendimi onun sıcaklığına daha yakın hissettiğimde yumuşak bir şekilde nefes veriyor. "Sen de bir şey var, değil mi?" diye mırıldanıyor, örgümü avucunun içine alıyor ve beni dönüp ona bakmaya zorluyor. Then başımı alnımdan alnına kendi başının üstüne koyuyor. "Belki bu gece uyurum; bir erkeği yıpratıyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" Ona bakıyorum, çenesinin sertliğini fark ediyorum. "Uyumuyor musun?"

"Pek iyi değil ama istersen yaparım," diye usulca takılıyor bana. "Then hadi yapalım," diyorum sırtarak.

Sanki birkaç dakika boyunca olduğumuz gibi kalıyoruz, o dudaklarını hafifçe bükerken ben tamamen gülümsüyorum, ikimiz de birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Gözlerimde onu bu kadar dikkatle içine çeken ne gördüğünü bilmiyorum ama ben de bakışlarını kaçıramıyorum. O kadar kapalı ve gizemli ki, aynı zamanda bakışlarında sanki benden umutsuzca bir şey istiyormuş gibi bir çığlık görebiliyorum.

Bir şey değil: tüm ben.

"Buraya gel," diye mırıldanıyor. İlk hamleyi yapıyor, kollarından birini bana doluyor ve beni yanına çekiyor. Onun iri bedenine sarılıyorum, ilk başta biraz gerginim ama aynı zamanda çıplak bedenlerimizin temas ettiği her noktanın acı verici bir şekilde farkındayım. Göğüslerim onun kaburgalarına baskı yapıyor, yanağım göğsünde, bacaklarımdan biri onunkilerin arasına giriyor.

Tanrım, bu bir erkekle olabildiğince yakın ve ben rahatlayamıyorum, oksijen alamıyorum, bir düşünce üretemiyorum.

Nefes alış veriş derinleşmeye başlıyor ve ... oh, vay canına. Uyuyor.

Bana sarılarak uyuyakaldı, kollarını omuzlarıma dolamıştı ve ben neden bu kadar sinirlendiğimi anlamıyorum.

There gömleğinde, bana sarılı kolunun kolunda biraz kan var. Onu çizip çizmediğimi merak ederek kırmızı lekeye dokunuyorum. Then Güzel, erkeksi yüzüne bakıyorum, onu merak ediyorum. Hayatımda ilk kez bir erkeğin yanında yatmak ve onun nefes alışını dinlemek istiyorum, yavaş ve derin, nefes alıyormuş gibi. Ona karşı içgüdüsel tepkilerimi anlamıyorum.

This gizli odası olan ateşli bir adam. Dünyada kimin gizli bir odası var?

This adam yapıyor. Ve onu çok merak ediyorum, yüz hatlarını inceliyorum ve kendime yalnızken uyuyabileceğimi söylüyorum ... bu yüzden meme ucu halkasına dokunuyorum ve onu büyük yalnız dairesinde uzanırken izliyorum, bir kolu bana sarılmış derin uykuda, benden başka hangi sırları sakladığını merak ediyorum.

Bip sesi, bip sesi ve bip sesi. İnliyorum ve dönüyorum, vücudumda çok sıcak ve çok sert bir şey hissediyorum, kesinlikle bir yastık değil. "Bu ses de ne?"

Uykulu ela gözler açılıp benimkilerle buluşuyor ve ciğerlerim en lezzetli şekilde sıkışıyor. *Gerçekten bu adamın kollarında mı uyudum? This bana en kötü kâbusum olacağını* söyleyen adamın? Yatakta doğruluyor ve boynundaki kıvrımları çözmeye çalışıyor, tüm kasları gerginleşip gevşeyene kadar kollarını geriyor, sonra bip sesi devam ederken küfrediyor, otomatı kapıyor ve yataktan kalkıp çırılçıplak bir şekilde dairesinin balkonuna çıkıyor. Karnımda bir karıncalanma hissiyle poposunu inceliyorum. Bugün günlerden ne? Cumartesi mi? Pazar mı?

Brooke. Remy. Düğün, kendime hatırlatıyorum. Sen ve Greyson. *Eriyorsunuz.*

Uykumdan silkiniyorum ve otuz altı saattir burada olduğumu fark ediyorum. Tüm Cumartesi sabahı ve şimdi, bugün, çoktan Pazar mı oldu?

Geriniyorum ve vücudumun her yeri ağrıyor. Dünü hatırlıyorum. Onunla kapının önünde piknik tarzında yemek yiyorduk. Yatakta uzanıyorduk. Onunla dalga geçiyordum. *Blow'u* izlerken. Tanrım. Rüyalarımda bile bu kadar muhteşem bir hafta sonu geçirmemiştim.

Dün geceki fantezilerimi sordu.

Güldüm. "Şey . . . Bir tane olabilir ama sana söylemeyeceğim," diye fısıldadım yüzüne bakarken muzipçe. "Seninkilerden biri ne?"

"Fanteziler, istediklerini yapmayan insanlar içindir." "Yani her şeyi yaptın mı?"

"Yapmak istediğim her şeyi." "Ben de dahil miyim?"

Güldü, lezzetli bir sest. "Sen de dahil. Şimdi birkaç kez." "Üçlü dahil mi?"

Alay ettim.

"Tabii ki."

"Gerçekten mi?" Merakla çenemi göğsüne dayadım. "Eğlenceli mi?"

Başparmağını omurgamın çukurlarında gezdirdi ve gülümsememe kendi gülümsemesiyle baktı. "Erkek için, evet. The kızlar bunun bir yarışma olmadığını unutamıyor gibi görünüyor."

"Sadece iki kızla mı üçlü yapıyorsun?" Dürttüm. "That çkpsliksin."

"Bebeğim, ben kızlarımı başka erkeklerle paylaşmam, ben böyle biri değilim."

"Ben de başka bir kızla paylaşmazdım. O kaltağı hemen yataktan atardım. İki elinin de üzerimde olmasını isterdim, sadece birini değil. Pfft!"

Güldü ve başını biraz geriye attı, sesi gürültülü ve sertti, adem elması sallanıyordu. "Sen her erkeğe yetersin, güven bana."

Ondan öyle bir duygusallık sızıyordu ki onu yalamak istiyordum. The beni beceme şekli çok .. . Bunu açıklayamam bile. Hiç bu kadar güçlü bir bağ, onun bir erkek, benim de bir kadın olduğuma dair böylesine ilkel bir farkındalık hissetmemiştim. "Peki ya anal?"

Tanrım, bir sonraki kahkahası çok karanlık ve seksiydi. "Tabii ki. That her zaman eğlencelidir." Bana baktı, sonra gözlerinde anlayış belirdi ve kıcıımı sıcak, uzun bir eliyle kavrarken neredeyse çok parlak bir şekilde parlamaya başladılar. "Buraya gel, Melanie."

Sesini kalınlaştıran şehvetle kalbim hızlandı. Sekse bayılırım. Seks karşı cinsle bağ kurmanın tek yolu ama asla böyle değil. Asla riskli bir şeyle değil. Benimle birlikte olan adamın bana zarar vermeyeceğine güvenmem gereken herhangi bir şey.

"Kıcının sikilmesini ister misin prenses?" diye kulağıma fısıldadı ve başparmağını kalçalarımın kıvrımları arasındaki çukurluğa daldırdığında kanım damarlarıma hücum etti. O noktaya yöneldiğinde tüm vücudum tepki olarak sıkıştı.

"Gri!" Dedim, başparmağı bir tüyün fırçası gibi beni sıyırdığında yanaklarım canlı bir kırmızı yanıyordu.

"Bu iyi hissettiriyor mu prenses?" Sıvı viski gözleriyle beni izledi, ben utanç verici derecede ahlaksız bir ses çıkarmamak için dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırırken kirpikleri ağırlaşmıştı. O kadar ıslanmışım ki, elini tekrar geriye doğru sürüklemeye başlamadan önce kıvrımlarımın üzerinde gezdirdiği başparmağının kaygan sesini duydum, yumuşak ve baygın bir şekilde arka tarafımdaki her sinirin üzerinden geçti. "Bu şekilde alınmak isterim," diye itiraf ettim gözlerinin derinliklerine bakarak. "Ama sadece güvendiğim biriyle. Beni ve güvenliğimi önemseyen biriyle."

"Buraya gel," dedi, beni üzerine yayarak. "Sadece parmağımı kullanacağım. Zaten çok fazla titriyorsun."

"Hoşuma gidiyor, heyecan verici ama bilmiyorum. Greyson ..."

"Şşş." Beni susturmak için dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Altımda sertleşmişti. Bana dokunmaktan, beni öperken fısıldamaktan hoşlanıyordu ve başparmağını kıcıma daldırdığında yavaşça gevşedim ve inlediğimde başımı arkaya eğdi ve beni yavaşça biraz daha öptü. "Sadece rahatla, beni içeri al." Başparmağını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettirerek benimle alay etti ve ben daha fazla titremeye başladım, horozunun ucundan karnıma sızan ıslaklığı hissedene kadar onun üzerinde hareket ettim.

Beni karnıma doğru yuvarladı. Sessizce eğildi ve bir yanağımı ısırdı, diğer yanağımı avucunun içine aldı ve başparmağını tekrar kıcıma soktu.

"Dizlerinin üzerine çök, Melanie." Dediğini yaparken elini omurgamda gezdirdi, usulca inliyordum.

"Greyson, çok yoğun hissediyorum..."

"Bırak seni alsın prenses. Ver şunu bana. Siktir, böyle parçalanmanı izlememe izin ver."

Bir eliyle sırtımı okşarken diğer eliyle de beni okşamaya devam etti. Duygular beni ele geçirdi. İnledim, sarhoş edici dokunuşu bana yeni ve derin şeyler yaparken gözlerimi kapattım. Diğer kık yanağımı ısırdı ve başparmağını üç kez daha soktu ve orta parmağını amıma soktuğunda boşalmaya başladım. Ve boşalmaya. Ve boşalmaya.

Ben boşalırken sikini bana doğru bastırdı, böylece yakın olduğunu hissedebiliyordum, beni baştan çıkarıyordu, sert, nabız gibi atıyordu, sesi ense kökümün yakınında uyarılmayla grufflaşıyordu, örgümü kenara iterken ortaya çıktı.

"Thatta kızım," diye mırıldandı, meme uçlarımı çimdikledi, kasılmalar hafifledikçe küçük kıçmndış kenarını okşadı.

"İnanılmazdı."

Döndüm ve ben nefesimi tutmaya çalışırken o sırt üstü yuvarlanıp kollarını başının arkasında kavuşturdu. Ama hava şehvetle, arzıyla, daha önce hiç hissetmediğim bu hayvani, kimyasal çekimle doluyken nefes almak zordu. Sikini içimde istiyordum, onunla her şeyi yapmak istiyordum ama bana karşı dikkatli olacak mıydı?

Vücudundan gerginlik sızıyordu, kasları gergindi, siki yine dimdikti.

"Çok sevgilin oldu mu?" Onu elimle kavrayarak fısıldadım, Garip bir şekilde kıskanç.

"Sevgililer, pek sayılmaz. Sikişmek, evet." Bir eliyle yüzümü kavradı ve yanaklarımı sertçe sıktı. "Ama seninki gibi küçük bir ağzı hiç sikhmemiştim. Şimdi aç bakalım prenses."

Dizlerinin üzerine çöküp beni saç örgümden tutarak yukarı çekerken yine ıslanmıştım. Beni doldurduğunda göz teması kurdum, gözlerini benden ayırmadı, dilimin her hareketini, yaladığım her santimi, uzunluğunu okşamasına izin verdiğim her nefesi izledi. "Siktir," diye homurdandı, pompalıyor ve zevkini dışarı çıkarıyordu. Dilimi üzerinde gezdirdim, gözlerimiz mıknatıs gibi birbirine bağlandı. "Hoşuna gitti, değil mi?" diye mırıldandı. The benimle konuşma şekli beni heyecanlandırdı. Eğer bana tekrar dokunsaydı, boşalırdım. Neredeyse elimi bacaklarımın arasına sokup kendime dokunacaktım. Bunun yerine onun tabanını tuttum çünkü ne zaman ayrılmayı planlıyorsa bu tek oral seks hakkında hayal kurmasını istedim. . .

O fışkırdı ve genellikle erkekler bunu yaptığında geri çekilirim, ama onun gerildiğini hissettiğimde ve geri çekilmek üzereyken, "Boşalmanın her son damlası senin, Melanie" diye mırıldandı. Saç örgümü okşadı, gözleri talepkâr ve emrediciydi ve birden onu memnun etmek, tadına bakmak istedim ve yaptım.

Gözlerimi hafifçe kapatıyorum ve dünün anılarını nefesimle dışarı atıyorum. Gözlerimi açtığımda o balkonda, hâlâ telefonuyla konuşuyor. Ağaç gövdesi gibi kalın bacakları iki yana açılmış, uzun, kaslı ve sadece kıllarla tozlanmış. Baldırları biçimli ve güçlü, bronz ten rengi altın sarısı, kıcı mükemmel, geniş omuzları ve dar kalçalarının kaslı, baş aşağı üçgeni kadar mükemmel kalıplanmış. Ve dürbünü olan herkesin görebileceği şekilde çıırılçıplak orada duruyor. Tam orada duruyordu.

Lanet bir seks tanrısı.

Greyson cam kapıyı açtığında hâlâ telefonla konuşuyordu. Odaya geri dönüp telefonu kapattığında, kolunun üst kısmına kalın bir bandaj sarılmış olduğunu fark ediyorum.

O yaklaştıkça çarşafı kaldırıyorum çünkü onun sıcaklığını, yakınlığını, tenimdeki kokusunu arzuluyorum.

"İş mi?" Ben soruyorum.

"Öyle de denebilir," diyor benimle birlikte yorganın altına girerken. Nefesimi tutuyorum çünkü sertleşmiş aleti onun da beni arzuladığını söylüyor. Boğazını öpüyorum ve kolanının büyük bir kısmının etrafındaki parmaklarımı kıvırıyorum, bu kadar hızlı sertleşmesine bayılıyorum. Onun

Telefonu açtığında siki yarı sertleşmişti ama tekrar tamamen şişti. Siktir, bu adamdan gerçekten hoşlanıyorum. Sevişirken ne fısıldıyor?

Tenimin her yeri karıncalanıyor, hatırlıyorum.

Uykulu gözlerle bana bakıyor ve ayak parmaklarım tüm gücüyle kıvrılıyor. O şehvetli gülümsemesiyle, ölüyorum.

Beklenmedik bir şekilde çarşafı yavaşça vücudumdan çekiyor. Güneş ışığı pencereden içeri doluyor ve bana bakmak için yorganı kenara attığında yatakta kıvranıyorum.

"Yapma," diye itiraz ediyorum, utanç içinde gıcırdayarak çarşafı yukarı çekmeye çalışıyorum.

"Evet," diye sertçe karşı çıkıyor. Çarşafı bir çırpıda kapıp tekrar kenara fırlatıyor ve beni sırtüstü yatırıyor.

Aklıma hemen böbrek yaralarım geldi. "Böyle görülmeye alışık değilim."

"Benim tarafımdan böyle görülmeye alışın," diyor nazikçe.

Though Kıpırmızı kesildim, beni öylesine büyülemişti ki yatakta kıpırdamadan yatıyordum, o bana baktıkça göğüslerim inip kalkıyordu. Bana bakışı canlı, fiziksel bir dokunuş gibi. Başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar vücudumun her santimini bir titreme gibi dolaşüyor.

Bir bakışın bu kadar güçlü olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bana yaralarımı, her acımı unutturuyor.

Bebekken böbrek nakli olduğum için yara izinin küçük olacağını düşünürsünüz. Ama öyle değil. Karnımın sağ alt tarafında bir kesik ve vücudumun geri kalanıyla birlikte büyüdü. Çok açık pembe bir renkte soldu ve makyaj bu iz için harikalar yaratıyor ama makyaj artık yok.

Ve Greyson bunu görüyor.

Bir parmağıyla yara izini takip ediyor ve elimi kendi yara izinin üzerine koyuyor. Thejesti onu bana daha çok sevdiriyor. Çünkü onun da yarası var ama bundan utanmıyor.

Eğilip dudaklarını yara izime bastırıldığında gözlerim doluyor.

"Burada ne oldu?" diye mırıldanıyor.

Beni neden duygulandırdığını bilmiyorum ama gözyaşlarımı geri kırıyorum ve elimi göğsünden aşağı, kendi yara izinin üzerine kaydırıyorum. "Burada ne oldu?" Karşı çıkıyorum, sesim duygusallıkla kalınlaşıyor.

"Önce hanımlar," diyor nazikçe, geri çekilip artık uykulu değil, karanlık ve sabırlı gözlerle beni izliyor.

Böbreklerimden birinin benim olmadığını bilmesini istediğimden emin değilim. That Ben bir organ nakli hastasıyım. That Vücudumun donörümün organını reddetmediğinden emin olmak için hap almam gerekiyor. That belki birkaç yıl içinde, eğer pes etmeye başlarsa, bunu yenisiyle değiştirmem gerekecek.

These bir erkekle çıkmaya başladığınızda ya da sadece sevişirken ya da her ne yapıyorsak, ona söyleyeceğiniz şeyler değildir. There *Milyoner Çöpçatan* adlı bir program var ve uzman Patti'nin zavallı bir bekârın kucağına ciddi sorunlar bırakan bir kızın üzerine nasıl gittiğini asla unutmayacağım.

Bunu yapamazsın!

Erkekler önce sizi gerçekten önemsemedikleri sürece bunu umursamazlar!

Onun yerine sessizce Greyson'ın göğüs ucu halkasına dokunuyorum ve şakacı bir şekilde çekiştirdiğimde nefesini tuttuğunu duyunca, aniden kararan, aç gözlerine sırtıyorum ve "Göğüs ucu halkası almalıyım" diyorum.

Gülüyor, sonra ayılıyor ve başını sallıyor. "Evet, öyle bir şey olmayacak."

"Neden olmasın?"

Kıçımı okşuyor. "That olmayacak. Kimse benim işime yaklaşamaz."

Sağ kolundaki kalın bandajın kanla lekелendiğini fark ediyorum ve irkilerek doğruluyorum. "Ne oldu burada? Seni çizdim mi?"

Bandajı sıkarken sadece kendi kendine gülümsüyor. "Kanamam için bir kedi yavrusunun pençesinden biraz daha fazlası gerekiyor."

"Bırak yardım edeyim."

Yaklaşıp bandajı alıyorum ve dikkatlice şişkin kolunun etrafına sarıyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Ben iyiyim," diyor umursamazca.

Onu sarmayı bitirdiğimde, düşüncesizce üzerine bir öpücük konduruyorum, dudaklarımı yavaşça onun üzerine koyuyorum ve içimi bir şefkat kaplarken gözlerimi kapatıyorum. Bir erkeğin bana bu hassasiyeti hissettirmesi bana çok yabancı. Genelde erkekler benim için sadece ... erkektir. İnsan bile değiller. Daha çok dikkatle ele alınması gereken düşmanlar gibi. Ara sıra kullanılırlar. Ama bu adama karşı hissettiklerim, hayatımda hissettiğim en güçlü şey.

Hayatımda hiç hissetmediğim bir duygu. Sanki onu önceden tanıyormuşum gibi. Geçmiş bir hayattan... Rüyalarımından...

Başımı kaldıramadan burnu kulağıma değiyor, bandajına karşı gülümsememe ve nefesi beni gıdıkladığında kıvrınmama neden oluyor.

Elini omurgamda hafifçe gezdiriyor ve sırtımın alt kısmına yerleştiriyor. This adam alt bedenimi aşırı hızlandırıyor, ama üst bedenim de aynı egzersizi yapıyor, sadece otuz altı saattir doğru düzgün atmayan kalbime sorun. O da mı bana bakıyor? Başımı kaldırıyorum ve kollarımdan ayak parmaklarıma kadar karıncalanıyorum. Gülümsemesi tembel, uykulu ve beni eritiyor.

"That güzel," diyor gürültülü bir sesle.

"Ne?"

"Hemşire Melanie," diye fısıldıyor.

İçimde bir şey vızıldıyor ve zonkluyor ve vücudumun aptalca, anlık tepkisi karşısında inliyorum, sonra başımı eğip onu öpüyorum ve başını tutup kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımı okşuyor, bir gülümsemeyle beni kızdırıyor.

Telefonumun alarmı deli gibi bağırmaya başlayınca itiraz ederek inliyorum ve bugünün Pazar olduğunu fark ediyorum.

"Ufff, ailemle brunch'ım var." Belimi bırakmaya pek istekli görünmeyince kalın bileklerini itiyorum. "Bayım, gitmem gerek."

"İptal etmenizi öneriyorum," diyor tembelce.

"Gelemem. Brunch'a gelen tek kişi benim ve her zaman Pazar günü brunch yaparız." İç çamaşırlarımı toplamaya ve elbisemin peşine düşmeye başlıyorum. "İstersen gelebilirsin," diye ağzımdan kaçırıyorum ve yüzündeki kapalı ifadeyi fark edince ekliyorum, "Koşul yok. Yani, sadece kahvaltı. O bile değil, brunch."

"Hayır, sanmıyorum."

Hâlâ uykulu ve yatakta, telefonunu kontrol ederken geriniyor, önce bir tane, sonra bir tane daha çıkarıyor. "Duşunu kullanabilir miyim, hemen?" Sinirle sordum.

"İstediginizi kullanın."

Bir kez daha garip bir şekilde utangaç hissediyorum. . . Bunu bana neden yaptığını bilmiyorum. Normalde bir ilişkide sınır tanımam ve istersem zavallı bir çocuğa patronluk taslayabilirim. Ama belli ki buna patronluk taslamak yok. Geri çekilirken gözlerinin kışkımda olduğunu farkında olarak banyoya yürüyorum ve ılık suyu açıp kabine giriyorum. Su başımın üzerinden akarken yavaşça nefes veriyorum.

Greyson tam ben duş kabininden çıkarken banyoya giriyor ve ben saçlarını bir havluyla, vücutumu diğerk havluyla sararken o suyu açıp yaklaşık bir dakika içinde duşa giriyor.

This banyoda bir erkekle birlikte olmak tamamen yabancıdır. Brooke, Remy çalıştıktan sonra birlikte duş aldıklarını ve deli gibi seviştiklerini söyledi. Bunu son derece dikkat dağıtıcı buluyorum. Zihin sikici bir şekilde. Lanet olsun, hadi sevişelim gibi de.

Aslında, sonunda aklımı kaybediyorum ve orada öylece durup saçlarını çıplak bir şekilde havluyla kuruturken onu seyrediyorum, omuzları çalışıyor, karın kasları sıkılıyor, V o kadar büyük olduğuna yemin ettiğim güzel sikine doğru dalıyor ki normal halinde bile

"Az önce sana ondan biraz verdim. Ama hanımefendi hala biraz daha istiyor gibi görünüyor?"

Sesi gözlerimi ona ve kuru kalması için bandajının etrafına sardığı plastik sargıyı çıkarırken takındığı o yürek burkan gülümsemeye çeviriyor.

"Sanki beni bilerek baştan ıkarmıyorsun," diyorum sırtarak, kaslı kıcının dolabına girmesini izlerken ağızımın suyu akıyor.

"Gelmek istemediğine emin misin?" diye sordum.

"Evet, eminim." Bir koluna doladığı birkaç kıyafetle geri dönüyor ve gülümseyerek önümde duruyor. "Bir süre için yeterince geldim."

"Pislik. Ama senin hakkında bunu biliyorduk, değil mi?"

Tezgâhın üzerine eğilip sabah makyajımı yapmaya başlıyorum.

"Öyle demek istemedin. Beni davet ederken? Öyle mi prenses?" diye soruyor, ciddi bir şekilde tedirgin görünüyor.

Kaşlarımı attım. "Sadece konuşuyoruz ve kahvaltı ediyoruz. Dünyayı ele geçirme planı ya da senin dinleyemeyeceğin çok gizli bir şey yapmıyoruz. Bu bir 'ailelerle tanışma' şeyi değil. Ama unut gitsin, bana tuhaf tuhaf bakıyorsun."

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirmeye başlamıştım ki gelip bana arkamdan sarıldı ve aynadaki bakışlarımı tuttu. Yüzümü kavıyor ve çeviriyor, sonra ağız kulağıma yaklaşıyor, sesi karnıma değen sikiinin hissi kadar kalın. "Son zamanlarda tek istediğim seni yatağı sürüklemek ve arkadan, yandan, sonra önden birkaç açıdan becermek, böylece bugün hareket ettiğinde vücudundaki her kas beni hatırlayacak. Aldığın her nefes, attığın her adım canını yakacak. Seni beslemek ve bir sonraki yemeğimi üzerine yaymak istiyorum. İstiyorum ki

yemeğimi baştan ayağa yalamak, sonra seni duşta temizlemek, sonra seni sabunlamak ve seni sikimle beslerken zarif küçük vücudunun her santimini okşamak istiyorum. Seni duştan çıkardığımda havluyla kurulamak, tatlı göğüslerine masaj yapmak, etrafında dolaştırmak ve beklediğin o uzun, tatlı sikişi kıcından vermek istiyorum."

The kan diğer organlarımı terk etti ve sadece cinsel organlarıma yoğunlaştı. Onu uzaklaştırmaya ve ilgisinden heyecanlanmamaya çalışıyorum. "Lütfen şimdi olmaz."

"Beni orada istiyor musun, Melanie?" Kulak mememi ısıyor ve kıcımlı kendisine aitmiş gibi kavrarken, en uzun penisi oramı sıyırırken, sulu kalçalarımın aşağı bir arzu dalgası gönderiyor. *There. Tekrar.* "İşte, bebeğim. Beni büyük ve sert, her zamankinden daha kalın, tam burada mı istiyorsun? Serbest bıraktığın adam olmak istiyorum."

"Beni brunch'a geç bırakacaksın ve ben de çıldıracağım!" Elini tokatlayarak uzaklaştırıyor ve dudak parlatıcısı sürmek için hızla aynaya dönüyorum.

"Kızacak mısın?" Beni kalçalarımın tutup başımın üstünden gözlerimin içine bakarken gülüşünün fısıltısı tenimi ürpertiyor. "Biliyor musun, çılgın prenseslere karşı bir zaafım var. Beni tahrik ediyor."

"Avrupa'ya taşın o zaman."

Elleriyle kalçalarıma masaj yapıyor. "Sinirlenmen, bana o küçük ateşi göstermen beni gerçekten tahrik ediyor," diye devam ediyor o sert sabah sesiyle.

"Oh, kızgın görmedin," diye teminat veriyorum ona, dönerek. "Beni sinirlendirmek için çok şey gerekir ama bu gerçekleştiğinde, görülmeye değer bir manzaradır. Yakınımdaki pek çok eşya benden sağ çıkamaz."

"Oh?"

"Etraftaki herhangi bir ayakkabı ya da ... lambalar . . kendilerini uçarken ... çarparken ... ve ölürken bulabilirler."

"Bu doğru mu?" diye soruyor, gözlerinde alaycı bir ışıkla. "Çok doğru. Yavaş kaynarım ama kaynadığım zaman, KAYNARIM!"

Kendimi kıyafetlerimi giymeye zorladığımda, o hala çıplaktı ve elbisemin fermuarını çekmeden beni aynalı bir duvara sıkıştırdı, göğüslerim ona karşı ezildi.

Dudaklarının dokunuşuyla sinirlerim çatırdıyor. Elimi tekrar itmek için göğsüne koyuyorum, ama parmaklarım onun yerine orada uzanıyor, onu emiyor, kalın, sert, lezzetli kaslı göğüs kaslarına yayılıyor.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyorum, başparmağımla göğüs ucu halkasını ovuyorum.

Dudaklarını benimkilere değdirirken gözlerinde muziplik parlıyor. "Kapının nerede olduğunu biliyorsun."

Dudaklarımın kenarını yalıyor. "Gerçekten ama gerçekten gitmem gerek." Hızlı bir öpücük niyetiyle kollarımı boynuna doluyorum ama onun aklında daha farklı, daha yavaş, daha başlı bir öpücük var gibi görünüyor.

O bunu gerçekleştirir.

Elini ıslak saçlarımdan içeri sokuyor ve başını eğip beni derinden öperken kafa derimi kavırıyor, ağızlarımız dış macunu ve sıcaklık tadında, vücudum ona yaklaşmak için eğilirken o orada duruyor gibi görünüyor, sıcak ve sert, ben ağzının altında erirken ikimizi de destekliyor.

"Greyson . . ." İtiraz ediyorum.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve başka bir açıdan bir öpücük alıyor. "Kimse seni durduramaz, Melanie."

Ağızına daha fazla erişebilmek için başımı çeviriyorum, dilimi onunkine, meme uçlarımı göğsüne sürüyorum. "Tanrım, çok tehlikelisin Grey."

"Hiçbir fikrin yok prenses." Beni sertçe ve özür dilemeden dilliyor. Daha fazla öpüşme, derin ve yavaş, nefes alış verişlerimizi, yavaş, kaygan seslerimizi duymamı sağlayan türden bir öpüşme.

"Sanırım beni bağlamayı ve bana güvenli kelimeler seçtirmeyi planlıyorsun," diye nefes alıyorum dilinin tembel, aç emişleri arasında.

"Sadece birini seç."

Sözcüğümü düşünürken dudakları boğazımda gezindiğinde yumuşak bir inilti beni terk ediyor. "Sik kafalı."

Kıkırdaması tam bacaklarımda arasında titreşiyor, klitorisim bu sabah ekstra hassas ve aniden çok ama çok ağrıyor. "That filthy fucking mouth just begging to be quieted," diye geveliyor. "Ama bilgin olsun, bir dahaki sefere içine girdiğimde duymak istediğim kelime *Greyson*. Arkanda olduğumda duymak istediğim kelime *That* . . ."

"Bunu yapmayacağız... bunu yapmayacağız." Kaçmaya çalışırken sesimden karnımdaki fırtınaları duyabiliyorum.

Ellerini sırtımın altından geçirerek beni kendisine kilitliyor. "Yakında yapacağız," diye usulca bana söz veriyor.

"Yapmayacağız. Sana *güvenmiyorum*!"

Çenemi tutuyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor, sanki aptalmışım gibi kasıtlı bir yavaşlıkla konuşuyor. "Başka bir pisliğin senin tatlı, daracık küçük göt deliğine girmesine izin vermeyeceğime güvenebilirsin, buna kesinlikle güvenebilirsin."

İnledim. "Senin ağzın benimkinden daha ince. Neden benim peşimdesin ki?" "E aynı sebepten dışarı çıkıyorsun, bir adamın beynini dağıtıyorsun, yaralanıyorsun

ve ne istediğinizi aramaya devam edin. There pek sevmediğim üç şey var. Güven. Emir almak - babamdan yeterince aldım bunu. Ve kendimi istediğim şeyden mahrum bırakmak."

"Ve sen beni istiyorsun?"

Aniden boğazıma bastıran dudaklarının sıcak hissi altında hareketsiz kalıyorum, kulağıma kadar takip ediyor, orada fısıldıyor, bir uyarı, "That yetersiz bir ifade, ama evet. Seni istiyorum." Geri adım atıyor. "Bunu hiç istemediğim bir şekilde istiyorum Melanie. Sadece beni beyaz atlı prensinle karıştırma."

The kelimeler, beni vurdular. Düz ve doğru.

They bana o kadar sert vuruyor ki nefesim kesiliyor.

Gözlerimi devirerek, "Eğer yaptıysam, sen mahvettin," diyorum.

"Güle güle, Greyson." Oradan çıktığımda beni takip eden sessizlikten nefret ediyorum.

Greyson

Bir bakmışsın Pazar günü kiliseye gidip koroda şarkı söylüyorsun," diye kıkırdıyor Derek beni Melanie'nin ailesinin evine götürürken.

Neden beni ailesinin evine götürüyor, merak ediyor musun?

Çünkü bugün *brunch* yapacağım gibi görünüyor. "Kapa çeneni," diye homurdandım.

Derek kıkırdıyor ve başını sallıyor, ben de suratsızca pencereden dışarı bakıyorum. "Aaaaahhhhhh, Tanrım, buna inanamıyorum," diyorum kendi kendime yüzümü ovuştururken ve

temiz kıyafetlerime bakıyorum. Silah giymeme riskini aldım ve kendimi çıplaktan da öte aptal gibi hissediyorum. Sevgilisini almak üzere olan bir balo çocuğu gibi.

There bazı şeylerin doğru ya da yanlış olduğunu bilirsiniz. Ve ben bir kadının ailesiyle Pazar brunch'ında oturmanın ait olduğum yer olmadığını biliyorum.

Yakam kaşınıyor. Evlerine doğru yürürken öfkeyle çekiştiriyorum. Evlerinin tam olarak nerede olduğunu biliyorum çünkü Melanie'nin tüm sistemlerini hackledim, üzerinde adı geçen her sayfayı, fişi ve makaleyi okudum. İki katlı eve yaklaşırken bacaklarımda bir veba olabilirdim, parmak eklemlerimi kapıya vururken kendimi o kadar yersiz hissediyorum. There yakınlarda çiçek yatakları var. Yeni biçilmiş çim kokuyor. Neredeyse on üç yıl önce anneme çimlerimizi biçerken yardım ettiğimi hatırlayacağım. Böyle bir evde. Böyle bir mahallede, böyle bir kapıdan içeri adım atmaya on üç yıl oldu. *Artık buraya ait değilim.*

Derek arabadan bana el sallıyor ve ben de onu uçuruyorum, sonra da "Senin için bir köpek poşeti getireceğim" diyorum.

O da bana karşılık veriyor. "Benzin istasyonunda bir burrito yedim ama bu sabah kesinlikle nezaket timsalisin patron."

Şakayı görmezden gelerek -çünkü tabii ki buraya gelirken en neşeli halimde değildim, hiçbir zaman da olmadım- kapıyı üçüncü kez çalıyorum.

Melanie'nin burada olmama nasıl tepki vereceğinden emin değilim ama ona biraz yardım edeceğim ve beni gördüğüne çok sevineceğini biliyormuş gibi davranacağım. Bu kadar.

Bir hizmetçi kapıyı açar. "Evet?"

Kendine engel olamıyormuş gibi bakışlarını üzerimde gezdiriyor, sonra Melanie'ninkine benzer bir ses duyuyorum. "Kim o, Maria?"

"Thank sen, ben yolumu bulurum." Kolayca eve girdim ve gürültüye doğru yöneldim, kolaylıkla yemek odasına daldım.

Melanie'nin babası telaşlanmasa da şaşırılmış bir halde sandalyesinden kalkıyor. Saçları gümüş renginde ve yüzü sürekli gülümseyen bir adam. Melanie'nin annesi ise oturmaya devam ediyor ve gözlerini dört açmış, solgun, hassas bir ifadeye ve neredeyse Melanie'ninkiyle aynı tonda gözlere sahip güzel bir kadın.

"Melanie?" diye soruyor babası. Bakışlarımla vücudunda geziniyorum ve gözlerimiz birleştiğinde, gevşek bir saç tutamını hafifçe çekiştirdiğini, gergin bir şekilde bir açıklama aradığını görüyorum. Ne oldu? Şimdi de beni aptal gibi burada mı bırakıyor? Aramızdaki elektrik akımları çatırdıyor ve vücudumun tepki verdiğini hissediyorum.

"Bay ve Bayan Meyers," diyorum yemek masasında oturanlara. "Geç kaldığım için özür dilerim."

"Anne ve baba, bu Greyson. Benimle Brooke ve Remy'nin düğününe geldi. O ..."

Yardım için yüzünü bana doğru kaldırıyor. Gözleri kocaman ve parlak ve Tanrım, beynimi mahvediyor. Zihnim onun görüntüleriyle dolup taşıyor - oynak kadın, yatağımdaki siren, beni sarıp sarmalayan ve sonra öpen hemşire- ve içimdeki ateşin ruhuma karıştığını hissedebiliyorum.

Sessizce, "Ben onun yeni erkek arkadaşıyım ve ikinizle de tanıştığımıza memnun oldum" dedim.

Babasının elini sıkıyorum ve bakışlarını tutuyorum. Annesi kendini bana doğru fırlatıyor ve neredeyse kollarımda parçalanıyor. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum!"

Etrafımdaki ani sıcaklıktan son derece rahatsız olarak kendimi kurtarıyorum ve Melanie'ye doğru yöneliyorum. Vücudum sadece onunkine yakın olmakla bile şarj oluyor. Şimdi şehveti anlayabiliyorum.

"O benim erkek arkadaşım değil, sadece bir arkadaş," diye gülüyor Melanie, onlar için bir rol oynuyor. Eğlenen bir gülümsemeyle bana bakıyor, sonra da "Planlar değişti mi?" diye soruyor.

Onun yanındaki sandalyeyi çekiyorum. "Öyle görünüyor."

Annesi sevinçle alkışlıyor. "Oh, birlikte sessiz sinema oynayacağımız yeni bir üyemiz olacak!"

Sikeyim. Ben. Ayaktayım.

Hayatım boyunca aile usulü bir akşam yemeği yemedim, annem yanımdayken bile. Hem annem hem de babam masadayken asla. Masada *yemek yemem*. Ailelerle takılmam. Onların evlerinde.

Onu neden *buraya kadar* takip ettim
bilmiyorum. Saçmalık. Ben
biliyorum.

O benim hedefim, ama o da beni hedef aldı. Ailesi benim için Melanie'nin tüm yeteneklerini sıralamaya başladığında, aşına olmadığım bir duygu olan suçluluk duygusu zihnimin gerisinde kıpırdanıyor. Sanırım iyi bir adama benziyorum. Düzgünden de öte görünüyorum. They benden hoşlanıyorsa, onu hak ettiğimi düşünüyorum. Kahretsin, acıyor.

"Greyson King, hmmm . . . Tanıdığım bir Kral var mı?" Babası çenesini ovuşturuyor. "Ne de olsa King County'deyiz. Peki ya KING-5 TV istasyonu? "

"Hayır, ben buralardan değilim."

"Greyson, küçük çekirgemizin sadece harika bir dekoratör olmadığını, Lucas'la küçük bir dondurmacı dükkânımız olduğu günlerden kalma mükemmel ev yapımı dondurmalar yaptığını söyleyebilir miyim? Gerçekten yemek yapabiliyor, bu yapabiliyor!"

"Sadece zorlandığında," diyor sırtarak.

Yine sikeyim, ama çok sevimli görünüyor, bir şekilde savunmasız ve eğlenceli. Beni ateşlendiriyor.

Sert.

Sahiplenici.

Korumacı.

Ne oluyor lan?

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyor annesi.

Melanie iç geçirir. "Bir gün arabamı yağmurdan kurtardı."

Annesinin gözleri kocaman açılıyor. "*Kendini yağmurun altında bulduğunda mı?*" diye soruyor Melanie'ye, sanki tanıştıkları geceyi

konuşmuşlar gibi.

Melanie kızarıyor - yanaklarının kıpkırmızı oluşunu nasıl kaçırabilirim? The Annesine benden bahsettiğini fark ettiğimde içimdeki ateş daha da büyüyor.

"Greyson, umarım aşırı hevesli olduğumuzu düşünmüyorsundur ama Mel yirmi beş yıldır eve hiç erkek getirmedi. Bir arkadaşını bile."

"*Yirmi dört*," diye düzeltiyor Prens.

"Bir aydan biraz fazla bir süre sonra yirmi *beş* olacak," diyor annesi gözlerini devirerek ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Bizim Mel her zaman bir kutlama yapar," diyor, elleri çenesinin altında dua modundayken. "This yıl ne planladığını görmek için sabırsızlanıyoruz!"

İlk defa parti kızımın ne diyeceğini bilemediğini fark ediyorum. "Bu sene pas geçebilirim, her şey çok pahalı."

"Saçmalık. Yirmi beş tane büyük var!" diyor babası.

Melanie'nin sessizliğinde hissedilir bir keder var. Birden, o tabağına bakarken üçümüzün de onu izlediğimizi fark ediyorum, dudağı dişlerinin altında sıkışmış. Onun üzgün olduğunu anladığımda içimi bir endişe dalgası kaplıyor, acı dalgasını daha iyi hale getirmek için bir kararlılık dalgası izliyor.

Tanrım, odayı aydınlatıyor. Üzgün olduğunda sanki bir ışık sönmüş gibi oluyor. Yeterince karanlıkta yaşıyorum ve onun ışığının söndüğünü görmesine izin vermeden önce lanetleneceğim.

"Pekâlâ, o zaman sessiz sinema!" Babası alaycı bir coşkuyla alkışlıyor.

Masanın altında Melanie'nin kalçasına dokunuyorum ve daha önce hiçbir kadına uygulamadığım ama onun bende uyandırdığı yavaş, yatıştırıcı bir hareketle aşağı yukarı ovuyorum ve yanakları kızarıp tekrar gülümsediğinde, üzüntüsü unutulduğunda uçuyorum. Gülümsemesinin baş aşağı duran bir şimşek gibi kafama doğru fırladığına yemin edebilirim.

Kendimi bir hırsız gibi hissetmeliyim, bana ait olmayan bu anı çalıyormuşum gibi. Bunun yerine, benim hakkımmış gibi davranmak çok kolay.

"Çekirge, ne dersin, erkekler kızlara karşı. Ha, Greyson?"

Kısa süre sonra Melanie boynunu uzatarak, dudaklarını büzerek ve öne eğilip havayı gagalayarak etrafta dolaşıyor. Seksi, eğlenceli ve aptal ve yaptığı şey bir şekilde bir galon kan gibi doğrudan sikime fışkırıyor.

Görünüşe göre bu oyunda kartlar da var. Bir kategori seçtik. The babam hayvanları seçti. Ve o da garip bir hayvan gibi davranıyor.

"The en çok tahmin eden takım kazanır," diyor babası koluma vurarak. "Merak etme, bizim küçük çekirge asla doğru tahmin edemez - bir turna!" diye bağıyor aniden.

"Evet!" diye bağıyor.

"Önce sen mi git, yoksa ben mi gideyim?" diye soruyor babası.

"Elbette efendim. Henüz kendimi aptal durumuna düşürmek için can atmıyorum." Güldü ve bir kart çıkardı, bir ayı olduğunu gördüm.

Kollarını açıp etrafta dolaşıyor. "Goril!" Melanie ağlıyor. Bana sırtıyor ve kollarını havaya kaldırıyor, daha yükseğe.

"Aygır!" Bayan Meyers ağlıyor.

Bay Meyers bana bir bakış attı ve kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırarak "*Gördün mü?*" dedi. *These kadınların hiçbir şeyden haberi yok.*

Ben kıkırdayana, onları izleyene ve sıra bana gelene kadar rol yapmaya devam ediyor. Pencereden dışarı gizlice bakıyorum ve görünmediğimden emin oluyorum - eğer Derek bunu görürse, Zero'nun sonu gelir. Zero'ya artık saygı yok.

Bir kart çıkardım ve köpeği aldım. Hırlamaya başlıyorum ve aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum, bir yastık kapıyorum ve köşesini çiğniyorum.

"Kurt!" diye bağıyor annesi.

Dişlerimin arasına sıkıştırıp bir o yana bir bu yana sallıyorum. "Ah canım," diyor annesi.

Melanie kıcıyla gülüyor ve ben kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Tahmin etmesini istiyorum ama siktir et, bir köpek gibi sızlanmayacağım.

Yastığı bırakıp vazgeçiyorum ve o karnını tutuyor, gülüyor ve çok ateşli bir şekilde yanıma gelip yastığı alıyor, şakacı bir şekilde parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Aile dinamiğini şimdi çok net görebiliyorum.

"Büyükanнем derdi ki," diyor bana, saçımı son bir kez okşayarak, "birlikte oynayanlar birlikte kalır."

Hayatı boyunca korundu. Mutlu. Masum, eğlenceli bir oyun oynuyor. O parlıyor. They hepsi parlıyor. They gülünç ve aptal ve ben ~~hımandı~~ gülünç ve aptal olmak istemedim. Gülünç ve aptal olanları öldürürüm, şantaj yaparım ve dolandırırım.

"The en iyi numarayı yapabilen son brownie'yi alır!"

"Şimdi, oğlum," diyor babası bu anonstan sonra, "yapabileceğin herhangi bir numara varsa, şimdi onu yapmanın tam zamanı. Those brownileri çok güzel, sana söylüyorum."

"Önce sen git, baba!" Melanie ağlıyor.

Bay Meyers Rus dansı yapmaya başlar, *kulübe* sesleri de buna dahildir. Annesi gerçekçi bir goril yapıyor. Melanie bana bakıyor, sonra ağzını kapatıp eşek sesi çıkarmaya başlıyor. Sonunda hepsi bana bakıyor.

Hay sikeyim. *Ciddi misin?*

This çok aptalca. Ama

...

Bana bakma şekli, meraklı, mutlu. Bu beni onun olduğu yere geri götürüyor. Ve ne yapabileceğimi görmek için yemek odasını incelememe neden oluyor. Masanın üzerinde papatyalı bir vazo görüyorum. They sıcak pembe, yani prenses.

Bir bifttek bıçağı kaptım ve birkaç adım geri çekilerek odanın öbür ucuna, onların yanından uçurdum. Ve papatyanın ortasını uzaktaki duvara tutturuyorum.

Sessizlik.

"Kutsal guacamole!" diye ağlıyor babası.

"That inanılmaz bir numara!" diye ağlıyor annesi.

Ben papatyanın iğnesini çıkarırken Melanie bana brownie'yi getiriyor ve o tatlıyı uzatırken ben de ona çiçeği uzatıyorum.

"That ilginç bir numara," diyor beni incelerken ve çiçeği koklarken. "They bunu sana güvenlik okulunda mı öğretti?"

"They sana Dekorasyon 101'de eşekçe konuşmayı mı öğretti?" Onu kızdırmak istiyorum ve işe yarıyor. Gülüyor.

Onun üzerindeki etkim bir uyuşturucu gibi, doğrudan başıma vuruyor ve başımı döndürüyor.

"That harika bir numaraydı," diye babanın anneye fısıldadığını duyuyorum, ama yanımda duran, nefes nefese ve heyecanlı, oyuncu, sıcak ve hayatımda hiç sahip olmadığım şeylerin vaatleriyle dolu, pis ağızlı prensesim beni tüketiyor.

Ona brownie'mden biraz veriyorum ve o da ısırıyor. Saçlarını alnının arkasına taramaya başlıyorum ve kafamı kaldırdığımda anne ve babası yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle bizi izliyorlar, sanki çekirgelerinin sonunda bir erkek "arkadaş" bulmasına sevinmiş gibiler.

Ve Şimdi burada, Yeraltı'nın benden aldığı Şeyin bu olduğunu
görüyorum.

Melanie

Şehirden ayrılmadan önce sikişmiş.

Ailemin yanından doğruca daireme, asansöre ve kapıma kadar beni takip etti. Orada durdum, veda etmeye başladım. Ağzımı onunkine yapıştırdı, beni kucakladı ve oradan yatak odasına götürdü.

Beni yatağa fırlattı ve önce benim, sonra da kendisinin giysilerini yırttı. Üzerime düştüğünde vücudum titredi ve nefesim kesildi.

Beni yere yatırdı, bir eli omzumda, diğeri kalçamdaydı ve beni sertçe sikti. Çığlık attım ve ellerimi sırtında gezdirerek kıvrıldım.

"Bana bak."

İnleyerek denedim.

Elini sırtımdan yukarı, saçlarımin altından geçirdi ve beni kafatasımdan tutarak yüzümü yukarı kaldırdı. "Sevdiğini söyle," diye emretti. "Sevdiğini söyle."

"Bayıldım," *diye* inledim.

Ağzı üzerime çöktü ve bana hayatımın öpücüğünü, hayatımın sikişini verdi. Dudaklarımızı ayırdığında hızını yavaşlattı ve tekrar, daha boğuk bir sesle, "Bana *bak*," dedi, beni sıcak, nabız gibi atan canlı bir şeyle kabzasına kadar doldurdu.

Ben baktım, o da bana baktı, açgözlü, güçlü, içime defalarca girdi. Kendini tutmuyordu. Her hareketi buna benim kadar ihtiyacı olduğunu gösteriyordu.

Doruk noktam beni bir fırtına gibi ele geçirdi. İçimden geçen her ürpertiyle birlikte, ikimiz de nefes nefese kalana ve çözülene kadar ondan daha derin bir ürperti daha geçti. Kalçalarımı ve kollarımı onun etrafında daha sıkı kavradım, sert, ağır bedenini kendime çektim, onu biraz daha içimde tuttum.

Bırakmak istemedim. Yüzüm orgazmımdan dolayı yine ıslanmıştı ama birden bire okyanus gibi ağlamak istedim.

Bana hissettirdiklerinden ve içinde bulunduğum koşulların gerçekliğinden korkuyorum. Tüm bu parayı borçlu olmaktan ve Mustang'ime alıcı bulamamaktan, doğum gününden üç gün sonra zamanım dolduğunda bir düzine öfkeli gangsterin kapımı çalmasından ve kimsenin bana yardım edememesinden korkuyorum

Ben. Kimse onları durduramaz. O bile.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama kimse bana sarıldığında kendimi onun kadar duygusal olarak savunmasız ve fiziksel olarak güvende hissettirmiyor.

The Beklenmedik bir şekilde brunch'a gelmiş olması bana tüm uyarılarından daha fazlasını anlattı. Boynumda nefes verdi ve bizi daha rahat bir pozisyona getirdi, beni yanında tuttu ve garip duyguların beni batırdığını hissettim.

Muhtaç olma, dedim kendime ama kendimi sahtekâr gibi hissediyordum. Hâlâ kendi kendime fısıldadığımı duyuyordum: "Annemle babamın söylediği her şeye ... inanma. They sadece mükemmel olduğumu düşünüyorlar ama ben numara yapıyorum."

Ondan uzaklaştım ve etrafımdaki çarşafı tuttum. Yatakta doğrulup oturdu. "Numara yapmayı biliyorum."

"Hayatım çok yüksek bir bedelle geldi ve buna uygun yaşamak çok zor."

Anında uzanıp elini omzuma koydu ve başparmağıyla tenimde bir daire çizdi. "Benim hayatımın da bedeli ağır oldu. Her gününün." Yüzümdeki tek bir saç telini geriye doğru taradı, gözlerimiz kilitlendi. "Günlerce bunun içinde boktan bir anlam bulmaya çalıştım."

The vahiy beni nefessiz bıraktı ve bekledim, bekledim ve daha fazlasını bekledim, gözlerinde daha fazlası olduğunu gördüm, ama ayağa kalktı ve kıyafetlerini aldı.

"Burada istenmekten memnunum Melanie," dedi ve bana o çok sevdiği gülümsemelerinden birini attı.

Giyinmeye başladığında pencereye doğru döndüm ve kollarımı karnıma dolayarak oradaki ağrıyı hafifletmeye çalıştım. Ahh. Tekrar gidiyor olmasından nefret ediyorum. Bunun bir veda olmasından nefret ediyorum.

Onu bir daha görüp görmeyeceğimi sormak istedim, ama bunu yapamadan kapıdan seslendi.

"Güvende kal, prenses."

Kendimi cevap vermeye zorladım, "Hoşça kal, Greyson."

Biri hakkında bu kadar az şey bilmeme rağmen ona nasıl bu kadar çok ihtiyaç

duyabilirim?

Aramadı ama bu Pazartesi sabahı başka türden bir telefon aldım ve beraberinde Mustang'im için bir teklif de vardı.

Ofisimize yerleşirken Pandora'ya soruyorum, "Peki sen ne düşünüyorsun, iyi bir yer mi?"

Cevabı, arabamı *neden* sattığımı sormak oldu.

Hay sikeyim. Gerçek dışında bir şey düşünmeye çalışıyorum, gitmesi gerekiyor ve muhtemelen sırtımdaki gömlek dışında her şeyi satmam gerekiyor ve o zaman bile matematik tutmayabilir, ama ona söyleyemiyorum.

"Bu pratik değil."

"Dostum, sen pratik olmayan şeyler için yaşıyorsun." "Kanadı! Şimdi gıcırıyor."

"Senin de ciyakladığını düşünürsek bu çok tatlı." "Urgh, sen imkansızsın."

"Melanie. . . bir şeyler almayı bırakırsan arabayı satmana gerek kalmaz. Bu gömleği görüyor musun? Haftada üç kez yıkamak denen bir şey yapıyorum. Bunlardan sadece birkaç tanesine ihtiyacım var, o kadar. Bu botları görüyor musun? They benim imzam. Başka bir çift ayakkabıya ihtiyacım yok."

"This bir alışveriş sorunu değil, farklı türde bir sorun." "Ne, bağımlılık gibi mi?" Alnı endişeyle kırışıyor.

"Satmak istiyorum, hepsi bu," diye mırıldanıyorum.

"Satmak mı *istiyorsun*, yoksa *ihtiyacın* mı var?" Anlayışlı koyu renk gözler aniden sessizlik içinde beni inceliyor. "Bir fikrim var. Erkek arkadaşının sana verdiği kolyeyi sat."

"Pfft! Hiç sanmıyorum!" Bir elimle el sallıyorum, sonra kasvetli bir hal alıyorum. "Arabamı satmak istiyorum ve tavsiyenize *ihtiyacım var*. Bu iyi bir fikir mi, Pan?"

"Ben de senin gibi dekoratörüm, arabalar hakkında bir bok bilmem. Babana sor. Kahretsin, değerli erkek arkadaşına sor."

"Biliyor musun? Soracağım! Ona hemen şimdi soracağım! Bunu benden duyduğuna çok sevinecek." Telefonumu çıkarıyorum. "Brunch'a bile geldi."

"Vay canına, onu ailenin yanına sürüklemişsin. *Gerçekten mi?*" diyor Pandora, sonra da gıdaklayarak beni uyarıyor.

"Oh, böcek off, Maleficent!" Kalitesini kontrol ettiğim müşterimin yeni döşenmiş yastığıyla ona tokat atarak öfkeyle bağırdım.

Artık ona bir bok anlatmayacağım.

Ona iki bekar insanın ne yaptığını açıklamayacağım bile... biz ne yapıyoruz?

Seks yapıyoruz, yaptığımız şey bu. Ama bunun sadece seks olmasını istemiyorum.

Greyson'ın ne kadar sır sakladığını bilmiyorum ama gizli bir odası var ve yanımda telefonla konuşmayı reddediyor, ikisi de tuhaf. Yine de benim de bir sırrım var, bu yüzden böyle hissetmek pek adil değil. Ona ve sadece ona kendi sırrımı anlatmayı çok isterdim. Ama aynı zamanda bunu öğrenecek son erkek olması için dua ediyorum.

Çıktığınız ya da yattığınız ya da her neyse, saygı ve hayranlık duymasını istediğiniz bir adama, bir grup gangsterden daha fazla zaman istediğinizi - yalvardığınızı - çünkü onlara düşündüğünüzden daha fazla para borçlu olduğunuzu nasıl anlatabilirsiniz? Eteğinizi *kaldırdıklarını* ve zamanında ödemezseniz size *uzatma* vereceklerini söylediklerini ona nasıl anlatırsınız?

Ara sokaktaki geceyi hatırladıkça kusmak istiyorum. Bunu asla *kimseye* yüksek sesle söyleyemezdim.

Mesajlarımı kontrol ettim. Bana mesaj atan son kişiydi. Çok uzun zaman önce evimi ziyaret ettiğinde, ziyarete kimin geldiğini sormuştum ve bana şöyle demişti

Ben.

Kendime tüm bu tahmin oyunlarını tekrar yaşamak istemediğimi söylüyorum. Beni istiyorsa, istiyordur. Değil mi?

Ama temel mesajlaşma kuralım beni rahatsız ediyor. Günümüzde ilişkiler çok daha eşit.

Yavaşça içime çekiyorum ve ona mesaj atıyorum: "Bu hafta sonu şehirde olacak mısınız? Ve beni şaşırtarak hemen cevap verdi.

Evet.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Cevap

yazdım, planın var mı? Prensesime bakmayı

planlıyordum.

Gahhhh. Bunu çok seviyorum.

Sana yemek pişirmek istiyor. Gelir misin?

Yapacağım. Sen de öyle.

Zevkle sırtıyorum. Seksi kadın.

Cuma akşam 8'de mi?

Pandora'ya abartarak "Bu hafta sonu sırf beni görmek için şehre geliyor" dediğimde daha mutlu olamazdım.

"Yoohoo senin için." Sesi sıkılmış gibi geliyor.

Kendimi işe ve bazı kişisel eşyalarımı bir eBay mağazasına göndermeye verdim, böylece hızlı bir şekilde tasfiye edebilecektim. Sadece bir çift spor ayakkabı, bir çift topuklu ayakkabı, bir çift sandalet, bir çift Uggs ve bir çift yağmur çizmesi bulundurduğum için dolabım birdenbire çok büyük görünmeye başladı. Ayrıca sadece üç çift pantolon, iki çift kot pantolon, az sayıda üst giyim ve en temel elbiselerim kaldı. Elden çıkarmakta en çok zorlandığım aksesuarlarım oldu. Ancak, renk sıçramaları çoğunlukla aksesuarlarımdan gelse bile, günde üç renk giymeye devam edebileceğimden emin olmak için en renkli olanları sakladım.

Cuma öğleden sonra Whole Foods'a gidip biraz savurganlık yaptım çünkü Greyson için ucuz yemek pişirmek istemiyordum, yapamazdım. Bu yüzden eve sağlıklı ve taze ürünlerle dolu kahverengi bir çanta getirdim, sakladığım tek önlüğü giydim - Anthropologie'den fırfırlı sarı bir önlük - ve onun için ev yapımı bir akşam yemeği pişirdim çünkü bu yapılacak hoş bir "eve hoş geldin" şeyi gibi görünüyor.

Menü olarak keçi peyniri ve hafif bir salata sosu ile roka ve armut salatası, özel makarna pestom, bir somun ev yapımı ekmek ve tatlı olarak tarçın serpilmiş elmalı tart tercih ettim.

Her zaman en iyi düşünme şeklimi yemek pişirirken yapmışımdır. This yemeği doğrarken ve hazırlarken, bir kadın olarak kendi ihtiyaçlarımı nasıl yavaş yavaş fark etmeye başladığımı düşünüyorum, bir düzine farklı erkekle yatarak karşılanmadığını hiç fark etmediğim ihtiyaçlar, biriyle gerçek bir bağ kurana kadar -korkutucu, güçlü, açıklanamaz- karşılanması mümkün olmayan ihtiyaçlar. Hiç beklemediğiniz biriyle. Greyson'ın yüzü aklımdan çıkmıyor; ciddi, gülümseyen, düşünceli. Onun farklı türdeki davranışlarını hatırlamaktan ve tekrarlamaktan kendimi alamıyorum.

gölümser. The sırtıkan olanı, şehvetli olanı, hoşgörölü olanı, uykulu olanı, Pandora'ya verdiği uçuk olanı ve neredeyse orada olan ama tam olarak değil, sanki kendini ona teslim etmek için serbest bırakmayacakmış gibi

En çok bunu seviyorum.

Çünkü o istemese bile ben çıkarıyormuşum gibi geliyor.

Sanki bana vermeyi planlamadığı bir şeyi veriyor gibi.

"Buralarda güzel kokan bir şey var ve bahse girerim ki o sensin."

Arkamdaki sıcak, yumuşak sesi tanıdığımnda kanım kaynıyor. Greyson bir şekilde içeri girmiş ve bana doğru yaklaşmıştı! Tek bir ses bile çıkarmadan. Şimdi de büyük kolunu belime doluyor ve beni döndürüyor; bu hareketle dudakları benimkinden sadece bir kıl payı uzakta, beş santimlik kötü bir çocuk ortaya çıkıyor. Onun yakınlığını özümseyip ellerimi hızlı ve ağgözlü bir keşifle kalın kollarına doğru kaydırırken hislerim sarsılıyor.

"Hey," diye nefes nefese kaldım, "Ben-"

Beni tam bir dakika öptü. Bir

buçuk dakika.

Dudaklarımız hareket ediyor, birbirine karışıyor, dizlerimin bağı çözölüyor çünkü onun öpücükleri şimdiye kadar sahip olduğum her şeyden daha iyi. Ve şimdi düşünemiyorum, konuşamıyorum ya da kendi ayaklarımın üzerinde zor duruyorum.

Kendini geri çekiyor ve ben onun hararetli değerlendirmeleri karşısında kızardığımı hissediyorum. "Bunu beğendim," diye fısıldıyor ve önlüğümü işaret ediyor ve gözlerindeki sevinç ışığı bana Demir Şef'te birincilik ödölü kazanmışım gibi hissettiriyor - ve henüz yemeğimin tadına bile bakmadı.

"Sana tatlıyı kendim yedirmeyi planladığımı fark ettiğinde daha da hoşuna gidecek," diye fısıldıyorum. Kirli zihni onu alt etmiş gibi görünüyor, çünkü anında aç görünüyor. Gülerek onu mutfak adasının ucundaki iki tabureden birine oturtuyorum. "*Düşündüğün*" gibi değil, gerçek yemek!"

"Bunu benim için mi alıyorsun?" Önlüğümün kuşağını çeğiştiriyor. "İyi bir çocuk gibi yemeğini bitirirsen belki."

Kıkırdıyor, zengin, dolgun bir ses, sırtıtışı yıkıcı, beynimi ele geçiriyor. "Kötü olduğum zamanları daha çok seviyorsun," diye belirtiyor.

Sırtıtışımı bastırarak makarna tabağını bir eldivenle çıkarıyorum, önlüğümün altında sadece kısa bir elbise giydiğimi fark ettiğinin farkındayım - belki külot *giymediğimi* bile görebilir. The düşüncesi içime bir ürperti gönderiyor.

There arkasına yaslanıp ayakkabılarını tekmelerken bir sessizlik ve taburenin gıcirtısı var ve benimle konuşurken boğuk sesinde şaşkın, neredeyse eğlenen bir ton var, beni mutfakta dolaşırken çenesini ovuşturuyor. "Sürekli ne yaptığını merak edip duruyorum." Duraklıyor, sonra sesi her zamankinden daha alçak ve kalın, "Beni özlüyor musun?"

"Bu nasıl bir soru böyle?"

Bana çapkın bir sırıtışla bakıyor. "Cevabını bilmek istediğim bir soru."

İkimize de servis yaparken sırıtışına kendi sırıtışıyla karşılık veriyorum ve onun salata ve makarnasını koyduğumda çıplak elini bileğime kenetliyor.

"Seviyor musun?"

Gözlerimiz buluşuyor ve başparmağını bileğimin iç kısmında gezdirirken içimde büyüyen ateşi nazıkçe körüklüyor.

"Öyle mi?" diye soruyor usulca.

"Evet," diye fısıldıyorum. Boştaki elimi çenesinde gezdiriyorum ve yanağını öpmek için düşüncesizce eğiliyorum. Kulağına yakın bir yerden, "Çok." diye ekliyorum.

Adanın karşısındaki tabureye otururken beni yırtıcı bir hayvan gibi izliyor.

Birbirimize gülümsüyoruz, dudaklarımıza aynı anda yayılan o gülümsemeler; tanıştığımız andan itibaren hep böyle oldu. Sonunda şarap getirdiğini fark ediyorum ve şişeyi açmasını, dolabımda bardak aramasını ve geri dönüp bir bardak bana, bir bardak da ona doldurmasını izliyorum.

Kadehleri tokuşturuyoruz, gülümsüyoruz ve o içmeden önce mırıldanıyor, "Sana, prenses."

"Hayır, sana," diye karşı çıkıyorum, bir yudum alıyorum.

"Bana karşı gelmeyi seviyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor, hâlâ kendi bardağını karıştırıp çentikliyor.

Gülüyorum ve yemek yemeye başladığımda birden kendimi var olan en seksi şey gibi hissediyorum.

Sanki her hareketim onu baştan çıkarmak, heyecanlandırmak ve coşturmak içinmiş gibi.

Nefes alışlarım bile onun dikkatinden kaçmıyor.

Parmaklarıma, çıplak kollarıma, çıplak omuzlarıma, dudaklarıma baktığını hissediyorum. Biraz salata çatallıyorum ve onun bir parça ekmek koparıp ağzına atmasını izliyorum. Sessizce yudumluyoruz, birbirimizi izliyoruz, birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz.

The birbirimize bakışımız. The birbirinin enerjisi. Ben bir dekoratörüm.

Feng Shui'de. Yin ve Yang'a inanırım. Yin'ime karşı hiç böyle bir Yang hissetmemiştim. Hiç.

"Yemeği beğendin mi?" Ona sordum. "Yemek yaptığın ilk erkek ben miyim?"

Gözlerimi kısıyorum, cesaret için biraz kırmızı şarap yudumluyorum ama midemdeki gergin döngü için bir çare yok. "Gerçek mi? Evet. Sen gerçeksin. Bu yüzden cevabınızı çok iyi düşünün" diye uyarıyorum.

"Her kaşık senin kadar lezzetliydi."

Gülümsüyorum. "Gerçekten mi?" Kendimi güvensiz hissederek tabaklarını kontrol ediyorum ve ikisini de sildiğini fark ediyorum.

Geri çekiliyor ve bakışları gözlerimden omuzlarıma, oradan da göğüslerime iniyor. "Tatlı için hazırım."

"Bekleyin bayım, daha bitirmedim. Benim olmayan gerçek bir tatlım var, biliyorsunuz!" Çatalımdaki makarnayı biraz daha hızlı çevirip ağzıma atıyorum ve dudaklarımın kenarındaki pestoyu yalıyorum.

Greyson beni dikkatle izliyor ve dairemde o kadar büyük, karanlık ve seksi görünüyor ki, göğsümün içinde yayılan derin küçük özlem sancılarına alışkın değilim.

"Haftan nasıl geçti?" diye soruyor.

Yatağımda yattığım geceleri hatırladığımda, olmak istediğimden daha fazla korktuğumda ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar yalnız hissettiğimde bir duygu seli beni bıçaklıyor. Belki de şu anda kiminle birlikte olmak istediğimi bildiğim içindir. Belki de kendimi savunmasız ve korkmuş hissettiğim içindir.

"Aslında iyi," diye yalan söyledim. "Sana sormak istiyordum. Arabam için bir teklif aldım." "Arabayı mı satıyorsun?"

Çaresizlik içinde ona bakıyorum ve ağzındaki ani asık suratı fark ediyorum. "Evet, satıyorum." Ayağa kalkıp boş tabaklarını almaya giderken, bana ne kadar teklif edildiğini söylüyorum. "Sence bu adil bir fiyat mı?"

Tabaklarını lavaboya taşıırken sessiz kaldı ve "Neden satman gerekiyor?" diye sorarken bakışlarıyla beni takip etti.

Yardım edemem ama biraz meraklı göründüğünü fark ettim. Kararlı görünüyor.

Bu yüzden açıklamama rahat bir omuz silkme de dahil olmak üzere gönülsüz olmaya çalışıyorum. "Sadece gözüm başka bir şeyde."

Koyu renk bir kaş kalkıyor, ardından bir başkası, sonra da acı verecek kadar yavaş, açıkça akıllıca bir soru. "Başka bir araba mı?"

Bunu yemiyor.

Gerçeklerden olabildiğince uzak bir şey söylemek için beynimi zorluyorum, ta ki o konuşana kadar, sanki onu yormuşum gibi iç çekerek, "They seni kandırıyor. Lanet arabanı satma prenses, bunun için değil, hiçbir şey için değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü," diye homurdanıyor, "arabana *ihtiyacın var*."

"İşe gitmek için değil," diye hafifçe karşı çıkıyorum, "ve hafta sonları dışarı çıkmak için arkadaşlarımla otostop çekebilirim."

Hoşnutsuz görünmeye devam edince, anında şüpheleniyorum. "Arabam konusunda neden bu kadar korumacısın, Greyson?"

Kalbimin göğsümde eridiği oldukça ilginç bir sessizlikten sonra, onun yerine cevap veriyorum. "Çünkü o berbat araba sayesinde seninle takıldım."

Öfkeli bir omuz silkmeye büyük bir omzunu kaldırıyor. "That araba sensin. Başka kimseyle gitmez."

Tanıştığımız yere karşı korumacı hissedebileceğini düşünerek başım dönüyor ama aynı zamanda o arabaya ne kadar bağlı olursam olayım, *kendime* daha çok bağlı olduğumu ona açıklayamadığım için üzülüyorum. "Alıcım on sekiz yaşında genç bir kız, onunla en az benim kadar eğlenecektir."

Tekrar konuştuğunda, sesi benzersiz bir güç taşıyor, neredeyse bir emir gibi. "Hiç kimse senin kadar eğlenemez. Sen eğlenenin ta *kendisisin*, Melanie. Ve hayat. Ve o çılgın, tatlı, küçük mavi Mustang de öyle."

Kıkırdamalarımı bastırmak için elimi kaldırıyorum, çünkü son derece sevimli ve korumacı davranıyor ve kaşlarını çatığında ona "Bence çok sevimli Greyson" diyorum.

"That kelimesi ve ben birbirimize uymuyoruz prenses." "Çok sevimli. *Sen çok sevimlisin*."

Sanki bunu bana ödetecekmiş gibi duruyor. Gülerek odama doğru koşuyorum ve kapıdan, "Greyson, biliyorum bu senin hassas kalbini kıracak ama arabamı gerçekten satmam gerekiyor. Sadece bin dolar daha isteyeceğim. Ne dersin? Tanrım, kaşlarını çatman bile çok *sevimli*."

Başını arkaya atıp kakhaha atıyor - zengin ve derin bir ses - ve durumumun vahametini asla anlayamayacağını fark ettiğimde, bir süreliğine yatak odasına kaçıyorum ve bin dolar daha istemek için ilgili tarafı arıyorum.

The kız bana babasıyla konuşup bana haber vereceğini söyledi. Dışarı çıktığımda Greyson kollarını kavuşturmuş, bir erkeğin seninle ne yapacağını bilemediğinde takındığı bakışla bana bakıyordu.

"Karşı teklifte bulundum," diye açıklıyorum, bir kez daha "sevimli" kelimesi saçlarımın arasından fısıldayarak geçerken o hayal kırıklığıyla elini kendi elinin arasında gezdiriyor.

"Ahh, prenses. Gerçekten. Ben bile ..." Hayal kırıklığı içinde başını sallıyor.

"Greyson, önemli değil!" Ağlıyorum. "Araba gitse bile, sen her zaman hem benim hem de Mustang'imın kahramanı olacaksın, biliyorsun."

Bir şekilde onu yatıştırmak için can atıyorum -hey, onun uçucu enerjisi odada bir kasırğa gibi hissettiriyor- ona yaklaşıyorum ve elimi karmakarışık saçlarında gezdirerek tekrar düzeltmeye çalışıyorum, sert kafasında yumuşak olan hemen hemen tek şey olan yumuşaklığı seviyorum. Homurdanıyor ve beni belimden yakalıyor, başını eğip burnunu göğüslerimin arasına koyduğunda ve göğüs dekolterimi şefkatle öptüğünde beni şaşırtıyor.

"Madem beni dinlemeyecektin," diye mırıldanıyor, sesi önlüğümünden etkilenmiş, "neden bana soruyorsun?"

"Fikrini bilmek hoşuma gidiyor."

"Beni dinlediğini kanıtlayarak hoşuna gittiğini göster Melanie."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, onu tekrar mutlu etmeye çalışırken şakacı bir şekilde başını okşuyorum. The içimdeki ricacı onun hoşnutsuzluğuna dayanamıyor. Onun değil. "Bunu telafi edeceğim."

"Hmm." Gözleri aniden meşale gibi parlıyor. "Yirmi beşinci doğum gününü nasıl geçirmek istediğini söyleyerek bunu telafi et," diye teklif ediyor.

Aramıza bir anlık tereddüt yerleşti. Günü onunla geçirmek istediğimi söylesem ne derdi? Bütün gün *ondan* başka bir şey yapmadan? That Bana hayatından, ailesinden, sadece onunla olmak istediğimden, çünkü son zamanlarda en mutlu olduğum zamanın bu olduğundan bahsetmesini ister miydim?

Elinden kurtulup onu koltuğuna oturmaya zorladıktan sonra tarçınlı elmalı tartı bir tabağa koyup getirdim, sonra da kendimi kaldırıp koltuğa

oturdum.

ada tezgahının hemen önünde oturuyor. Kucağımı bir masa gibi kullanarak çıplak ayaklarımı kalçalarına koyuyorum ve bir kaşık kaldırarak ona tatlı yediriyorum.

"Yirmi beşinci doğum gününü nerede geçirdin?" Tarttan biraz kaşıkla ağzına atarak soruyorum.

Ona verdiğim her kaşığı yiyor ve bu hareket hayal ettiğim kadar ateşli ve seksi değil; on kat daha fazla. O gözler yüzünden. The onu beslememi, *gerçek* yemek için zaman kollayan bir yırtıcı gibi izliyorlar. "Muhtemelen sarhoş. Akılda kalıcı bir şey değil. Yemek yaparken saçlarını da mı örüyorsun?" diye soruyor huysuzca, ben ona bir kaşık daha yedirirken düğümümü çekiştiriyor.

Aramızda son derece samimi bir şeyler uçuyor. Her saniye hem kalbimin hem de ruhumun kilidini açıyor ve beni ele geçiren duygu sağanağını durdurmak mümkün değil. Özlem, şefkat, istek, açlık, ihtiyaç, korku, mutluluk.

"Saçlarımı kafamda ve tabaklarımda tutmak için," diyorum ona.

"Ahh," diyor, ağzına bir kaşık tart daha götürürken gözleri parlıyor. Dilinin kaşığı alıp etrafında dolaşmasını izlemek tüm duyularımı harekete geçiriyor. Dudaklarının kaşığın üzerine nasıl kapandığını, tadını nasıl çıkardığını, tartını yerken beni nasıl izlediğini, gözlerinin ıslak ve onun için hazır olduğumu bilen bir piç gibi parlak ve aç ve parlak olduğunu izlerken kalçalarımda tereyağlı bir his akıyor. Fırının turtamı pişirdiği gibi beni de içten içe pişirdiğini hissediyorum. Son lokmayı alırken, örgümün ucunu çekiştiriyor ve çenemin altından geçiriyor, boğazımdan aşağıya doğru okşuyor ve sonra ... göğüs dekoltemin içine.

Bacaklarımın arasında anlık bir sıcaklık birikiyor, amım onu tekrar içimde hissetmek için açgözlülükle kavlıyor. Neden yaptığı her şey bu kadar sıcak? Kalbim hızla atıyor ve beynim ona dokun diye bağıyor! Öp onu! Üstüne çık ve onu hisset, onu istediğini göster! Seni geri istemesini sağla, aynen böyle! Kalmasını iste!

Ama kıpırdamıyorum çünkü ilk hamleyi onun yapmasını gerçekten arzuluyorum, buna gerçekten *ihtiyacım var*. Bu yüzden kendimi aşağı çekiyorum ve fısıldıyorum, "Temizlenmeliyim."

Alçak sesle, beklenmedik bir iniltiyle elini benimkinin üzerine kenetliyor ve elimi ereksiyonuna doğru bastırıyor -bacaklarının arasında ve hiç hissetmediğim kadar sert- sonra başını çeviriyor ve tarçın, elma ve onun tadında hızlı, baş döndürücü bir öpücükle ağzımı alıyor. "Prenses, saatlerdir

böyleyim. Saatlerdir. Buraya gelirken o lanet uçağı bndiğımden beri. . ."

"Madem bu kadar uzun süredir böylesin, o zaman bu işi halletmem için bana on dakika verebilirsin, böylece gecenin geri kalanında *senden* başka yapacak bir şeyim kalmaz," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyorum, sonra gözlerinde yoğun, çığ bir şehvetle, "Beş dakika," diye uyardığında mutlu bir şekilde kıkırdıyorum.

"Bu bir yarış değil," diye karşılık veriyorum ve sonra, bilerek, gizlice, onu baştan çıkarmak için daha yavaş hareket etmeye başlıyorum. Her hareketimi izliyor, ben masanın geri kalanını temizlemeye başlarken gözleriyle benimle sevişiyor. Popomu avuçlamaya çalıştığında şakacı bir şekilde elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Tabakları lavaboya taşıırken kıkırdıyor ve gürleyen sestən o kadar etkileniyorum ki, vücudumda zonklayan zonklamayı bastıramıyorum, bana parmakları, dudakları, dişleri, dili için *yalvarıyor*. Saatlerdir sert ama benim de bir o kadar uzun süredir ıslak ve ağırlı olduğumu bilmiyor.

Kalan tabakları lavaboya götürmeme yardım ediyor ve bu jest, onun ezici yakınlığıyla birlikte, beni gergin tutuyor. O masayı toplarken ben de yıkamaya başlıyorum, parmaklarımız birbirine sürtünüyor, bedenlerimiz birçok noktada birleşiyor, her biri sinir uçlarımda cızırıyor.

Son tabağı yıkarken arkamda duruyor, vücudu tuğladan bir duvar gibi, avuçları popomu okşarken ensemin nefes kesici bir şekilde öpmeye başlıyor. "Bu gece uzun zamandır ilk kez eve dönüyormuşum gibi hissettim, Melanie," diyor ve sesindeki minnettarlık tınısını algılayabiliyorum.

"Daha önce hiçbir kız sana yemek yapmadı mı?"

Eğleniyorum ve gülerек dönüyorum, ama gözlerine baktığımda eğlencem kayboluyor.

There gözlerinde çok ciddi ve çok hassas bir şey var.

Önlüğü ensemde çıkarmak için uzandığında açlığının şiddetiyle çenesi daha da sertleşiyor ve sırtımın alt kısmındaki düğümü çözerken önlüğün belime düşmesine izin veriyor.

"On üç yıldır kimse bana yemek yapmadı," diyor ve bakışlarında gördüğüm şeyle beni şaşkına çeviriyor. Açlık, ama sadece fiziksel türden değil. Beslenmeye, alınmaya, kabul edilmeye duyulan açlık.

Bu açlığı biliyorum. Ben de aynı açlığı çekiyorum.

Beni sanki istediği tek kabullenememişim gibi izliyor, iki elini benimkilere doluyor ve beni yatak odama doğru geri götürüyor.

Beni içeri sokup başparmaklarını yüzümde gezdirirken nabzım gümbür gümbür atıyor. Beni öptüğünde, öpücüğü öyle kadife ki, uçacakmışım gibi hissediyorum. Vücudu benimkine yaklaşıyor ve beni özlemle dolduruyor. Parmaklarını örgüme daldırıp yavaşça çözdüğünde gözlerimi kapatıyorum. Saçlarımı silkeliyorum ve parmaklarımı saçlarımın üzerinde gezdiriyorum, o da parmaklarını benimkilere batırıyor, sanki nasıl yaptığımı merak ediyormuş gibi. Gözlerimi kapatıyorum ve ellerini beceriksizce ama çok şefkatli bir şekilde saçlarımı çözmek için kullandığını hissediyorum.

Hiç birinin size bakıp sadece iyi yönlerinizi görmesini istediniz mi? This onun yanındaki benim. Bazen içimin ne kadar berbat olduğunu görmesini istemiyorum. Mükemmel bir kız arkadaş olmaya çalışıyorum. Ve biliyorum ki o da mükemmel bir erkek arkadaş olmaya çalışıyor. Sanırım bu adil değil. Onun sadece iyi yanlarını görmesini istiyorum, ama ben onun her şeyini görmek istiyorum. Kötü yanlarını bile. Bir süre öpüşürken çocukluk anılarından, Eric adındaki amcasından, Teksas'taki bir çiftlikte sürekli ava çıktıklarından bahsediyoruz. Büyürken aldığım bale derslerinden, ilk resitalimde düştüğümde yaşadığım utançtan bahsediyoruz. Bu gece konuşuyoruz. Ama daha fazlasını bilmek istiyorum, yapbozun her parçasını, yani onu.

Sözünü sakınmıyor ve bende neyi sevdiğini ve beni ne kadar çok istediğini söylüyor. Hâlâ daha fazlasını istiyorum ama öpüşmelerimiz ağırlaşıyor, o kadar ağır ki artık doğru düzgün nefes alamıyorum. Gömleğini çıkardı ve şimdi üzerinde sadece pantolon var, önlüğümü çıkardı ve beni daracık elbisemle bıraktı.

Meme ucu halkasını emiyorum. Tanrım, bu halkalı meme ucunu nasıl da seviyorum. The emişimi takip eden inilti. Parmak uçlarımla okşadığımda diğer meme ucunun tepki olarak büzülmesine bayılıyorum.

Ellerimi göğsünün kaslı oluklarında gezdirirken, yara izinin uzun, dokulu çizgisine daha fazla dikkat ederek, "Bir yara izi taşıyorsun ama yine de kırıldığını hayal bile edemiyorum," diye fısıldıyorum. Yara izlerine gerçekten değer veriyorum. The anlattıkları hikaye.

The giydikleri anlamına gelir.

"Yara izim," diyorum, sonra tereddüt ediyorum ve mırıldanıyorum: "Ne için olduğunu biliyor musun? Gençken bir böbreğe ihtiyacım olduğu için."

Kendi ifşaatım karşısında şoke olmuş bir halde, kollarımı kendime sararak geri çekiliyorum. "Melanie, buraya gel," diye emrediyor, gözlerinde anlaşılmaz bir duygu kıvılcımı var. Ona doğru bir adım

atıyorum ve o da elbisemi omuzlarımdan aşağıya, belime ve zemine doğru kaydırıyor.

Çok açıktayım.

Ayaklarıma bakıyorum, beklenmedik bir şekilde kızardığımı hissediyorum. Külot giymemiştim ve yaramı da kapatmamıştım.

Greyson nefes veriyor, çıplaklığıma bakarken uzun ve yavaş bir ses çıkarıyor, sonra bir eliyle belimi sıkıp beni kendine çekiyor, sesi alçak ve boğuk. "Sen, prenses, mükemmelden başka bir şey değilsin."

"Bu konuda hiç kimseyle konuşmadığının farkında mısın?" Fısıldıyorum.

Kalça kemiğimdeki yara izine dokunuyor, kör bir parmak ucuyla izi takip ediyor. "Her sabah bunun için aldığın hapları görüyorum."

"They're böylece vücudum onu reddetmiyor. Ama o benim tek yumurta ikizim olduğu için dozum az. Vücudum onu neredeyse benimmiş gibi kabul etti."

Dürtüsel olarak eğildim ve dudaklarımı göğüs kafesinin alt kısmına yakın, daha derin, daha sivri kesiğin üzerine koydum. "Şimdi bana bunu nasıl yaptığını anlatacak mısın?"

"Uzun zaman önce," bir eliyle saçlarıma dokunuyor, "kardeşim ... üvey kardeşim bir kavgaya karıştı. Onu oradan çıkarmak zorunda kaldım ve bir hatıra aldım. Önemli bir şey değil."

Dudaklarımı yara izinden boynuna, o çok sevdiğim kalın tendonlarına ve sesinin gürlenmesine neden olan adam elmasına doğru sürüklerken, başımı çenemden yukarı kaldırıp bana bakıyor, yanan gözleri göğüslerime, karnıma, mükemmel ağdalanmış amıma kadar iniyor ve sanki zihninde beni fotoğraflıyormuş gibi bana bakışı içimde baş döndürücü bir akıntıya neden oluyor.

"Senin içinde olmak, kendimi senin içinde kaybetmek istiyorum."

Beni kaldırıp yatağıma taşıırken enerjisi bir yaz fırtınası kadar sıcak ve düzensiz. Karanlıkta beni öpmeye başlıyor, başımı kavırıyor ve uzun, baş döndürücü dakikalar boyunca sadece ağzımı besliyor.

Then dokunuyor. Meme uçlarımdaki her çekişte nefesim kesiliyor. The avucunun fincanı seksimin üzerinde. Ağzının benimkinin üzerine bastırıp yuvarlanması ve başparmağının arkamdan kayarak küçük kıcımı okşarken beni yavaşça öldürmesiyle inliyorum. "Tanrım, Grey," diye nefes alıyorum, serbest eli karnımdan aşağıya, daha aşağıya kayarken, dili benimkini alıyor. İç çekerek kalçalarımı ayırıyorum ve o beni okşayarak açıyor, kıvrımlarım parmaklarının altında kayganlaşıyor ve aniden her şey yok oluyor. Borcum. Hayallerim. İşim. Yapılacaklar listem. Greyson'ın ağzı ve içimdeki elleri, kirli sakalının çenemi hafifçe aşındırması dışında hepsi yok oldu. Nefesi benimki kadar hızlı.

"Hissettiğin kadar güzel kokuyorsun." Sert fısıltısı ağzımı ısıtıyor. Vücudu serbest bırakılmış bir güçle titriyor. Karanlıkta bile cilasının altındaki saf, çiğ, agresif güzelliği görebiliyorum. Beni sikerken duvarların yıkılışını seviyorum. Savunmasız ve titrer hale gelene kadar içimdeki katmanları nasıl soyduğunu. Yaptığı şeyde en az benim kadar kaybolmasını.

"Bunun olmadığını kanıtlamak için yanlış bir şey söyle," diye fısıldıyorum.

"Sanmıyorum, henüz bu geceyi mahvetmek istemiyorum." Bana bakarken sert sesi şehvetle yankılanıyor, gözleri ıslıl ıslıl, ateş saçıyor. Engulfing.

"Beni sert sik." Dili tenimin üzerinde ıslak bir şekilde dönerken ve orta parmağını kıvrımlarıma daldırıp sularımı toplarken nefes nefese kalıyorum.

"Islak, sıkı ve hazır," diye gizlemediği bir zevkle geveliyor, iki penisini içime bastırırken kıkırdaması karanlık ve gırtlaktan geliyor.

The ona duyduğum ihtiyaç sinirlerim boyunca ilerliyor, her kasıma dolanıyor. Meme uçlarımdan birini emerken kalbim göğsümde öfkeyle atıyor ve aynı anda hem amımı hem de sırtımı ellediğinde çığlık atıyorum.

Kalçalarımı ellerine doğru çekerken sıcak emme hareketleri içimde sallanıyor, vücudum daldırdığı kollarını kavrarken kollarım saçlarına gömülüyor, onları kaybetmekten korkuyorum.

"Seni uzun, sert ve her yerinden becermemi istediğini söyle," diyor, beni izlerken yüzü bir zevk maskesine dönüşüyor.

"Beni her yerimden becermeni istiyorum," diye yalvarıyorum. "Sadece seni. Lütfen."

"Buraya mı?" Yüzü arzuyla kızarmış, başparmağıyla kıkımın dış kenarını tekrar okşuyor ve ucunu tekrar içeri sokuyor.

Bir zevk çığlığını daha ısırarak bastırıyorum. "Greyson, bunu seninle yapmak istiyorum." Vücudum istemsizce gerilirken dudaklarımı yalıyorum, vücudumuzu şimdiden bir ter tabakası kaplıyor, çok ateşliyiz. "Bunu seninle ne kadar istediğimi biliyorsun."

"Bu bizi uçurumun kenarına götürecektir, Melanie. Benimle birlikte oraya gitmeye hazır mısınız?" diye uyarıyor, dili kulağımı tırmalıyor. Ağzını aşağıya doğru sürüklemeye başladığında, göğüslerimi emmeye başladığında, ben eğilip soluyana kadar, sonra daha aşağıya, göbek deliğimden aşağıya, çıplak seksime doğru sıcak, girdaplı bir yol izleyerek eriyor. "Önce sen kasılmaya hazır olana kadar seni tatmak istiyorum prenses."

Klitorisimi ağzına alıyor ve ben hezeyan içinde inliyorum. "Oh Tanrım."

"Tanrı sana yardım edemez bebeğim, ama ben edebilirim." Klitorisime en baştan çıkarıcı şekilde hava üflüyor. "Bu tatlı amcığı öpmek, tatmak, emmek istiyorum." Hafifçe dişlerinin arasına alıyor, sonra nazikçe emiyor beni. Ellerini kalçalarımın açıp amımın dudaklarını dili için daha geniş açtığında damarlarımda ateş dolaşıyor.

"Greyson . . ." Zevk damarlarımda patlarken ağlıyorum, vücudum onun öpücüğü için açılıyor, ellerim çarşafıya yapışıyor.

Sanki ona yemek yaptığım için beni ödüllendiriyormuş gibi hissediyorum. Ama aynı zamanda benden bir şey talep ediyormuş gibi. Sanki beni sahipleniyor. Her santimimi. Başparmağı tekrar *oraya* girdiğinde, düşüncesizim, sadece inliyor, miyavlıyor, sızlanıyor ve yalvarıyorum, kalçalarım yukarı ve geriye doğru sarsılıyor.

"Buna hazır mısın, Melanie?" Beni incelerken gözleri büyümüş ama keskin ve değerlendirci.

Gözlerimi sıkıca kapatıp "Evet, lütfen!" diye bağıyorum.

Göğsünün derinliklerinde homurdanıyor ve eğiliyor. Dili klitorisimin üzerinde geziniyor, sonra seksime giriyor, araştırıyor ve içime doğru itiyor. Duyularım kapı gibi açılıyor. The başparmağının ucu kıcımın içine giriyor, daha derine, sahip olduğumu bile bilmediğim küçük sinirleri uyandırıyor.

Kıçımınla oynarken, diğer elini kalçalarımı aşağıda tutmak ve açımızı kontrol etmek için kullanırken, ne kadar yakın olduğumuzu, dudaklarının ıslak, ağrıyan seksimi nasıl zevklendirdiğini, vücudumdaki her sinirin onu hiçbir şey gibi arzulamadığını ... vücudumda şok yankılanıyor.

O.

O.

O.

O.

Başını kaldırıyor, dudakları benimle ıslanıyor ve hayatımda gördüğüm en güzel canlı.

"Seni çıplak sikmek istiyorum," diye mırıldanıyor bakışlarıyla sertçe buluşurken ve iki uzun penisini amıma sokup beni ayırmak için kullanıyor. "Prezervatif yok. Sadece sen ve ben, Melanie."

Onu içimde hissetmek mi? Etten ete? Aramızda bir şey yok mu?

İçimden lav dalgaları akarken boğazım acıyor ve sertçe başımı sallıyorum. "Ben her zaman güvendedim..."

Gözlerinde karanlık ve unutulmaz bir şeyin parıltısını görüyorum. "Güvenli değilim prenses, ama temizim ve bunu sana kanıtlayacak bir laboratuvar bulur bulmaz seni çıplak istiyorum. Başka herhangi bir doğum kontrol yöntemi antirejeksiyon ilaçlarınızla etkileşime girer mi?"

"Ben ... hayır,
Grey." "Emin
misin?"

The gözlerindeki gerçek endişe ona daha fazla ihtiyaç duymamı sağlıyor. "Evet! Doktorum bir keresinde ihtiyacım olursa düşük doz oral kontraseptif kullanabileceğimi söylemişti."

Sanki bunu yapmamız bizim için bir tür bağlılık anlamına gelecekmiş gibi yüz ifadesi sert bir kararlılıkla değişiyor. Beni daha önce hiçbir kızı almadığı şekilde ve şiddetle alması gerektiğini hissediyorum.

"Buraya gel," diyor saçlarımdan tutarak. "Seni sert öpmek ama daha sert becermek istiyorum." Ağzını aşağı indiriyor ve ağzımın içine doğru ekliyor, "Ama önce ilk şeyler."

Öpüşürken vücutlarımız doğal bir şekilde birbirine sürtünürken inleyerek elimi yüzünde gezdiriyorum ve parmaklarımı yumuşak, gür saçlarının arasına sokuyorum ve çenesine doğru adını fısıldadığımı duyuyorum. Vücudu serbest bırakılmış güçle titriyor. "Tekrar söyle."

"Greyson."

"Şimdi dizlerinin ve dirseklerinin üzerine çök," diyor sert bir fısıltıyla. *Oh, Tanrım ... gerçekten oluyor.*

Titreme tüm vücudumu ele geçirdi. There bunu yapmak için daha fazla güvenebileceğim bir adam yok. Bunu gerçekten yapmak istediğim başka bir erkek yok. Ve her yerimi almasını, içimdeki her deliği sikiyle, parmaklarıyla, diliyle becermesini istiyorum. Parmaklarını tekrar kıvrımlarımın üzerinden geçiriyor, önce amımı test ediyor, nemi kalçalarımın çatlağına kadar sürüklüyor.

"The ne kadar ıslak olursanız, içeri girmem o kadar kolay olur."

"Çok ateşliyim. Grey, seni beslerken bana bakışın yeterince ön sevişmeydi."

"Melanie, bana ne yaptığına bir bak." Devasa ereksiyonunun başını kıç yanaklarımın arasına sürtüyor ve sürtünmeyi hissetmem için tümsekleri birbirine bastırıyor. Uzun sikiindeki her nabızı, ne kadar sert ve zonklayıcı olduğunu hissediyorum. Şişmiş başını kullanarak amımın sularını kıcıma kadar yayıyor ve benimle dalga geçiyor. Dirseklerimin ve dizlerimin

üzerinde titriyorum. *Titriyorum.*

"Greyson . . ." İnliyorum. The beklenti beni öldürüyor, onun bu kadar yakın ama bir o kadar da uzak olduğunu hissetmek. The kokusu başımı döndürürken, gözlerim onu göremiyor ve açlık hissediyorum.

"Şşş, bebeğim bunu senden daha çok istiyorum," diye mırıldanıyor arkamdan, bir elini omurgamda gezdirirken, omurgamın her bir çukurunu okşuyor. "Bunun hayalini kuruyorum. Bunu seninle yapmayı hayal ediyorum. Seninle."

Prezervatifin yırtılma sesini duyuyorum ve dudaklarımı yalıyorum, bulanık gözlerle önümdeki duvara bakıyorum, vücudum onun için zonkluyor, amım kıskançlıkla gümbürdüyor.

"Canımı yakacak mı?" Tacı hafifçe arkamdaki rozete bastırırken hızlı ve sık nefes alıyorum.

"Belki ..." diye alay ediyor, uzun, küt parmaklarını omurgamda gezdiriyor, sonra bir tutam saçımı yakalayıp başımı geriye çekerek kulağıma fısıldıyor, "Belki de değil. Seninle benim aramda hiçbir şey değişmez. Kurallar yok. Sadece ne istiyorsak o. Ve ben senin her santimini istiyorum. Kimseye vermediğin şeyi istiyorum. This sikiş benim." Bir eliyle göğüslerimi sıkıyor, meme uçlarımdan hassas uçlarını çımdıkıyor. Zevk okları beni yakıyor, hem amım hem de içine girmesini istediğim yer tepki olarak sıkıca kenetleniyor.

"Al şunu Grey," diye nefes nefese kaldım.

Onun kalın cevap mırıltısı bana bir okşama gibi geliyor. "Emin ol yaparım prenses. İsteddiğin şeyi almadan, güzel, sıkı küçük kışına kalın, uzun bir penis isteyen bir adamla alay edemezsin. Şimdi gevşe, yağlıyorum."

Başparmağını içime bastırırken miyavlıyorum ve sonra ... daha kalın, çok daha büyük, çok daha sert bir şey. Lezzetli bir şekilde kremlenmiş ve içime doğru itiyor.

"Bana doğru geri it, bebeğim, işte *bu, çok iyi geliyor, prenses,*" diye mırıldanıyor yumuşakça, santim santim ilerlerken, bir elini karnımdan aşağıya doğru okşayarak amımı okşuyor.

"Tanrım, Grey!" Çığlık atıyorum ve dönüp kendi kolumu ısıriyorum, beni neredeyse acı verecek kadar gererken inliyorum, ama bu acı verici olamayacak kadar zevkli ve çok hoşuma gidiyor, yavaşça yapması, beni ıslatmak ve hazırlamak için şişmiş seksimi okşaması, eğilip dişlerini ensemden gezdirmeye başlaması, ilkel, beni ısırarak isteyen bir kurt adam gibi.

Hiç bu kadar dolu, bu kadar tahrik olmuş ve duygusal olarak bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Kelimeleri çıkarmak için nefes nefese kalıyorum. "Lütfen, Greyson. Çekil. Sik beni."

Kalçalarımı tutup gevşiyor ve içimde bir şimşek gibi yeni bir sıcaklık yaratan bir şey söylüyor. "Nasıl istersen."

Nasıl istersen.

En sevdiğim film; ve o bunu biliyor.

The Bu filmdeki kelimeler, Westley fısıldadığında çok şey ifade ediyor. Şu anda ben ona tek fantezimi sunarken fısıldıyor.

Yavaş ve dikkatli bir ritim tutturmaya başladığında duygusal olarak çözülmüş, fiziksel olarak da çözülmeye başlamışım. Gözyaşları yüzümden aşağı akıyor, zevkten, mutluluktan ve beni doldurduğu tüm hislerden.

There kapıya vuruluyor ve vücudum tepki olarak geriliyor ve titriyor, kendimi tamamen hareketsiz tutarken titriyor ve bekliyorum. Hızını koruyor ve itmeye devam ediyor, içimde kaldığında nabızı atıyor, her seferinde daha kolay bir şekilde girip çıkıyor. Elleri kalçalarımdaya titriyor ve ikimizin de bedenlerinin gerildiğini, nefeslerimizin ciğerlerimizden sarsılarak çıktığını hissedebiliyorum.

"Hey, Romeo, lanet telefonuna cevap verir misin!"

Kapının dışında bağırان her kimse L-O-U-D diye bağırıyor.

Greyson hafifçe inliyor ama durmuyor ve nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyor, kalbim patlamanın eşiğinde. *Tanrım, lütfen şimdi olmaz.*

"Hey, ROMEO!"

Greyson amımı okşuyor, kulağıma sertçe nefes alıp fısıldıyor, "Sen boşalana kadar Derek'e cevap vermeyeceğim. Sen şu anda orgazm olup çırpınana kadar senden çekilmeyeceğim. Şimdi sana gel dediğimde ne diyeceksin Melanie?"

Seksi sesi vücuduma yayılırken inliyorum, zevk o kadar mutlak ki nefes alamıyorum, düşünemiyorum, sadece alınmış, sürülmüş, dolu ve ona ait hissedebiliyorum.

"Bilmiyorum," diye inliyorum.

"Bana ne diyorsunuz prenses?"

Kalçalarını tekrar sallıyor, nazikçe, iki parmağıyla klitorisimin etrafında lezzetli sürtünme daireleri çizerken ve ben hıçkırıyorum *Dilediğin gibi* ve başımı çevirdiğimde ve ağzımı Fransız öpücüğü ile öptüğünde, yavaşça ve başımla, boşalıyorum, her zamankinden daha sert, her parçam paramparça oluyor, bedenim, zihnim, ruhum, kalbim, onun sarsıldığını hissettiğimde

usulca ağlıyorum

güçlü bir şekilde içime giriyor. Bir kolunu belime doluyor ve beni vücuduna sabıtlıyor, benimle birlikte boşalırken sertçe nefes veriyor.

Bittiğinde, hareket etmeyiz.

The yastık ıslak ve ben sessizce hıçkırıyorum. Greyson nabız gibi atıyor, canlı, içimde ve onu kaybetmek istemiyorum. Hâlâ içimde. En lezzetli şekilde nabız atıyor. Hala bir şekilde sert. Çekip sırt üstü döndüğünde inliyorum, yüzümü tutmak için uzanıyor, yüzümde herhangi bir rahatsızlık belirtisi arıyor.

"These gözyaşları. İyi mi kötü mü? İyi mi kötü mü bebeğim?"

"İyi," diye mırıldanıyorum, avucuyla yanağımı kuruluyor. "Senin için de iyi miydi?"

"Tanrım, iyi bunun için bir kelime bile değil," diyor şefkatle, sonra gözyaşlarımın geri kalanını dudaklarıyla alıyor, burnumu, ağzımı öperken gözleri tamamen sıvı, bana yapmasına izin verdiğim şey için sessiz bir erkek minnettarlığıyla. Birlikte yaptıklarımız için.

Biraz titriyorum ve mırıldanıyor, "Burada kal prenses." Prezervatiften kurtulmak ve temizlenmek için ayağa kalkıyor, sonra geri geliyor ve beni kendine doğru çekiyor, saçlarımı kulaklarımın arkasına tarıyor, iri vücudu benimkini kucaklıyor. "That hayal ettiğin gibi oldu mu?"

Göğsüm o kadar dolu ki patlayacağımdan eminim. "En çılgın hayallerimde bile senin gibi bir adamı ya da bana hissettirdiklerini hayal edemezdim."

"Prenses, aramızdaki bu tür şeyler normal değil." Dudakları bir an için acımasızca birbirine yapışıyor, gözleri kararıyor. "The Bazen düşüncelerimi işgal etme şeklin bana pek iyi gelmiyor Melanie. Benim işimde dikkat dağıtıcı şeyler iyi gitmez."

"Ben bu muyum?"

"Dikkat dağıtmak mı? Sen benim *saplantımsın*. Artık bir fantezi bile değilsin. Benim ölümüm olacaksın prenses ve artık umurumda değil. Sadece senin ölümün olmak istemiyorum."

Sözlerini düşünürken sert, parıldayan gözler benimkileri tutuyor.

Biri yine kapıyı çalıyor. "Hey, BOSSMAN! Kod 104. Bir-oh-dört tekrar!"

Bunun ne anlama geldiğini anlamış gibi çenesini sıkıyor, sonra hırçın bir hırıltıyla ayağa kalkıyor ve bir fisti duvara çarpıyor.

Yutkunuyorum ve sırt üstü dönüyorum, kendime gelmeye çalışırken göğsüm kabarıyor. "Bu Derek mi? Sarhoş mu?"

Greyson kıyafetlerini kapar ve bu sefer de geçerken elini duvara vurarak hayal kırıklığını haykırır.

Banyodan çıkıp pantolonunu ve temiz beyaz düğmeli gömleğini giyiyor ama kapıya yönelirken kapıyı kapatma zahmetine bile girmiyor. Kapıyı arkasından çarpıyor ve ben burada yatıyorum, titriyorum, sertçe nefes veriyorum.

Yaptığımız şey . . .

Aman Tanrım.

Yataktan fırlayıp banyoya gidiyorum, temizleniyorum, yüzüme biraz su çarpıyorum, sonra eski ve rahatlatıcı bir şeyler giyiyorum. En kötü günlerimde çıkardığım bir tişört.

Görünüşe göre altıncı hissim doğruymuş.

Grey geri gelip alnımı tutuyor ve oraya hızlı bir öpücük konduruyor, sonra sıvı ela gözleriyle bana bakıyor, göz kapaklarımı öperken sıcak ve özür diliyor. "Sen uyu, ben en kısa zamanda döneceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa Derek burada olacak. Seni istediğin yere götüreceğim, benim için sana göz kulak olacak."

Sanırım başımı kayıtsızca hareket ettiriyorum, ama o gittiğinde, mahvolmuş akşamımız için yastığıma bağıriyorum.

Aç değilim, ama endişeli bir yiyiciyim, bu yüzden biraz mısır gevreği yiyorum, sonra öfkeli hislerimi sakinleştirmeye çalışırken televizyon izliyorum. Çekmecelerimi yeniden düzenliyorum. Hatta tanıdık korku içeri sızmaya başladığında durup tüm pencerelerimin ve kapılarımın kilitlerini çeviriyorum. Yatağında uyuyakaldığımda geç oluyor, onun geri dönmesini bekliyorum.

Ama sabah Greyson beni arayıp halletmesi gereken işleri olduğunu ve yakın zamanda geri dönmeyeceğini söyledi.

Bununla bir saha günü geçirdim; ofiste üzülmemem gerektiğini bilmeliydim.

Starbucks'larımızla işe doğru yürürken bana "Belirsiz bir acil durumda gidiyor," diyor, "sana ikinci buluşmadaki gibi elmaslar veriyor. Kim yapar

O mu? Metresi olan erkekler, işte onlar. Karıları öğrenecek diye kız arkadaşlarını şehirde özgürce gezdiremeyen erkekler."

"Vay canına, çok acımasısın kızım."

"Bir metresi olduğunu düşünsene! Adamla daha yeni anal seks yaptın."

"Bunu hiçbir şeye değişmezdim, *hiçbir şeye*." Kahvemi yudumluyorum ve o kadar sıcak ki neredeyse dudaklarım haşlanıyor ve yarıktan hava üflemek zorunda kalıyorum. "Bak, çağrıldı ama geri dönecek. Döneceğini biliyorum."

"Ne zaman? Doğum günün *bu* hafta sonu."

"Ee? Doğum günüm kimin umurunda ki..." Sesim düşüyor ve fısıldıyorum, "O *Tek*. O kadar Tek ki, onunla birlikteyken gerçek olup olmadığını anlamak için kendi kolumu çimdiklemek istiyorum. Yine de bunca zamandır Pandora, *bir kez* olsun benim için mutlu olmadın. Neden? Neden böyle lanet bir parti bozan oluyorsun?"

Pandora kaldırımın ortasında yürümeyi bıraktı ve bana bakakaldı. Bu da beni geri dönmeye ve açıklama yapmak için onun yanına yerleşmeye zorluyor. "Aklına gelebilecek her türlü kötü şeyi söyledin," diye hatırlatıyorum.

onu. "Seninle konuşmamı ve cesaretlendirici olmamı istiyorsun, ama tahmin et ne oldu? Tek yapmak istediğim sana bir şey söylememek çünkü yargılıyorsun ve çok sert yargılıyorsun Pandora. Kimse senin gibi insanların etrafında olmaktan hoşlanmaz."

Gözlerini kırpıştırıyor, sonra kaşlarını çatıyor ve tekrar yürümeye başlıyor, yüzü asık ve sesi özür diler gibi. "Brooke olmadığım için özür dilerim."

"Brooke olmanı istemiyorum, benim için mutlu olmanı istiyorum," diye açıklıyorum. "Ya da en azından yarısı kadar kötü olmanı!"

"Saçmalık, benden Brooke olmamı istiyorsun ve tahmin et ne oldu?" Duruyor ve kolumu tutuyor, böylece ben de onunla birlikte duruyorum, kararlılıkla parlayan gözlerle bana bakıyor. "Sonsuza dek en iyi arkadaşın gibi olamayacağım için üzgünüm ama o artık yok Mel. Ona istediğin kadar mesaj at ve cevap vermesi için iki saat bekle çünkü o gerçek bir adamla, gerçek bir bebekle ve gerçek bir hayatla çok meşgul! Şu anda sahip olduğun tek gerçek arkadaşın benim ve sana göz kulak olmaya çalışıyorum."

"Thank beni kolladığın için teşekkür ederim ama söylediklerin *beni incitiyor* ve sen bunun farkında değilsin. İyimserliğime zarar veriyor. Bizim için, kendim ve onun için beslediğim tüm umutları mahvediyor. Her pazartesi o gittiğinde kendimi berbat hissettiğimi biliyor muydun? Biliyor

muydun? Onu bir daha göremeyeceğime dair garip bir paranoyam var.

Her pazartesi ofiste beni daha da kötü hissettiriyorsun. Sanki onun dönmesine değmezmişim gibi."

Cevap vermesini bekliyorum ama cevap vermiyor, ben de devam ediyorum: "Beni neyden korumaya çalıştığını anlıyorum ama artık çok geç Pan. Çoktan *aşık* oldum -"

"Kahretsin, öyle söyleme! Sakın. Düşme."

Parmaklarımı saçlarımın arasına daldırıyorum, neredeyse köklerinden koparmak üzereyim. "Tanrım, lütfen, kendi sağlığın için, seni bu hale getiren adamın adını söyle bana!" Ona yalvarıyorum.

Tereddüt ediyor, bir an için kaşlarını çatarak kaldırıma bakıyor. "Onu Guinness Rekorlar Kitabı'nda Dünyanın En Büyük PUŞTU'su olarak arayın," diye mırıldanıyor.

"Bana adını söyle de gidip ona voodoo bebeği falan yapalım!" Ağlıyorum.

İnliyor ve karnını tutuyor. "Yapamıyorum. Onun adını söyleyemem." "*Neden?*"

"Çünkü her yerde var ve beni deli ediyor. Çıldırtıyor! Konuşmayacağım. Asla."

"Pan," diyorum usulca, ama o başını sallıyor.

"Bak, fantezilerini bozduğum için özür dilerim ama ben burada gerçekçi davranıyorum ve sen saatte bin mil hızla gidiyorsun Melanie. Adamla tanışıyorsun, mücevherleri alıyorsun. Sana şoförünün ihtiyacın olan her şey için burada olduğunu söylüyor ve adam seni takip ediyor-" Derek'in açıkça arabayı sürdüğü yeri işaret ediyor. "Sapıkça, harika seks yapıyorsunuz, sonra o ortadan kayboluyor. Ve sen bunu sorgulamadın mı? Uysalca bir telefon mu bekliyorsun? Benim tanıdığım Melanie nerede? The Tanıdığım Melanie'nin kışında karıncalar var ve yeni tanıştığı bir adamdan emir almaz. Doğum günün iki gün sonra. Hayatındaki ilk yıl için hiçbir şey planlamadın. Kutlama yapmalısın. Nokta."

"Bu yılı kurtarıyorum, tamam mı? Gelecek yıl evin çatısını uçuracağım, ama bu yıl değil, o yüzden bug off."

Asansörle yukarı çıkıp masalarımıza doğru ilerlerken ikimiz de asık suratlı bir sessizliğe büründük ve işte o zaman Pandora tipik monoton sesiyle bana bilgi verdi, "Mesajını kontrol et. Kankan kutlama yapılmayacağı için mutlu değil. Az önce bize bilet gönderdiler."

"Ne?" Kafam karışmıştı, telefonumu çıkardım ve Brooke'un mesajını gördüm.

Mel!!! Denver'a gel! Bu senin yirmi beşinci yılın, seni görmek istiyorum ve Pete hem senin hem de P'nin biletlerini ayarladı bile.

Nefesim kesiliyor, sonra üç kez göz kırpıyorum ve Pandora'ya bakana kadar sandalyemi sallıyorum. Sırıttırıyor, sırtıtmaya en çok yaklaştığı an. "Brooke bize bilet almış! UÇAK BİLETİ! Brooke'u görmeye gidiyoruz!" Ağlıyorum.

Pandora başını sallayarak, "Evet," diyor.

Sırıtarak Brooke'a mesaj atıyorum: Holeeeeeee sheet! Teşekkür ederim! Seni çok özledim!

En iyi arkadaşımı özledim ve Pandora bana erkeklerle sorun yaşadığını söyledi.

Sayılr. ☹ Sadece kafam çok karışık ve ona çok bağılım ve onun olmamasından endişeleniyorum. En iyi arkadaşıma ihtiyacım var! Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Telefonumu bir kenara koyup Pandora'ya sırtıttırıyorum.

"Evet, biliyorum, beni çok seviyorsun," diye mırıldanıyor.

"Evet, seviyorum," diyorum. "Seni ve Brooke'u çok seviyorum. Bir kavga mı izliyoruz?"

"Tabii ki, ninny! Biletlerimizin parasını kim ödedi sanıyorsun?"

Buna gülümseyerek bilgisayarına dönüyorum ve dalgınca elmas kolyemi okşuyorum ve aniden Greyson'ın elmaslarını parmaklarımın altında hissetmek kalbimi yeni bir acıyla burkuyor. Sözleri beni kızdırmak ve işkence etmek için geri gelirken, taze, vahşi bir umut içimi pençeliyor.

Melanie, benim aramamı beklerken bu taşlara bak ve telefonun çalacağından emin ol.

Greyson

İçimden bir ses, omzumun arkasından üvey kardeşim Wyatt'a bakıyorum.

Burada olmamalıydım bile. Ona bakıcılık yapmaktan daha önemli işlerim var ve hafta sonunu Seattle'da geçirmek yerine C.C. ile birlikte yirmi dört saat boyunca şehirde dolaşıp "kayıp" kardeşimi aradığımı düşündükçe bir yerlere vurasım geliyor.

Frene basarak cipi park ediyorum, arkamı dönüyorum ve yumruğumu Wyatt'ın yüzüne çarpıyorum.

"Ah!" diye bağıyor.

Sonra arabadan inip onu arabadan çıkarmak için etrafından dolaştım ve bu geceki Yeraltı çatışmalarının yapılacağı eski bardan depoya dönüştürülen yere doğru ittim.

C.C. ön yolcu koltuğundan inip bizi takip ederken, "Bırak o sapık orospu çocuğu Scorpion'u, bizim savaşçılarımızla bile takılamazsın," diye homurdandım. "There onlarla bizim aramızda dostluk diye bir şey yok, sadece iş var. Beni anlıyor musun Wyatt?"

"Pisliğin teki olduğunu anlıyorum Grey," diyor burnundaki kanı silerken.

"Burada ilkokul yönetmiyorum. Ya işin özünü anlarsın ya da defolup gidersin. C.C. artık senin kışını kurtarmayacak, ben de kurtarmayacağım. Yapacak işlerim var."

"Evet, neden bunun hakkında biraz konuşmuyoruz çünkü sen PMS'li bir hatundan daha huysuzsun!" Sırıttırıyor. "Peki, adı neydi?"

Onu gömleğinden tutup kaldırıyorum, böylece gözlerimiz aynı hizaya geliyor, sabrım taşıyor. "Lanet olası bir *horoz dövüşü* yüzünden polis şefinin oğlunu hırpalayamazsın! O sarhoştun, sen sarhoştun ve Akrep de kafayı bulmuştu.

Burada çok daha büyük bir şey dönüyor Wyatt ve sen hepimizi ifşa edeceksin." Wyatt hışım ile içeri girerken kapıyı bırakıp sarsarak açtım.

"Those benim horozlarım bile değildi, ben sadece kanatlı pençelerin takılmasına yardım ediyordum."

"That hasta, Wyatt," diyor C.C. biz içeri girerken.

"Senin ne düşündüğün kimsenin umurunda değil, C.C.," diye tersliyor Wyatt.

Üvey kardeşime baktım. Yaralanmış. Umursamaz. Dikkatsiz. Eğer o olmasaydı Ben yokken C.C. onun kefaletini ödeseydi, Wyatt ya ölmüş ya da hapiste olurdu. "Ona kendini kanıtlamaya çalışmandan bıktım usandım," diyorum öfkeli bir itiş kakışla. "Şimdi içeri gir ve babamız bunu öğrenmeden işe koyul."

"Ona söylemeyecek misin?"

Çenemi sıkıyor ve kızgın bir sessizlikle başımı sallıyorum. Tanrı biliyor ki söylemeliyim. Ona söylemeliyim. Ama babamın ona vereceği cezaları izlemek bana hiç zevk vermez.

"Big E'ye de söyleme, piç herif benden nefret ediyor. Lanet olası gözünü çıkaran sen olduğun için nedenini anlayamıyorum."

Onun hızla uzaklaşmasını izliyoruz ve C.C. bana bakıyor. "Aradığım için üzgünüm. Ya senden ya da E'den ultimatoma alması gerektiğini düşündüm ama E'nin babanla zaten çok işi var."

Son iki hedefimden elde ettiğim nakit parayı kasadaki muhasebe kayıtlarına yerleştirmeye gidiyorum, oradan çıkmaya ve son hedeflerim üzerinde çalışmaya hazırım.

İşin yapılmasına ihtiyacım var ve dün yapılması gerekiyordu.

Kurulduğumuz uzun salonun dışında, sürüklenen scaffolding'in çılgınlıkları, alanı kurmak için çalışan adamların gürültüsüne karışıyor. The Underground'un mücadele sezonu başladı. Her hafta farklı bir yerde olmak üzere haftada iki ya da üç çatışma. Son hedeflerimden birinin evi olan Portland'a uçmadan önce ekibi kontrol ediyorum.

Yarım düzine adam dövüş ringini kurarken Wyatt kameraları inceliyor.

Through monitörler, Leon'un standların kurulmasına yardım ettiğini görüyorum. Zedd'in de girişte olduğunu görüyorum, çıkış kapılarının çalıştığından emin olmak için. Harley, pizza yiyor.

Thomas'un sesi koridorun aşığısından duyuluyor, sanırım birkaç kadın hayranın sesiyle birlikte.

En büyük odalardan birinde babam sessizce oturuyor, tüm tıbbi ekipmanları etrafını sarmış. Yanından geçerken duraksıyorum. Bir hemşire onu besliyor ve daha zayıf görünüyor. Acaba bu adam -işkence edip öldürdüğünü gördüğüm ama aynı zamanda beni koruyan adam- gerçekten ölüyor mu diye düşünürken içimi bir pişmanlık duygusu kaplıyor. Kapının yanında duruyorum ve Eric ayağı kalkıyor. Günlerdir babamın yanındaydı ve bitkin görünüyordu. "Seni burada beklemiyordum."

"O nasıl?"

Neden soruyorum ki?

*Neden umursuyorum
ki?*

"Zayıf. Ama hala dayanıyor. Senin başarılı olduğunu gerçekten görmek istiyor," diyor Eric.

Bunun üzerine çene kaslarımın çalıştığını hissediyorum, çünkü Yeraltı'nı değil, annemin yerini istiyorum. Ama yanıma yaklaşıp sesimdeki merhamete şaşırarak, bana kesinlikle öğretmediğı merhametle, "Neredeyse bitti baba. Sadece dört tane daha ve her ismi ve sana borçlu olanı alacaksın. Ve en çok da annemden haber bekliyorum."

Zayıfça gülümsüyor. "This burası senin evindi. Çingeneler gibi yaşadık ama ~~as~~ senin evindi. Hayalim, orayı senin yapacak kadar erkek olduğunu bana göstermen. İyi ya da kötü. Bana oğlum olduğunu gösterdin. Ama aynı zamanda annenin oğlusun, değil mi? İşte bu yüzden Wyatt yeterli değil. Sadece sen yaparsın."

Bir kez daha gözlerindeki saygıyı görüyorum ve azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "İyi ya da kötü, bu listedeki her ismin üstünü çizdireceksin," diye yemin ediyorum.

Wyatt'a polis şefinin oğlunu dövdürten, en itibarsız, en kirli dövüşçülerimizden biriyle mi? Wyatt'ın bu yönünü sevmiyorum.

Kardeşim hâlâ ters ters bakıyor. Sanırım hiç anlaşımadık. Ben gemiye geldiğimde o daha küçüktü ve babam benimle oynamanın daha eğlenceli olduğuna karar verene kadar babamın oyuncağı olmuştu. Beni kırmasına izin verseydim, belki de beni bırakıp giderdi.

yalnız, ama ben yapmadım zaman, o saplantı büyüdü. Wyatt ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor. Anlamıyor.

"Tina uğradı," diye homurdandı. "Senin için bir şeyi varmış ama bana bırakmayı reddetti."

"Temas kuracağım ama şu anda yapamam. Bana bir iyilik yap ve bir işe yara." Onun dışarıda bir şeyler yapmasını istiyorum, burada somurtup kin beslemesini değil. "Bu hafta sonu için onunla bir görüşme ayarla ki ihtiyacım olanı bana ulaştırabilisin."

Ters ters bakar ve başını sallar.

Harley'den bir dilim soğuk pizza çalışıyorum ve Wyatt'ın bunu not ettiğinden emin olurken onu mideye indiriyorum.

"Tamam, teşekkürler," diyorum sırtına vurarak. "Şunun üzerine biraz buz koy." Burnunu işaret ediyorum.

"Siktir git."

"Peki Wyatt, istediğin gibi olsun."

Eldivenlerimi giydim ve havaalanına doğru yola çıktım.

Bir gece sonra, güneş batmak üzereyken, bir taksinin arkasına atlıyorum ve prensesimin nasıl olduğunu merak ederek sokağa bakıyorum. Birden annemin götürülüşünün görüntüsünü görüyorum, Melanie'nin yüzü üst üste bindirilmiş ve içimde yeni bir tür öfke kaynıyor. Geri dönmem gerekiyor. İşaretlerimi bitirip hemen geri dönmeliyim. Derek iyi biri, Melanie'yi koruyabilir. Ama o *ben* değil. Şimdi Wyatt neden bu kadar telaşlı olduğumu soruyor. Adı ne? Yakında öğrenecek. They'll all find out.

Telefonlarımdan ikisini çıkardım, numarasını en yeni kontrollü cihazıma ekledim ve eskisini devre dışı bırakmadan önce ona mesaj attım, Yeni numaram var. Seni 9'da ararım.

Eski telefonu devre dışı bırakarak, Derek'e yeni telefonda sayısal bir kod gönderiyorum, böylece benim olduğumu ve yeni bir numaram olduğunu biliyor. Başka bir numarayla cevap veriyor. Her şeyin yolunda olduğunu ve Melanie'nin işte olduğunu söyleyen başka bir kod.

Taksi beni bulduğum yere bıraktığında, rahatça iniyorum, siyah kapüşonumu başıma geçiriyorum, havacı gözlüklerimi yakama takıyorum ve ofis binasına giriyorum. Harley ve Wyatt siyah şapkalı hackerlar. They beni markamın randevu listesine tanıdıklarından birinin adıyla kaydetmiş. The marks?

They evlerine ya da ofislerine girmenizden nefret ederler. They sizin gibi bir erkeğin onların alanına girmesinden dolayı kendilerini savunmasız tehdit altında hissederler.

Yapmanız gereken de bu: Kendilerini güvende hissetmelerini sağlamalısınız. Sanki sizden saklanabilecekleri bir yer yokmuş gibi. Borçlu oldukları para yüzünden senden kaçmanın bir yolu yok.

Resepsiyon görevlisine sahte adımı mırıldanıyorum, kartımı alıyorum ve havacı gözlüklerimi giyip üst kata çıkıyorum. Her yerdeki güvenlik kameralarının farkındayım. Eldivenliyim, yeni spor ayakkabılar giyiyorum, temiz kıyafetler, vücudum fırçalanmış, saçlarım kapüşonumun altında korunuyor; iz yok, hayalet gibiyim. The anahtar, hiçbir kameranın yüzümü görememesi için başımı aşağıda tutmak.

Asansörden çıkarken onuncu kattaki sekretere ismimi tekrarlıyorum. Markamın görkemli ofisine girdiğimde, bilgisayarın arkasında sırtıtıyor ve beni oğlunun staj görüşmesi yapacak genç bir üniversite arkadaşı sanıyor.

Başını kaldırır ve ayağa kalkar. "Daniel," diye neşeyle bağırıyor ve kollarını uzatıyor.

Elim SIG'imın etrafında kıvrılıyor. "Kusura bakma, Daniel takıldı. Sakın deneme bile." Silahımı doğrudan kafatasına doğrulttum. "Güven bana, yaşlı adam. Bu yüzden ölmek istemezsin."

Yüzü biraz solgunlaşan adam, masanın altına daldırmaya başladığı elini yavaşça yanına götürdü. "Sen de kimsin lan?"

"Otur, rahatla," dedim adama.

Masasının arkasına oturdu, sırtı tahta gibi dikti ve ben de karşısındaki iki sandalyeden birine rahatça yayıldım, silahımı dizime dayadım ve tam kalbine nişan aldım.

"Kimsin sen?" diye soruyor korku ve dehşet karışımı bir sesle.

"Endişelenmeniz gereken kimse yok. Ama bu?" Üzerinde imzası olan bir kâğıdın kopyasını çıkarıp masanın üzerinde kaydırıyorum. "This bu yüzden buradayım. İşverenlerimin sahip olduğu bir kâğıt. Onlara ve bana çok para vaat ettiğin bir kâğıt. Tam olarak iki yüz bin dolar. Bugün tahsil ediyorum. İki aydır uyarılıyorsun, umarım ödemeye hazırsındır."

The adam sustu.

Ayrıca ödeme yapmak için hızlı bir hamle yapmaz.

İç çekerek video kameralarımdan birini çıkarıyorum. "Ya da bu küçük filmi halka da gösterebilirim." Kullanışlı kalem kameradan küçük bir çip çıkarıyorum ve

Genç karısı olmadığından emin olduğum biri tarafından havaya uçurulduğu video.

"Üçüncü evliliğinizi yapıyorsunuz, doğru mu? Sanırım bu üçüncü eşiniz de akıllandı ve evlilik sözleşmesi hazırlattı, değil mi?"

The görüntüler adamın tam ve mutlak dehşeti içinde oynamaya devam eder. Ellerini başına koyup inliyor.

Kartı sessizce çıkarıp masasının üzerine fırlatıyorum. "Al. Bu sende kalabilir. Benim kendi kopyam var."

Çek defterini çıkardı, tutarı yazdı ve titreyen bir elle uzattı. "Bunu başkasının görmesine izin verirken mahvolurum. Beni duyuyor musun? Mahvolurum," diye fısıldıyor, alnında terler birikiyor.

Hesabı aldım. "Benim ilgim sizi mahvetmek değil. İşinizi takdir ediyoruz. Ama biri beni takip ederse? Sen ve ben hakkında bir haber var mı? The video hala yayında, çek olsun ya da olmasın."

Asık suratlı bir sessizlik beni dışarıya ve asansöre kadar takip ediyor. They anlamıyor. These zengin adamlar bunu anlamıyor. They dokunulmaz olduklarını, isimleri sayesinde muaf ~~u~~üşünüyorlar. Tanıdıkları sayesinde.

They Yeraltı'nın kazandığını anlamıyor. The Yeraltı her zaman kazanır.

Başka bir sahte isimle ucuz bir motele. Yarın bir uçuş daha yapacağım, başka bir hedefi vuracağım ve sonra neredeyse işim bitecek.

Kahretsin, çok yoruldum. Kaslarım yoruldu, boynum tutuldu. Duffelimi yatağın yanına bırakıyorum, silahımı yastığımın altına sokuyorum, bıçaklarımı şiltenin altına itiyorum, sonra sırtüstü dönüyorum ve tavana bakarken nefes veriyorum.

Benim için yaptığı yemekleri düşünüyorum.

The şekilde kendini bana verdi.

The bedenim onunkinin içinde kabarıırken o da içgüdüsel olarak daha fazlasını almak için beni geri itti.

Ve sonra *ayrılmak* zorunda kaldığımda kendimi öyle bir hissettim ki, sanki yumruk yemişim ve bunun acısını kız arkadaşım çekmiş gibi.

Benim hayatım Yeraltı oldu. The Yeraltı bir yaşam ve aynı zamanda annemi bulmak için ~~bir~~ araç olarak. Siyahın gölgelere karıştığı gibi karıştım içine.

Kimsenin *bana -bana*, lanet Yeraltı'nın kralına- *Yeraltı*'nın canlı küçük prensesler için yapılmadığını söylemesine gerek yok. Ben. BİLİYORUM.

Tanrım, ama onu yanımda istiyorum.

Aylardır bu kızın peşinden koşuyorum ama beni geri getiren şey şehvet değil. İçimde bir yerlerde hep onun benim için doğduğunu biliyordum. Bir yerlerde, belki ben doğmadan ve hatta öldürmeden çok önce, ruhum kirlenmeden ve kırılmadan önce, bana bu melek verilmişti ve onu koruyabilmem için bana verildiği gerçeğine her şeyimle bahse girerim. O benim içindi, ben de onun için. Hayatımda hiç kız arkadaşım olmadı, hiçbiriyile ilgilenmedim bile. Sadece sikiştim. Sadece fahişeler. Sadece bar ilişkileri. Hiçbiri onlarla işimin bitmesi için gereken birkaç saatten fazla sürmedi. Sanki bir parçam biliyordu ve ben sadece bir kızın bir gün yağmurun altında bana o gözlerle bakması için zaman kolluyordum - ve o anda başka hiçbir şeyin onun öneminin bir parçası bile olmayacağını.

Saat dokuza iki dakika var ve kesin konuşmayı sevmeme rağmen, daha ne olduğunu anlamadan yeni telefonumu elime alıp onun numarasını tuşluyorum. Bir çalıyor, iki çalıyor ve nefes nefese cevap veriyor. Sesini duyduğumda midem ağzıma geliyor.

"Alo?" diyor.

"Seni önceden uyarmadığım sürece bilinmeyen bir numaradan gelen çağrıya asla cevap verme."

Sesindeki kahkahayı duyabiliyorum, tabii ki kaşlarını çatmasının altında. "Then beni yabancı bir numaradan arama, seni pislik."

Kıkırdıyorum. "Cihazın değiştirilmesi gerekiyordu." "Neden? Yeterince yok mu?"

Günlerdir ilk kez gözlerimi kapatıp kaslarımı gevşetiyorum. Tanrım, o çok özel. Benim için özel olarak yapılmış.

Farklı yetiştirildik ama bunun bir önemi yok. Bana bir şeylerle oynamam öğretilirken ona oyun oynaması öğretildi.

Ve yine de buradayız. Ben ona takıntılıyım ve o da çok geride değil. Şimdi ilişkimizi bir sonraki seviyeye taşımak bana bağlı. Ona yeterince güvenmek ve normal bir adam olmadığımı bilmesini sağlayacak kadar saygı duymak bana bağlı. Sikeyim. Ben. Koşuyorum.

Bunu gerçekten yapmak istemezsin, King. Ona seninle ilgili gerçeği söylersen her şey sonsuza dek biter.

Hayır. Lanet olsun, bitmesine izin vermeyeceğim.

"Nefes alışımı duymak için mi aradın?" diye soruyor.

"Hayır, hepsi bu değil." Sesini son duyduğumda benim için yemek yapmıştı ve sonra başka bir erkekle olmadığı şekilde kendini bana vermişti. Beni eve buyur etti, saçımı taradı, bana gülümsedi, beni istedi, bana istediğimi hayal bile edemeyeceğim şeyler verdi ve ben şimdi kuduz bir köpek gibi açlıktan ölüyorum.

"Aramadığım için kızgın mısınız?" Bir açıklama yapmak zorunda kalma ihtimalime karşı sesimi alçaltarak soruyorum.

"Fark etmedim bile!"

"Demek kızgınsın. Prenses, seni terk etmek istemedim, bu şekilde değil." Bir ton pişmanlık göğsümü sıkarken sesimi alçaltıyorum ve pis motel penceresinden dışarı bakıp Seattle'daki yeni dairemi düşünüyorum. Onu çok istiyorum. Bin dolarlık çarşafı olan yatağımı ve hemen yanımda bana sarılan milyon dolarlık kızı istiyorum. "Bebeğim, *konus*," diye yalvardığımı duyuyorum.

"Ne için?"

"Sadece konuş." Nefes vererek ahizeyi yaklaşıtıyorum ve onun sesine sarılıyorum. İçindeki tüm güneş ışığı. The kalbimi, bağırsaklarımı ve taşaklarımı bir hamlede sıkması. The bugün yaptığım şeyin sadece bir iş olduğunu kendime hatırlatmak için ona ihtiyacım var. Bir rol. Bir rol. Bütün ben değildim. Benim her şeyimi görebilecek tek kişi o.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldıyor sonunda. "Neden gittiğini, nasıl olduğunu bilmek istiyorum." Sesi içimdeki tüm özlemi bir kasırga gibi dışa doğru savuracak şekilde yumuşuyor. Burun deliklerimden nefes veriyorum, vücudumdaki kanı zaten zorlanan sikimden uzak tutmaya çalışıyorum.

"Yapacak işlerim vardı ama şimdi iyiyim," diye açıklıyorum. "Hadi prenses, *konus benimle*."

"Tamam o zaman. Yatakta külotum ve sütyenimle yatıyorum."

Beynim neredeyse patlayacak. Sik beni bununla. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve sikim kot pantolonumun içine giriyor. Anında onu hayal ediyorum: yatakta yatıyor, kalçaları o külotla sarılmış, gözleri ağırlaşmış ve aniden o yataktayım, tam yanımdayım ve tatlı, sıcak ağzını benimkiyle becerirken onu sabit tutmak için örgüsünü tutuyorum.

"Beni bu yüzden çağırmadın mı? Azmadın mı?" diye soruyor ben cevap vermeyince.

Başımı arkaya atıyorum ve kahkahalarla kükrüyorum. Aylardır onunla birlikte, yıllardır tek başıma güldüğümünden daha çok gülüyorum. "Prenses, seninle ilgili her şey beni azdırıyor ama bu yüzden aramadım."

"Oh. Neden o zaman?"

Onu o yatakta hayal edip duruyorum. Evet. Ben de onun yanındayken. "Örgünü takmadın mı daha?" Bilmek zorundayım. Bu kadar çok saç telini nasıl bu kadar kolay tuttuğunu ve hepsini mükemmel bir şekilde bir araya getirdiğini, ince beyaz boynuna o örgüde düştüklerinde ipeksi, altın rengi ve güzel olduğunu hala anlayamıyorum.

"Evet, öyleyim."

"Dudağını mı
çiğniyorsun?"

Yumuşakça kıkırdıyor.

"Evet."

Kurt gibi bir zevkle gülümsüyorum. "O dudağı emmek istiyorum bebeğim, ama şu anda en çok istediğim şey orada olmak, seni öpmek ve seni lastiksiz becermek. Test yaptıracağım, bu yüzden bir dahaki sefere seni becerdiğimde lastik takmayacağım. Hoşuna gider mi?"

"Evet, lütfen. Lastiksiz bir Greyson ve bunu hızlı bir sipariş haline getirebilir misiniz?"

Ne kadar şakacı olduğunu görünce göğsüm şefkatle kabarıyor. "Evet bebeğim, konuşacağım ama kendimi dinlemek için aramadım. Seni duymak istiyorum. O yüzden konuş benimle prenses."

"Ne hakkında?"

"Başka? Senin hakkında, bebeğim."

"Pekâlâ, Mustang'imi isteyen kız var ya? Bin dolar arttırdı ve ben de kabul ettim."

İnliyorum ve avucumu alnıma vuruyorum, sonra elimi kabaca yüzümde gezdiriyorum. "Prenses, sana söylüyorum. . . başka bir şey sat. Arabanı değil. Arabana ihtiyacın var."

"Satacak tek şeyim bu Grey."

"Bundan emin misin?"

"Evet, eminim. Satmak zorunda olduğum tek şey arabam."

"The sana verdiğim kolye satılabilir değil mi?" Açıkça ortaya çıkıp söyledim. "Hayır."

"Hayır mı? Neden *olmasın*?"

"Çünkü senden elimde kalan tek şey bu!"

Bu itiraf karşısında kalbim bir kez güm güm atıyor, sonra da durumun böyle olmadığını ona bizzat anlatmak için duyduğum sinir bozucu dürtüyle güm güm atmaya devam ediyor. "Hayır, bu doğru değil."

"Sahip olduğum tek şey bu Greyson. Günlerimi yalnız geçiriyorum ve senin var olduğunu bilmek ve beni arayacağını hatırlatmak için sahip olduğum tek şey bu taşlar. They senden kalan tek şeyim."

"Beni yakaladın, prenses. Tanrım! Bana ne yaptığını görmüyor musun? Her şeyime sahiptin, Melanie. Uzaklaşıyorum ve kendimi yarım bir adam gibi hissediyorum, seni yakında kendi gözlerimle görmezsem bir şeyleri parçalayacakmışım gibi hissediyorum ..." Arkamı dönüp gidiyorum.

Ne yapıyorum ben? *Oprah* burada mı lan? Avucumu alnıma bastırıp nefes alıyorum. *Kapa çeneni, seni amcık!*

Anlıyormuş gibi sesini yumuşatıyor. "Greyson, eve ne zaman geliyorsun?" Home.

Tanrım, birlikte olduğumuz her yere "evim" demesini seviyorum.

"Henüz değil. Yapacak işlerim var," diye fısıldıyorum, az önce göğsümde yarattığı acıyı ovuşturarak.

"Ama bana ne zaman döneceksin?"

Yüce Tanrım, o benim sonum olacak. "Yakında bebeğim," diye kabul ediyorum. *Doğum gününde. Artık aramızda saçmalık istemiyorum, aramızda hiçbir şey istemiyorum.* "Yakında eve döneceğim ve bir dahaki sefere giderken seni de yanımda götürmek istiyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece şuna cevap ver. Sen benim kızım mısın?"

"Önce bana benim erkeğim olduğunu söyle." Beni özlüyor.

Sesinde, benimle konuşmasında.

"Evet öyleyim, bu da seni benim kızım yapıyor. Ya Melanie?"

Hattın diğer ucunda sessiz, zor nefes alıyor.

Sesim alçak ama tavizsiz bir şekilde ekliyorum, "İçeri girdiğimde seni yiyip bitireceğim. Nefes aldığım sürece benim prensesim olacaksın."

"Tamam, Grey. Then benim kralım olacaksın," diye fısıldıyor.

Evet, kesinlikle benim sonum olacak. "Majesteleri şakası yok demiştik."

"Bu bir şaka değildi," diye karşı çıkıyor. Then "Gri mi?" diye ekliyor. "Öyle mi?"

"Arayacağını biliyordum. *This* işte bu yüzden kolyeyi asla satmayacağım."

"Her zaman arayacağım, kolye olsun ya da olmasın. Bırak onu bebeğim, sana daha iyi bir şey vereceğim."

Telefonu kapatıp kendime gelmeye çalışıyorum ama onunla konuşmaktan kan beynime sızıyor. Onu Underground'da Riptide için çılgık atarken gördüğüm ilk günü hatırlıyorum. *Bir* aşağı bir yukarı zıplıyordu, başka bir adam için haykırıyordu ve ben orada öylece durup garip bir şekilde kendimi güvende hissediyordum ve kafamın içindeki küçük bir ses şöyle diyordu: *This bu benim*. Kandırıldığımı biliyordum, tıpkı cebimde markalarım varken ve borçlu olduğumda anladığım gibi - *kandırılmışım*.

Her şeyim, bir parçam, istediği her parçam onun olabilir. Her şeyi mükemmel bir şekilde planladım.

Prenses dışında iki iz daha. Denver'daki sondan ikincinin kanıtlarını toplayacağım ve o gece ekip Yeraltı İşlerinin sorunsuz çalıştığından emin olurken ben de bu işi halledeceğim. Then Seattle'a tam da doğum gününde uçarım. Ona sürpriz yapacağım. Ona *hayır bebeğim, ben şeytandan doğmadım* diyeceğim *ve yakında annemle tanışacaksın*.

Yıllardır sahip olduğum ilk umut kırıntısı içimde kök salarken inliyorum ve uyumayacağımı bildiğim halde uyumaya çalışarak yatağında dönüp duruyorum. İki kızımın da güvende ve benimle olduğunu bilene kadar olmaz.

Melanie

Yeraltı tam olarak hatırladığım gibi.

Kalabalık.

Gürültülü.

Kokuşmuş.

Kötü adamlarla karşılaşmaktan tedirgin ama Brooke bizi beklediği için mutlu bir şekilde Pandora'yı ring kenarındaki koltuklarımıza doğru çektiştiriyorum ve tam o sırada onu fark ediyorum.

En iyi arkadaşım. Koyu renk saçları at kuyruğu, dar kot pantolon, spagetti askılı bluz. İki dövüşçü birbirlerini çökme noktasına getirirken o ringe bakıyor.

"BROOKE!" Koşmaya başlarken seslendim ve o da yerinden sıçradı.

Üzerinde "En İyi Arkadaşlar" yazan ve tam ortasından kırılan bir madalyonun yarısını takacak kadar büyüdüğümüzden beri benim en iyi arkadaşım. Doğal olarak benim parçam hala yatağımın altındaki küçük bir kutuda duruyor ama Brooke'un parçası bir koşu sırasında düştü ve onu asla geri alamadık. Bu iyi bir şey, çünkü arkadaşlığımız hiç bozulmadı. En iyi arkadaşım ile olduğu kadar hiçbir kızla kavga etmedim, sevmedim ya da eğlenmedim, bu yüzden aylar süren ayrılıktan sonra bugün sarıldığımızda doğal olarak ciyak ciyak bağırıyoruz.

Sıkı bir sıkışmadan sonra, ikimiz de birbirimizi geri iterek iyice inceledik. Bay Riptide'in kızına iyi baktığından emin olmak istiyorum ama Brooke'un gözlerindeki, saçlarındaki ve gülümsemesindeki ışıltıyı anlatacak kelime bulamıyorum.

"Şu haline bak!" Ağlıyorum. Kahretsin, tabii ki onunla ilgileniyor, ona deli gibi tapıyor.

"Hayır, *kendine* bir bak!" diye karşı çıkıyor Pandora'ya sarılırken, her ne kadar Pandora sarılmayı benim kadar sevmese de.

Biz koltuklarımıza yerleşirken Pete gelip bizi selamlıyor. Pandora'yla Brooke'un kız kardeşi Nora'yla olan aşkı hakkında konuşmaya başladı. Nora'dan nefret ediyorum, bu yüzden o kaltağın üniversitede ve buradan uzakta olmasına seviniyorum. Pete onun için çok iyi, ama içten içe daha iyi, daha tatlı ve daha zeki birine aşık olmasını ve ondan temelli ayrılmasını umuyorum. Nora eskiden Yeraltı'nın en iğrenç dövüşçülerinden birinin, koca kafasında akrep dövmesi olan birinin kız arkadaşıydı.

Brooke'un elini sıkıyorum, böylece beni mümkün olan her konuda bilgilendiriyor. "Racer nasıl? Bu gece onu görebilecek miyim yoksa çok mu geç olacak?" Talep ediyorum.

"Bizim süitimize gelebilirsin, tabii ki! O çok büyük, Mel. Ama söyle bana-" Hoparlörlerden "*RIPTIDEEEEEEEE*" sesi yükselince konuşmayı kesiyor ve gözleri açılıyor.

Ve arena o zamanın geldiğini biliyor. Riptide. Remington Tate. Brooke'un kocası. Seks Tanrısı - eğer ondan biraz bahsetmediysem, bu arenadaki her vajinanın onun için ezildiğinden emin olduğumu söylememe izin verin.

The Yeraltı'~~nki~~dövüşleri hiçbir zaman dışarı çıktığı zamanki kadar canlı ve yoğun değildir; onda bir şeyler vardır. Heyecan, yoğunluk, ham güç ve çocuksu bir oyunculuk sergiliyor.

"Yumurtalıklarım patladı," diye mırıldanıyor Pandora solumda.

Remington "Riptide" Tate ringe atlarken Brooke ayağa fırlıyor, üzerinde kırmızıdan daha kırmızı bir boks cübbesi var ve burada olduğum için, bunu göreceğim için, zihnimi kendi güvensizliklerimden ve elimde olmayan, vücudumun elinde olmayan ve ses tellerimin elinde olmayan o aptal borçtan kurtaracağım için çok heyecanlıyım.

-Ben de *çığlık atıyorum*.

"Remmyyyyyy!!!" Brooke'la birlikte ayağa kalkıyorum, aynı anda ona sarılmaktan ve tokatlamaktan kendimi alamıyorum. "Tanrım, seni lanet fahişe, bunu her gece yaptığına inanamıyorum!" Onu iterek söylüyorum.

"Gecede *birkaç* kez!" diye bağırarak beni geri itti.

İşte o zaman ringden ona göz kırptıyor.

Benimle oynaşmayı bırakıp ona sırtıyor, tüm dikkatini sadece ona veriyor. Artık kocası. Rakibini beklerken gülümsemesini ve ışıltılı mavi gözlerini ondan ayırmıyor. Peki ya o bakış? Net bir "Sen Benimsin" bakışı, ama o kadar şefkatli ki içimde eridiğini hissediyorum. *Greyson . . . Greyson . . .*

Greyson ... birden kafamın içinde beliriyor, bu bakışın kendi versiyonu içimde yüzüyor. Kendi versiyonu biraz daha az hassas, biraz daha temkinli, çok daha çığ, çok daha karanlık, sanki içinde acı veren bir şey varmış da gözleri benimkilerle buluştuğunda daha çok canını yakıyormuş gibi. Vücudum, sadece onun anısıyla içinde kocaman bir boşluk açılmış gibi hissediyor. Bizi.

"Oooh Tanrım, beni öldüreceksiniz," diyorum Brooke'a, koca kıçlı bir adamın sahneye çıkışını izlerken. Dövüş başladığında bir an Remy için endişelendim ama sonra, *bam!* Kontrolü o kadar iyi ele geçirdi ki artık endişelenmiyorum.

"SEN BİR BOKA YARAMAZSIN, REMINGTON!" Brooke'un yüzünü kendime doğru çekerek ciyaklıyorum. "Şu haline bak. Eş ve anne, dostum, sana o kadar aşık ki, dayanamıyorum bile!"

"Oh, Mel." İç çekiyor ve bu adamı sevmeye daha fazla dayanamayacakmış gibi bana yaslanıyor.

They Riptide için bir adam daha getiriyor ve yemin ederim bu rakipler sezonlar geçtikçe daha da büyüyor.

"Remy!" Adamlar ringde dövüşmeye başladığında tekrar çığlık atıyorum.

Brooke elimi sıkıyor, ben de ona karşılık veriyorum ve elini kendi elime alıp havaya kaldırarak onların dövüşünü izliyoruz. "Remy! Karın senin için yanıp tutuşuyor, Remy!" diye bağıriyorum.

Brooke her zaman ikimizden çekingen olanı olmuştur, inançla konuşmak konusunda biraz utangaçtır, ancak burada çığlık atmamdan hoşlandığını biliyorum.

"Remington, çok ateşlisin!" Onun adına çığlık atıyorum.

Ve sonra Brooke ayağa fırlayıp sesini daha uzağa taşımak için ağzını kapattığında beni hayrete düşürüyor ve benimle birlikte bağırmaya başlıyor, "ÇOK SICAKSIN REMY, ÖLDÜR BEBEĞİM!"

Ve onu anında öldürür.

The rakibi güm diye yere düşerken halk çılgına dönüyor ve ben aptalca en iyi arkadaşıma göz kırpiyorum. "Omigod, şimdi de çığlık mı atıyorsun? Bay Riptide tatlı küçük karısını hemen memnun etmek için ne kadar iyi eğitilmiş?"

Devam ederdim, ama Brooke Remy'ye sırtlamakla meşgul, çünkü Remy ona sırtlıyor, terli ve yalamaya müsait, ve kalbimde bir şey sertçe sıkışırken sessizliğe gömülüyorum.

Artık Brooke'un ağlamak, bir şeyler konuşmak, içini dökmek ya da koşuya çıkmak istediğinde başvuracağı ilk kişi asla ben olmayacağım. En iyi arkadaşım, onun için her şeyi göze alacağını bildiğim bu adama derinden, delicesine aşık - çünkü zaten aşık.

Yani, bir bakıma, en iyi arkadaşımın artık yeni bir en iyi arkadaşı var. Ve o da bir koca, bebeğinin babası, onun sevgilisi.

Ama ben? Adamım beni sikmeyi seviyor. Benim için kötü olduğunu söylüyor ama bana ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Beni özlediğini hissediyorum. İçgüdülerim mi benimle konuşuyor, yoksa aptalca umutlarım mı? Kesin olarak bildiğim tek şey, aşık olduğum ve şu anda o kadar derindeyim ki, her şeyin ciddiyeti, kendimi bu karanlık, bilinmeyen, korkutucu dalışa daha derin ve daha sert devam etmekten alıkoymanın imkansız görünmesine neden oluyor.

Tanrım, boku yedim.

Brooke sessizleştiğimi fark etmiş gibi görünüyordu ve beni dikkatle izlediğini fark etmemiştim.

"Onun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor usulca, sadece en iyi bir arkadaşın sahip olabileceği keskin bir algıyla beni inceleyerek.

Başımı sallıyorum ve kalabalığın arasından sesimi duyurabilmek için ona daha da yaklaşmak zorunda kalıyorum. "Bu pisliklere bağırarak zorunda kalmadığım zaman!"

Geceyi geçirdikten sonra Pandora ve ben taksiyle otelimize gidiyoruz; ne yazık ki Tate'lerin kaldığı yer burası değil, onların oteli çok pahalı. Pandora kimsenin "sadakasını" almak istemedi ve ben de beş parasız kaldım, bu yüzden birkaç blok ötedeki üç yıldızlı küçük bir otelde kalıyoruz.

Ancak Pandora, akşam için Brooke'un süitini ziyaret etmekten vazgeçmeye karar verir.

"Neden?" Onu taksinin arkasına doğru iterek soruyorum. "Hadi, eğlenceli olacak. Racer'ı görmem lazım! Onu son gördüğümde saçları biraz uzamıştı, talk gibi kokuyordu ve bir gün pek çok kadını öldürecek o tek gamzesiyle bana sırıtiyordu. Haydi!"

"Yok, yorgunum. Siz ikiniz arayayı kapatın. İzleme başına ödeme siparişi vereceğim ve sizi daha sonra bekleyeceğim."

"Gelmek istemediğine emin misin?" The Taksi şoförü sabırsızlanıyor gibi görünüyor, bu yüzden kapıyı açıyorum ve bir saniye daha bekliyorum.

"Evet, eminim. Biliyorsun, bir bebeği sevmektense bir köpeği sevmeyi tercih ederim."

Yavaşça başımı sallıyorum çünkü anladığımı sanıyorum. Onu bildiğinden daha fazla anlıyorum. Eğlenmeye çalıştığım için incinmediğimi, bir şey istemediğimi ya da hiçbir şeyi ciddiye almadığımı sanıyor. Ben acılarına gülüp geçiyorum ama o öfkesini bir bariyer olarak kullanıyor. Bazen Brooke'u gördüğünde onun da canının yandığını biliyorum çünkü Pandora eskiden aşıktı.

Tek tahmin edebildiğim onu çok sevdiği. "Pan," diyorum usulca, "seni çok inciten adam . . . o senin seveceğin tek adam değildi."

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü böyle hissetme konusunda uzman değilim -Greyson'a karşı hissettiklerime zar zor dayanabiliyorum ve buna aşk demeye korkuyorum. Brooke'un otelinde durduğumuzda ve taksi şoförü "Hanımefendi, bindiniz mi yoksa indiniz mi?" diye şikayet ettiğinde kendimi daha da garip hissediyorum, bu yüzden hızla dışarı çıkıyorum ve ona bağıryorum, "Sonra görüşürüz. Komedi izle!"

Taksi onu götürürken bana el sallıyor, ben de gülümseyip el sallıyorum. Ama asansöre bindiğimde, hiçbir şey bilmiyordum. Birkaç ay önce Greyson King'i tanımadığım dışında artık hiçbir şey bilmiyorum. Onu şimdi nasıl bu kadar özleyebilirim?

Damarlarımdasın, seni sikik.

Bir an içimdesin, bir an sonra kayboluyorsun. Beni alıyorsun, beni bırakıyorsun ve ben hala geri dönüp bunu tekrar yapman için titreyerek bekliyorum.

Ugh. Ne zaman döneceksin?

Brooke süitinin kapısını açıyor ve "Detayları istiyorum, hem de hemen!" diyerek beni oturma odasındaki erkek grubundan uzağa, birinci yatak odasına çekiyor.

Beni yatağın kenarına oturtuyor ve sonra ellerini talepkâr bir melek sürtük gibi kalçalarına koyuyor, gözleri heyecandan parlıyor. "Anlat bana. Bana onun hakkında her şeyi anlat!"

Heyecanla gülüyorum ama sonra inliyorum ve göğsüne bir yumruk atıyorum. "Biraz deja vu yaşıyorum, ama kendisi için yanlış olabilecek bir adama aşık olduğunu düşünen zavallı enayi *sendin*."

"Tanrım, onu seviyor musun, Mel?"

En iyi arkadaşım ile bile onun hakkında konuşmanın bu kadar zor olduğuna inanmıyorum. İç çekerek yatağa uzanıyorum ve yanımdaki yeri okşuyorum, böylece o da yakınımaya yerleşiyor.

Aşık olacağımı hayal ettiğimde aşk böyle hissettirmiyordu. Aşk zihnimde heyecan verici ve değerliydi, korkutucu ve beklenmedik değil.

Brooke ve ben birbirimize bakacak şekilde yan yatmış, sırlarımızı, fantezilerimizi ve daha fazlasını anlattığımız binlerce kez yaptığımız gibi gülümsüyoruz. "Brookey, ben böyle sevebilir miyim? The forever kind? Eğlenmek için iyiyim, ama sence Bazen Greyson'ın beni hayatının diğer kısımlarına dahil etmek istemediğini düşünüyorum. Acaba ben onun için sadece bir seks oyuncağı mıyım, diğer tüm erkekler için olduğum gibi, ama sonra beni arıyor ya da bana bunu veriyor ..." İpeksi gömleğimin altında saklanan elmas kolyeye dokunuyorum. "Bana öyle bir bakıyor ki ... Bilmiyorum, o bakış için bir kelime bile yok. Ama Remy bunu sana da yapıyor. Bu en iyi bakış. Bana sıcaklık, kalp çarpıntısı ve yağlanma hissi veriyor. Ve eğer onu ailemle gördüyseniz, biz aptal Pazar oyunlarımızı oynarken nasıl gülüyordu. Onun için bir şey ifade etmediğime inanmayı reddediyorum. Benim onun sevgilisi olduğumu söylüyor."

Brooke gülüyor ve oturup bana sımsıkı sarılıyor. "Mel, sen eğlenceli ve tatlısın, sadık ve dürüstsün. Verecek çok fazla sevgin var. Herkesi seviyorsun, yabancıları bile. Sen benim küçük aşk böceğimsin. Sadece onu sevmekle kalmayıp ona *aşık* olabildiğin için çok şanslı." Omuzlarımı sıkarken gözleri heyecanla parlıyor. "Melanie, prensini buldun. Prens bile değil, meğer *kralmış*. Yedi yaşından beri bu meçhul, isimsiz adamdan bahsettiğinin farkında mısın?"

"Dostum, hayatım boyunca böyle hissetmek için bekledim ve şimdi hissediyorum ama istemiyorum. Kendimi dengesiz, güvensiz, savunmasız, mutlu hissediyorum ve yine de bunun uzun sürmeyeceğinden endişeleniyorum."

"Hayır! Hayır, hayır, hayır, kendini tutma. Pandora kafanı mı zehirliyor? Mel, bunu sahiplen. Nasıl hissettiğini kabullen. Söyle ona. Peşinden git. İstedığinin peşinden git. Her zaman onun peşinden gittin, şimdi onu bulduğuna göre geri adım atmayacaksın!"

"Bunu şimdi söylüyorsun çünkü artık bir *tavuk* değilsin! Remington'ın seni sevdiğini biliyorsun. Seni o kadar çok seviyor ki gitmene asla izin vermeyecek. Eğer bir şey olursa, bunu çözeceksiniz ve ikiniz de bunu biliyorsunuz. O senin için savaşacak, sen de onun için savaşacaksın. Ama ben? Greyson'ın ne hissettiğini bilmiyorum. Benimle olmak istiyor ve sonra günlerce yok. Aramızda her ne varsa, gerçek de olabilir, geçici bir şey de-

"Şehvet," diyor kapıdan gelen alçak bir ses.

Başımı kaldırdığımda eşikte Remington'ın koçunun yardımcısı Riley Cole'un her zamanki gibi sevimli göründüğünü görüyorum. Riley ve ben çok iyi arkadaşız. Bir Riptide dövüşünden sonra karşılaştığımız birkaç seferde çok yaramazlık yaptık, sadece cinsel olarak değil.

O sır saklamaya alışkın bir adam. Biliyorum, çünkü Brooke'un peşinden koçbaşı gibi koşarken Remington Tate'in tüm sırlarını ortaya çıkarmaya çalıştığımda Riley'nin bana söylediği tek şey, Remington'ın Brooke'un peşinden koştuğu gibi bir kadının peşinden koştuğunu hiç görmediği idi.

Riley kesinlikle sır saklamayı bilen bir adam. Tanrıya şükür, *benimki* de dahil.

Brooke her zaman onun üzgün bir sörfçü çocuğa benzediğini söylerdi ve haklı, öyle. Bu da ona yakışıyor. Ama bu gece daha çok Pandora'nın kızgın sarışın ikiz kardeşi gibi görünüyor, benimle ilk tanıştığı gün takındığı kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Neyin var senin?" Kaşlarını çatmasına kendi kaşlarımla karşılık vererek soruyorum. "Eğer bu erkek arkadaşın sana zarar verirse, icabına bakarız."

Çatlıyor

ve Greyson'ın adına beni korkutmak yerine, bu ses beni güldürüyor.

"Yani *sen mi* ilgileneceksin yoksa Remy mi?" Ayağa kalkarken onun sessiz, tanıdık kıkırdamasını duyduğumu söylüyorum.

"Tamam, beni yakaladın. Belki Rem'i de sırf gözdağı olsun diye yanımda getiririm," diyor şakayla karışık ama sırtıtsı yerini hoşnutsuzluğa bırakıyor. "Kimse sana zarar veremez, Melanie. Ya da ben onu yumruklarım. Kanını akıtmak için kaç kere yumruk atmam gerektiği umurumda değil, ama kanını akıtacağım."

Brooke kıymetli bebeğini görebilmem için beni oturma odasına çekerken gülüyorum.

"Barbie'lerin canı yanmaz, unutma. Merak etme," diye Riley'ye omzumun üzerinden fırlatıyorum ve yanından geçerken ona şakacı bir tekme atıyorum. Tanıştığımızda bana Barbie demişti ve bunu hoş bir şekilde söylememişi, bu yüzden ona karşılık vermek onu biraz yumuşatıyor.

Then Bir bebek sesi duyuyorum ve sevinçle doluyorum. Racer'ın, koruma dadısı Josephine'in kıvrılmış kolunda gururla oturduğunu görüyorum. Ama orada kalmak istemiyor. Racer kendini babasının kollarına atıyor.

mavi bir spor ieeği alır, ancak oğlunun geldiğini görünce Remington onu tek koluyla yakalar ve boş spor ieeğini mutfak lavabosuna fırlatır.

Racer'ı yukarı kaldırarak hırıltılı bir ses çıkartıyor, sonra onu bir futbol topu tutuşuyla taşıyor, bu da Brooke'un yanımnda inlemesine neden oluyor.

"Remington, bütün yemeğini kusacak," diye azarlıyor.

"Ahhhhh," diyor, oğlunu oturur pozisyona getirip felaketi önlerken sesi inanılmaz derecede ukalaca çıkıyor. Brooke'a baktığında, gülümsemesi iki seksi gamzesini ona doğru fırlatıyor, bu da onun günahını affetmesini sağlıyor ve yemin ederim neredeyse lyorum.

Sonra Racer sırtıyor ve annesine bir gamze daha fırlatıyor.

"Urgh! İkiniz de beni öldürüyorsunuz!" Onlara söyledim. "Remington, bu bebeğe dokunmam lazım yoksa!" Gidip Racer'ı kucaklıyorum ve onu kendime doğru tutarken, kk karnını okşarken sevimli bebek sesleri çıkartıyorum.

Bu durumdan pek de hoşnut değilmiş gibi bir hali var ve önce annesine, sonra babasına, sonra da çenesinde yeni ve hüzünlü bir gamzeyle Pete'e bakıyor.

"Ne? Benden hoşlanmıyor mu?" Racer annesine ve babasına tekrar bakar ve çenesindeki gamzeyi derinleştiren bir yüz ifadesi takınır. "Aman Tanrım, onu ağlatıyorum!"

Onu Brooke'a veriyorum. "Ne başarısızlık!" Gülüyorum.

"ok iyisin," diyor Remington bir sandalyeye çöküp bir koluyla Brooke'u kuşağına çekerken, diğer koluyla da yakındaki gıcırtilı bir oyuncaağı Racer'a uzatıyor. Racer oyuncaağa bakar ve Melanie'ye özgü çığlığı bir sevinç çığlığına dönüşür. Remy ona gülümsüyor ve sonra gözleri Brooke'a kayıyor ve ne Başının tepesini öperken orada beni gerçekten, derinden öldürdüğünü görüyorum.

Her zaman hayalini kurduğum, senin için ölürüm dediğim o *gerçek* aşk. "Mel," diye duyuyorum arkamdan ve sese doğru döndüğümde Riley'yi fark ediyorum

bunca zamandır beni izliyormuş. Bana yaklaştı ve uğursuzca fısıldadı, "Seninle konuşabilir miyim?"

Başımı sallıyorum. There gözlerindeki şehvet bakışında hata yok. Benimle konuşmak istemesinin yanı sıra beni istediğini de hissediyorum. The eski ben, bir seks arkadaşıyla bir gece daha geçirmekten başka bir şey istemezdim. Beni isteyen çekici bir erkeğe nadiren hayır diyebilirim, ama vücudumdaki her gözenek şimdi sadece bir erkek istiyor.

Ama yine de Riley'ye başımı sallıyorum çünkü Greyson King dışında aklımı kurcalayan tek şey hakkında konuşabileceğim tek kişi o.

Otelden birkaç blok ötedeki şık küçük bir restoranın barının yanındaki küçük yuvarlak masanın beyaz çarşafı üzerinde bir çek. "Para biriktiriyordum," diye açıklıyor.

"Hayır!" Nefes nefese kaldım. "Riley, saçmalama! Yapamam!" Garson kız içkilerimizi koyarken, hesabı geri itiyorum ve kendimi telaşlanmış hissediyorum. Fısıltıyla, "Bu benim kararımdı. Bunu yapmayı ben seçtim, tamam mı?"

"Ama bunu en başta öneren salak *bendim*," diye karşı çıkıyor başka bir tıslamayla ve o kadar içten morali bozuk görünüyor ki, başını sallamayı bırakmıyor. "Remington asla kaybetmez, Melanie. Asla kaybetmez. Dövüşü onun için yapacağını bilseydim-"

"Aptal Nora'yı kurtarmak için, çünkü Brooke'u hiçbir şey yapamayacak kadar çok seviyor. Ama bana onun kaybedeceğini söyleseydin bile paramı asla Scorpion'a yatırmazdım. ASLA."

"Then bu borcu ödemene yardım etmeme izin ver." Yalvaran bakışlarını görmezden geliyorum ve yine başımı sallayarak çeki ona geri itiyorum. "En azından Rem'e söylememe izin ver," diye ısrar ediyor. "Bilseydi senin adına öderdi. Sana söz vermemiş olsaydım kimseye söylemezdim..."

"Riley, birine söylersen seni öldürürüm. *Sarhoştuk*, şehir dışındaydık, sen bir iddiaya girmiştin, ben meraklı biriydim ve bunu sordum, kendi iddiama girmenin harika bir fikir olduğunu düşündüm, özellikle de bu kadar kesin bir şey gibi görünürken! Then odana gittik ve birlikte yatağa girmenin havalı olduğunu düşünerek bunu kutladık. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Ne düşünüyordum bilmiyorum!" Aklımdan güzel bir daire geçiyor - hayallerimin dairesi

-ve araba borcumu ödedim, ve ekliyorum, "Şey, biliyorum. Kendi dairem için yüklü bir peşinat ödeyebilirdim ve hatta belki de kendi tasarımı şirketimi kuracak cesarete sahip olabilirdim."

"Then bırak yardım edeyim, Mel."

Çeke bakıyorum ve bir yanımda *al diye* bağılıyor! *Al onu, Melanie! Lütfen kendini o canavarlardan kurtar!*

Ama Riley karşılığında ne bekleyecek? Başka birine aşıkken bir adamdan nasıl para alabilirim? "This çok tatlısın ama hayır. Gerçekten."

Sarışın bir kaşını kaldırıyor. "Peki ya yeni erkek arkadaşın? En azından yardım etmesine izin verecek misin?"

Onu ve Greyson'ın bilmesine katlanamadığım tüm nedenleri düşündükçe göğsüm ağrıyor. İçkimin kalanını yudumluyorum ve itiraf ediyorum, "Sanırım ... eğer birinden yardım istersem ... o sonuncusu olur."

"Neden?"

"Çünkü *bu kadar* aptal olduğumu bilmesini istemiyorum! Zaten berbat durumda olduğumu biliyor. Riley, yağmurlu bir gecede üstü açık arabamı park etmişken benimle dışarıda karşılaştı. Beni tanıyacak kadar uzun kalması bir mucize. Bana olan saygısını kaybetmesini istemiyorum. Think benden daha az." Riley'nin çatık kaşları her saniye daha da kararıyor. "Şimdiden elmasları sana fırlattığını görebiliyorum." Üstüme yarı yarıya batan kolyeyi başıyla işaret ediyor. "Erkeklerin yattıkları kadınları *satın almak* için bunu yaptıklarını biliyor musun? Hiçbir alakası yok. seni önemsemekle ilgisi yok."

"Evet, öyle," diye karşı çıkıyorum. "Bu, beni mutlu edeceğini düşündüğü güzel bir şey aramak için zaman ayırdığı anlamına geliyor."

"Borcunu ödemek için o kolyeyi kullanabilirsin Melanie. Ona kaybettiğini falan söyle ve bu borçtan kurtul. Those adamlar beş dolar için adam öldürüyorlar - onlar lanet gangsterler! Pete'in iş yaptığı Eric bile o takım elbisenin içinde şık ve gösterişli görünüyor ama o adama bir bok için güvenmiyorlar. O sadece Rem'in kıcını öpüyor çünkü o onların en büyük para kaynağı ama herkes patronu Slaughter'ın Scorpion'u oyuncak ayı gibi gösterdiğini biliyor. They cehennemden gelmiş bir şeytan gibi bir infazcısı olduğunu ve isterseniz de *istemeseniz* de gelip tahsilat yapacağını söylüyor!"

Etrafına temkinli bir şekilde bakıyor, sonra masaya yaklaşp sesini alçaltıyor. "Pete, akli başında tek adamın Slaughter'ın en büyük oğlu olduğuna dair söylentiler duymuş ama o da babasıyla hiçbir şey yapmak istememiş ve görünüşe göre yıllar önce Yeraltı'ndan ayrılmış. *Oğlu* bile Slaughter gibi bir adamla bir şey yapmak istemiyor. Yemin ederim onlara hâlâ borçlu olduğunu düşünmekten uyuyamıyorum."

Kalbim yeni bir korkuyla göğsümde çarpmaya başlıyor ve onu yatıştırmak için ellerimi avuç içlerim dışarı bakacak şekilde kaldırıyorum. "Riley, biraz daha zaman istedim, tamam mı? Burada sadece nefes almalıyız."

"Ne? Ne oluyor *lan*? Ne zaman daha fazla zaman istedin?"

"En son Brooke'u görmeye geldiğimde. Sorun değil. Gerçekten! Arabamı yeni sattım ve ödemenin yarısını onlara verirsem daha fazla zaman kazanabilirim."

"Hayır yapamazsın, faiz olarak alırlar ve daha kapıdan çıkmadan ödemenin tamamını talep ederler! Böyle adamlara asla tek başına yaklaşma. Tanrım, sadece bana güven ve bu işten kurtul, Mel. Ben borcumu ödedim ve seninkini de ödemek istiyorum. Eğer bana izin vermiyorsan, en azından yeni erkek arkadaşının yardım etmesine izin vereceğine söz ver. Eğer soramayacak kadar gururluysan, boynundaki elmasları kaybetmiş gibi yap ve bu borçtan kurtul; *bana güven*."

Sanırım hissettiğim kadar umutsuz görünüyorum, çünkü şimdi daha ciddi bir şekilde ekliyor, "Söz veriyorum Melanie, sen gitmeden önce bu borç bitmezse, Tate'e söyleyeceğim ve senin, onun ve benim için icabına bakacağız."

Öfkeyle nefes nefese kaldım. "Senin ya da en iyi arkadaşımın *kocasının* bu işe karışmasına izin vermeyeceğim, beni duyuyor musun? Erkek arkadaşımı da bu işe bulaştırmayacağım. This kolye benim için bir şey ifade ediyor." Göğsümde korkunç bir burkulma hissiyle elmaslarıma *dokunuyorum* ve *merak ediyorum: Özgür olmamın tek yolu bu mu, tüm kalbimle istediğim adamın bana verdiği tek şeyi bırakmak mı?*

"Riley," diye fısıldıyorum, neredeyse yalvarırcasına, "ben erkek arkadaşlarını pahalı şeylerle dolandırıp paraya çeviren kızlardan değilim."

Değerli kolyeme bakıyor ve Greyson'la ilgili herhangi bir şeyden ayrılmayı düşünmek bile midemi ağrıtmaya başlıyor.

Riley sinir bozucu bir özgüvenle, "That hediyesi onun için senin için ifade ettiği anlamı ifade etmiyor, seni temin ederim," dedi. "Remington'dan daha aşık bir adam görmedim ve bunu göstermek için Brooke'a dolarlar saçmasına gerek yok."

"Grey'in farklı bir tarzı var, ne olmuş yani? The sonu aynı. Kendimi şımartılmış ve özen gösterilmiş hissediyorum ve beni onları giyerken gördüğünde gözlerinde kesinlikle *bayıldığım* bir bakış oluyor."

Hayatımdaki başka bir insanın Greyson'ı bana eleştirmesine dayanamıyorum! Bu yüzden ona dar gözlerle bakıyorum ve en azından erkeğime olan hislerimin gerçek derinliğini anlaması için ekliyorum, "Bana öyle baktığında, yemin ederim her şey o kadar mükemmel ki, bazen her şeyi hayal ettiğime dair kabuslar görüyorum, gerçek olamayacak kadar iyi." "Belki

de öyledir, Melanie. Belki de şu anda seni aldatıyordu.
bazı piliçler biz konuşurken gizlice."

"Ha!" Bardağımı kaldırıyorum ve içkimi yudumluyorum. "O bir işkolik. Endişelenmem gereken bir şey varsa, o da İş Myassoff adlı metresidir."

Riley bana gülümsüyor, ürpertici bir gülümseme, hiç de dostça olmayan bir gülümseme ve restoranın girişine doğru başını sallıyor.

Bakmak için yaklaşık doksan derece dönüyorum... ve işte o zaman *onu* restorana girerken görüyorum.

Onu.

Gri sikik-oğul.

Tüm farkındalığımı inançsızlığa, heyecana ve ardından neredeyse kör edici bir şehvetle birleşen öfkeye dönüşıyorum.

Sanki bir enerji kaynağı tenine yapışmış gibi hissediyor, çünkü odada cisimlendiğı anda tüm hava değışti. Bir metreden uzun saf erkek mükemmelliğı. Greyson. Lanet olası. Kral. İleriye doğru yürümeye başladığında hormonlarım patlıyor, mâtire d'yi takip ediyor, gözleri doğrudan uzak uçtaki bir masaya bakıyor.

Buna inanamıyorum. Gözlerim formunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. There Greyson'ın bir eli cebinde, yüzü kasvetli, elmacık kemikleri yontulmuş, çenesi pürüzsüz ve bronz, ağzı mükemmel, koyu renk saçları dikkatsizce dağılmış bir şekilde yürüyüşünü anlatacak kelime yok; yemin ederim o müthiş saçlar onda dikkatsiz ve eğlenceli olan tek şey. The geri kalanı Bond 007 mükemmelliğinde, hatta o daralmış, ela yeşili gözleri bile, güzel bir şekilde kendi içine kapanık ve uzak görünüyor. Şimdi bile, onunla çıktıktan iki ay sonra, hala en önemli parçasını sakladığını hissedebiliyorum, *ama* bir "bizi" ve ne olabileceğimizi çok mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum ve bunu gerçekleştirmeye kararlıyım. Greyson ve Melanie, sonsuza dek mutlu yaşıyorlar.

Then Masadaki kadını görüyorum. Bekliyor. Kızıl saçlı.

Greyson onun yanağını öpmek için eğildiğinde kanım ayaklarıma doluyor. Riley ve ben sadece bakıyoruz.

Ve o olmadığına eminim. Bir yerlerde çalışıyor. Bu o olamaz. Ama kesinlikle ona benziyor.

Simsiyah giyinmiş, saçları ışığın altında parlıyor ve sandalyesine yerleşip kendinden emin bir şekilde arkasına yaslanıyor ve lanet olası bir mumun üzerinde kızıl saçlı biriyle konuşmaya başlıyor. Sahte bir kızilla. Yaşlı ve ifadesiz görünen bir kızıl.

Bayan Botox.

AMAN

TANRIM!

Greyson olamaz!

Ben asla aldatılmam. Aldattıkları *kişi* benim.

Nefes almaya ve ciğerlerimi genişletmeye çalışırken karın kaslarım öfkeyle kaskatı kesiliyor. Fırlatacak bir şey bulmak için etrafımdaki restoranı tarıyorum ama aklıma gelen en iyi şey kendimi o işe yaramaz fahişenin üzerine atmak oluyor.

Ani bir ağlama isteğiyle gözlerim bulanıklaşıyor ve ağrıyor. Saat neredeyse gece yarısı. On beş dakika sonra yirmi beş yaşındayım ve erkek arkadaşım başka bir masada başka bir kadınla oturuyor. Şimdi gerçekten ama gerçekten ağlamak istiyorum.

Hayır. Beni yine incinmiş bir kız çocuğu gibi sızlanıp ağlarken görmesine izin mi vereyim? Zihnim bu acıyı dindirmenin yollarıyla çalkalanıyor. O senin damarlarındayken nasıl geçiyor? Nasıl mı?!! Yüksek sesle, sertçe gülüyorum ve Riley'nin elini tutuyorum ama Greyson bana doğru bakmıyor bile, duyma mesafesinde bile değil. O ve yaşlı fahişesi kendi küçük dünyalarında derin bir sohbete dalmışlardı. Their kendi Melanie'siz dünyalarında. Bir parçam hâlâ bana bunu yaptığına inanmayı reddediyor.

Aklıma bir fikir geliyor ve telefonumu kapıp ona kızgın bir yüz ifadesiyle mesaj atıyorum.

Then Riley'e diyorum ki, "Eğer o ise, en azından mesaja bakacaktır. Telefonlarının ~~kodu~~."

Masadaki adam sanki bir işaretmiş gibi geri çekiliyor ve eldivenli elini cebine sokuyor, telefonuna bakıyor, uzun, çok uzun bir süre ona bakıyor, sonra onu bir kenara koyuyor ve kızıl saçlıyla konuşmaya devam ediyor.

Kalbim dörde bölündü.

Orada ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum, Riley koltuğunda öfkeli bir şekilde oturuyordu. They Brooke'un düğününde tanışmışlardı ve ~~kınde bilirdim~~ pek hoşlanmadıklarını söyleyebilirdim. Şimdi Riley'nin boynunda damarlar çıkmaya başlamıştı. "Ben oraya gidiyorum-"

"Ve ne?" Onu durdurup takım elbisesinin kollarından tutarak aşağıya çekiyorum. "Bir müşteri olabilir. Bu hafta nerede olacağını bana hiç söylemedi."

Kız masanın üzerinden ona elini uzattığında ve adam onu ve elinde ne varsa aldığı anda izini sürüyorum. Then ona fiyonklu bir kutu veriyor. Mavi

bir kutu. Kadın kutuya bakıyor, çok mutlu görünüyor, adam da ona gülümsüyor, biraz şarap içiyorlar.

"Garson!" Bağırıyorum. "Bir tur daha, lütfen!"

Greyson hesabı ödeyip gitmek için ayağa kalktığında çok daha fazla kokteyl vardı. Riley de ayağa kalktı. Greyson ve kadın kapıya yönelirken ben aptalca koltuğumda dönüyorum, kalbim küt küt atıyor.

İşte o zaman beni görüyor.

Riley'ye, sonra bana bakarken içimden elektrik akımı geçiyor ve gözlerini kapatana kadar gözlerinde bir düzine ifade görüyorum, kadına dönüyor, bir şeyler fısıldıyor ve sanki beni görmemiş gibi onu çıkışa doğru çekiyor.

Tüm bu zaman boyunca onun muhteşem kıcını yatıyordu.

Bunca zamandır muhtemelen ne kadar aptal olduğuma gülüyordur.

Onunla birlikte yürürken, başını en ufak bir şekilde çevirdiğini görüyorum. Doğruca bana doğru ve gözlerimiz tekrar buluşuyor. Bir an için yüz ifademi inceliyor, gözlerindeki uzaklık *kıskançlıkla* kısa bir an için titreşiyor. Beklenti, gözlerinin öfkeyle kararması karşısında içimde canlı bir yük gibi titreşiyor. Elim ayağım titriyor ve bu sadece bir bakış, çalıntı bir bakış, ve sonra gitti ve gitti, tam gece yarısında O'nu -başka bir kadını- yanına alarak.

Mutlu yıllar, Melanie. . .

Riley ayakta durmaya devam ediyor, sonra bana ne oluyor bakışıyla bakıyor. "Erkek arkadaşın ..."

"Ex." Ani, çiğ ve ilkel bir keder kaplıyor içimi. "Eski erkek arkadaş. Tanrım, bir mesaja bile gerek yok. Bir . . . bile değil. Riley, lütfen, gidelim. Lütfen, lütfen gidelim buradan."

The gözyaşları ben istesem de istemesem de gelecek ve ben onların burada olmasını istemiyorum. Tekrar oturmadan önce Riley'i tutuyorum. "Lütfen beni buradan çıkar. Beni odana götürür müsün, lütfen-oteline geri yürüyelim, lütfen," diye fısıldıyorum.

Hesabımızı ödüyor ve beni restorandan dışarı çıkarıyor, otele doğru birkaç blok yürürken bana sokuluyor. Üşüyorum, iliklerime kadar üşüyorum. Asansöre biniyoruz ve içeride bizden başka kimse olmadığı için minnettarım. İçimde aptal olma duygusu yüzerken boğazım alev alev yanıyor ve kolye - onun kolyesi - etrafımda çelik bir ağırlık gibi hissediyorum, beni yalanlarıyla boğuyor. I

Yırttım ve Riley'nin eline sıkıştırdım. "Artık bunu göremiyorum. Hadi yapalım şunu. Sat, bir şey al, lütfen al."

Grey'in bana bakışını, uzaklaşmasını tekrar izlerken yenilgiden boğazım ağrıyor.

Sanki ben bir hiçmişim gibi bana bakıyor. Sanki *hiçbir şey* ifade etmiyormuşuz gibi.

"Sence bir karısı var mıdır? Bir ailesi?" Sesim kesiliyor ve odasına doğru ilerlerken daha fazla soru soramıyorum.

"Dostum, ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Seni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu, bunu söyleyebilirim."

Tüm vücudum titremeye başlarken ellerimi iki yanıma koyarak gözyaşlarımla savaşmaya devam ediyorum. "Gitsin kendini *de* o orospuyu da siksin. That lanet olası yalancı, o . . . Umarım ona bit verir. Hatta umarım ikisinin birlikte uzaylı bebekleri olur."

Riley beni odasına götürüp kapıyı kapatıyor ve içimde yoğun bir terk edilmişlik ve ihanet hissi oluşuyor. Hayatımda hiç böyle incinmemiştim. Asla. Bu acının geçmesini istiyorum. Greyson'ın başka bir kadınla uzaklaştığı görüntüsünün gitmesini istiyorum.

Gözlerimi kırıştıtarak Riley'nin tişörtünü tutuyorum ve onu kendime çekiyorum. "Riley," diye yalvarıyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda gözleri açılıyor.

"Mel," diye itiraz ediyor, ama bunu duymaya dayanamıyorum, bu yüzden dudaklarımı daha sert bastırıyorum. "Lütfen hayır deme," diye yalvarıyorum. "Lütfen hayır deme. Yemin ederim her erkek-fahişe hadım edilmeli. Bana zarar verirse onu yumruklayacağını söylemiştin. This acıtıyor, Riley. This gerçekten acıtıyor ve ben bittim. Onunla işim bitti."

Onu öpüyorum. O da beni sadece dudaklarımdan öpüyor, ellerini kollarımda gezdiriyor. They sıcak ve tanıdık geliyor. Beni bedenine sarıyor ve iyi hissettiriyor. Güvende. Onu öpüyorum ve belki de bu yüzden tek gecelik ilişkilerin benim için değerli olup olmadığını merak ediyorum. Çünkü başa çıkamıyorum. Çok fazla acıtıyor. Ve her zaman başka biri çıkıyor ve her ne sebeple olursa olsun, erkeklerim bende ilgi çekici bir şey görmeyi bırakıyor. Nedense Greyson bana olan ilgisini kaybetti. Ben onu kaybettim.

Hayır. Hiç sahip olmadım bile.

The farkına varmak beni mahvediyor, bu yüzden Riley'yi dudaklarından biraz daha öpmeyi deniyorum ve o da bana izin veriyor. Kolları o kadar kalın değil, dudakları o kadar sert değil ama onlara ihtiyacım var

Çok fazla. Düşünmemek için her şeyi denedim. *Grey dişleriyle meme uçlarımı çekiştiriyor... çekiştiriyor... emiyor...*

There kapı çalınıyor ve Riley beni bir kenara bıraktığında itiraz ederek inliyorum.

"Pete'in bana ihtiyacı olabilir," diye açıklıyor ve ben sessizce kapıya yönelişini izliyorum, gözyaşlarımın arasından görüntüsü bulanıklaşıyor.

Ayakkabılarımdan birinin bağını çözüp gözlerimi siliyorum. Riley ile bir gece geçirdikten sonra sabah her şey o kadar da berbat görünmeyecek. Greyson King'in dünyadaki tek erkek olmadığını anlayacağım. Kalbim hâlâ kırık olacak ama ne yapıp edip onu tekrar birleştireceğim ve yeniden mutlu olacağım.

Tekrar mutlu olacağım.

Çıtçıtılarken, alçak ve tanıdık bir sesin konuştuğunu duyduğumda hızla üstümün düğmelerini açmaya başlıyorum.

"Nerede o?"

Daha önce hiç kimsenin bu kadar sessiz konuştuğunu ve aynı zamanda sesinin bu kadar kızgın çıktığını duymamıştım.

Derim diken diken oluyor ve bakışlarım kapıya yöneliyor.

Greyson'ın uzun, zayıf, siyah giysili formu eşiği kaplıyor ve onu gördüğümde sistemlerimin altüst olmasından nefret ediyorum.

Odanın ortasında kısmen soyunmuştum. Sarhoştum. Saçlarım dağınık. Yüzüm darmadağın. Öfke ve acı midemde düğümlenirken, o alev alev yanan, bölgeci bakışlarıyla öne çıkıyor.

Çıkardığım ayakkabıyı aldım ve ona fırlattım. "Benden uzak dur!" diye bağırdım.

Eğildi ve ayakkabı duvara çarpıp aptal bir gümbürtüyle halıya düştü. Then, yavaşça doğruldu ve yolun geri kalanına geldi, beni kollarımdan tuttu ve kendine doğru çekti. Vücudumun her santimi onunkini hissettiriyor. Düğmelerimi iliklemeye başlarken bana daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle bakıyor, karnım taş gibi ağırlaşana kadar gözlerini benden ayırmıyor. Takım elbise ceketini çıkarıp omuzlarıma örtüyor, kollarımı içeri sokuyor ve onu da ilikliyor. Then halının üzerinde duran bantlı botuma uzanıyor. Ayakkabımı giymesine engel olamadan önce ayağıma geçiriyor, dikkatlice bağladıktan sonra alçak ve soğuk bir sesle benimle konuşuyor. "Kollarını bana dola."

"Lanet kızılın nerede?" Talep ediyorum.

"Kollarını bana dola dedim."

İtaat

etmiyorum.

Umurunda

değil.

Beni kollarının arasına alıyor, paltosu bedenimde kocaman duruyor ve ensesine tutunmaktan başka çarem yok. Birden onun kokusunu alıyorum. Bana giydirdiği paltoda, saçlarının kokusunda ve teninde onun kokusunu alıyorum. Orman, deri ve nane. The Kalbimdeki acı, gözlerimdeki batma geri dönerken şiddetli ve acı bir kemirmeye dönüşüyor.

Kapıda Riley'nin yanından geçerken usulca, "Ondan uzak dur,"

diyor. "Eğer ona zarar verirsen-" Riley başlar ama Greyson onun sözünü keser. "Hayır, ona bir daha dokunursan seni öldürürüm."

Greyson'ın sözleri -ona bir *daha dokunursan seni öldürürüm*- içimi ürpertiyor.

Riley öne doğru bir adım atıyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum ve başımı çılgınca bir hayır anlamında sallıyorum. Riley'yi riske atmaya dayanamıyorum ve Greyson'ı daha önce hiç böyle görmemiştim. Beni servis asansörlerine taşıırken tüm vücudu açığa çıkmış bir enerjiyle çatırdıyor, telefonuna "Arka servis girişi," diye mırıldanırken bir koluyla beni tutuyor ve sonra telefonu pantolonunun içine sokup beni göğsüne daha da sıkı bastırıyor.

Her zamankinden daha sıkı.

Asansörde yalnızız ve sessiz olmasına rağmen yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var.

Sanırım kusacağım.

Yeraltı otoparkına giriyoruz, serin hava bacaklarımı ve yanaklarımı ısıyor ve gözlerimi kapatıp soğuğa karşı eğiliyorum, vücudunun sıcaklığı beni ısıtmak için yükseldiğinde tamamen sefil hissediyorum. Acaba onun tenini yaladı mı? Parmaklarını saçlarının arasına sokup sokmadığını. O da ona prenses diyor mu?

Yakınlarda bir araba motorunun çalıştığını duyuyorum ve kafamı kaldırdığımda Greyson bana bakıyor. Gözlerimiz kilitlendiğinde, sinirlerim ayak parmaklarıma kadar cızırdıyor. Bedenim, bu adamı başka bir kadından almam için sahiplenici bir çılgılık atıyor. Ama hayır. Greyson bedenimi çılgına çevirebilir ama onun asla ama asla benim için

doğru erkek olamayacağını anlıyorum.
O bir hilekar.

Bir yalancı.

Ve şu anda çok ama çok kızgın.

Önümüzde bir araba duruyor ve arka kapıyı çekip açıyor ve beni arka koltuğa götürürken içimdeki tüm bu kafa karışıklığı yeniden ortaya çıkıyor ve sistemimdeki tüm alkol yardımcı olmuyor.

Arkamdan tırmanıyor, sağıma yerleşiyor ve kapıyı çarpıyor, sonra eldivenli bir eli yüzümü kavıyor ve beni dönmeye zorluyor, sert çenesine kazınmış hayal kırıklığıyla bana bakıyor. "Bazen sana işimle ilgili her şeyi anlatamayabilirim. Bunu seni korumak için yapıyorum."

"Siktir git! Onun elini tuttuğunu gördüm. Seni gördüm-" "Beni *çalışırken* gördün, Melanie. Tek gördüğün That."

"Seni ona hediye verirken gördüm, orospu çocuğu! Nasıl olur da bir güvenlik işi bunu içerir, ha?" Onu itiyorum ve o da nefesinin altında küfrediyor. "Peşinden koşan bir sürü kadın varken kendini büyük bir adam gibi mi hissediyorsun? Hepsi de kandırılmış mı? Thinking senin için *özeller mi?*"

"Tanrım, seni dinliyorum!"

"That doğru, ve beni iyi dinle Greyson, bu benimle son oynayışın! Beni duyuyor musun?" Derek'in duymasını umarak limuzinin tavanına vuruyorum ama arabayı durdurumuyor.

Greyson karanlık bir inançsızlıkla gülüyor, sonra ellerini saçlarında gezdiriyor ve elleri havada dışarıya bakıyor, ben de inatla öfke ve güvensizliğime tutunarak gözümü kırpmadan geçen vitrinlere bakıyorum.

"Senin peşindeyim, Greyson. Gizli çelik odanda ne var? Porno mu? Skype'ta ... *o da kim?*"

Ta ki yumuşak bir sesle araya girene kadar, "Rujunu başka bir adamın ağzında gördüm ve hala geri dönüp dişlerini bulamayana kadar kırabilirim. Kahretsin, onu kırışımı *izlemeni* istiyorum, sadece bir kez ve herkes için, *benim* lanet kızım olduğunu ve kızımdan bir parça alan tek şanslı piçin *ben* olduğumu bilmeni istiyorum."

"*Öyleydi!*" Sarhoşça düzelttim. "Senin kızındı."

Daha karanlık bir şekilde gülüyor. "O kadar benimsin ki, ne kadar benim olduğunu bile bilmiyorsun," diyor yumuşak, tehditkâr bir sesle ve sarhoş beynimde aniden öfkeden titrediğini fark ediyorum. Az önce onu aldatırken yakaladığım için endişelenmiyor. Görünüşe göre tüm düşüncesi kendi güvenliği.

Kıskançlık. Ama Riley'nin odasında ne olduğunu bile hatırlayamıyorum, tek hatırladığım Greyson ve o sürtük.

"Beni daha önce hiç görmemiş gibi yanımdan geçip gittin!" Göğsüne vurarak ağlıyorum.

Bileğimi yakalıyor ve sıkıyor. "Çünkü onun gibi bir kadının seni bana karşı kullanmasını istemiyorum, kimsenin seni bana karşı kullanmasını istemiyorum. Beni anlıyor musun? Anlıyor musun bebeğim?" diye soruyor, sesini alçaltarak, şefkatle, neredeyse yalvararak.

"Anladığım kadarıyla sen bir yalancı ve hilekarsın ve BENİ de bir kenarda beklettiğini bilmesini istemedin!"

"Siktir! Ciddi misin? *Başka bir adamın lanet odasındaydın, onun için soyunuyordun!* Beni delirtmeye mi çalışıyordun?" Birden gözlerindeki canlı acı gerçek oldu. The Sesindeki acı gerçek, o kadar gerçek ki göğsüm cam gibi çatlıyor. "Gerçekten bunu yapmaya niyetli miydin? Gerçekten o orospu çocuğunun içine girmesine izin verecek miydin?" diye soruyor, her kelimesi içimde bir parça gibi.

"EVET!" Ağlıyorum.

Kırılıymış gibi titriyor ve ben gerçekten hıçkırmaya başlıyorum.

Biraz mesafeye ihtiyacı varmış gibi beni bırakıyor, sesi öfkeden daha fazlasıyla titriyor. Bu acı ve beni mahvediyor. "Benim yerime geçecek birini becerebileceğini mi sanıyorsun? Onun sana benim hissettirdiğim gibi hissettireceğini mi sanıyorsun? Senin için özel bir şey değil miydim, Melanie? Çıktığın her pisliğe aşık mı oluyorsun?"

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı akıyor.

Elini cama vuruyor ve küfrediyor. "Sikerim böyle işi."

"Acıyor," diye mırıldanıyorum, ellerimi indirirken kendi kendime konuşuyorum. "Beni hiç kimsenin incitmediği kadar incittin Greyson! Bunu düşünmeden duramıyorum. Ona prenses mi diyorsun? Hafta içi günlerini onunla, hafta sonlarını benimle mi geçiriyorsun?" Sessiz kalıyor, pencereden dışarı bakıyor, omuzları gergin. "Başka kimseye prenses demiyorum. Senden başka hiçbir kadınla vakit geçirmiyorum. Kahretsin, çalışıyorum *sırf eve*, sana gelebilmek için günlerimi harcıyorum."

"Then neden onunla buradasın? İkinci şansları pek sevmem, biliyorsun! Ama ben sana istediğin her şansı verdim!" Ağlıyorum.

"O bir hiç." Boştaki eliyle yüzümü kavırıyor ve dişlerinin arasından tıslıyor: "O bir iş bağlantısından başka bir şey değil. Sen her *şey*sin, seni Riptide için çığlık atarken gördüğüm andan beri her şeyimsin. Beni görmedin,

beni görmedin Melanie, ama o zamandan beri seni izliyorum-sen

her şeydir. Benim için de aynı şeyi söyleyebilir misin? Onun için de aynı şeyi söyleyebilir misiniz - onun bir hiç olduğunu?"

Bir an için ona boş boş baktım. "O hiçbir şey, sadece bir arkadaş, yemin ederim. Bazen Brooke'u görmeye geldiğimde sevişme arkadaşıydı, hiçbir anlamı yoktu!"

Ellerine bakıyor. "Ama o sana dokundu."

Birden kendimi göğüslerime dokunmaktan alıkoyamadım. Kızıl saçlı kızınkinden çok daha küçük. "Kimdi o? Adı neydi? Onu nereden tanıyorsun?"

İki eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Sadece bir iş bağlantısı. Pazarlık yapmam gereken adamların kirli çamaşırlarını ortaya çıkarıyor. Onunla hiç ilişkim olmadı. Binlerce kez düzüştüm ama o bunlardan biri olmadı. Haftalardır her sikiştiğim kişi sensin." Dışarı bakıp küfrediyor, ben de gözyaşlarımı siliyorum.

Yüzünü görüyorum ve ona nasıl gülümsediğini hatırlıyorum ve midem taze bir kıskançlıkla çalkalanıyor. "Onun lanet saçlarını yolmak istedim."

"Bağırsaklarını sökmek istiyorum!" Beni omuzlarımdan yakaladı. "Benim kızım olmanın hangi kısmını anlamadın?"

"Sen benim olmayacaksan, ben de senin olmayı reddediyorum. Eğer sen etrafta dolanırsan ben de etrafta dolanırim. Göze göz!"

"İnatçı aptal bir sarhoş olmayı bırak ve beni dinle. Ben seni aldatmıyorum ama sen *aldatıyorsun*."

Sessizliğe
gömüldü
m. "Öyle
miydin?"

"Sen ve ben, yanımdan geçip gittiğin ve bunca zamandır bana yalan söylediğini fark ettiğim anda bittik," diye ağlıyorum, sızlanarak.

"Buraya gel," diye
mırıldanıyor. "Neden?"

Biraz daha yaklaştığımda kolunu açıyor ve Riley'nin sırrım hakkında bildiklerini ona açıklamayı düşündüğümde gözlerim daha da bulanıklaşıyor. "Çok üzgünüm Melanie," diyor.

Beni göğsüne çekiyor ve kucağındaki aşinalık ve kollarında hissettiğim rahatlık beklenmedik bir şekilde kapılarımı açıyor.

"Ben de üzgünüm Grey," diye ağlıyorum.

Başımın tepesine çok sert, neredeyse çaresiz bir öpücük kondurup beni

neredeyse kırmaya yetecek bir güçle sıkarken daha sert hıçkırmaya başlıyorum
ve

"Her şey yoluna girecek. Bir daha asla başka bir adama koşmak zorunda kalmayacaksın çünkü ben burada olacağım. Sana söylemem gerekenleri söyledikten sonra beni hâlâ istiyorsan, senin için burada olacağım."

Yüzümü silmeye çalışıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bana kendimi değersiz hissettirdin Grey. Sanki beni saklıyormuşsun gibi. Kim olduğunu bilmiyorum, aileni, aileni, senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen, seni tanımak istiyorum. *Seni tanımak* istediğimi göremiyor musun?" diye hıçkırıyorum.

Bana bakarken gözleri perili görünüyor. "Seni korumak için saklıyorum, çünkü sen benim prensesimsin." Burnumu okşuyor. "Sana kendimden bahsedeceğim. Sadece bu gözlerin bana bakışının tadını biraz daha çıkarmama izin ver."

Islak göz kapaklarımı neredeyse umutsuzca öpüyor, sanki bana söyleyeceğı şey kötü olacakmış gibi, gerçekten kötü ve sanki bunu duyduktan sonra kalamayacağımı düşünüyor.

Daha çok ağlıyorum. Onun dokunuşuna alıştım. Dokunuşu eşsiz, lezzetli ve bunu sekiz haftadır hissediyorum ama bir gün beni kıracağını biliyordum.

Greyson

Elanie ellerini belime doluyor ve yüzünü gömleğime gömüyor, ben de eldivenlerimi çıkarıp cebime sokuyorum, böylece başparmaklarımı yanaklarında gezdirip gözyaşlarını takip edebiliyorum.

Barış.

Tanıdığım en huzursuz kadın ama bana huzur veriyor. Things mükemmel planlanmıştı.

Melanie Seattle'daydı. Ben Denver'da sondan ikinci hedefim için kanıt topluyordum. Gece yarısı evine girecek, şantaj yapacak ve ödeme için onu taciz edecektim, böylece yarın ona geri dönebilecektim. Ama saatler önce Derek bana havaalanında olduğuna dair mesaj attı. Beceriksiz herif park edene kadar kız check-in yaptırmış ve güvenlik kontrol noktasından geçerken onu kaybetmiş. Ona herhangi bir bilet almasını, güvenliği geçmesini ve onu bulmasını söyledim. Bilet aldı ama kızı bulamadı. Ben de C.C.'den uçuş kayıtlarını araştırmasını istedim, bu arada Tina ile olan lanet randevumu bitirip

kendim için.

Ama hayır. Melanie, Tina Glass ve benimle aynı anda, aynı lanet restoranda, buraya geldi ve beni gördü. Tina Glass gibi bir suçlunun bizden haberdar olmasına izin veremezdim, aksi takdirde Melanie Zero'nun dünyasına maruz kalacak ve savunmasız kalacaktı.

Tanrım, ama gözlerindeki acı? Eğer bu beni dizlerimin üzerine çöktürmeye yetmediyse, onu o pisliğin otel odasında gördüğümde neredeyse dizlerimin üzerine çökecekti.

Melanie gibi bir kadını incitip tepki vermemesini bekleyemezsiniz. Herkesin tanıdığı o mutlu kız olabilmek için acısını unutmaya çalışmamasını bekleyemezsiniz.

Onu kaybetmekten korktum.

Otel odasının kapısı açıldığında ve onu gördüğümde gözlerindeki kararlılıktan korktum.

Ve gözlerindeki acıyı gördüm.

Ve öfkeliydim, çok öfkeliydim, ama içimdeki en sürükleyici, şaşırtıcı, çileden çıkarıcı duygu korkuydu.

Bir daha asla o dudakların tadına bakamama, o gözleri üzerimde hissedememe, onunla aptalca oyunlar oynayamama korkusu... The kendimi sadece onunla iyi hissediyorum. Öldürmekte, şantaj yapmakta ve bana öğretilenleri yapmaktaki değil. Sadece iyi.

Şimdi hareket ediyor ve saçları boynuma değerken damarlarımdaki ateş cızırıyor ve tütüyor. The vücudunun kıvrımları bana mükemmel bir şekilde oturuyor. Kalçamın üzerine oturuyor ve kalçası sikime geliyor. Yer değiştirdiğinde, saçlarının tepesine doğru usulca inliyorum, kaslarım düğümleniyor. Onu hissettikçe içimden lavlar akıyor.

Onu öyle sert sikmek istiyorum ki, başka bir piçin yapabileceğini düşündüğü için onu cezalandırmak istiyorum.

Saçları o pisliğin yatağından çıkmış gibi dağınık ama benim yatağımdan çıkana kadar asla tatmin olmayacak.

Gözleri benim için yaşlarla doldu.

Vücudumdaki tüm kaslar geriliyor, saçlarını kenara fırçalıyorum ve kulağının arkasını öpüyorum. "Çıplak teninin tadına bakmayı çok ama çok istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Gömleğimi pantolonumun kemerinden çekip çıkarıyor ve elini gömleğimin altına, kalbimin üzerine koyup göğüs ucu halkama dokunuyor. Bu şekilde kalıyoruz, gözleri kapalı, yanağı göğsümde, yakınlığı içimi dışına çıkarıyor.

Başımı eğiyorum, o da sanki benim için dua ediyormuş gibi nefesini tutuyor ve öpüşebilmemiz için başını kaldırıyor. Dudaklarımız buluşuyor, usulca. There sikimdeki kasılma, nabzımın hızlı atışı, dilimde onun tadı. Onu daha geniş açıp yavaş ama derin öptüğümde açlığım kontrolden çıkıyor.

Dilinin her tekrarlayan vuruşu içimde bir vahşilik yaratıyor, aramızdaki o temel çekim geriliyor ve güçleniyor.

Geri çekiliyor ve ben ona bakıyorum, yavaşça gözlerini benimkilere kaldırırken onun hissini özömsüyorum, saf yeşil ve göğsümün yırtıldığını ve o zarif beyaz elleriyle kalbimi sıktığını hissediyorum. Daha fazla hissediyorum

Hayatımda hiç kimseye hissetmediğim kadar. Bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Sevdığım bir şeyi çok genç yaşta kaybettim. Kendi etrafımda bir kale inşa ettim ve o kale orada durdu, kimsenin benden gerçek, ham duyguların bir parçasını bile almasına izin vermedi.

Ama onun için hissettiklerim.

Hiç kimse beni onun kadar incitecek güce sahip olmamıştı. Annem gittiğinden beri hiçbir şey benim için gerçekten önemli olmadı. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi önemsememe izin vermedim. Ne babam, ne amcam, ne de kardeşim için.

Şimdi babası ona çekirge diyen küçük bir kız beni ikiye bölebilecek güce sahip, ben, hayatının çoğunu yalnız geçirmiş lanet bir suçlu. Ve eğer düşmanlarımdan biri bunu bilseydi, Zero'yu alaşağı etmek için onu anında kullanırlardı.

Ve artık onun daha fazla karanlıkta kalamayacağı kadar ilerideyiz. Sevdiği ben miyim yoksa benim fikrim mi, bilmem gerek.

Seni terk edecek. Seni hor görececek. Seni reddedecek.

Eli pantolonumun fermuarına gittiğinde onu kaybetmenin yasını tutmaya başladım bile ve göğsüm kayıpla zonklarken parmaklarının en ufak bir dokunuşu beni sertleştiriyor.

Beni çoktan kaybetti.

İnliyorum ve onu hemen burada, hemen şimdi alma dürtümle savaşırken gözlerimi kapatıyorum; onun yerine dolaşan elini durdurup onu öpüyorum. Elimi eteğine daldırmak, külotunu kenara çekmek ve bir parmak sokmak istiyorum. Şimdiden nefes nefese kalmış ve boynuma yapışmış durumda, başı omzuma yaslanıp zevkle geriye düşüyor. Ama o sarhoş ve ben kızgınım, kıskanıyorum ve onun bedeninden daha fazlasını istiyorum. Onun lanet ruhunu istiyorum ve kim olduğumu bilerek bana vermesini istiyorum.

Lanet olası aptal, yapmayacak.

Acı içinde inleyerek ağzına eğildim ve beni sertçe öptü.

Adımı mırıldanıyor ve ben onun yağmurdaki bir melek olduğunu fısıldadığımı duyuyorum ... geceyi birlikte geçirdiğim, ev aldığım, sadece bir anlığına takip ettiğim tek kadın ...

Yanağından yeni bir gözyaşı süzülüyor ama çözülen ben oluyorum. Beni sarsan şey, ağlarken bile bana doğru kıvrılma şeklindeki hassasiyet.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve saçlarına öpücükler kondurmadan duramıyorum, kendimden duyduğum nefret her geçen saniye

artıyor.

Sadece bir işaret kaldı. Onu çivilemek için kanıtım var. Ve sonra sadece kulağına fısıldamam gerekiyor, ona verdiğim o lanet kolyeyi bana vermesini çünkü ona başka bir tane vereceğim, daha iyi bir tane ve bu her şeyi halledecek.

Yeraltını kontrol altına alacağım. Daha akıllı olacağım, daha iyi organize olacağım, annemin güvende olduğundan emin olacağım ve Melanie'ye gelince . . .

Arabanın tavanına dokunuyorum ve bizi Derek'ten ayıran bölmeyi indiriyorum. "Mutlu olan arkadaşını almaya git," diyorum alaycı bir tavırla.

Nefesinin altında bir tür protesto mırıldanarak başını sallar. "Gitme. Rüyamda seni görüyordum."

"Ve adamlardan birini ara," diyorum Derek'e. "Biri beni havaalanına götürürken prensesin yanında kalmanı istiyorum." Derek'le aramızdaki bölmeyi kaldırıp inliyorum. "Bunu şimdi söyleme," diye fısıldıyorum.

Elimi tutuyor ve göğüslerine götürüyor. "Seni gördüğümde göğüslerim acıyor."

Tanrım. O kadar sarhoş ki. "Ayıldığın zaman sana hoşuna gitmeyecek şeyler söyleyeceğim," diye fısıldıyorum, sert bir uyarıyla. "Şimdi bir şey söyleme."

"Greyson . . ."

"Sana kendimle ilgili bir şey söyleyeceğim ama beni fikslemeye çalışmanı istemiyorum. Ben değişmem. Ya benim kim olduğumu kabul etmelisin ya da bana gitmek istediğini söylemelisin ve sana söz veriyorum, eğer bunu istersen gitmene izin vereceğim."

Duruyor ve gözlerini kırıştırıyor, sesi duygusal. "Benim için kötü olduğunu düşünüyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Öyleyim." Pencereden dışarı bakıyorum ve azı dişlerimi sıkıyorum, çünkü bu onu son kez böyle tutuşum olabilir.

"Sen değilsin. Yağmurda benim için yaptığın şey, birinin benim için yaptığı en güzel şeylerden biriydi."

"Siktir. Şunu söylemeyi kes; bunu daha önce de söyledin ve bu beni kızdırıyor." "Neden?"

"Çünkü senin için güzel şeyler yapan insanlarla dolup taşmalısın. Senin için."

Sırıttıyor. "Bana iyi şeyler yapmalarından hoşlanmıyorum, biraz kötü olmalarından hoşlanıyorum. Senin gibi."

Gülüyorum. "Evet, çok sarhoşsun. Az önce beni öldürmek istedin. Then sık beni. Şimdi de beni kanonlaştırmak mı istiyorsun?"

"Çünkü sen kötü bir çocuksun ama iyi bir adamsın ve ben seni çok seviyorum-"

Onu ağzımla susturuyorum çünkü buna dayanamıyorum. Samimiyetini kaldıramıyorum, şimdi beni affetmiş gibi görünse de ona yaptıklarımı anlattığımda affetmeyeceği düşüncesini kaldıramıyorum. Ona karşı hissettiklerim, ona duyduğum saygı, ondan hoşlanmam, ona hayran olmam, onun mutlu olmasını istemem ve onunla birlikte olduğum her an onu riske atıyor olabileceğimi bilmenin verdiği azap çok büyük. Onu riske atamam. Bilmek zorunda.

Ve Greyson King'in onunla hiçbir geleceği olmayacak.

Derek, Melanie'yle bavullarını bagaja yerleştirirken öfkeden kuduran arkadaşısını getirdiğinde.

Arabaya doğru kayıyor. "Ona ne yaptın?" Hemen Melanie'nin boynunu işaret eder. "O değerli kolyesini hiç çıkarmaz. Her zaman gömleğinin altındadır ve bugün tam üstündeydi. Peki, ona ne yaptın?"

İlk defa fark ettim. Melanie kolyemi aldı.

There içimde bir uğultu var, parmaklarımı pişmanlıkla çıplak boğazında gezdirirken batıyormuşum gibi bir his. Bunu kullanmasını istedim, değil mi? Satmasını istedim.

Bu kadar acımamalı, hatta hiç önemi olmamalı.

"İkinizi daha iyi ve güvenli bir oteldeki süite götürüyorum," diyorum soğuk, duygusuz bir sesle, alçak sesle ve gözlerimi Melanie'den ayırmadan. "Ben dönene kadar ona eşlik ederseniz memnun olurum."

"Bunu onun doğum günü olduğu için yapacağım ama sen istediğin için değil, pislik herif."

Melanie

Kafam karışmış bir şekilde uyandım ve sonra kafama bir tuğla gibi indi.

Hala sarhoşum.

Daha çok
akşamdan kalma
gibiyim.

Şakaklarıma vuran şiddetli bir ses, kendimi toparlamaya çalışırken gözlerimi kısmama neden oluyor. İnleyerek yatakta kayıyorum ve saçımı ördüğümü fark ediyorum ama saçımı yaptığımı hatırlamıyorum. Greyson'ın saçına elini sürmüş olabileceğini düşünmek midemi ağrıtıyor.

Ayağa kalktım ve odaya baktım. Saat sabahın üçü.

Arabada mı uyuyakalmışım?

There kocaman bir banyo ve kendimi çok kirli hissediyorum, eşyalarımı aramak için odanın içinde dolaşıyorum ve bavulumu görüyorum. Çabucak kıyafetlerimi yırtıp bir tişört ve pamuklu bir şort çıkarıyorum, sonra kavrulmuş bir şekilde etrafta dolaşıyorum. Bir şişe su içip etrafa bakıyorum. Hiç bu kadar büyük bir odada bulunmamıştım. Cömertçe dekore edilmiş ve çok rahat. There duvarda ahşap bumerangların yanında vahşi yaşam resimleri var.

Oturma odasının bir duvarında kitaplar bir o yana bir bu yana uzanıyor ve kapalı bir oda daha var. Barın yanında Pandora'nın ayakkabılarını görüyorum ve şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum.

Üçüncü odadan bir ses duyup içeri bakıyorum ve onu görüyorum. O beni görmeyince içim daralıyor.

Yatağın üzerinde parıldayan gümüş eşyalar var. Yeni duş almış gibi görünüyor ve üzerine bir gömlek geçirmiş, şık siyah pantolonunu beline kadar indirmiş.

The Yatağın iki yanındaki lambalar oniks taşından yapılmış, her birinin ortasında sıcak bir şekilde parlayan bir ampul var, oniks taşının içinden inanılmaz zarif bir şekilde süzülüyor. Altın rengi tenini öpüyor, saçlarının arasından geçiyor, ellerimi yanımda tutmama neden olacak şekilde ona

dokunuyor.

The onu görmek bana diğer sabahları hatırlatıyor. Kocaman, boş dairesinde. Dalga geçtiğimiz, bazen birlikte banyo yaptığımız zamanları. Sanki benimmiş gibi hissederdim.

Ama öyle değil.

Onu ve o kadını düşündüğümde içimde anlık duygular kabarıyor.

Then Riley'i

hatırlıyorum.

Kavgamızı.

Başka ne oldu?

Yatağın üzerinde ne olduğunu çözmeye çalışırken, beni sessiz, daralmış bir bakışla izlemeye başladığını fark ediyorum ve yüzünden bir şey geçiyor, kendi özlemimin beni dörde bölmesine neden olan hüznü bir özlem.

"Neredeyiz biz?"

Mırıldanıyorum. "Bir otelde."

"Benim otelim değil." "Artık öyle."

The Gölge'nin düğmelerini iliklemeye başladığında lamba ışığında parlayan göğüs ucu piercinginin görüntüsü benimle alay ediyor. Ona binerken emmek istiyorum. Beni sikerken, severken çekiştirmek ve onunla oynamak. Hayır, beni asla sevmeyecek.

"Sıfır . . ." Fısıldıyorum. "Uykuya dalarken birinin sürekli bu numarayı söylediğini duyuyordum, neydi o? Derek'e gelip seni havaalanından alması için birini aramasını söylüyordun ve birkaç kez Zero ... dedi. Bu da ne demek oluyor?"

İç geçiriyor ve dönüyor, sonra kollarını açıp beni dikkatle izliyor. "Ben."

"Sıfır mı?" Kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum. "Greyson senin adın bile değil mi?" Greyson bekler.

Bu da kafamı daha da karıştırıyor, daha da sinirlendiriyor.

"Sıfır mı?" Tekrar ediyorum. "Bu da ne demek oluyor? Siktiğin kadın sayısı olmadığı kesin. Seni *tanıdığımı* sanıyordum!"

"*Beni* tanıdığını mı *sanıyordun*?" Öfkesi odada elle tutulur bir şey gibi. "*Seni* tanıdığımı sanıyordum! Ne oluyor Melanie? Kolyen kayıp! Seni başka bir adamla aynı odada buldum! Bana ne *olduğunu* söyle. Sende koca bir yeraltı var prenses, buradaki tek yalancı ben değilim!"

There kapı çalınır ve şık kafalı bir adam içeri bakar. "Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım. Derek burada görevine devam edecek - rezervasyonunuz-"

"Leon, bir dakikaya ihtiyacım var," diye araya giriyor Greyson ve kapıyı suratına çarparak odanın öbür ucuna yürüyor ama yeterince çabuk değil. Adamı görmeden olmaz. Onu tanıdım, o uzun boylu, sırık gibi adamı.

Bir hafta sonu Brooke'u ziyaret ettiğim ve tek başıma metroya kaçıp uzatma için yalvardığım zamandan beri.

Uzatma mı? Seni aletlerimizin uzantısı yapabiliriz, nasıl olur, bayan?

Grey'e bakıyorum ve daha da korkunç bir gerçekle yüzleşiyorum ve içimde korkunç bir burkulmayla, nihayet, nihayet anlıyorum.

Greyson, Leon dediği o sıksa adam ve daha fazla zaman istediğimde bana gülen diğer grup; onlar Yeraltı'nın tanrıları ve lordları.

The sırık gibi, çirkin olan Greyson'a bir tanrıymış gibi baktı ve ödeme olarak beni becermek isteyen adam oydu. Borcumu ödemek için. Farkına vardığımda nefesim kesiliyor ve zayıflayan bir mide bulantısı dalgası üzerimde dolaşırken midemi tutuyorum.

"Tanrım, sen de onlardan birisin."

Gözleri önce kapalı kapıya, sonra bana kaydı ve bana dedi ki, "Eğer sana elini sürerse, Tanrı şahidim olsun ki hepsini keserim."

-"

"Omigod!"

Bacaklarım beni bıraktığında ağzımı kapatıp yatağın kenarına oturuyorum. Kendimi sağa sola sallıyorum, çünkü o sadece bir yalancı değil, o ...

O ...

Onun ne olduğunu bile bilmiyorum.

Birdenbire benimle nasıl tanıştığını düşündüm... Tanrım, beni takip mi ediyordu?

The erkek mi? Beni eve bıraktıktan sonra kanıyla sırlıslık eden adam o muydu?

Yapamam. Yapamam. Yapamam. *Yapamam.*

Öne doğru kıvrılıyorum ve midem bulanmasın diye karnımı tutuyorum. "Oh Tanrım."

"Prenses." Bana doğru gelirken bu kelimeyi neredeyse saygıyla fısıldıyor.

Orospu çocuğu!

Ayağa fırladım ve onu uzak tutmak için bir elimi uzattım. "Hayır! Dur. Orada kal, bana dokunma. Bana sadece bir şey söyle..." Diğer anılar beynimde birikmeye devam ederken, acım tarafından saldırıya uğruyorum.

Yalanlar ... yalanlar ... yalanlar ...

Kendimi zar zor konuşturabiliyorum. "Koleksiyon mu yapıyordun?" Ona baktığımda gözlerim yaşlarla doluyor, sanki o piç beni bugün yeterince ağlatmamış gibi. "Benden para mı topluyordun?"

"Düşündüğün bu mu?" diye soruyor yumuşak bir sesle, birkaç metre ötede duruyor ve etrafında bir kasırga kadar enerji kaynıyor.

Tiştörtümün eteklerine uzanırken içimde başka hiçbir şeye benzemeyen bir öfke kabarıyor. "İşte başlıyoruz o zaman!" Tiştörtü kafamdan çıkarıp şortumu indiriyorum ve havaya fırlatıyorum - ona doğru. "Hadi toplayalım. Şu bahsi bitirelim. Eminim seni becerdiğim diğer tüm zamanlar için kısmi ödeme almışsındır?" Then G-stringimi çıkarmaya başlıyorum. "Peki daha kaç tane kaldı? Kaç tane mi? Huh?" Külotumu bir kenara atıyorum ve önünde çıplak duruyorum. "Ha, Greyson?"

Heykel gibi donmuş, gözleri ıslı ıslı, tiştörtümü bir hamlede toplayıp ona doğru fırlatıyorum. "Hadi, şu işi bitirelim. Sadece bana kaç sikim alacağını söyle."

Gömleği kaptığı gibi yıldırım hızıyla aramızdaki mesafeyi kapatarak göğsüme bastırıyor ve sakince mırıldanıyor: "Giyin. Bugün daha sonra konuşuruz. Görüşmem gereken *bir* adam kaldı ve fazla zamanım yok Melanie. Babam çok hasta..."

"There hakkında konuşacak bir şey yok." "Sadece şunu giy *lütfe*!" diye kükrer.

Kızgın ama aniden korkmuş bir halde, o pencerenin yanında durup acı bir sessizlik içinde dışarıya, uzaktaki yeşil dağa bakarken ben de tiştörtümün içine girmeye başlıyorum.

The sessizlik sağır edici.

Birden kalbim kırıldı.

Kızgın bile değilim. Sanki tüm hayallerimi, tüm umutlarımı ve tüm duygularımı toplayıp bir blendera koymuş ve şimdi de püre haline getirmiş gibi hissediyorum.

They bir daha asla bir araya getirilemeyecek. Asla.

"Kimsin sen?" Kederle soruyorum. Boğazımda bir ateş topu toplanıyor. "En azından bunu söyle. En azından bunu söyle, Greyson."

"Sıfır bir takma isim. Çünkü ben ..." Arkasını dönüyor, bana her zaman korunduğumu hissettiren kollarını odayı kapsayacak şekilde açıyor. "Sözde takip edilemezim."

Aramıza gergin bir sessizlik yerleşiyor.

Sanki bunu söylemek istemiyormuş ama bir yanı onu buna zorluyormuş gibi mırıldanırken bakışlarını kaçırıyor: "Emekliydim ama şimdi babama borçlu olduğum kumar ödemelerini tahsil etmeye yardım ediyorum. Kırk sekiz tahsilat. That yeniden emekli olabilmek için yapmam gereken tek şey bu. Bir tane daha var ... ve sen . ..ve sonra bu iş bitecek. Ve bana annemin nerede olduğunu söyleyecek."

Ve sen, diye sessizce tekrarlıyorum, blender duygularımı tekrar döndürüyor. "Gerçek adın ne?" Kalın bir sesle soruyorum.

"Adımı zaten biliyorsun," diyor, sesi alçak ve hırıltılı, gözlerine bir şefkat kıvılcımı sızıyor. "İnledin. Çığlık attın. Fısıldadın. Ben Greyson, Melanie." Sanki aniden bir tür temas kurması gerekiyormuş gibi bana doğru ilerliyor ama bana dokunmasına dayanamıyorum. Başımı iki yana sallayarak geri çekiliyorum.

"Yani sen onların liderlerinden birisin. Bu mafia Yeraltı adamlarının lideri," diyorum.

Gözleri tarifsiz bir duyguyla yanıyor. "Eğer beni böyle çağırmak istiyorsan, evet."

"Kolyem. Onu satın bile almadın. Aldın mı?" Zorlukla konuşabiliyorum, sesim çok acılı ve çiğ.

"Bazı ödemeler maddi olarak yapılır. Ve onları rüşvet için elimizde tutuyoruz - yani evet prenses, sizin biblonuzu tam olarak satın almadım."

"Vay be. Arkadaşlarım haklıymış, senin için hiçbir anlamı yokmuş."

"Hangi arkadaşın? Dün gece öpüştüğün The arkadaşın mı? O kolye nerede Melanie?" Bana doğru hızla yaklaşıyor ve omurgam duvara yaslanana kadar geri çekiliyorum ve o bana doğru bastırıyor, bana bakarken bir şekilde beni sahiplenen gözleri olan büyük bir yırtıcı.

Bir elini boynuma doluyor ve açlığı bana ulaştırıyor, beni zayıflatıyor. Onun yakınlığı karşısında dizlerimin titrediğini hissediyorum. Kokusu. Tanrım, onu özledim ve ondan nefret ediyorum.

benim yaptığımı. That yaparım.

O burada duruyor ve ben hala
onu özlüyorum. Onu
özlüyorum.

Onu istiyorum.

"İnsanları öldürüyorsun," diye törpüledim.

Eli boğazımda dolaşıyor ve başparmağının ucu yavaşça, sinsice nabız noktamı okşamaya başlarken gözleri dudaklarıma düşüyor. "Bazen." Sesi alçak bir törpü gibi.

"Onlara işkence ediyor
musun?" Nefesim
kesildi.

Nefesim kesiliyor, canım yanıyor ve neden onu sevmiyorum? Neden onu sevmiyorum?

"Ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum," diye mırıldanıyor başparmağıyla boynumu okşarken ve bakmaya devam ediyor, ağzıma aç bir şekilde bakmaya devam ediyor, bakışları o kadar güçlü ki dudaklarımı gergin bir şekilde yalıyorum ve bu sadece gözlerinin daha da kararmasına neden oluyor. Daha da fazla açlık çekiyor.

Nefesim artık benim değil. Ama ciğerlerime hava almaya çalışıyorum, çünkü göğsümdeki tüm duygular zapt edilemeyecek kadar acı veriyor. "Aptal küçük sürtük, bu yüzden mi beni seçtin?" Kalın bir sesle soruyorum.

"Seni mi seçtim? Eğer bir kadını seçmiş olsaydım, seni asla *seçmezdim*." Gözleriyle dudaklarımı sikmeye devam ederken bir parmağının tersini dudaklarıma sürtüyor. "Sen ateşli bir karmaşasın Melanie," diye geveliyor. "Sen ateşli, masum, küçük bir karmaşasın ve senin gibi eğlenceli, neşeli, masum ve mutlu-go-şanslı birine kendimi asla isteyerek bağlamam. Seni ben seçmedim ama kendimi senden kurtaramayacağıma da eminim. Kafamın içindesin, kalbimin içinde bir şeytan gibisin."

"Siktir git!" Onu itiyorum, ama beni durdurmak için bileklerimden tutuyor ve kollarımı başımın üzerine çekiyor, vücudumun içgüdüsel olarak eğilmesine ve meme uçlarımda sert göğsüne sürtünmesine neden oluyor. The hissettiğim anlık uyarılma hissi, kendime duyduğum öfkenin kıvılcımı oluyor.

"Kullan beni," diye bağıryorum, elinde kıvraniyorum, "at beni. That plandı, değil mi? Onu becer ve sonra tekrar becer. Çok fazla düşünmeyen ve çok fazla soru sormayan bir sarışın bul! Kolayca kurtulabileceğin birini!"

"Senden kurtulmaya çalışan biri gibi mi görünüyorum?" diye homurdanıyor, bileklerimdeki tutuşunu sıkılaştırıyor, ereksiyonunu bana doğru bastırıyor. "Seni yeni bir *hayat* ister gibi istiyorum Melanie," diye homurdanıyor. "Sen ve erkekler hakkında çok şey biliyorum, borcunu biliyorum. Sen daha bana söylemeden ikizini biliyordum Melanie."

Lauren'dan bahsettiğinde boğuluyorum. Usulca devam edip bileklerimi tutuşunu gevşetirken ve elinin kabını çıplak kollarımın narin iç derisinde yavaşça, okşarcasına gezdirirken gözlerim bulanıklaşıyor. "Ailenin onu kaybettiğini biliyorum ve sen yaşadığın için kendini suçluyorsun. Öyle değil mi?"

Sanırım sadece boğazımda değil, gözlerimde ve kalbimde de bir yumru var.

"Yani tüm tatlı hayatın boyunca aileden aldığını düşündüğün şeyi telafi etmeye çalıştın. Onları mutlu etmeye çalıştın, etrafındaki herkesi mutlu etmeye çalıştın, çünkü belki de içten içe kimsenin, kız kardeşinin asla sahip olamadığı şansı hak etmediğine inanmasını istemiyorsun."

"Kes şunu," diyorum sessizce ama gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor çünkü daha önce kimse içimi bu kadar net görmemişti ve korkuyorum, canım yanıyor ve ela gözleri gitmeme izin vermiyor.

Şimdi omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, bakışları son derece şefkatli ve hala bana aç, "Uzun zamandır yalnız hissetmemek için seksi kullandığını biliyorum Melanie ve gördüğüm en güzel şey olduğunu biliyorum, her zaman her şeyin en iyisini yapmaya çalışıyorsun. Her kurbağaya bir şans veriyorsun, çünkü sana o şans verildi, değil mi? Peki neden birine şans vermeyesin ki? Herhangi birine? Benim gibi bir pislige bile mi?"

Bir elini yüzümden aşağı kaydırıyor ve yanağımı okşuyor, sadece onun bana yaptığı türden bir okşama. The derimin altında, sinirlerime, kemiklerime kadar hissediyorum. "En iyi arkadaşın yaralandığında yanında olmak için üniversitede bir sömestr bıraktığını biliyorum," diye ekliyor, "ve ona eşlik etmek istediğin için sömestrini ertelediğini hiç söylemedin. Yılın neredeyse her günü yağmur yağan bir şehirde Mustang alacak türden bir kız olduğunu biliyorum çünkü güneşli günlerde üstü açık gezmeye değer. Seni tanıyorum Melanie. Kahretsin, senin hakkında bilmek istediğimden daha çok şey biliyorum çünkü tek bir şeyi bile değiştirmedim ... tek bir şeyi ... tek bir *kelimeyi* ... on inçlik

Seninle ilgili elimdeki tek şey . . masamın üzerinde."

Sessiz bir hıçkırıkla bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum ve o da başımı geriye doğru eğip beni yüzüne bakmaya zorluyor; bu yüz, onun sıcak ve delici bakışları kadar inançla dolu. "Şımarık 'Ben hallederim' kişiliğin mi? Ondan *hoşlanıyorum*. Onu tanıyorum ama senden de bir şeyler görüyorum Melanie. The *gerçek* seni. The korkmuş olan.

The yalnız kalmayı sevmeyen biri. The savunmasız olan ve beni yakaladım dedirten biri. Gel buraya, seni yakaladım prenses."

"Hakkımda bunları biliyorsun ve ben *seni* tanımıyorum bile!" Ağlıyorum.

"Evet öyle," diye karşılık veriyor ve başımı kavrayıp ağzımı ağzıyla eziyor ve öpücükteki açlık sinir uçlarımda cızırdıyor, beni ateşliyor.

Sıcak dudaklar. Tadı. Tadına aç olan sadece o değil. Ben de istiyorum, hem de çok.

*Lütfen, lütfen, akıllı ol,
Melanie! Git, Melanie!*

"Tanrım," diye homurdanıyor, ağzım kendi isteğiyle ayrılır gibi olduğunda ve bir şekilde parmaklarımdan onun pazularına battığını fark ettiğimde. "Bana dolandırıcılık, şantaj, yalan, hile, istediğimi elde etmek için ne gerekiyorsa yapmam öğretildi."

The Ağzının sıcak emme hareketi ayak parmaklarımdan kıvrılmasına, vücudumun yanmasına ve kollarını belime doladığında ona daha da yaklaşmama neden oluyor.

"Ve seni istiyorum. These tatlı küçük çay fincanı göğüsler. Ağzımı tekrar onların ~~üzerinde~~ istiyorum." Bir eliyle kıçımı, diğeriyle bir mememi avuçluyor. "Meme uçlarının benim için boncuk boncuk olmasını seviyorum. They sesimle boncuk boncuk. Bir bakışında. Kıçını seviyorum. Lanet ağzını seviyorum." Çıldırılmış gibi görünüyor, her şeyi aynı anda yapıyor. Kıçıma masaj yapıyor. Memelerime masaj yapıyor. Ağzımı yalıyor.

Then boynumu öpüyor, tadıma bakmak için dilini dışarı çıkarıyor. İçimden bir ürperti geçiyor. *Tanrım*. Bu ecstasy. Acı. İkisi de.

"Sıfır'ın ne yaptığını biliyor musun prenses?" diye meydan okuyor, alt dudağımdan sıcak, şehvetli bir ısırık alıyor ve sonra geri çekilip kapüşonlu gözlerle bana bakıyor. "Bir zayıflık arar ve üzerine atlar, avını mahveder ve bedelini ödetir."

Sesinin şehvetli tonu karşısında ürperiyorum ve "Onlar için üzgünüm" diye fısıldıyorum.

"Hmm. Olmalısın." Kulağıma doğru yöneliyor, ereksiyonunu bana doğru çekerken nefesi sıcak. "Sanırım senin zayıf noktayı biliyorum Melanie. Senin

zayıflığını biliyorum Melanie.

Zayıflık. Senin zayıflığın ... benim."

"Dur."

"Ciddi olsaydın keserdim. Ciddi ol," diye emrediyor, sonra yüzümü kavlıyor ve bana bakıyor, söylediklerimde ciddi olmamı bekliyor, gözleri elektrikleniyor. "Hemen şimdi. Ciddiyim," diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyor, nefesi yüzümde sıcak. "Gözyaşları mı?" Geri çekiliyor, gözleri ayık ama yine de acımasız. "Gözyaşları ... neden? Seni henüz boşaltmadım."

Serbest kalmak istiyorum.

Ama titriyorum, arzuluyorum ve istiyorum. Vücudunu, her bir sıcak, lezzetli santimini istediğim doğru, ama her şeyden çok onun kim olduğunu bilmek istiyorum - beni bu kadar etkileyen adamın kim *olduğunu*.

O. Değil. Gerçek, MELANIE!

O bir yalancı, bir oyuncu, lanet bir alçak ve bir haydut. Ona ihtiyacın yok! Onu istemezsiniz!

"Bana kim olduğunu söyle!" Birden sesim şaşkınlığımla birlikte yükseliyor.

Bana bakıyor, gözlerinin üzerinden karanlık gölgeler geçiyor, sonra beni bırakıp yatağa oturduğunda beni şaşırtıyor. Dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak eğiliyor, bana bakıyor, her santimi işkence görüyor. Elini saçlarında gezdiriyor ve yavaşça, bakıra çalan her bir telin teker teker yerine düşmesini izliyorum. Sessizlik sürüyor, gerginlik hissediliyor, ta ki sessizliği bozana kadar, sesine alçak, sert bir acı yayılıyor.

"Beni annem Lana King büyüttü. Hamile kaldığında beni korumak için babamı terk etti. On üç yaşımdayken bir gün eve geldiğimde annem bir sandalyeye bağlanmış, ağzı kapatılmış ve aralarında babamın da bulunduğu bir grup erkeğin arasındaydı. O da ..." Sustu, sonra soğuk bir şekilde sırtıttı. "Adamlarından birini öldürürsem, kızın bağlarının çözüleceğini ve serbest bırakılacağını söyledi. Onunla bir anlaşma yaptığını, ona benim onun gibi bir katil olmadığımı söylediğini, eğer bu doğruysa beni bırakacağına söz verdiğini bilmiyordum. Verdiği silahı alıp nişan aldığımdayken, ateşlediğimde ve onu öldürdüğümde bu lanet anlaşmadan haberim yoktu. Ve onu bir daha hiç görmedim."

Sesi eski bir mezarın yankısı gibi boş ve soğuk çıkıyor.

Kullandığı ses tonundan mı, bana söylediği sözlerden mi, yoksa her zamanki parlak, güzel gözlerindeki ışıltı eksikliğinden mi emin değilim. "Amcam Eric bana babamın annemle bir anlaşma yaptığını söyledi. Eğer iyi bir çocuk olduğumu kanıtlarsam beni alacaktı."

Oğlu. Annem ona hiç benzemediğime dair söz vermişti. Ve sonra bir adamı vurdum. Hiç tereddüt etmedim. Onu vurdum."

İçimde bir duygu savaşı sürüyor, ona karşı hissettiklerim kafa karıştırıcı ve hayatımda hiç olmadığı kadar acı verici hale geliyor.

"Kendimi böyle bir hayata mahkum ettim." Etrafını işaret ediyor. "Belki de babamı vurmalıydım. Her şey o anda ve orada bitebilirdi. Ama kan tuhaf bir şey." Bana bakıyor, şahine benzeyen gözlerinde hafif bir şaşkınlık var. "Seni bağlar. Türlünüzden nefret etseniz bile, burada bir şey var. . ." Ellerini göğsüne koyuyor. "Burada bir yerde hâlâ sadıksın. Onu görmeme izin vereceğine inanarak onunla sekiz yıl geçirdim. Ta ki onu gerçekten umursamadığımı bildiği sürece onu görmeme asla izin vermeyeceğini anlayana kadar. Bu yüzden haydutluk yaptım, onu bıraktım ve arada küçük işler yaparak onu bulmaya çalıştım. Bulabildiğim her izi takip ettim. Hiçbir şey bulamadım. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu."

Duruşu sert ve gururlu, ama gözlerindeki kaosu görebiliyorum. Onu ikiye bölünmüş genç bir delikanlı olarak hayal ediyorum. Hayatta kalmak için zekâsını kullanırken bir yandan da annesini bulmaya ve korumaya çalışıyor.

Rahatsız edici her kelimesi aklımdan geçiyor, çocukluğu benimkinden o kadar farklı ki neredeyse anlamıyorum.

"Ölmek üzere olduğu için beni geri çağırdı. Lösemi hastası ve Yeraltı'nın dizginlerini benim ele almamı istiyor." Hüzünle gülüyor. "Onun gibi bir adamın hasta olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama meşalesini devretmesi gerekiyor. Wyatt'ın ona benden daha çok evlatlık yaptığını biliyorum. Ama o alfayı istiyor." Bir kâğıt parçası çıkardı. "Seni bu listede gördüğümde, sistemimden çıkardığım bir şey olman gerekiyordu. That rüyalarındaki sarışın. Thnışte oradaydın. There o lanet olası barda seni eve götürmeye çalışan o lanet olası pislikle birlikteydin ve sonra oradaydın, yağmurda bir meleğin lanet olası şeytanı."

"Bana yağmurdan bahsetme bile!"

"Konuşmak istedin, ben de şimdi seninle konuşuyorum." İleriye doğru yürüyüp önümde durdu, dudaklarını çekiştiren belli belirsiz gülümseme belli belirsiz bir hüzün barındırıyordu. "This doğum gününü böyle geçirmek istemezdim, Melanie." Sesi kalbimi sıkıştıran şefkatli bir mırıltı.

Ağlamayacağım, ağlamayacağım. Göz kırpıyorum ve yutkunuyorum.

"Tek istediğim döndüğümde seni kutlamama izin vermen. Eğer seninle sadece bir gün geçireceksem, *bu* günü seninle geçirmek istiyorum. Seninle."

Beni tanıma şekline dayanamıyorum. The beni anlamasına. The her hayalimi gerçekleştirmesine ve her fantezimi yıkmasına. Eğer bir yıl içinde ona ihtiyaç duyacağım bir gün olsaydı, bu doğum günüm olurdu. Ama aniden umutsuzca eve gitmem gerekiyor.

"Şimdi mi gidiyorsun?" Fısıldıyorum.

Kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalkıyor. "Yapmak zorundayım. Sadece bir işaret daha. Bunu anneme borçluyum."

Yanıma geliyor ve beni kollarıyla sarıyor. Sıcaklığı beni sararken gözlerimi kapatıyorum, kokusu, o. Uzaklaşmaya çalıştığında, kollarını daha da yakınma çekiyorum, aniden sadece bir dakika daha buna ihtiyaç duyuyorum. "Neden kollarımı istiyorsun?" diye fısıldıyor kulağıma. "Az önce sana yarardan çok zarar verdiklerini söyledim."

"Benim için değil."

"Çünkü bana aşık oldun, bana ve tüm saçmalıklarına aşık oldun ve az önce söylediğim her şeye rağmen hala aşıksın, değil mi?" Kulağımın arkasını öpüyor. "Seni yakalamak için buradayım." Kulağımın arkasını daha sert öpüyor. "Bırak seni yakalayayım."

Kendimi toparlamak için başımı eğdim.

O da kara başını eğiyor ve ayak parmaklarına bakıyor. Her bir ayağımda ayak tırnakları büyüğü, mükemmel mavi ve sıcak pembe, GRI ♥

"Güzel parmaklar."

Kıvrıp halının içine sokuyorum. "Pedikür yaptırdım. Seattle'daki en iyi yerde."

Hepsi senin için. . . Sanırım sefilce.

Sırıtsı midemi bulandırıyor ve keşke bir baltam olsaydı da onları gerçekten öldürebilseydim diyorum. "That Birinin bunu yapmak için o huzursuz küçük kıcını bir süre oturtabilmesi, yeteneklerinin bir kanıtıdır." İçimdeki garip yerlere ulaşan o gözlerle bana bakıyor ve midem duygularımın tamamen aşırı yüklenmesinden dolayı ağırlaşmaya başlıyor. "Ya da adımı ayağında taşımaya olan inancına mı?"

Diz çöküyor ve ayak parmağımla alıp öperken nefesimi tutuyorum. "Grey, ayak parmağımla öpüyorsun," diyorum, sesim kalın ve pamuksu.

"Üzerinde benim adım yazıyor."

Ayağımı çözdüğümde uzun, çok uzun bir nefes veriyor ve ayağa kalkıyor, 1.80'in üzerinde güzel, yalancı bir adam, sonra sessizce yataktaki bazı eşyaları siyah ceketinin içine koymaya başlıyor. Gölgelemin içine bakıp eldivenlerini giymesini izliyorum, az önce kaybettiğim masumiyetin asla ve asla geri kazanılamayacağını hissediyorum.

"Erkek arkadaşım ölmüş gibi hissediyorum. Artık Greyson'a asla ama asla sahip olamayacağım."

Eğer ben üzgün görünüyorsam, o da *yıkılmış* görünüyor.

"Takma adım sevgilimi öldürmüş gibi hissediyorum. Ve bana bir daha asla eskisi gibi bakamayacak."

Biz de öyle bakıyoruz ama burada genellikle gülümsüyoruz.

This zaman yapmayız.

Evine git Melanie, sefilce düşünüyorum.

Temkinli adımlarla ilerliyor, gözlerime ne kadar takıntılı olduğunu hatırlıyorum ve bir şekilde yüzümü kavrayıp öpmeyi düşünüp ellerini bıraktığında onun için garip bir üzüntü hissediyorum.

"Geri döneceğim. Yarın gün boyunca burada arkadaşınla kal ve *düşün* Melanie. Döndüğümde gözlerimin içine bakıp beni istemediğini söylemen için sana meydan okuyorum."

Ne yapacağını bilmiyorum ama o gitmek için odayı geçerken dehşet, şehvet, aşk, her duygu içimde yüzüyor. "Greyson, kimseyi öldürmeyeceğine dair bana yemin et!" Ağlıyorum. "Yemin et, yoksa konuşacak hiçbir şeyimiz kalmaz. Hiçbir şey."

Düşüncesizce verdiğim ültimatoma vereceği cevabı beklerken kalbim şakaklarımda, göğsümda ve parmak uçlarımda çarpıyor. Kapının yanında duruyor ve usulca gülüyor, sonra ceketinden bir şey çıkarıyor, silahındaki fişegi çıkarıyor, yere koyuyor ve kapıyı açıyor. Bana söz vermedi ama ben ona inanıyorum.

Neden bilmiyorum ama ona inanıyorum.

Tüm sinir krizlerinin anasını yaşamak için kapıyı arkasından kapatmasını bekliyorum.

Greyson

kolay bir hedefti.

Karanlık eve girdim, o yatakta irkilirken SIG'imın ucuyla tam şakağına dokunarak onu uyandırdım. Kasayı açıp bana parayı verirken rüzgârda uçuşan bir paçavra gibi titriyordu.

Muhtemelen bir daha hiç uyumayacak.

Külübe hoş geldin, ihtiyar.

Ama artık bunu düşünmüyorum. İsmi çizildi, bu gece çok iyiydi. Ringin sahibi Riptide'dı ve bu benim için sorun değil. Riptide paradır ve Yeraltı tamamen parayla ilgilidir.

Ama bunu da düşünmüyorum.

Onu düşünüyorum. Uyuyup uyumadığını merak ediyorum. Ya da benim kadar işkence çekip çekmediğini. Hastanede saat sabahın altısı ve ben burada oturmuş, zaten bildiğim şeyden nefret ediyorum.

Bugün onu görmeye gittiğimde bana ne söyleyeceğini şimdiden biliyor olmaktan nefret ediyorum.

That Onu hak etmiyorum, yalancıyım, dolandırıcıyım ve onun istediği adam değilim ve bu lanet bir şey. Yiyorum. Beni. *Yaşıyorum.*

Yerimde duramıyorum. Kafamda bir şeyler dönüp duruyor.

Bütün gece hastanede oturup babamın nefes almakta zorlanışını izledim.

Kendimi boğulmuş hissettim, hava ciğerlerimde tılandı. Hayatımın ne olduğunu, ne istediğimi biliyordum. Her şey açıktı.

Artık onsuz bir gün bile geçirmeyi hayal edemediğim dışında hiçbir şey net değil. Beni kabul etmezse, takıntılı olacağımı zaten biliyorum. Onu takip edeceğim. Onu bırakamayacağım. Güvende olduğundan, kendinde olduğundan, güldüğünden emin olmam gerekecek. Başka birinin ona dokunduğunu görmek zorunda kalacağım. ThE

Onun istediği adam, benim olamadığım adam. Kalbim göğsümde çarpıyor. Benden başka birinin ona dokunabileceği düşüncesi bedenimde bir fırtına koparıyor.

Ama Persephone'mi kendisiyle birlikte cehenneme sürükleyen Hades olmayacağım. O Persephone değil. O Melanie Meyers Dean ve ben onu seviyorum.

Nefes veriyorum ve yüzümü ellerimin arasına alıyorum, kendime gelmeye çalışırken titriyorum.

Ben hastayım ve tek tedavi o.

Onun için hasta oluyorum, babam kadar hasta.

Kafamı kaldırıyorum, yatakta neredeyse hiç kıpırdamıyor, nefesinin sesi kısık ve eşit. Evet, acıyor. Hayatım boyunca ondan nefret ettim. Benden iyi olan her şeyi aldı. Zayıf ve ölümlü olması ve hâlâ annemin olduğu yere sıkı sıkıya yapışmış olması hâlâ canımı yakıyor.

Öfke, iktidarsızlık, hepsi göğsümde kabarıyor. Tina'nın verdiği bilgilerin yardımıyla son işaretimi de yaptım. Sayılarımın etrafında dikkatlice çalıştım, böylece sadece bir işaret kaldı ... beş numara.

"The listesi mi?" Eric doktorlarla görüştüğten ve babamın sadece birkaç saati kaldığını fark ettikten sonra endişeyle bana soruyor. *Saatler*.

"Ödemeyi almaya gidiyorum," diye yalan söyledim, sandalyeyi geriye ittim ve ayağa kalktım.

Ama yapmayacağım. Kız arkadaşımı geri alacağım ve sonra buraya geri dönüp babama başarısız olduğunu söyleyeceğim. That beni kendisi gibi yapmakta başarısız oldu. Beni tamamen bencil ve kötü yapmakta.

Kız arkadaşımı geri alacağım ve paramın bir kısmını getirip kız arkadaşımın gazetesini geri alacağım. İstediği fiyatı koyabilir. Kendi hayatımı da koyabilir. Ya da Yeraltı'nın fiyatını. Ama bana annemin nerede olduğunu söyleyecek ve ben ona borcu olan parayı verirken Melanie'nin adını kazımamı izleyecek.

Benim zayıf olduğumu düşünecek. Zayıf olduğumu düşünerek ölecek. Artık umurumda değil.

Değer verdiğim şey için mücadele ediyorum ve günlerimin geri kalanını gölgelerde geçirip kızımın iyi olduğundan emin olsam da bunun için mücadele edeceğim.

Melanie

eve gitmek istiyorum."

Those ertesi gün Greyson koyu renk kıyafetleri ve yeni şampuanlanmış saçlarıyla otel odamın kapısında durduğunda ağzımdan çıkan ilk kelimeler bunlar oluyor. Benim prensim değil. Parlak zırlı şövalyem değil. Aksine siyahlar içindeki kötü adamım.

"Gerçekten eve gitmek istiyorum," diye tekrarlıyorum kısık, kırık bir sesle. "Konuşmamız hakkında düşündüm ve bugün sadece eve gitmek istiyorum."

Tek söyleyeceğim That.

Selam değil. *Günaydın* değil. Elinde tuttuğu kutuya ya da ailemin evindeki duvara iğnelediği gibi elinde gevşekçe tuttuğu gerbera papatyasına yorum bile yapmıyorum. O günü, onun ne kadar gerçek olduğunu, ne kadar eğlenceli olduğunu hatırladıkça duygularım beni ele geçiriyor.

Those birlikte oynayanlar, birlikte kalırlar . . .

That doğru değil, Nana. Bazen erkekler seninle oynar ve seni kırar.

Greyson'ın beni uyarmadığını bile söyleyemem.

Onu içeri almak için kapıyı daha geniş açtığımda bir vampir kalbimdeki tüm kanı emmiş gibi hissediyorum. The O içeri girdiğinde oda küçülüyor, sanki hediye istemediğimi yeni fark etmiş gibi her şeyi sehpaye bırakırken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Doğum günü bile istemiyorum.

"Hey," diye selamlıyor Pandora onu küçük yemek masasında yemek yediği yerden. İlk kez sesi ona karşı bu kadar düşmanca çıkmıyor. Belki de bütün sabah bunun hakkında konuştuğumuz için, o beni sonunda ikna etti ve ben de kendimi onun BENİM İÇİN YANLIŞ OLDUĞUNA ikna ettim.

Ama şimdi o yakındayken, buna inanmak çok zor.

Beni yatak odama kadar takip ederken kederini hissedebiliyorum.

İçimden bir ses kendimi onun kollarına atmamı ve bu işi çözmemi söylüyor. Nasıl çözemeyiz? Bana sahip oldu. Dört aydan fazla bir süredir, o ve onun olduğu her şey bana sahip. Ama gitmeme izin vermesine ihtiyacım var yoksa beni kıracak.

Ben çok romantik biriyim; o ise hayatı boyunca yaptıklarıyla çok sertleşmiş, çok soğuk.

Odanın kapısını kapattığımda aniden dönüyorum ve beni kendine çekip öpüyor. Öpüşüyoruz, savaşmak yerine birbirimizin ağzında eriyerek, hiç öpüşmediğimiz kadar uzun öpüşüyoruz. Dakikalarca ve dakikalarca ve dakikalarca. İstekli bedenim onun sert bedenine gömülüyor, elleri beni sırtımın küçük kısmından tutarak sıkıca ona sabitliyor. Birbirimizin tadını, öpüşmemizin ipeksiliğini ezberlerken dillerimiz her zamankinden daha hızlı, aç bir şekilde hareket ediyor. Ta ki inleyip kendini kurtarana ve pencereye doğru yönelene kadar.

Duvarlarını tekrar yükseltmek için mücadele ettiğini görüyorum. Beni sevmesini istediğim için yıktığım duvarlar. Seviyor. Sevdiğini biliyorum. Dokunuşunda ve şu anda gözlerindeki çaresizlikteydi, sanki beni bırakmak istiyor ama yapamıyor.

Pencereye dönük duruyor, elleri ceplerinde, o çok sevdiğim dünyaya meydan okuyan duruşuyla. Her zerrem benden haberdar olduğunu biliyor, ama dönmeden konuşana kadar beni tanımıyor, sesi o kadar çığ ki içimi bir testere gibi kazıyor. "Ayrılmanın istediğin şey olduğuna emin misin?"

"Eminim," diyorum, sesim de zımpara kağıdı gibi.

"O zaman Derek seni havaalanına götürebilir," diye eklediğinde sesi boğuklaşıyor.

"Taksiye binebilirim." Ona doğru bir adım atıyorum ve duruyorum. Ne yapacağım ben? Ona sarılacak mıyım? Sarılamam. Bunu kırmam gerek.

Yatağın üzerine attığı eldivenleri görüyorum ve onları bir kez daha hissetmek için sevgiyle bir elime alıyorum. Dönüp bana bakıyor ve gözlerinin içine bakmak beni kesiyor. Gururlu Greyson King gözlerine. Gözlerimi yere indiriyorum ve kırıştırmaya başlıyorum.

"Sonunda kiminle olursan ol, ilk önce benim olduğunu bil. Bir parçan hep benim olacak. Aradığın her şeye sahip, mükemmel beyaz atlı prensini bulduğunda, yine benim prensesim olacaksın, başkasının değil."

Gözlerim yaşıyor çünkü sözleri canımı yakıyor, eldivenlerini ellerine bastırırken sözlerindeki gerçek canımı yakıyor. "Lütfen bırak gitsin, o kısmı bile."

"Beni sevmeni sağlayabilirim, Melanie. *Beni* seçmeni sağlayabilirim."

Ağlamaya başlıyorum ve başımı göğsüne koyuyorum, o da saçlarımı içine çekiyor. "İstediğin bu mu? Ben senin oyuncağın olacağım ve sen de benim playboyum olacaksın ve her gece kötü şeyler yapacaksın ve sonra benimle sevişmek için geri geleceksin ve ben senin kollarındayken cennette olacağım ve onların dışındayken cehennemde olacağım ve bu kollar korkunç bir şey yapıyor olacak."

"Bu vücut benim Mel," diyor kıvrımlarımı okşayarak. "Her santimini. These eller seni nasıl seveceklerini, yaptıkları şeyi nasıl yapacaklarını bildiklerinden daha iyi biliyor."

Gözyaşlarımı siliyorum. "Ona sahip olmanı sevdim. Her santimini. Ama hayatımın aşkı senin yaptığını yapamaz. Yapamaz."

Yüzümü avuçluyor. "Öyle," diyor şefkatle.

Bunu kabul etmek zorunda olduğum için yutkunuyorum. "Ama keşke yapmasaydı."

Başımı sallıyorum, ama bana o delici ela gözleriyle bakıyor ve şu anda parıldıyor gibi görünen küçük yeşil püsküller var. "Yine de bu benim bir parçam," diyor boğuk bir sesle, öne doğru bir adım atarak. "Ben senin prensin değilim, istemediğin her şeyim ama yine de beni istiyorsun. Bana ihtiyacın var Melanie, beni *bekliyordun*. Kim olmam gerektiği fikrini bir kenara bırak ve-"

"Hayır! Hayır, sana aşık olmak istemiyorum! Sana değil!" Onu itiyorum.

"Bebeğim, bunun seni karartmasına izin vermeyeceğim, sadece beni karartması gerekiyor. Bunu yapmayacaksın. yapılması gereken her şeyden haberim olsun. Herhangi bir şey."

"Hayır! Böyle bir şey yaptığını bilmeye dayanamam Grey!"

Bırakıyor ve yüzünü sokağa dönmek için uzaklaşıyor, güneş ışığı yüzüne her güzel açıdan vuruyor ve beynimde hala neler olduğunu algılayabilmem için yeterli sayıda hücre çalışıyor gibi görünüyor. Grey ve ben ayrılıyoruz. Aşkı istedim, buldum ve gitmesine izin vereceğim çünkü ... rüyalarımdeki, hikayelerimdeki gibi değil, hayal ettiğim gibi değil.

Yaptığım şey yüzünden göğsümden bıçaklanmış gibi hissediyorum ama içimdeki her kendini koruma içgüdüğü bana gitmem gerektiğini söylüyor.

Greyson bana dönüp yüzümü avuçladığında ve kararlı sesiyle başımı

kendisine doğru çevirdiğinde içim acıyor.

"The Underground babamla olduğundan daha organize olacak.
Melanie, soğukkanlılığımı koruyacağım ..."

"İnsanlara şantaj yaparken, gözdağı verirken benden senin yanında kalmamı isteyemezsin..."

İnliyor ve gözlerini kapatıyor. "Bu bir iş olacak. Kimsenin canı yanmayacak. Bunu öylece bırakamayacağımı anlayın. There bunun için yaşayan savaşçıların geçim kaynağı. Arkadaşın ... kocası Riptide ... geliyorlar, nefes alıyorlar, Yeraltı'na bayılıyorlar!"

"Biliyorum! Olması gereken bir karanlık olduğunu biliyorum, ama içinde olamam. *Korkuyorum!*" Ağlıyorum. The itirafı gözlerini azapla dolduruyor ve belki de en çok korktuğum şeyin ona karşı hissettiklerim olduğunu ve onun hiç istemediğim her şey olduğu gerçeğini fark edip etmediğini bilmiyorum.

Yanağına dokunup gözlerinin içine bakarken ve bana bakışını özümserken göğsüm ağrıyor. "Sen burada kalpleri durduracak kadar güzel ve iyi bir adamsın. Seni düşündüğümde, benimle birlikte olduğun zamanki halini düşünmek istiyorum Greyson."

"Gerçek adam yerine fanteziyi sevmeyi tercih ediyorsun," diyor ve bu açıkça onu incitiyor.

"Hayır, şu anda gerçek bir adam için acı çekiyorum. Aşık olduğum gerçek bir adam." Yutkunuyorum. "Brooke senin benim Gerçek'im olduğunu söyledi. That şu anda hayatının aşkı dediği kişi. Ama sen benim Gerçek'im değilsin Greyson. Sen benim haydutluk yapan deri eldivenli şövalyemsin."

"Tanrım, içimi parçalıyorsun Melanie."

Yutkunuyorum ve avucunu alıp eldivenlerini oraya koyuyorum, kim olması gerektiğini bildiğim gerçeğini sessizce kabul ediyorum ve parmaklarını eldivenlerin etrafında kıvrırken, parmaklarını benim etrafımda kıvrıyor. Gözleri dudaklarıma düşüyor ve sonra dudaklarımı öpüyor, ani bir fırça, sanki kendine engel olamıyormuş gibi, sonra beni geri çekiyor.

"Gitmek için üç saniyen var" diyor.

Sanki kalbimden bir parça koparıyormuşum gibi acıyor ve beni bu adamın yanından alabilecek kız kardeşimden başka kimseyi tanımıyorum. The tüm hayallerimin ve fantezilerimin tam tersi ve aniden tek istediğim bu. "İki saniye, Mel."

"Grey, durdur beni ..." Aniden söyledim. *Tanrım, onu terk ettiğime inanmıyorum!* "Bir."

Tanrım, beni durduramayacak.

Tüm suç yöntemlerine rağmen, beni bu hayata mahkum etmeyecek. Onun hayatına. Arkamı dönüyorum ve buraya getirdiğim her şeyin içinde olduğu bavulumu alıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Then Orada öylece duruyor, onu bıraktığım odadaki mutlak sessizliğe karşı ağlıyorum. Pandora ayağa kalkıyor ve sessizce kendi valizini almaya gidiyor.

Seattle'ın her yerinde yattım ve bu adamın kalbini kırana kadar kendimi hiç fahişe gibi hissetmemiştim.

İdeal bir dünyada sadece mükemmel erkeği seversiniz.

Ama bu ideal bir dünya değil. Günah işleyen, yalan söyleyen, çalan, şantaj yapan kusurlu bir adamı seviyorum ve yıllar geçmemiş olsa da Bay Mükemmel'imın ya da Beyaz Atlı Prens'imın bile asla terk ettiğim kişi kadar yaşayamayacağını bilmek ne kadar tuhaf.

havaalanına giderken konuşma. Derek bizi götürmesi için ısrar etti ve ben de itiraz edemeyecek kadar yıkıldım. Aşkı buldum ve onu terk ettim. İstedğim her şeyi buldum ve hepsi yanılttı ve onu parasını ödediği bir otel odasında, sanki bana bir bakış atsa beni kendisine zincirleyecekmiş gibi pencereden dışarı bakarken bıraktım.

Pandora, "Bu akşam için bir şeyler ayarlaması için Kyle'a mesaj atıyorum," diyor. "Hayır," diyorum.

"Mel, bugün senin doğum günün."

"Hayır!" "Hayır!" dedim. "Lütfen. Yalnız kalmak istiyorum."

Uçağa biniyoruz. Hatta bavulumu uçağın en üst bölmesine koyacak kadar ileri gittim. Ve yağmurda onu hatırlıyorum. Benim için yaptığı her şeyi hatırlıyorum.

"Araban bende."

"Bu gece evde ol."

"Benim hayatımın da bedeli ağır oldu. Her gününün. O kadar çok gün içinde boktan bir anlam bulmaya çalıştım ki."

"Yemek yaptığın ilk erkek ben miyim?"

"Beni yakaladın, prenses. Tanrım! Bana ne yaptığını görmüyor musun? Her şeyime sahipsin, Melanie. Uzaklaşıyorum ve yarım bir adam gibi hissediyorum, yırtılacakmışım gibi hissediyorum"

Eğer sizi yakında kendi gözlerimle görmezsem bir şeyler parçalanacak..."

"Uzun zamandır kendini yalnız hissetmemek için seksi kullandığını biliyorum Melanie ve gördüğüm en güzel şey olduğunu, her zaman her şeyin en iyisini yapmaya çalıştığını da biliyorum. Her kurbağaya bir şans veriyorsun, çünkü sana o şans verildi, değil mi? Peki neden birine şans vermeyesin ki? Herhangi birine? Benim gibi bir pisliğe bile mi?"

Beni taşıdı. Birden, ona verdiğim bir kesik yüzünden kanlar içindeyken beni nasıl eve taşıdığını, yatağıma yatırdığını, küvetimi doldurduğunu ve elimi sıktığını hatırlıyorum. Beni korudu. Bana sarıldı. Beni ona karşı uyarmaya çalıştı çünkü bana zarar vermek istemiyordu ama bir şekilde, benim gibi, uzak duramadı. Bunu çok net görebiliyorum. The Bana bakışı? That gerçek olan bu. That bakışı gerçek. Diğer saçmalıkların hiçbirisi önemli değil.

The Onun için yemek pişirdiğimde gözlerinde minnettarlık ve vahşet vardı ve kendini kabul edilmiş hissediyordu.

The kez bana olan hislerini açtı. O! Muhtemelen hiçbir şey hissetmeye alışık olmayan bir adam.

The beni tanıma şekli. Başından beri hakkımdaki iyi ve kötü her şeyi biliyor ve yine de bana elmasların en değerlisiymişim gibi bakıyor.

Birden Brooke'un bana "Bunu sahiplen, MELANIE!" dediğini hatırladım. Hayatın boyunca aradın, bunun için savaş!

"Pan," diye fısıldıyorum, ona olan hislerim çılglık atacak ya da patlayacak gibi hissedene kadar yoğunlaşıyor çünkü bunu içime atarak yaşamayı istemiyorum, reddediyorum. Ona sahip olabilecekken yalnız yaşamayı. Korku beni erkeğimden uzak tutacak mı? Erkeğimden mi? Haydutumdan? Emniyet kemerimi çözerken ellerim titriyor ve onlar kapıyı kapatmadan önce neredeyse tökezleyerek yerimden kalkıyorum. "Seattle'da görüşürüz."

"Ne demek istiyorsun? Dostum, uçmaktan korkuyorum ve az önce lanet bir uyku hapi aldım ve sen bunu biliyorsun!"

"Beni durdurma. Beni durdurmanı istemiyorum. Lütfen. Lütfen, Pan! Onu istiyorum. Onu *seviyorum*."

Ne kadar aptalca davrandığım ya da ne kadar umursamaz olduğum konusunda beni ikna etmesine izin vermiyorum. Onun kollarına koşma düşüncesiyle içimde bir heyecan kıpırtısı hissediyorum ve kapıyı kapatmadan önce uçaktan zar zor çıkarken içim titriyor ve kontrolden çıkıyor. Havaalanı terminalinde koşarak Derek'i bulmaya çalışıyorum.

"Derek!" Onu yakalama umuduyla acele ederek sesleniyorum. Sürgülü kapılardan hızla geçerken kovboy çizmeli ve kareli gömleli başka bir adam beni durduruyor.

"Lanet olsun, bu sensin!" diyor.

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırıp genç adama bakıyorum. Başka birçok erkekte gördüğümü hatırladığım türden bir yüzü var, sade ve arkadaş canlısı, ama bir güneş gözlüğü gözlerini koruyor ve hayatım boyunca onunla daha önce tanıştığımı hatırlamıyorum.

"Melanie. Sen Melanie'sin," diye tekrarlıyor, kelimeyi altın bulmuş gibi söylüyor.

"Seni *tanıyor* muyum?" Derek'in büyük, geniş sırtını görebilmek için dua ederken omzunun ötesine bakarak soruyorum. Birden dayanamıyorum; geri dönüp Grey'in önünde durmak ve *seni seviyorum* demek istiyorum. *Seni seviyorum, sana güveniyorum ve bu işi yürüteceğiz. Bir şekilde. Seni lanet olası pislik, istesen de istemesen de sen benim prensimsin!*

"Hayır, beni henüz tanımıyorsunuz." The genç adam sırtıyor ve elini uzatıyor. "Ben Greyson'ın kardeşi Wyatt. Ayrılacağınızı duydum. Uçuşunu kaçırdığımı bile düşünmüştüm ama yine de seni kalmaya ikna edebileceğimi umuyordum." Greyson'la aramızdaki ilişkiyi biliyormuş gibi gözleri parlıyor. Ben bir tavuk olduğum ve o da asıl davrandığı için kaybettiklerimizi.

Noble.

Ve gitmeme izin veriyor.

The onu görmek için duyduğu endişe her geçen saniye artıyor. "Şimdi onu görmeye mi gidiyorsun? Nereye gidiyorsun? Bir gezintiye çıkmayı umuyordum."

"Aslında önce Greyson'ın annesini görmeye gidecektim."

"Ne?" The hissettiğim sevinç beni neredeyse ikiye katlıyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Ben de yeni öğrendim, ama şşş. Önce Greyson'a söyleme, bu bir sürpriz. Babamın durumu pek iyi değil... Günlerdir hastanede ve daha fazla zamanı yok."

Bu haber beni neredeyse şaşkına çevirdi. Mutlulukla, umutla, beklentiyle. "Tanrım." Bunun Greyson için ne anlama geleceğini düşünürken gözlerim bulanıyor. Kaç yıl sonra nihayet kendi annesini görecek?

"Gelip onu ona götürmek ister misin?" Wyatt aniden teklif etti.

"EVET!"

Greyson

Mesaj Melanie'nin telefonundan geliyor, ama yazanın o olmadığını fark ettiğimde içim bir anda donuyor.

Tebrikler. Sen kazandın.

Ben de cevap yazdım. Ya sen?

Melanie telefonunu uçakta unutmuş. Ben Pandora. Sen kazandın, umarım mutlusundur. Sana geri dönüyor. Körü körüne, umutsuzca sana aşık.

The kelimeler bir çeşit battaniye gibi beni sarıyor, ısıtıyor. Aynı anda beynimde garip bir şekilde ilkel bir uyarı duyuluyor. Derek'in numarasını tuşluyorum. "Neredesin lan sen?"

"Kraliçeni bırakmaktan dönüyordum. Neden?"

"Kıçını kaldırıp havaalanına git ve onu bana geri getir. Onu bana hemen geri getir!"

Tüm koruyucu içgüdülerim, telefonumda az önce okuduğum şeyin vahşi, ilkel heyecanı ile karışarak intikam duygusuyla harekete geçti.

Bana geliyor. Bana geri dönüyor.

Yirmi dakika volta attıktan sonra Derek aradı.

"O gitti. Taksi görevlisi onu kareli gömlekli ve çizmeli bir adamla giderken görmüş."

Midem bulanıyor ve aniden her şey yerine oturuyor ve kanım damarlarımda buza dönüşüyor.

Wyatt.

Eric'in tanıdık sesi arkamda çınıyor. "Oğlum, baban seni istiyor. . ."

Hastane odasının dışında onunla konuşmak için bekliyordum, çek defterim elimdeydi, Melanie için işleri yoluna koymaya hazırdım, şimdi Eric'e bakıyorum ve öfkeyle azı dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Ona gittiğimi söyle. Ona geri döneceğimi söyle!" Koridorda koşup kiralık evimin anahtarlarını çıkarıyorum ve C.C.'nin numarasını tuşluyorum. "Wyatt onu aldı. Şehrin güneyine gidin, ben kuzeyi alacağım, Derek'i doğuya dağıtın, ekibin geri kalanını da peşine takın. WYATT'I BUL, ONU BULMAMA YARDIM ET!"

Thirteen yıldır annemi arıyorum.

Thirteen.

Eğer Melanie bir günden fazla ortadan kaybolursa, bir canavara dönüşeceğim, sadece ve sadece tek bir görevi olan, kudurmuş bir canavara.

Onu bul, koru, sakla, çiftleştir. BİR DAHA ASLA GITMESİNE İZİN VERME.

Hiç dua etmedim ama kendimi hiç inanmadığım bir tanrıya sunuyorum ve ona bağıyorum, benden istediği her şeyi alsın ama onu almasın.

Melanie

Nerede o? Bunca zamandır neredeydi?" Arka koltuktan merakla sordum.

Greyson'ın kardeşi sadece gülümsüyor ve arabayı kötülüğün derinliklerine doğru sürmeye devam ediyor.

Denver'ın kenar mahallelerinde. Kısa boylu bir adam, giyim tarzı kovboy olmak istediğimi gösteriyor.

Kadınların sahip olduğunu söyledikleri altıncı his mi, gözlerindeki ürpertici bakış mı, yoksa kalbimin göğsümde hızlanması mı bilmiyorum ama burada çok ama çok yanlış bir şeyler var.

Ve aniden Wyatt'ın beni Greyson'ın annesine götüreceğini söylediği gibi götürmediğini biliyorum.

"Beni geri götür," diyorum usulca.

Gülüyor. "Ciddi misin? Artık emir mi veriyorsun?" Gıdaklıyor ve bakışlarıyla buluşuyor. "Hadi onun sana gelmesini sağlayalım, ha? Bütün kızlar bundan hoşlanmaz mı? Kurtarılmak? Kardeşim kesinlikle 'prensesini' kurtarmak isteyecektir. "

"Dinle, şu anda beni umursamıyor. O ve ben bittik..."

Kapıyı açmak için uzandığımda bir silah çıkardı. "Oturl ve çenenı kapa."

The Üzerime doğrultulmuş bir silahın şoku beni koltuğa geri yasladı ve anında sustum. Kalbim küt küt atıyor, nefesim kesiliyor. Korktuğumu bilmesini istemiyorum ama beni çekip götüren elleri hatırladıkça korkuyla ürperiyorum.

Bu oydu.

"Oh, güven bana, önemsiyor. Kahretsin, onu çalışmayı bir din haline getirdim. Lanet olası babam tıpkı onun gibi olmamı isterdi." Küçümsüyor. "O sana aşık. Yıllardır o listede adın vardı ve kırk sekiz numaradan yukarı çıkmak yerine aşağı doğru ilerledi, hepsi de zamanı ertelemek için

senden tahsil etmek zorunda kalacaktı. Bu arada ortadan kaybolurdu ve ben onu Yeraltı'nın kameralarından sizi izlerken gördüm. Geldiğin tüm o çatışmalar? Greyson seni izliyordu. Seni duraklatıyor, geri sarıyor, tekrar izliyor. Hayatındaki her şeyden daha çok önemsiyor ve ben onun aklını *sikmek* istedim! Seni de kaybettiğini düşünmesini istedim. O kadar sikilmiş olsun ki listeyi tamamlayamasın ve o zaman Yeraltı ait olduğu yerde olsun. Benim ellerimde."

Kendi kendine gülüyor, içinde tarifsiz bir öfke taşıyan bir kahkaha. "Hatta babama kimsenin onun izlerine dokunmayacağına dair söz verdirtti... çünkü o piç kurusu kimsenin sana yaklaşmasını istemiyordu."

Bana yan yan bakıyor ve gülümsemesi hayatımda gördüğüm en sahte şey. "Bana güven *prenses*, sana her şeyden çok değer veriyor. Eskiden onunla pazarlık yapmak imkânsızdı. Annesi gitmişti, hiçbir yerde bulunamıyordu. Babamız umurunda bile değil. Hayatta olmak bile umurunda değildi. Ta ki sen . . ."

That yine gülüyor, gidecek hiçbir yerim yokken ve güpegündüz bu arabanın arka koltuğunda kapana kısılmışken bile sistemimdeki tüm alarm zillerini çaldırıyor.

"Greyson zeki ve metodik biri," diyor üvey kardeşi, gözlerini yüzümde kısarak. "Ama *gereken özelliklere sahip değil*. Her şeyi çok temiz, çok iyi tutmak istiyor, beyefendiler iş yapıyor. This *benim* dünyam. O bunu istemiyor bile. Bütün bunları annesinin nerede olduğunu bulmak için yapıyor."

Yine gülümsüyor, yine gülüyor. Bu gülüşten nefret ediyorum.

Bu gülüşten nefret ediyorum.

"Evet, güzel çocuk Grey babamın kötü bir adam olduğunu düşünüyor. Hep insanları kurtarıyor. Yanlış nedenlerle öldürür. Yeraltı kirli bir dünya. Babam öldüğünde Zero burayı yasal bir şirkete dönüştürecek. Ne yapacak? Bir komite masasına oturup pazarlık mı yapacağız?" Gülüyor. "That Yeraltı'nın işleyişi böyle değil, ben yaşadığım sürece böyle olmayacak. Şimdi sen varsın, ben de onu aldım. Şimdi onun hayatından kadını çıkaran benim."

"Bensiz pazarlık yapabilirsiniz. Artık beni istemiyor," diye teminat verdim. "Neden annesine gitmiyoruz ..." Ben öneriyorum.

"Kaltak, Slaughter'dan başka kimse kaltağın nerede olduğunu bilmiyor ve o da bir bok demiyor!" Direksiyonu kırdı, böylece yana doğru savrulduk, sonra arabayı düzeltirken bana ters ters baktı. "Tanrım! Benim zeki ve yetenekli kardeşimin senin gibi bir sürtüğe aşık olması bana çok ilginç geliyor. Ama eminim iyi kafa veriyorsundur."

Sessiz kalıyorum, artık konuşamayacak kadar korkuyorum. Greyson gittiğimi sanıyor. Gitmeme izin verdi. Benim için gelmeyecek.

Bana baktığında Grey'in gözlerinin tam tonunu biliyorum.

Bir kolunu yastığın altına koyup, başını bana çevirerek yüzüstü uyuması.

Sonsuza dek içinde kaybolmak ve asla bulunamamak istediğim bir orman gibi koktuğunu biliyorum.

Ve onun aptal suç eylemleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hepsini benden saklaması dışında.

Ve şimdi kardeşinin ne kadar tehlikeli olduğunu bile bilmiyorum. Adam kaçırmanın yanı sıra bir tecavüzcü ve katil mi? Beni sadece fidye için tutuyorsa ya da sırf yapabildiği için bana işkence etmeyi planlıyorsa...

Ne *yapacağımı* bilmiyorum!

"Devam edin. Beni yargılayın. Umurumda değil," diye tükürüyor adam.

Arabayı bir yeraltı garajına çekip kapıyı arkamızdan kapattı ve beni arabanın arkasından çekip silahı şakağıma dayadı. Soğuk. Sert. Çelik gibi.

Kolumu sıkıp beni yeraltı asansörüne doğru sürüklerken midem bulanıyor.

"Söyle bana," diyor yukarı çıkarken ve ben kalp atışlarımdan onu zor duyuyorum. "Kıymetli Greyson'ı kaçırdığında Slaughter'ın kirli işlerini kim yapıyordu? Asla geri dönmeyeceğinden emindim ama hayır. Julian neredeyse yalvaracaktı. Altın çocuğunu kaybetmekten çok korkuyordu. Julian hasta olduğunu öğrendiğinde, değerli Zero'sunu, Yeraltı'nı bir daha asla göremeyeceğini düşünerek uyuyamadı - tüm kavgalar, tüm kumar, kârlı işler, dövüş ligleri arasındaki prestij - dizginlerin arkasında Zero olmasaydı hepsi boşa giderdi."

Sözlerini duyuyorum ama en çok da bana karşı beslediği hastalıklı kızgınlığı *hissediyorum*.

Taşaklarını tekmele, Melanie! Ama donup kaldım. "Gördün mü, kıskanç değilim."

Melanie, dön, kaç!

Televizyonda çok kolay görünüyor, ama benim aptal dizlerim . . aptal dizlerim jöle gibi ve görünüşe göre kendimi kurtarmak için koşamıyorum.

"Slaughter öldüğünde Greyson hiçbir şey alamayacak, yeter ki sen benim ol," diye devam ediyor Wyatt asansörün kapısını açıp beni eski tahta ve kurumuş boya kutularıyla dolu terk edilmiş bir çatı katına iterken. "Şu lanet sandalyeye otur yoksa bacaklarını vururum."

Sorgusuz sualsiz sandalyeye çöküyorum, dişlerimin takırdamasını önlemek için çenemi sıkıyorum.

"Şu anda ölüyor. Ve ben seni yakaladım. Greyson kaybediyor. The listesi tamamlanmadı ve o kaybetti. Bunun için benimle dövüşse bile, eğer seni geri istiyorsa, senin karşılığında bundan vazgeçmesi gerekecek ve ben de onu öldürmek zorunda kalacağım. Ve sen yaşamak istiyorsan, o zaman bana sulu küçük bir sikiş ver ve göreceğiz." Bana bakıyor. "That haklı, Melanie. Son zamanlarda ben de seni izliyordum. Oynattığı tüm o videolar. Seni izliyordum. Göğüslerin zıplıyor. "Riptiiiiide!" diye bağıırıyorsun. Evet, senin için yanıp tutuşan tek kişi kardeşim değil."

Wyatt kalın kenevir ipiyle kollarımı arkadan bağlamaya başladı.

Korku. Şimdi beni canlı canlı yiyor. Dişlerimin gıcirtısını duyabiliyorum.

The rüzgar dışarıda ılık çalıyor.

Beni yere bağladı ve ben gözlerimi kırptıstırdım çünkü hayır, bu pisliğin beni ağlarken görmesini istemiyorum.

"Seni bulduğunda öldürecek," diye törpüledim, sesimdeki korkudan nefret ederek.

Gülüyor. "Sevgilim, ben zaten ölüyüm." Eğiliyor. "Ve o yapmayacak. Öldürmeyecek beni. Gördün mü, onun olayı bu. Öldürmeyi sevmez. Bunu sadece mecbur kaldığında yapar. Ama geriye kalan tek ailesi benim. Hâlâ bana karşı sorumlu hissediyor. Kefaletimi ödüyor. Bir Slater olmaktan nefret eden o parçasında, benim de böyle olmamın babamın suçu olduğunu hissedecek. Yaşamama izin verecek."

Ağzıma bir şey bağlıyor ve bir süreliğine gidiyor. Birden ortalık sessizleşiyor ve beni en çok bu sessizlik korkutuyor.

Ağlama ihtiyacından gözlerim yanıyor.

Boğazım çiğ, dilim kuru ve ağzıma sardığı bezin altında yapış yapış.

Bugün ölebilirim.

Kendimi, kız kardeşimi, ailemi hayal kırıklığına uğrattım. Ve sevdiğim tek adamı son gördüğümde aşkımızı bir kenara atmış olmam bana hiç zevk vermiyor. *Aman Tanrım.*

Ona benim için ne kadar yanlış olduğunu söyledim ama asla ne kadar doğru olduğunu söylemedim. Ona aşık olmaktan korksam bile mutlu, mesut olduğumu hiç bilmedi. Beni ıslatmamak için yağmura atladığı andan itibaren düştüğümü düşündüğümü söylemedim. Ona içten içe onun kötü olmasının ve kötü olmakta bu kadar iyi olmasının daha da ateşli olduğunu düşündüğümü hiç söylemedim. Yalan söyledikten sonra bile beni asla incitmeyeceğine güvendiğimi ona hiç söylemedim. Ona bunların hiçbirini söylemedim, sadece korktuğumu söyledim. Lanet bir korkak.

Kaderin acımasız bir cilvesi ya da cennetin bir lütfu olarak onun benim olduğuna şüpheyi yer bırakmayacak şekilde inandığımı asla bilmeyecek. Ve o bana dokunmadan önce bile ben onunmuşum.

O, istediğimi hiç bilmediğim ve şimdi tek ihtiyacım olan şey.

Ona geri dönecek kadar inandım. Masal diyarımı terk edecek ve onu heyecan verici ve korkutucu Yeraltı'na kadar takip edecek kadar.

Bunu asla ama asla öğrenemeyebilir.

Bitişik odadan sesler geliyor ve o tekrar yaklaşırken midem düğümleniyor.

Tırnaklarımı bileklerimi ısırarak ip düğümüne geçirmeye çalışırken kontrol edemediğim titremeler beni ele geçiriyor. Saçlarım yüzüme dökülüyor. Bundan nefret ediyorum. *Nefret ediyorum.* Nefret ediyorum. Kanım beni hareket ettirmek, kaçmama yardım etmek için içime hücum ederken tüm kaslarım kasılıyor. The sandalye altımda gıcırıyor ve sesle irkiliyorum.

Wyatt küçük, çatlak bir pencereye doğru yürüyor ve dışarıya bakıyor, sonra başını bana doğru çeviriyor ve gözlerini sandalyeye dikerek bana bakıyor.

The bakışlarındaki şehvet açıkça belli oluyor ve korkumu kontrolden çıkarıyor. *Tanrım, bu gerçekleşiyor olamaz!*

İçimde bir adrenalın sarsıntısı başlıyor. Nefesimi tutarak bileklerimin iç kısmını birbirine bastırıyorum ve başparmağımı düğümün arasına sıkıştırıyorum, tırnağımı kullanarak düğümün gıcırdayarak açılmasını sağlayacak küçük bir açıklık yakalamaya çalışıyorum. The ip

Başparmağımı içeri soktuğumda gevşiyor, ardından diğer başparmağımla karşılıklı çekerek açıyorum ve ellerimden birini nihayet serbest bırakıp diğerini dışarı çıkarırken sırtımı gerip büküyormuş gibi yapıyorum.

Üç saniyeden kısa bir süre içinde tekrar üzerime geldi. Bir eliyle saçlarımdan tutup beni sandalyeden çekti, sonra da yüzükoyun derme çatma bir şiltenin üzerine yatırdı. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Kaçmaya mı? Kaçmaya mı?"

Kurtulmak için çırpınıyorum, ama o beni etrafında döndürüyor ve göğüslerimi kavrayıp sıkarken kalçalarıyla bana sarılıyor. Kanım donuyor, onunla boğuşurken yüzüm aşağılanmışlıktan ısınıyor.

"Dokunma bana, göt herif!" Eğilip dizlerimi kullanmaya çalışırken ağlıyorum.

Kollarımı üstümde tutuyor ve başımı çevirip körlemesine ısırarak bir parça et koparıyorum.

O feryat ediyor ve ben serbestçe kıvranıyorum, kalbim boğazımın ortasında çılgınca çarpmaya devam ederken nefes nefese kalıyorum.

Kükreyip saldırıyor ve topuğumla onu vuruyorum, silah yere düşüyor. Onu ısırduğım yerdeki kanı tükürerek silahı kapıyorum ve tekmeyle benden uzaklaştırdığında hızla dönüyorum.

"Kaltak."

Bana tokat attı.

The acı içimi parçalıyor, sonra beni boğazımdan tutup havaya kaldırıyor ve boğazımdan çıkan her nefesle birlikte acı ve oksijen ihtiyacı çığlık atıyor. Silahı kapıyor ve ben havaya tekme atıp dizimi kaldırarak taşaklarına saplıyorum. "Ooof."

Beni düşürdü.

Asansöre doğru koşmaya başlıyorum ama üç adım ötede çıkış merdivenlerini görünce koşup kapının kolunu tutuyorum ve sertçe sarsarak açmaya çalışıyorum, "Hadi, hadi!" diye bağıriyorum. Ama sıkışmıştı ve tam tekmeleyerek açmak üzereydim ki arkamdan asansör kapısının açıldığını ve öfkeli bir şekilde bağırdığını duydum.

"Buraya gel, seni lanet olası amcık!"

İşte o zaman açmak için uğraştığım kapı nihayet açılıyor. Dışa doğru sallanarak açılıyor ve ben topuza o kadar bağlıyım ki, onu takip ediyorum, ileriye doğru dev bir adım atıyorum -ancak merdiven olmadığını, sadece beş katlı bir düşüş olduğunu fark ediyorum, hayatımda duyduğum en kan dondurucu, çaresiz çağrıyı duyarken vücudum hiçliğe dalıyor-"HAYIR! PRENSES!"-ve karanlığa çakılıyorum.

Greyson

Dünya dibe vuruyor.

Melanie'nin açık kapının aralığından kayboluşunu izliyorum. Bir şey beni ele geçiriyor. Boşluğa doğru hücum ederken bir kez daha "PRENSES!" diye bağırdığımı duyuyorum. Kardeşim üzerime atılıyor, beni duvara yapıştırıyor ve silahımı tuttuğum kolumu yakalıyor. Onu kolayca alt ediyorum, SIG'imi aramıza sokuyorum ve tam göğüs kafesinin ortasına nişan alıyorum.

BOOM!

Uluyor ve ben de onun kıvranan bedenini yere bırakıp silahımı atarak boş kapıya doğru koşuyorum. Göğsüm sıkışıyor. Nefes alamıyorum. Beş kat aşağıda, altın rengi saçlardan oluşan bir havuz görüyorum.

"MELANIE!"

Yanıt yok.

Derek asansörden çıkıp hemen yanıma geliyor ve ben "İndirin beni, onu ezmek istemiyorum" diye bağıırken bir parça ip açıyor. Beni yavaşça bir kat, sonra iki kat aşağı indirirken ipin bir ucundan tutuyorum, ta ki ip kalmayınca kadar ve iki kat yukarıdan aşağıya sıçrayıp bir lanetle yere çakılıyorum. "Ambulans çağırın!" Derek'e bağıriyorum.

"Prenses." Yana doğru yuvarlandım ve ona doğru süründüm. "*Prenses.*"

Solgun ve cansız. Kan çizgileri yanaklarını kaplıyor, dudaklarından ve burnundan akıyor. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor.

"Bebeğim," diyorum nabzını ölçmek için boynuna dokunmak üzere uzanırken.

Hissediyorum, parmaklarımın altında hafifçe titriyor. Kalbim göğüs kafesimde acıyor. Çok kötü acıyor. Hayatımda ilk defa kendimi iktidarsız hissediyorum.

"Melanie, benimle kal." Korkak gibi konuşuyorum. Yalvarıyorum. Ama kahretsin, beni bırakamaz. Beni bırakamaz.

Boynunun arkasını kontrol ediyorum; kırık değil, ama onu hareket ettirmiyorum. Cesaret edemiyorum. Sadece başını ellerimin arasına alıyorum çünkü bu lanet yüzü bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum ve ona bakıyorum. Ve bakıyorum. Gözleri kapalı, gülümsemesi gitmiş, dudaklarından kan akıyor. Ne olduğunu anlamadan başımı eğip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, kanlı dudaklarını öpüyorum, sesim kırılmaya başladıkça sertleşiyor, "Bebeğim, sana benden uzak durmanı söylemiştim."

Hareket etmiyor. Nefes alamıyorum.

The oda üzerimize kapanıyor, oksijeni emiyor. Nefes alamıyorum. "Melanie, sana ne yaptığıma bak." Eldivenli ellerimle saçlarını geriye doğru tarıyorum. Öfkeyle homurdanıyorum, sonra eldivenlerimi çıkarıp kot pantolonumun arkasına sokuyorum, sonra saçlarını tutuyorum, ellerimdeki ipek saç tellerini bir örgü haline getiriyorum, böylece yüzündeki saçları için endişelenmek zorunda kalmayacak.

Kontrolümü kaybediyormuşum, kopmak üzereymişim ve hiçbir şey beni bir daha bir arada tutamayacakmış gibi hissediyorum.

"Benimle kal," diye yalvarıyorum, elini dudaklarıma götürüp tekrar tekrar öpüyorum. "Beni bir daha terk etme. Benimle kal."

Onun gözlerini görmek istiyorum. Those beni kurtaran yeşil gözleri. Vay anasını. Bana gülümsediğini görmeliyim. Bana gülmesini. Bana pislik demesini. Beni sevdiğini söyle.

Bodrum katındaki asansörün kapıları açıldığında, Derek'in kardeşimi bana doğru ittiğini görmek için başımı kaldırdığımda öfkeyle titriyorum. Tanrım, onu öldüreceğim.

Odayı geçip Wyatt'ın durduğu yere gidiyorum, kolları arkadan bağlı, karnı kanıyor. Yaralı ama bu beni sakinleştirmiyor. Tüm bıçaklarımı kapmak ve uzuvlarını parça parça kesmeye başlamak istiyorum. Çıglıklarını duymak istiyorum, kanını dökmek istiyorum, ona olanların intikamını almak istiyorum.

Acıyla öfkelenerek yumruklarımı suratına indirdim. "Onu neden aldın? Neden mi? Seni orospu çocuğu, NEDEN O?!"

"Seni becermek için!" diye bağıyor, ağzından kan tükürüyor.

"Ne dedi o?" Parmak eklemlerimi çenesine tekrar vurmadan önce onu sertçe sarsıyorum. "Düşmeden önceki son sözleri, ne dedi?"

Kanlı kanlı sırtıyor, ben de eklemlerimle ona vuruyorum, ağzından kan fişkırıyor. "Ne dedi o, pislik?" Talep ediyorum, acı o kadar derin ki

Bir hayvan gibi. Ruhsuz. Cansız. Bir ölüm makinesi, başka bir şey değil.
İçimi acımasız bir öfke kaplıyor.

Öfkeli bir manyağım, içim içimi yiyor, içim acıyor.
Onun için yetersizim ama bu beni durduramıyor.
O benim sahip olmadığım ruhum.
Daha önce öldüğümü
sanıyordum. Ölmedim.
Sadece uykudaydım.

Beni uyandırdı ama şimdi ona bir şey olursa ben ölürüm. Yürüyen bir ceset. Ona tekrar vurduğumda acı içinde inliyor.

"Onu yalvarttın mı? Onu bırakman için yalvartıyor musun?" Wyatt nefesini içine çeker. "Evet, göt herif, yalvarttım." "Sana nasıl yalvardı? Ne kadar süre?"

"Bak, kızgındım."

"Hayatı için ne kadar yalvardı? Lütfen dedi mi? Dedi mi?"

"Dakikalarca. Sadece dakikalar!"

"Seni öldüreceğimi söyledi mi? *Saçının teline bile zarar verirsen derini yüzeceğimi* söyledi mi?" Yumruğumu tekrar vuruyorum ve inleyerek rahatsız bir şekilde yana doğru yuvarlanıyor, sandalyeyi de beraberinde getiriyor.

"Z, kendi kendine düştü . . . !" diye yalvarıyor. "Onu sadece listeyi tamamlamanı engellemek için tutuyordum!"

"Ona dokundun, seni lanet olası amcık, değil mi?"

"Evet! Göğüslerini avuçladım, seni kızdırmak istedim!"

Yumruklarımı ona defalarca çarparak bağırdım: "Tebrikler, çok *kızgınım*.
Ve şimdi. Sen. ÖLÜYORSUN!"

Onu yumrukladım, sonra bir kolumu boynuna doladım ve canını sıkmaya başladım.

Kimseyi öldürmeyeceğine söz ver. The kelimeler aklıma geliyor. O gece gözlerindeki umudu hatırladıkça gözlerim yanmaya başlıyor. *Kimseyi öldürmeyeceğine söz ver.*

Yenilgiyle hırlayarak kendimi bıraktım, nefes nefese kaldım ve kolumu ıslak gözlerimin üzerinde gezdirdim.

Kimseyi öldürmeyeceğine söz ver.

"Zero," diye bağırان birini duydum. "The ambulans geldi."

Hâlâ aynı yerde yatan baygın kızıma doğru yürüyorum ve dizlerimin üzerine çöküp elini tutuyorum. "Sana yalvarmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun?" Fısıldıyorum. "Sana yalvarıyorum. Bana geri dön."

On üç yaşındayken hayatımdaki en değerli şeyi kaybettim.
Then Değer ~~ve~~ hiçbir şeyi bir daha kaybetmemek için kendi etrafımda bir kale inşa ettim. Bir daha asla kaybolmuş, ihanete uğramış, yalnız ya da kaçırılmış hissetmeyeyim diye.

Buz kadar soğuk ve bir robot kadar hesapçı
oldum. Kimseyi içeri almadım.

Kimseyi sevmedim, ailemi bile.

Ve siz gardınızı düşürene kadar her şey yolunda gider. Ve
sonunda birini içeri alırsın.

Sarışın, yeşil gözlü, her şeye gülen bir kız. Her şeyi ve herkesi
seven.

İnsanlarla sanki bunun için doğmuş gibi bağ kuran biri.

Ve iğinizin en derin yerinde *sizinle* bağlantı kurmasını dilemeye
başlıyorsunuz.

Ve ne kadar şeytani olursanız olun, ne kadar pislik olursanız olun, ona
yalan söylerseniz söyleyin, sizinle ilgili gerçeği onunla paylaşmayı
reddederseniz reddedin, sizinle bağlantı kurar. Kapıyı açar ve siz farkına bile
varmadan içinize girer ve kendinizi o kadar dolu, o kadar kutsanmış
hissedersiniz ki, kapıları çarparak kapatır ve onu kilitleirsiniz
İçeride, kendini koruyarak, onu koruyarak.

İşinin bittiğini anlayana kadar.

Artık soğuk değilsin, artık bir robot değilsin. Zayıflığınızı kalbinizin
derinliklerinde taşırsınız ve onun acısı sizin acınız olur.

Onun gülüşü için yaşayana kadar.

Ta ki bir hastane koltuğuna oturup beklemeye ve annenizi görmenize izin
vermesi için dua ettiğinizde sizi hiç duymayan bir Tanrı'ya hayatınızda ilk
kez dua edene kadar.

Hala dua ediyorsunuz çünkü Zero'nun burada hiçbir gücü yok. Paranızın
burada hiçbir hükmü yok. Sizin iradeniz dışında hiçbir şeyin önemi yok ve
dua etmekten başka bir şey yapamazsınız, lütfen, o olmasın.

Ama bu o.

The doktorlar benimle konuşmak için dışarı çıktılar. Bana haberleri vermek için. O komada.

Kendi başına zar zor nefes alıyor.

Benim var olmadığım, ona ulaşamadığım, onu koruyamadığım uzaklarda bir yerde. Ve ben hala onu görüyorum, hissediyorum, duyuyorum. Ona ihtiyacım var. ONU ÇOK SEVIYORUM.

Benim bildiğimi asla bilmedi.

Ben de bilmiyordum.

İkimiz de bilmiyorduk.

Gözlerim yanmaya devam edince kolumu gözlerimin üzerine koyuyorum, sonra birkaç dakika önce C.C.'den gelen mesaja bakıyorum, ne yazdığını anlamıyorum.

Baban yeni vefat etti.

Tek kelime etmeden ayağa kalktım ve pencereden ona, benim biricik prensesime baktım, sonra da babamın cenazesini planlamak için koridora yöneldim.

"Tebrikler, Z!" "Zero, tebrikler!"

Babamın cenazesinin ertesi günü yerleşkeye vardığımızda, Eric'in elinde büyük, kapalı bir çelik kutuyla temkinli bir şekilde yaklaşmasını izlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Nedir bu?" diye sordum. Sadece ekibin karşılaması değil, elinde tuttuğu eşyalar da beni şaşırtıyor.

"Her şey, Greyson. Yeraltı'nın mülkiyeti. Annene ait olan bir şey. Ve bu."

Bana bir zarf uzatırken kafam karıştı ama aklım artık bir boka yaramıyor. Bok gibiyim. Yolda ölmüş gibi hissediyorum. Kırk saattir bir şey yemedim. Uyumadım. Banyo yapmadım.

"Listeyi bitirmedim Eric," diye belirtmek zorunda hissediyorum kendimi.

"Evet, yaptın. Baban öldüğünde, listedeki her bir ismin hesabı tutulmuş ve parası ödenmişti."

"Melanie değil. . ."

"Arkadaşı onun için ödemeyi getirdi."

Cebinden kolyeyi çıkarıyor ve deli gibi parıldayan tanıdık mücevherleri görünce neredeyse çözülüyorum.

The elmaslar parıldıyor ve eskiden boynuna taktığı kolyeye dokunuyorum.

Hatıralar bana saldırıyor. Melanie bunun hangi liste olduğunu soruyor. Melanie çelik odama girmek istiyor. Melanie benim için yemek yapıyor. Melanie Melanie Melanie. Gözlerinin ısıltı ısıltı parladığını görmek istiyorum. Gözlerini açıp her zaman yaptığı gibi bana bakmasını istiyorum! Hayatla. Sanki

Ben onun tanrısıyım. Sanki onun erkeğiymişim gibi.

Prences, bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Kolyesini ellerime alıp ona bakarken ona söylemek istiyorum, bir yandan da bağırsaklarımda kutup baltası, göğsümde elektrikli testere hissediyorum. Beni kurtardın, bebeğim. Beni kurtardın amına koyayım. Artık annemi bulabilirim.

Ama kalbimde neşe yok, bu haberde bile. There o yeşil gözler açılıp beni görmezse kalbimde asla neşe olmayacak. Lütfen beni görsün, sadece ne kadar aşağılık biri olduğumu düşündüğünü söylemek için bile olsa. Şu an böyle olmasının sebebinin ben olduğumu söyle.

"Yani burası mı? This onun olduğu yer mi?" Mühürlü zarfa bakarken Eric'e soruyorum, sesim saklamaya çalıştığım duygularımdan dolayı sert çıkıyor.

Zarfa doğru başını sallıyor. The on yıldan uzun süredir beklediğim bilgiyi içeren zarfa. Notu alıp yırtarak açtığımda Things pençe ve bıçak darbeleri üzerime geliyor. Bunun için 13 yıl bekledim. Thirteen. Bunun için, onun için ağza alınmayacak şeyler yaptım. Onu bulmak için. Onu korumaya çalıştım.

Kâğıdı çıkarıp babamın el yazısıyla yazılmış adresi okuyorum ve işte o zaman kafama dank ediyor. Bana çarpan bir torpido gibi, beni vurdu.

Annem bir mezarlıkta.

Orada duruyorum, sallanmadan, tek bir kasım bile kıpırdamadan emiyorum. Hareketsizim, aynı zamanda içimde nükleer bir yıkım var. İşte burada. The onu *neden* hiç bulamadığımın cevabı.

Annem. öldü.

The ölüm belgesi birkaç yıl öncesine ait. Onu aramak için Yeraltı'ndan ayrıldığım sıralarda. Bir adadaydı, *özel* bir ada. That öldüğü yer. Otopside doğal sebepler yazıyor. Annem artık bana ait olacak bir tür gizli adada tek başına öldü.

Annem *öldü*.

Babam öldü.

Ve benim kız arkadaşım . . .

The onu o hastane yatağında düşünmek içimde şiddetli bir acıya yol açıyor. The onu baygın, kafatası parçalanmış, kan ~~kaybı~~ ölmüş, vücudu küçük, solgun ve cansız bir halde bulduğum yol.

BENİM. S.KTİR. KIZIM.

Nabızı boğazında zar zor atıyordu.

Tek istediğim onu kollarıma almakken yerde solgun ve hareketsiz yatıyordu.

Bara doğru ilerliyorum ve ayağımı duvara vururken bağıriyorum.

ürkütücü bir sessizliğe bürünür ve düzinelerce şişe yere saçılır.
This bok çukuru benim odam olamaz. The lanet olası pislik uyuduğum yer olamaz.

Kendimi yukarı iterken inliyorum ve başımdaki çarpıntı yuvarlanarak tüm kafatasıma yayılıyor. Gözlerimi kırpıştırıp etrafıma bakarken içgüdüsel olarak yastığımın altından silahımı çıkarıyorum. Ayağa kalkıp yere düşmüş bir yastığı kenara atarken horozu kaldırıyorum. The burası mahvolmuş görünüyor, sanki bir orospu çocuğunun buradaki hiçbir şeyin hayatta kalmasına niyeti yokmuş gibi.

"Yaşıyor musun, dostum?"

C.C.'yi gördüğümde inledim ve silahımı geri çektim. Görünüşe göre hayatta kalan tek bir şey vardı, o orospu çocuğunun istemediği şey: ben.

"Burada kıracak başka bir şeyiniz var mı?" diye sordu.

"Yani bunu ben mi yaptım?"

Ben de evimi mahvettim. Harika.

Kendimle gurur duyuyorum.

"Daha kötüsü de olabilirdi. Kardeşim, sen bir efsanesin, Yeraltı'nın kralısın, çok zenginsin. . ."

"Annem öldü. Annem öldü ve benim kızım ..."

Söyleyemiyorum. Onu düşündükçe kalbim parçalanıyor. Başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Üzgünüm, Z. Ona zamanında ulaşamadığımız için çok üzgünüm."

"Bana geri dönüyordu, C.C. Bu haldeyken bile bana geri dönüyordu ..."
Kollarımı iki yana açıp etrafa bakıyorum - nihayet olmak için doğduğum suçlunun bir parçası gibi görünüyorum. "Kendi küçük karanlık dünyamızda saygı görüyor olabilirim ama dışarıda bok gibiyim. Dışarıda bizimle ilgili çok yanlış bir şeyler var, C.C. Ve onun gibi bir kız benden çok çok daha iyisini yapabilir. Ve o geliyordu. Geri dönüyordu. *Bana*."

Sessiz.

Bıçaklarımı etrafa saçıldıkları yerden toplamaya başladım. "Eğer bunu ben yapıyorsam, C.C., eğer Yeraltı benim sorumluluğumdaysa ... işler değişecek."

"Wyatt konusunda ne yapacağım?"

"Onu hapse atın. Yeraltı'nda ve babamda yanlış olan her şeyi onun üzerine yıkın. Temiz bir sayfayla başlayacağız." Ona baktım. "C.C., onun istediği adam olmak istiyorum. The ihtiyacı olan adam. The olabileceğim adam."

"Z, asla uyanamayabilir. Ailesi ameliyata girme zamanının geldiğine karar verene kadar aylarca bu şekilde kalabilir."

Onu gömleğinden yakaladım ve "Bu cümleyi sakın bitirme!" diye uyardım.

C.C. sustu ve ben de tüm silahlarımı bir kenara koymaya başladım.

"Grey, Yeraltı seninle daha da gelişecek. Baban ağırlığını azaltıyordu. Sen onu başka bir seviyeye taşıyabilirsin. Savaşçılarımıza, müşterilerimize daha fazlasını verebilirsin."

"Her şeyle ilgileneceğim. Her zaman yaptığım gibi işleri halledeceğim ama şimdi değil. Şimdi olmaz. Şimdi yapamam." Eşyalarımı

toplamaya başladım. "Dostum, nerede uyuyacaksın?"

"Şimdilik hastanede."

Yatağımın üzerindeki kutuyu, annemin kutusunu

işaret etti. "Gitmeden önce açmayacak mısınız?"

Çelik bir kutu, oldukça büyük. Uzun süre ona bakıyorum, görüntüsü aklımdan çıkmıyor. Üstünü ovuyorum ve keşke onunla konuşabilseydim diyorum. *Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm.*

Bir erkeği vurduğumda iyi ve öfkeli olabileceğimi ona kanıtlayamadım. Onu zamanında bulmayı başaramadım. Kendimi bildim bileli kaçtığı şey ben oldum. Benim bir katil olduğumu ve muhtemelen onu asla görmek istemediğimi düşünerek öldü. Tıpkı nefret ettiği adam, yani babam gibi bir suçlu olduğumu düşünerek öldü. The Annemi kaybetmemin nedeni sevdiğim kadını kaybetmemle aynı. The Underground.

C.C. gidiyor ve ben elimi anahtarın etrafına dolayıp yuvaya bakıyorum. The kutu eski, ayakkabı kutusundan daha büyük, çelikten yapılmış.

"Sikerim böyle işi." Kendimi anahtarı yuvaya sokmaya ve kapıyı açmaya zorluyorum. Kapağı soyarak açıyorum ve ağır, gıcırıyor. Then İçine bakıyorum. There taktığını hatırladığım pırlantalı bir kolye. Çok sade. The kokusu bir şekilde burnumda tütüyor. Bir dizi fotoğrafımı çıkarıyorum. On beş yaşında mı? Kontrol et. On sekiz yaş? Tamam. Yirmi yaş? Tamam. Hepsinde bıçaklarımla antrenman yapıyorum ya da atış poligonundayım, kameradan habersiz. Hay sikeyim. Annene merhaba demek için ne güzel bir yol.

Sonra beyaz bir kuşakla bağlanmış bir mektup demeti buldum. Elden teslim edilmiş olabilir. Adres yok. Üzerlerinde sadece adı yazıyor. Üçünü de açtım ve babamın el yazısını hemen tanıdım.

Lana,

Son zamanlarda işbirliği yapmadığınızı duydum. Adadan ayrılmaya çalışmaktan vazgeçerseniz şahsen ne kadar işbirlikçi olacağımı size temin etmeme izin verin.

J

Lana,

İyi gidiyor. Benim oğlumdan başka ne beklersiniz ki? Baskı altında gelişir ve şimdi de gelişiyor. Seni sorup sormadığını mı soruyorsun? Soruyor. Ona iyi olduğuna dair güvence verdim. Beni yalancı durumuna düşürme.

Onu görmenize izin vereceğimi ve şimdiye kadar yaptığım tüm işleri riske atacağımı garanti edemem, ancak benimle iyi geçinmeniz hem onun hem de sizin yararınıza olacaktır.

J

Not: There'un adada aşçı olmasının bir sebebi var. Yiyin.

Lana,

İstedığınız gibi, Waterfront'ta. The anlaşma işbirliğiniz içindi; bana veya isteklerime bir daha karşı gelerseniz anında yok olacak.

J

Orospu çocuğu. Onu kilit altında tutmasına rağmen, kaderini tartışmadan kabul etmesini mi istiyordu? Kutunun içindekilerin geri kalanını çıkarmaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum.

Ve bir dizi anahtar yere düşüyor. Eğilip onları almak üzereydim ki kutunun dibinde başka bir mektup gördüm.

Bu da bana gönderilmiş.

Oğlum Greyson'a,

Seni hatırlıyorum. Her gün ne yaptığını ve nasıl büyüdüğünü merak ediyorum. Fotoğraflarını istiyorum ve gördüğün gibi birkaç tane aldım. Büyüyünce olmanı hayal ettiğim kadar yakışıklısın. Bunlara bakıyorum ve içindeki tüm gücün baban kadar sert bir adamla yaşamaya dayanabilmesini diliyorum. Ama sen iyiymişsin gibi davranmaya çalışıyorum. Ne kadar güçlü, ne kadar dirençli olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ve kendime diyorum ki, bir gün babanı aşacaksın ve o zaman durdurulamaz olacaksın. Kendini tam olarak istediğin gibi yapacaksın.

Sana sayısız mektup yazdım ama hiçbiri sana ulaşmadı. Bu yüzden bir şekilde ulaşacağından emin olmak için bunu sakladım.

Birlikte geçirdiğimiz tüm yılları hatırlıyorum, onlara sınıksız sarılıyorum. Ve tüm o yıllar içinde en çok Seattle'daki zamanımızı hatırlıyorum. Rıhtıma yürümemiz hoşuna giderdi.

Suyun üzerindeki yatlarla bakar ve bize bu tür bir özgürlük veren bir eve sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ederdik.

İkimiz de koşmayı bırakmak istiyorduk, hatırladın mı? Şehirden şehre, evden eve koşmaktan yorulmuştuk ve yine de sana ne zaman toplanmanı söylesem, bunu sessizce ve şikayet etmeden yapıyordun.

Ne kadar asil bir evlat olduğunu hiç unutmadım ve o günleri hiç unutmadım. Dallas'a, Ohio'ya, Pennsylvania'ya ya da Boston'a taşındığımızda bile.

Artık etrafım suyla çevrili.

Buraya geldiğimden beri bu güzel yatların yelken açtığını gördüm ve bir gün sizin de kendinize ait bir teknenizin olmasını, her türlü beladan ve etrafınızdaki tüm o kötü adamlardan uzakta yelken açabilmenizi sağlamanın bir yolunu bulmayı takıntı haline getirdim.

Sonunda, bunu yapmak için babanızla işbirliği yapmaktan başka bir yol göremedim.

Kaçmak nafile. Ve başarılı olsa bile, ben sana ulaşmadan önce öfkesini senden çıkarmayacağını kim söyleyebilir?

Yerimde kaldım ve elimdekilerle en iyisini yapmaya çalıştım.

The sahip olduklarımın en iyisi sensin Greyson.

Bu kutuda benim için değerli olan çok az şeyi, özellikle de sahip olmanı istediğim teknenin anahtarlarını bulacaksın. Çok fazla değil ve sana vermek istediğim her şey de değil, ama umarım okyanus bunca zaman bana verdiği rahatlığı sana da verebilir.

Seni seven annen,

Lana

Melanie

Eksiklik. Soğuk. Bip sesleri. Yalnız hissediyorum. Boş hissediyorum. Etrafımdaki sesleri duydukça hareket etmek, gözlerimi açmak istiyorum. Neden hareket edemiyorum? Hatırlamıyorum. Yüzler görüyorum. Bir kadın. Bir adam. Tanıdık. Tanıdık sesler.

"Melanie?" diye soruyor.

"Tatlım, bizi hatırlıyor musun?"

Gözümü kırpıyorum ve ışıklar retinamı yakıyor.

Kim . . .

NEREDE . . .

Panik başlıyor ve işte o zaman odanın diğer ucundaki büyük cismi görüyorum. Vücudum korkudan değil ama doğuştan gelen bir duyguyla titriyor ve kalbim çok sert atmaya başlıyor. Yüzü gergin, pişmanlık ve ıstırap var. Oradaki acıyı görmek beni sakat bırakıyor. Bedenimden başka yerlerim de acımaya başlıyor. Derinlerde. Bir acı nasıl bu kadar derin olabilir anlamıyorum.

Dudaklarım aralanıyor ama konuşamıyorum, sonra kadın dudaklarımın arasına bir pipet sıkıştırıyor. Soğukkanlılıkla yutkunuyorum, boğazım acıyor. The adam-o, tek görmek istediğim o

-Kendini duvardan itiyor ve yanıma gelmeye başlıyor, gözleri beni içine alıyor, alnımı, kaşlarımı, burnumu, dudaklarımı, elmacık kemiklerimi, boynumu.

Dezenfektan dışında bir koku alabileceğim kadar yakınıma geldiğinde içimdeki sıcaklık sert ve hızlı bir şekilde artıyor. Orman. Orman. Beynim bana düşünceleri haykırıyor. Orman. Öpücükler. Orman. Aşk. Orman. Tehlike. Ağzımı tekrar açtığımda yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Ah, sanırım ... belki de gitmelisin," diye fısıldıyor kadın ona. Kadın değil. Annem. Üç, on, on beş yaşındayken beni kucaklayan *annem*... Sonra ne oldu?

The adam tereddüt eder.

ADAM bana kendini kaybetmiş gibi bakıyor ve kaybettiği şeyin asla ve asla geri kazanılabileceğini düşünmüyor.

"Hayır," diye mırıldandım. "Gitme."

Gözleri ailemden bana dönüyor ve o ela yeşili havuzların derinliğinin ardında bir yığın duygu var. Hayal kırıklığı, pişmanlıklar ve daha güçlü başka bir duygu.

This adam beni seviyor . . .

Gözleri kıpkırmızı olan bu adam kaya gibi gururlu görünüyor ve hiçbir şey beni onun köşedeki sandalyeye oturup benim için ağlamadığına ikna edemez.

Bekliyor ve bize biraz zaman tanımak için geri çekiliyorlar. Bana acı verecek kadar yumuşak bir şekilde fısıldamaya başlıyor ve sesinin alçak tınısı aynı anda hem bana eziyet ediyor hem de beni iyileştiriyor. "Selam prenses," diyor, elini nazikçe saç örgümün üzerinde gezdirerek.

Örgü takıyorum. Biri saçımı örmüş. *Hey, prenses.*

The bana bakışı, neredeyse dayanamayacağım. Orada duruyor, kendini tutmaya çalışırken vücudu gerginlikle titriyor. Çaresiz görünüyor. Tıpkı benim hissettiğim gibi. Tüm duyularım ağrıyor ve acıyor, bedenim kaşınıyor, kollarım ağrıyor ve ruhum kollarımı ona sarmak için yanıyor. Ona yaklaşmak, onu rahatlatmak için ama hareket edemiyorum ve yakın olma isteği nefesimi kesiyor, kalbimi hızlandırıyor.

"Hatırlıyor musun?" diye soruyor, gözlerimi kapatıp duyduğumu hatırlamama neden olan o acıtıcı yumuşak sesiyle. Seviyorum.

"The doktorlar ... ya da bazı şeyleri untabileceğini söyledi." Dilsizim, umutsuzca sesini kulaklarıma hapsediyorum, o kadar güzel ki.

"Sen Melanie Meyers Dean'sin," diyor o alçak, derin ve şefkatli sesiyle, "The az önce ayrılan çift senin ailen. Yirmi beş yaşında sevimli bir dekoratörsün. Aynı anda üç renk giymeyi seviyorsun. Senin için kötü olan şeyleri seviyorsun, gülmeyi seviyorsun ve ..."

Sen, zihnim çılgın atıyor.

Sanki bana söyleyecek sözü yokmuş gibi sessizliğe gömüldü, gözlerini yüzümde gezdiriyor, sanki bir damla bile içmemiş ve ben onun çölünde bir vahaymışım gibi.

"Melanie," diye mırıldanıyor, yüzümde herhangi bir tanıma işareti arıyor, bir elini uzatıyor, ama sonra daha iyi düşünüp elini geri çekiyor. "Ben Greyson

Kral ve ben senin *adamınım*."

Sessizce bekliyor, sanki bu bana dokunmasını engellemeye yetecekmiş gibi elini yan tarafına doğru uzatıyor. Boğazımda kocaman bir duygu yumağı birikiyor ve biz birbirimize bakmaya devam ettikçe o daha da çaresiz görünüyor. Gömleğini pantolonunun bel bandından çıkarıyor ve elimi altına, pürüzsüz, sıcak göğsüne, yara izinin yanından meme ucu halkasına doğru kaydırıyor. Teninin, sıcaklığının içime sızdığını, kalbinin avucuma çarpışını hissediyorum. Kalbi benimki kadar hızlı atıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Sevinç gözyaşları.

Güvende hissetmek, yalnız hissetmemek, ona duyduğum tüm sevginin içimi kaplaması gibi. "Greyson," diye hıçkırıyorum.

Sanki bunca zamandır içinde tutuyormuş gibi nefesi titriyor, sonra dudaklarıyla göz kapaklarımı okşuyor. "Beni hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun prenses? Ne yaptığımı biliyor musun? Kim olduğumu? Benim için ne ifade ettiğini?"

Thoughts kafamda karmakarışık, birbiri ardına. Ondan kaçan ben. Ona doğru koşuyorum. Ben ve o.

Ben ve o.

Siyah eldivenler ... elmas kolye ... karanlıkta öpücükler ... neredeyse orada bir gülümseme . . .

Kendimi beklenmedik bir şekilde güçsüz hissediyorum ama bu güçsüzlük bile ellerimi yavaşça göğsüne, kalın boynuna, koyu renkli, kirli sakallı çenesine doğru kaydırmamı engelleyemiyor, gözlerine bakıyorum, bana en başından beri baktıkları gibi bakan gözlerine.

The Greyson King Melanie'ye bakar. "Seni hatırlıyor musun?" Mırıldanıyorum. "Senin için *geri* geldim."

Melanie

Parti için mükemmel bir gece.

The öpüşmek için mükemmel bir gece.

The mükemmel, aşık olmak için en *mükemmel* gece.

Kalın bir kireçtaşı teras korkuluğunda oturuyorum, Greyson vücudunu kalçalarımın arasına sıkıştırabilsin diye elbisem belime kadar sıyrılmış.

Göğüs ucumu okşuyor ve ben onu gözümün önünde yutarken inlememek için kendimi zor tutuyorum - siyah bir takım elbise giymiş vücudu, ellerimle karıştırdığım saçları, rujumla biraz kızarmış dudakları. Büyük, sıcak elini kalçamdan yukarı kaydırıp külotumu çekştirirken bana bakıyor. Onları takım elbise ceketinin cebine soktuğunda nefesim kesiliyor, eli seksimi avuçlamak için geri gelirken diğeri ağrıyan meme ucumla oynuyor.

Zevkten ölebilir misin?

Erkek arkadaşınızın size bakma ve bakma ve bakma şeklinden ölebilir misiniz? Ölürüm. *Deliyim*. Bu adam için.

Bu adam için her şeyi yaparım.

Aylardır bu anı bekliyor ve hayalini kuruyordum.

Arkasında partinin başladığını görebiliyorum; yirmi beşinci yaş günümü kutlamak için düzenlediği parti, üç aydan daha eski bir olay. Ama bunun gibi önemsiz şeyler Greyson King gibi bir adam için önemli değil.

Önemli olan onun istediğini elde etmek.

Ve boğazımdan sarkan yepyeni Harry Winston elmas kolyeden, arkamdaki gösterişli partiye, bu gece bana ne yapmayı planladığını neredeyse en ince ayrıntısına kadar anlatan gözlerindeki parıltıya kadar, erkek arkadaşımın bu gece istediğini elde edeceğinden hiç şüphem yok.

Ve tek *düşünebildiğim*, "*Zamanı gelmişti*."

O kadar endişeliyim ki yatağımızın yolunu bulmamızı bekleyebileceğimden emin değilim.

Belki pantolonunun fermuarını açıp ona binecek kadar yaklaşabilirsem ...

Ama şimdi yüzlerce arkadaşımız Ceres Balo Salonu'nun içinde kaynaşüyor. These insanlar arasında patronum ve iş arkadaşlarım, ailem, arkadaşlarım ve

Greyson'ın eski ve yeni iş ortakları var. The eskiler Yeraltı dövüş pistinde onun için çalışan tehlikeli kişiler. The yeniler ise annesinin onuruna kurduğu

King Yacht Corporation'ın komitesini oluşturuyor. Herkes dışarı çıkıp bizi görebilirdi. O şık takım elbisesiyle karşımda duruyordu, ben de ... rüzgarda uçuşan fönlü saçlarım, ellerinin ve dudaklarının altında titreyen bedenim ve onun

güzel ela gözleri bana bakıyor.

"Greyson . . ." Yalvarırcasına söyledim. Vücudunu beni balo salonunun kapısından korumak için kullanıyor, dudaklarını çenemde gezdirebilmek için eğilirken üzerimde yükseliyor. "Nefis görünüyorsun Melanie, tadın da nefis. Kimin için nefes nefese kaldın?"

Beni ele geçiren keyifli baş dönmesine karşı kendimi desteklemek için omuzlarını kavriyorum. "Sence kim?"

"Aylardır bunu bekliyordum prenses. Aylardır." İri eliyle meme ucumu sıkıyor ve göğsümün kabarıklığını dudaklarına götürüp tepesini ağzıyla kapatıyor.

Dili sert küçük noktaya sürtünüyor ve ben ölüyorum. Emerken ölüyorum, önce nazikçe, sonra daha sert, omurgamdan aşağı bir arzu dalgasının titremesine neden oluyor.

Greyson'ın sevmeye alışık bir adam olmadığını biliyorum. On yıldan uzun bir süre önce annesi elinden alındığından beri başka bir insanı sevdiğini hiç sanmıyorum. On yıl boyunca hiçbir şey hissetmedi. Ta ki benimle tanışana kadar.

O artık aç. Seattle'a dönüşümüz yaklaştıkça ve hastaneden taburcu edilmem nihayet gerçekleştikçe açlığının arttığını hissettim. Bu geceki açlığı dışında hiçbir şeyi umursamayacak kadar aç ve erkek; çünkü hiç düşünmeden ya da tereddüt etmeden elbisemin kolunu çekiştirerek göğüslerimi ortaya çıkardı ve diğer göğsümü emmek için harekete geçti. Şehvetten titreyerek bakır telli kalın saçlarını tutuyorum ve dudakları dudaklarımla buluşsun diye başını yukarı çekiyorum. "Öp beni," diye inliyorum.

İlk olarak ağzımı inceliyor - zaten onun tarafından çok iyi öpülmüş. İşaret parmağını rujumun üzerinde gezdiriyor, rujdan geriye ne kaldıysa siliyor.

Lanet olası zamanını alıyor -tatlı, uzun zamanını- ve alt dudağımı ısırarak için ağzını indirdiğinde inliyorum ve sonra iç çekiyorum. İnliyoruz ve öpüşmeye başlıyoruz, ağzı onun dışında etrafımızdaki her şeyi eritiyor.

Elimi tutup boynuna, istediği yere doluyor ve parmaklarımı ensesinde kıvrılmaya zorluyor. "Her an biri çıkabilir. . ." Fısıldıyorum.

The esinti beni usulca okşuyor. The Son yağın yağmurun tuzlu kokusu, ~~reni~~ çimento ve çimenler burun deliklerime ulaşıyor. Ama her şeyden çok onun kokusunu alıyorum: ıslak orman. Metal ve deri. Onun kokuları.

"Derek'i kapıya gönderdim. Kimse dışarı çıkmıyor."

Fısıltısı sestem çok nefes, daha çok inilti. Gökyüzündeki yıldızlar gibi parlayan el gözleriyle beni içine çekecek kadar geriye çekiliyor.

"Ya arkadaşlarım biraz temiz hava almak isterse?" diye karşı çıkıyorum.

"Benim kız burada ne kadar tazelik varsa hepsini alıyor." Sırıttırıyor ve tamamen dağılmış halime bakıyor. Saçlarım etrafımda savruluyor, dallarını yanaklarımda hissedebiliyorum. Elbisem uygunsuz her şeyi ortaya çıkarıyor. Topuklarım sırtına batıyor, bacaklarım onun etrafında kıvrılıyor.

"Şu haline bak, sırf benim için seksi ve soyunmuşsun," diye fısıldıyor boğuk bir sesle, görsel olarak beni yutuyor.

Titreyerek, "Ya bunu nasıl yapacağımı unutursam?" diye fısıldadım.

"Then Sana neyin nereye gideceğini öğretmem gerekecek. Dilim ..." Üst dudağıma sürüyor. "Görüyorsun, dilim buraya gidiyor . . ." Islak ve kaynar bir şekilde ağzıma sokuyor. "Parmaklarım burayı seviyor, sıcak ve ıslak olduğu ve etrafımda kenetlendiği yeri. Benim için açgözlü."

"Oh, Grey." Uzun, bilmiş bir parmakla beni dişlediğinde kalçalarımı sallıyorum.

"Sana öğretmekle ilgili hiçbir sorunum yok. Sende benim sikim için yaratılmış bu güzel, mükemmel amcık var. Artık yatalak değilsin, Melanie," diye mırıldanıyor öpücükler arasında, elindeki aleti içime sürüyor. "Çok canlısın ... hiç olmadığın kadar canlı, o yeşil gözlerin hayatla parlıyor, bu vücut nabız gibi atıyor

benim için. Ve bu güzel çıplak am..." diye mırıldanıyor eğilirken... daha aşağı... ve daha aşağı... ve başı bacaklarımın arasına dalıyor.

Dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve zevk roketleri içimden geçiyor. Klitorisimi ağzına çekerken bir eliyle sırtımı okşuyor, dilini hassas uçurumun üzerinde gezdiriyor, benimle oynuyor.

Yanıyorum ve ona ihtiyacım var, umutsuzca ihtiyacım var. Ellerimi başının arkasına koyup onu saçlarından kendime doğru kilitliyorum.

Şimdi dudaklarının klitorisimi ısırdığını, hafifçe çekiştirdiğini hissediyorum ve amıma iki penis sokarken kalp atışlarım hızlanıyor.

Hastanede haftalar, üç aydan fazla zaman geçti; önce koma, sonra rehabilitasyon. Tüm bu süre boyunca o benim yanımdaydı. Uyandığımda yanımdaydı ve her uykuya daldığımda oradaydı. Onunla sevişmek için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissederken aynı zamanda doruğa ulaşmak için karşı konulmaz bir arzu hissederken gözlerim yanıyor.

"Grey!" Onu saçlarından tutup geri çekerek haykırdım.

Geriye yaslanıp bakışlarımı karşılıyor, siyah kravatını düzeltiyor ve bana gülümsüyor.

"Seni böyle seviyorum, benim için ateşli ve ıslaksın." Kalçalarını kalçalarımın arasına kaydırıyor ve beni kollarına çekiyor, kalın, kaslı kollarıyla beni kucaklarken yüzüme öpücükler yağdırıyor.

Gözlerim kapanıyor. Çıplak amıma sertçe vuruyor. Elbise pantolonunun fermuarını zorluyor. Ama bu gece özel bir şey beklediğini biliyorum. Bana içime girmek için nasıl can attığını anlatıp duruyordu.

Ben de öyle!

Amım hâlâ nemli ve sevdiğim tek erkeğin benimle sevişeceği düşüncesiyle biraz sıkılıyor. Nihayet. Tüm hayatım boyunca beklemişim gibi hissettiren aylardan sonra. Benimle prezervatifsiz sevişmesi gerektiğini söyledi. Doktorlarla konuştuk ve bir süre düşük doz doğum kontrol hapı kullanacağım. They bunun sadece bir süreliğine olabileceğini çünkü aynı zamanda uzun süreli böbrek nakli reddi ilacı kullandığımı söyledi. Ama sorun değil. Bu ayları çok iyi değerlendireceğiz.

Onu hissetmeye, onunla birlikte olmaya çok hazırım. Parti istemedim. Sadece eve gelip onunla yatmak istedim. Ama Greyson bir türlü

Yirmi beşinci doğum günümü kaçırdığı gerçeğini bir kenara bırakıp bunu telafi etmeye çalışıyor.

Elbisemi düzenlememe yardım ediyor ve kulağımın tepesine sıcak bir öpücük konduruyor. "Hazır mısın?"

"Eskiden her şeyi bir partiyle çözerdim. Üzgün mü? Parti, kızım. Kızgın? Parti, kızım. Sıkıldın mı? Sadece parti, kızım! Nasıl oldu da eski cazibesini kaybetti?" Ona kaşlarımı çatıyorum, sonra da sert göğsünü parmağımla dürtüyorum. "Bu senin hatan, biliyorsun. The Artık en iyi partiler sadece senin ve benim olduğum özel partiler." Parmaklıklardan aşağı kayarak ayağa kalkıyorum, sesim içimde dolanan şehveti gizlemeye çalışıyor. "Ben uzaklaşırken kıcıma bakma."

"Neden, hissedebiliyor musun?"

"Evet!" Balo salonuna açılan kemerli kapılara doğru ilerlerken uzuvlarım titriyor.

Derek benim için kapıyı açarken, "Prensesin yenilebilir gibi görünüyor," diyor.

Greyson o geçerken kafasının arkasına vurur. "Özür dile."

Derek bana gümüş dişli bir sırtısla bakıyor ve ben de gülerek elimi sallıyorum. "Affedildin."

Greyson onun başının arkasına bir tokat daha atar. "Onu düşünme, ona bakma ve kesinlikle onunla dalga geçme. That benim işim."

Balo salonuna girerken kıskançlığı beni çok eğlendiriyor. Uzun beyaz sütunlar bizi karşılıyor ve içerideki kalabalığı şimdiden görebiliyorum, hepsi yeni King Yacht Corp'un CEO'sunu merak ediyor - aynı zamanda en iyi Yeraltı dövüş devrelerinden birinin başı olduğu söyleniyor. Seksi bir JFK Jr. figürü gibi ve birdenbire onun Carolyn'i oldum.

Pandora ve Kyle'ı şampanya çeşmesinin yanında, kendilerine yeni bir kadeh alırken görüyorum. They beni neredeyse aynı anda fark ediyor. Kyle el sallıyor; Pandora sırtlıyor ve kadehini kaldırıyor, gözleri sıcacık parlıyor. The odanın bugeceki tek renkli noktası, görünüşe göre, benim. Herkes siyah ve beyaz giyinmişken ben kırmızı giyiyorum. "Bu siyah-beyaz bir gala mı?" Geldiğimizde Greyson'a sormuştum.

Dudakları kıvrıldı. "Senin için hiçbir şey siyah ya da beyaz değildir."

Greyson bana ulaştığında elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor ve geçmişimizden küçük anları hatırladıkça nabzım hızlanmaya başlıyor.

Benim adım Greyson, Melanie. . .

Gözlerimi kapatıp bu anının tadını çıkarıyorum. Komadayken hiçbir şey hatırlamıyordum ama kendime geldiğimde tüm anılarım beni neredeyse birinden diğerine ayıramayacağım kadar çarptı.

Artık anılarımı seviyorum. Kim olduğunuzu, kimi sevdiğinizi, dün ne yaptığınızı, yarın için kendinizden ne umduğunuzu bilmek ne büyük bir hazine. Sevdiğim adamla tanıştığım günü hatırlamak ne büyük bir hazine.

Ve hatırlıyorum, her bir parçasını.

Nihayet gözlerimi açtığımda, bakışlarını üzerimde hissediyorum. Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

That başımızın üzerinde beyaz ve zarıf bir tavan oluşturan tente patlayarak açılıyor ve beyaz, kırmızı ve siyah balonlardan oluşan bir kütle üzerimize yağmaya başlıyor.

Ciyaklayarak başımı arkaya eğiyorum ve üzerimize düşmelerini izliyorum, kollarımı uzatıyorum ki avuçlarımda zıpladıklarını hissedebileyim. Büyülü, özel ve unutulmaz bir his.

Bazı arkadaşlarım masaları süsleyen uzun, şık tüyleri alıyor ve uçlarını balonları patlatmak için kullanıyor. Greyson en çok ben mutlu olduğumda mutlu oluyor - bunu fark ettim. Şimdi dudaklarını kıvrarak beni izliyor, bacaklarını ayırıp kollarını kavuşturarak arkasına yaslanıyor, benim de eğlenceye katılıp balonları patlatmaya başlamamı seyrediyor. The Balonların çoğu dans pistine düştüğünde müzik başlıyor ve grup çalmaya başladığında insanlar balonların etrafında dans etmeye çalışıyor, diğerleri ise ayaklarıyla balonları patlatarak oyun oynuyor.

Gülüyorum ve elbisemi kaldırıyorum, ayakkabılarımın topuklarını bir balona batırıyorum.

Pop!

Pop!

Pop!

POP!

Kafamı kaldırdığımda hâlâ beni izliyordu. Onun mutluluğunu benim mutluluğum gibi hissediyorum.

The Armin van Buuren'in "This is What It Feels like" şarkısı ~~afında~~ sallanıyor ve odanın ortasında müzikle dans etmeye başlıyorum, içimden geçtiğini hissediyorum ve Greyson'ın bir sandalye çekip oturmasını izliyorum, eğilerek

Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, ben tek başıma dans ederken parlak, kısık gözlerini bana dikmiş.

Ceketini mükemmel bir şekilde dolduruyor. Kaslı kollarını, geniş omuzlarının mükemmel üçgenini, dar belini görüyorum ve hepsini istiyorum. That öpücüklerimden dolayı normalden biraz daha pembe görünen ağzı. Those aç gözler. The güzel adam.

Sevgiyle parıldayan bir bakışla yanıma gelişini izliyor ve midemde bir sıkıntı hissediyorum çünkü aniden bu insanların bir balon gibi patlayıp gitmesini ve sadece ikimizin kalmasını istiyorum. O ve ben. O gülümsüyor, ben de gülümsüyorum, karnımın derinliklerinde bir karıncalanma.

Tanışmadan önce bile beni izliyordu ve ben bunu bilmiyordum. Ona, babasına ait bir şeyim vardı ve Greyson benim hiç fark etmediğim bir gölgem olmuştu ama o beni fark etmişti. Beni izlemeyi *seviyor*. Ben de ona doğru salınarak ilerlerken vücudunu izlemesine izin verdim ve birkaç adım ötede durduğumda elini kaldırıp parmağını bana doğru uzattı.

Belimden tutup beni dizlerinin üzerine çektiğinde gülerek tekrar kalkıyorum. "Bu gece ne kadar güzel görüldüğünün farkında mısın?" diye fısıldıyor boynuma ve o koyu takım elbisenin içinde ben Buttercup'ım, o da beş parmaklı olanı yenen Westley ve artık mutlu olabiliriz. Mutluyuz.

Beni göğsüne yaklaştırıyor, açıkça beni hissetmenin, kokumun tadını çıkarıyor. "Daha seksi olamazdın prenses. Daha seksisi. Kendini tüketene kadar seni izleyebilirim ama planladığım şey için enerjiye ihtiyacım var."

Kulağıma bu kadar yakın olan seksi sesi vücudumda dalgalanıyor. Sert çenesini öpmeye başlıyorum. "Ne zaman?"

"Daireye döndüğümüzde," diye söz veriyor, sesi şehvetle gergin.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve saç diplerimden ayak parmaklarıma kadar karıncalanmalar başlıyor. Nefes aldığım ve gördüğüm tek şey o. Tek istediğim ve ihtiyacım olan. Gözleri, ela yeşili ve ateş gibi. Ağzı. Yumuşak ve sert görünen dudakları. Elini çıplak sırtım boyunca okşadığında içimden bir sarsıntı geçiyor ve kabaca eklediğinde okşama sırasında nabzım sıçırıyor, "Sana tapıyorum. Sana değer veriyorum. El üstünde tutuyorum. Sanırım seni çok iyi saklıyorum."

Tüm vücudum tepki veriyor. Kendimi çok değerli hissediyorum. *Onun kızı*. Ben. Benim. Benim. "Evet. Beni tut. Sev beni. Bu gece sert sür beni, Grey. Adamlarına bindiğin kadar sert," diye alay ediyorum.

Adamları ona saygı duyuyor, ona hayranlık duyuyor, belki biraz da ondan korkuyor. Ama ben ondan korkmuyorum.

Benim iki katım erkekleri titretebilir, ama beni değil. Tamam, evet. Beni titretiyor. Beni aşktan titretiyor. Şehvetle. Ama asla korkutmaz. Çünkü onun bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Aslında, beni gerçekten *güvende* hissettirebilecek tek kişi o.

Alçak ve derin bir sesle kıkırdıyor. "Bir yılan çukuruna nazıkçe hükmedemezsin ama ben prensesime sert ama nazık bir el kullanmayı tercih ederim."

"Mm. Ve umarım benim durumumda tek elin yeterli olmayacağını biliyorsundur. İki elini kullanmalısın!"

Gülüyoruz ve bunu yaparken bana sokuluyor. Prens *olmadığı* halde bana prenses demesini seviyorum. Ama kalbimde, o çok daha fazlası. O benim kralım.

apartmanımıza vardığımızda. Tabii ki *onun* dairesiydi ama taşınmamı o istedi ve artık benim de dairem.

Binamızın lobisinden geçerken, eli elime dolanmışken asansör düğmesine basıyor ve beni kollarının arasına alarak şaşırtıyor. "Um? Yürüyebilir miyim?" Diyorum.

"Bu yürüyüşle beni çıldırtmak da dahil olmak üzere pek çok şey yapabileceğini biliyorum ama birazdan yapacağımız şey için enerjine ihtiyacın olacak. Bu yüzden sıkı dur ve dayan."

Ona sırtıyorum ve tam olarak istediği şeyi yapıyorum, zirveye çıkarken kulağına fısıldıyorum, "Hiçbir şey beni senin kadar canlı hissettirmiyor. Seni koklamak, seni hissetmek, seni sevmek." Kalın boğazını ve kulağının arkasını öpüyorum, asansörde yalnız olduğumuza seviniyorum, böylece ulaşabildiğim her yeri sevgiyle öpebiliyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum, ellerimi takım elbisesinin yakalarına sürüyorum. "Seni çok seviyorum, teninin, saçlarının ve gömleklerinin kokusunu özledim."

Kafatasımı avuçluyor ve başımı kendisine doğru çeviriyor. "Melanie." Bana bakışından kalbim acıyor, sanki onun yaşayan, nefes alan bir hayaliymişim gibi.

Kapımıza ulaşana kadar uzun, sıcak bir öpücükle ağzımı alıyor. Then beni asansörden çıkarıp dairemize taşıyor. Gömleğinin yakasıyla oynuyorum ve fısıldıyorum, "Beni yere bırak da ayakkabılarımı çıkarayım ve bana aldığın elbiseyi asayım."

Ağzıma bir öpücük kondurup beni yere bırakıyor, sonra da kapıyı arkamızdan kilitliyor. "Bir dakika. Daha fazla değil."

Buraya girdiğimizde hissettiklerime bayılıyorum. Burayı dekore ettim çünkü adam sonsuza kadar Sparta'da yaşamamızı bekleyemez ve şimdi bize bir ev inşa etmeye çalışıyorum. Bir erkeğin yanına taşınmak hayatımda büyük bir adımdı. Sevdiğim bir adamla. Tehlikeli, güçlü, ele avuca sığmaz, verici, ketum, bunların hepsi olan bir adam. Tüm bunlara rağmen beni koruyacağına güvendiğim bir adam.

"Burada seninle yaşamaya zor alışıyorum," diye itiraf ediyorum yaptığım işi hayranlıkla seyrederken. The taş bacanın üzerindeki sanat eseri. The pencere kenarında, baktığımızlardan daha uzun olan canlı bitki üçlüsü.

"Ve seninle yaşamak için yaşamak zorunda olduğum boktan şeylere alışamıyorum."

Gülüyorum, sonra beni yatak odasına doğru takip ederken utangaç bir şekilde gülümsüyorum. "Hoşuna gitmemiş gibi davranma çünkü sana fikrini sordum. Ve henüz işim bitmedi, biliyorsun. Ebeveyn yatak odasını kraliyet mavisine boyamak ve oturma odamıza biraz mor eklemek istiyorum. Ve sonra planım-"

"Yeter, bebeğim."

Yatak odasına ulaştık ve kravatını çözmeye çalışıyor. Aman Tanrım. Daha seksi olabilir mi, lütfen?

Oh. *Benim*. Bu gece çok kararlı. Kravatını bir kenara atıyor. Ceketini çıkarıyor.

"Ben seninle istediğim her şeyi yapabildiğim sürece sen de benim dairemle istediğini yapabilirsin," diyor bana en seksi sesiyle.

Hiç şansım yok.

İstemiyorum da.

Bana aldığı kırmızı tabanlı siyah topuklu ayakkabılarımı çıkarıp dikkatlice bir kenara koyuyorum. "Bana istediğiniz ahlaksız teklifi

yapın, cevabım evet, Bay King."

"Doğru cevap, prenses." Gözleri parlıyor, külotumu ceketinden çıkarıp uzatıyor, sonra boştaki eliyle parmağını kıvrıyor. "Buraya gel prenses," diye mırıldanıyor, şehvetli bir komut. Sıcak.

"Buradayım," diye karşılık veriyorum.

Külotumu pencerenin yanındaki sandalyeye fırlatıyor. "Sen yatağın diğer tarafındasın. Ve seni burada istiyorum."

Aman Tanrım. *Gerçekten.* Beni olduğu yerde istiyor. Gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor ve tüm o bronz teni tüm parmaklarımı baştan çıkarmak için ortaya çıkıyor. Ona doğru yürümeye başlıyorum, mırıldandığını duyuyorum -doğru *prens*- sesi enseme bir ürperti yaratıyor, son adımları -son adımları- bana yaklaştırıyor. Başının arkasını kavrayıp dudaklarımı sert çenesinde gezdirdikten sonra kulağına "Evet" diye fısıldadığımda adrenalinden titremeye başlıyorum.

Kısık sesle inliyor, ellerini sırtımda gezdiriyor, beni vücuduna yaslıyor -etkileyici ereksiyonu leğen kemiğime baskı yapıyor. "Ne soracağımı bile bilmiyorsun..." diye boğuk bir sesle karşı çıkıyor.

"Evet Greyson," diye fısıldıyorum, sert yüzüne bakarak. "Seni hissetmek istiyorum. Aramızda hiçbir şey istemiyorum. Bunu zaten konuşmuştuk. Doğum kontrol hapi kullanıyorum, sen de temizsin ve benimsin. Yani evet, seni mükemmel, seksi adam. Beni becer, beni sev, benimle dövüş, beni şımart, sadece beni bırakma."

"Melanie."

Adım bir dua gibi fısıldanıyor. Saniyeler içinde gömleğinin son düğmelerini de açıp bir kenara fırlatıyor ve muhteşem bir şekilde çıplak göğüsleriyle beni kendine doğru çekiyor. Çok ateşli, kaslı, güçlü, dirençli ve kollarımda canlı bir tel gibi vızıldıyor.

Birden çılgına döndüm. "Greyson, beni soy ve içime gir."

Güçlü kaslarını okşuyorum, kemerini çözüp pantolonundan çıkarırken dudaklarının kenarına, boğazına, omuzlarına hevesle öpücükler bırakıyorum.

Onu bir kenara fırlatıp göğüs ucu halkasını yalamak için eğiliyorum, dişlerimi kullanarak pürüzsüz beyaz altın halkayı çekiştiriyorum. İnliyor ve beni yatağa bırakıp benimle birlikte aşağı iniyor. Ağzı benimkinin üzerine yerleşiyor. Yüzümü iri elleriyle çerçeveliyor, ben de başının arkasını tutuyorum, ikimiz de dillerimiz hevesle tadabilsin diye birbirimizi yerimize kilitliyoruz. Nefes alış verişlerimiz düzensizleşiyor ama öpüşmeyi bırakmıyoruz.

Benden ayrılmadan önce ağızımla ziyafet çekiyor ve elbisemin fermuarını açmak için ellerini sırtımın altına kaydırıyor.

"Greyson, lütfen," diye sızlanıyorum, daha fazla öpmek için onu kendime çekmeye çalışıyorum.

"Şşt. Beni biraz bekle." Elbisemi vücudumdan aşağı çekştiriyor. "Kırışacak!"

"Şşş. Ben hallederim. Söz veriyorum." Bana yeni bir tane alarak her şeyi düzeltmeyi planlıyormuş gibi bir kenara atıyor, sonra çıplak bacaklarımı tutuyor ve baldırlarımdan, dizlerimden, uyluklarımdan yukarı doğru öpüyor. "Ayak parmaklarından kulaklarının arkasına, o güzel küçük kafana kadar teninin her santimini öpmek istiyorum."

Bir meme ucunu ağızıyla kapatıyor, dilini tepe noktasının üzerinde gezdiriyor. "Oh, lütfen." Elbiseye lanet olsun. Kimin umurunda? Kimin umurunda?

Bu mu?

Dilini diğer meme ucunun üzerinde gezdiriyor, parmaklarını yanlarımda, göğüs kafesimin üzerinde gezdiriyor.

Omurgamı eğiyorum.

Dişleri kulağımı sıyrıyor, kulak mememi çekştiriyor.

The başparmağı ve ön parmağı arasında oynattıkça göğüslerimin uçları zonkluyor. Kanım damarlarımda kaynayan bir ateş gibi.

Dudakları bana işkence etmeye devam ediyor, acımasız, sıcak, ıslak, tenimi kaplıyor, tadıyor, ısırıyor, dişleri sıyrıyor. İçimdeki her duygunun katlanarak arttığı bir zevk seli beni sarıyor. Dudaklarını klitorisime bastırıyor, sonra arasına alıyor ve beni iki parmağıyla doldururken nazıkçe emiyor.

Buna ihtiyacı olduğunu hissedebiliyorum. The bana ihtiyacı var. Beni neredeyse kaybediyordu. Beni neredeyse iki kez kaybediyordu ve sonsuza dek. Sanki bazen beni bulması gereken o ana gidiyormuş gibi gözleri perili. Bilinçsiz ve neredeyse ona gitmiş.

Bu onun için mi yoksa benim için mi daha zor oldu bilmiyorum ama bir daha asla böyle bir şey yaşamamızı istemiyorum. Ve bana baktığında yüzünde gördüğüm kararlılıkla, o da istemiyor.

"Tanrım, hazır mısın bebeğim?" Ayağa kalkıp pantolonunun fermuarını açıyor ve sikinin serbest kalışını izliyorum. Zonkluyor ve pembe, benim için hazır. Benim için istekli.

Bu gece prezervatif yok. Her santimi içimde olacak.

Titreyerek yatakta doğruldum, sesim titriyordu. "Bu sefer beni bekletme Greyson. Gerçekten arzuluyorum ve ihtiyacım var-"

Beni susturmak için bir parmağını bastırıyor ve ben o kadar açım ki, onu ağzıma alıyorum.

Gözleri alev alev yanarken, dilimi parmağının üzerinde gezdirmemi izliyor. "Aç mısın? Em o zaman," diye kalınca emrediyor.

"Yap beni," diye nefes alıyorum.

Parmağını içeri itiyor; beni yapıyor. "That doğru," diye yumuşak bir gülümsemeyle mırıldanıyor ve dilimi penisiyle ovuyor. "Senin zevkin ve ihtiyacın, sen güzel bir karmaşa olana kadar kullanmak, karıştırmak ve karıştırmak için benimdir. *Benim* ıslak karmaşam."

Emerken kora dönüşecek kadar ateşliyim ve ısırıp kemirerek lezzetli teninin tadına bakıyorum. Dudaklarını yavaşça geri çekerken başını eğiyor, yaklaştıkça saçlarındaki bakır çizgiler ışıktaki parlıyor.

Then dudaklarım onun dudaklarının altında, ağzım onun ağzı, nefesim onun nefesi... Başımı arkaya doğru eğiyorum ve şimdiye kadar yaşadığım en sert, en lezzetli öpücüğün içinde eriyorum. Dişler ısırıyor, ısırıyor ve sonra ... dillerimiz.

Göğsü sıcak, sert kadife gibi parmaklarımın altında. Elleri popoma doğru inerken içimde zevk dalgaları uçuşuyor. Isırıkları ağzımı zonklatıyor ve ben de ısırıyorum, aldığım kadar sert veriyorum.

Beni altımdaki yumuşak şiltenin üzerine yatırıyor, sonra aramıza uzanıp başparmağını cinsel organıma sürüyor. Boğazımın derinliklerinde inerken, vücudumdan aşağı kayarken ve am dudaklarımı öperken, başını kaldırıp vahşi, çılgın bir kalp atışı boyunca bana bakarken, gözleri değerli taşlar gibi parlarken, sonra tekrar eğilip amımı biraz daha öperken zorlukla dayanabiliyorum.

"Bir yeriniz acırsa beni durdurun."

"Amım acıyor," diye inliyorum, yoğun zevkten kıvranırken yüzünü kalçalarımın arasına kilitliyorum. "Amım senin için acıyor."

"That sorun değil güzelim, tam da ihtiyacın olan şey bende var." Uzun aletini içime doğru itiyor. Sıkışıyorum ve neredeyse boşalmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ne kadar yakın olduğumu fark ediyor, ellerim bir avuç dolusu çarşafı tutuyor ve öne çıkıp beni dudaklarımdan öpüyor, tadıma bakıyor. "Benim için ateşli olduğunda kokun beni sarhoş ediyor. Ve sen benim için her zaman ateşlisin, değil mi?"

Sözlerindeki sıcaklığı duyabiliyorum, sesi benzersiz ama yumuşak bir güç taşıyor. "Evet," diye nefes alıyorum.

Lezzetli ve sıcak öpücükleri beni çıldırtıyor. Dudaklarını göz kapaklarımın üzerinde gezdirirken aşk, şehvet ve ihtiyaç içimde geziniyor. "Bu canlı yeşil gözleri istiyorum Melanie. Bunları şu anda üzerimde istiyorum... senin içindeyken. Sadece sen ve ben."

Üstümde, çıplak tenim çıplak tene, sadece kolyesi göğüslerimin arasında onun bir işareti gibi duruyor. Gülümsüyor; bundan hoşlanıyor. Elleriyle meme uçlarımı avuçlarken beni izliyor, ben de ellerimle onun meme uçlarını okşuyorum, biri piercingli, diğeri çıplak. Benimkilerin ikisi de onun için büzüşüyor. Onlara baktığında inliyor ve birini değerli bir şeymiş gibi ağzına alıyor. O kadar sert emiyor ki, seksim onun penisinin etrafında kenetleniyor.

İnliyorum ve ellerimi tenine sürüyorum. "Ohhh." Ereksiyonunu okşamak için uzanıyorum; sızıntı yapıyor ve benim için kaya gibi sert. "Oh, Tanrım, işte buradasın," diye nefes alıyorum.

Parmağını çıkarıyor ve çenemi, çenemi yalarken klitorisimi kendi ıslaklığımla fırçalıyor. "Evet?" diye rasps. *İyi misin diye* soruyor?

"Evet," diye nefes nefese onun sikini okşuyorum. Başparmağımı ucundaki meni damlalarının üzerinde gezdiriyorum. Üstümde geriliyor ve başını çevirip sıcak dudaklarını dudaklarımın üzerine koyarken göğsü lezzetli bir gümbürtüyle titriyor. Islak. Ağızlarımız ıslak ve aç, nefeslerimiz hızlı ve istekli. İkimiz de çırlıçıplağız ve o çok mükemmel. Ereksiyonu uzun, kalın ve pembe. Açlıkla eğilip tabanını kavriyorum ve ucunu öpüyorum.

"Awww, kahretsin, Melanie," diye geveliyor ben onun tadını çıkarıp dikkatlice emerken.

Kesik kesik bir nefes alıyor, saçlarımdan nazikçe tutarak beni yukarı çekiyor ve "Buraya gel de sikimi ikimizin de en çok istediği yere koymama izin ver" diyor.

Burnumu boğazına bastırıyorum ve onu ilk kez prezervatifsiz hissedeceğimi bilerek titriyorum. "Seni istiyorum." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, çok tahrik olmuş durumdayım. "Seni nasıl istediğimi bilmiyorsun. Bu siki içimde istiyorum.

This adam. This adam. İçimde."

Adımı sert bir ses tonuyla söyleyerek sırt üstü dönüyor ve beni kucağına çekiyor. Onu -sert ve zonklayan- giriş yerimde hissettiğimde nefesim kesiliyor. Bacaklarımı onun üzerine açıyorum, kalçalarımı hafifçe sallayarak ve heyecanlı bir nefesle kendimi onun ereksiyonuna doğru indiriyorum. İçten içe yanan ela yeşili gözleriyle beni izliyor ve BAKIŞ, bu bakışı nasıl da seviyorum.

Gözlerinin kenarından öpüyorum ve başı beni gererken kollarımı boynuna doluyorum. İçinden daha derin bir inilti daha çıkıyor ve beni kollarının arasına alıp sırtüstü yatırıyor ve doğrulduğunda iki eliyle başımı kavriyor, kalçalarını itip sikini derinlere sokarken dilini ağzımın içine sokuyor. Boğazımdan bir çığlık kaçıyor ve nefesim kesiliyor. Kabzasına kadar içimde. *Tanrım*. Çıplak. İçimde nabzının attığını hissediyorum. The zevk o kadar enfes ki, gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Bedenim daha fazlası için kıvranırken guruldayan bir ses çıkarıyorum, daha önce hiç olmadığı kadar açım. Greyson bir yandan beni öperken bir yandan da beni itiyor ve her nefes kesici, kalp durdurucu dalışta bedenim düğümleniyor.

Boğazımı acımasızca ısıyor, bacaklarımı kalçalarına doluyor. "Bana tutun," diyor kulağıma boğuk bir sesle.

İnledim, çözüldüm. O da aynı şekilde kaybolmuş. O da inliyor. İtiyor. Pompalıyor. Kalçalarını döndürüyor. Sahipleniyor. Almak. "Sana ihtiyacım var," diye tıslıyor, "Çok kötü, *sana ihtiyacım var!*"

Ona ayak uydurmaya çalışıyorum, kalçalarım her harekette, her çılgınca itişte onunla buluşurken sertçe yapışıyorum. Tekrar ve tekrar, sanki bizi bir bütün haline getirmeye çalışıyor. Ellerim ve ağzım kaslı vücudunun her yerinde, onu olabildiğince içime çekiyorum, parmaklarım meşgul, dilim meşgul, kalçalarım sallanıyor. *Greyson Greyson Greyson*, kalbim onun adıyla çarpıyor. Yaralı avucunu kolumda gezdirirken teninin sıcaklığı altında titriyorum. Adımı inliyor ve dilini meme ucumun üzerinde gezdiriyor, ağzı beni tanıyor ve tadıyor, parmakları kıvrımlarımı takip ediyor ve keşfediyor. Sırtım kemerli. Tepeden tırnağa zonkluyor ve yanıyorum. Karanlıkta çıkardığımız seslere inanamıyorum. The nasıl hissettirdiğine. The kokusu. The beni nasıl istediğine.

The Beni izlerken gözlerinde tutku vardı. Kulak memesini emiyorum. Kulağını çekip çekiştirirken titriyor ve kulağına onu sevdiğimi, onu sevdiğimi, onu sevdiğimi mırıldanıyorum.

Boşalmaya başladığımda, şok dalgaları ardı ardına beni vuruyor. Yumuşak bir çığlıkla onun altında titriyorum, Greyson'ın kıpırdamadan durduğunu ve içimde hırlayıp fışkırırken beni sıkıca kavradığını hissediyorum. Sıcak. Islak. Kralım beni onunla dolduruyor. Her şey o kadar nefis ve o kadar samimi ki gözlerim yanıyor.

Akan iki damla gözyaşını hızla siliyorum ve o da başparmaklarını gözlerimin kenarlarına hafifçe yerleştirerek adımı mırıldanıyor.

"Beni çimdikle ki gerçekten olduğuna inanayım," diye fısıldıyorum aniden.

Onun yerine göz kapaklarımın her birini öpüyor ve başparmaklarıyla ıslaklığı şefkatle kuruluyor. "Evet, böyle bir şey olmayacak. Mahvetmeyeceğim-"

Göğüs halkasını çimdikliyorum. "Ah! That hiç hoş değil Melanie," diye azarlıyor, popomu avuçluyor ve bana hafif bir şaplak atıyor.

"Hmm. That güzeldi," diye takılıyorum ve gülümsemesi kayboluyor ve gözleri yenilenen şehvetle kararıyor.

"Senin içinde olmak çok iyi hissettirdi, bebeğim. Beni hissediyor musun?" diye soruyor beni daha yakına çekerken.

"Evet," diye nefes alıyorum. Bedenim onun içimde hissettiklerine odaklanıyor, hâlâ eskisi kadar sert ve yemin ederim çekip gitmesini istemiyorum.

Sanki aynı şeyleri düşünüyormuş gibi kollarımı başımın üzerinde birleştiriyor ve sonra tekrar içimde hareket ediyor, benimle tekrar sevişirken yavaşça, şefkatle, boğuk boğuk mırıldanıyor. "Sevdiğini söyle," diye mırıldanıyor.

İnliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Tanrım, istediğimi biliyorsun." "İsteddiğini söyle."

"İstiyorum, istiyorum."

"Benim de, hep bendim, söyle prenses."

"Her zaman sen, sadece sen. Kendi dünyanda sıfır olabilirsin ... ama benim için her şeysin."

Vücutlarımız geriliyor ve birlikte hareket ediyor, göğüslerimiz sürtünüyor ve o beni öperken piercingi göğüslerimden birine sürtünüyor. Ağızlarımız şişip kızarana, ihtiyaçlarımız, isteklerimiz ve duygularımız içimizi kemirene ve o benim, ben de onun olana kadar öpüyor beni.

Sonunda, benim için bir tane.

Thank yaratma, yazma, düzenleme ve durmadan "o" hakkında konuşma süreçlerim boyunca gösterdikleri inanılmaz sabır, sevgi ve destek için eşime, çocuklarıma ve aileme tüm sevgimle teşekkür ederim.

Stacey Suarez'e, en iyi eğitimci ve arkadaş olduğu için ve benimle karakterlerimle konuşacak kadar iyi bir sporcu olduğu için.

Çok sevgili yazar arkadaşlarıma, çok destekleyici, cesaretlendirici ve her yönüyle harika, her zaman benimle okumaya, konuşmaya, ağlamaya veya gülmeye hazırlar, bu da siz Monica Murphy, Jen Frederick, Lisa Desrochers, Christina Lauren anlamına geliyor, J. A. Redmerski ve sevgili VP kızlarım Kim K, Kylie, Kim J, Renee ve Joanna, gerçek dostlar olduğunuz için teşekkürler.

CeCe'ye, sana olan sevgimi ve minnettarlığımı e-posta yoluyla uzun uzun dile getirmiştım, ama bunu bir kez daha yapma ihtiyacı duydum. Thank *ROGUE'u* en sert haliyle okuduğunuz ve gerçek Mel ve Greyson hayranları olduğunuz için.

Kati Brown'a, sen sadece benim için her zaman harika katkıları olan ilham verici bir kadın değilsin, aynı zamanda o güzel beynini parçalara ayırmak ve ödünç almak istiyorum, zekanı çok seviyorum!

Harika Angie, Dana, Milasy, Neda ve Margie'ye, okumalarınız, desteğiniz ve gerçekten değerli dostluğunuz için teşekkür ederim. Size tapıyorum kızlar!

Megan'a, bunu Galeri'deki harika ekibime mümkün olan en parlak şekilde ulaştırdığımdan emin olduğun için teşekkür ederim.

Her zamanki gibi mükemmel redaksiyon için Anita S.'ye.

Lori ve Gel'e, siz meleklersiniz, her zaman kendi çılgın tempoma ayak uydurmama yardımcı oluyorsunuz!

Karakterlerime ve hikayelerime destek olan tüm blog yazarlarına, size teşekkür edecek kelimelerim bile yok. Ama daha önce kapalı olan kapıları açtığınız için teşekkür ederim. Thank cesaretlendirdiğiniz için

yazarların kendilerini her şekilde ifade edebilmeleri için. Ve bizi dünyanın en iyi okuyucuları ile buluşturduğunuz için teşekkür ederiz.

Bilgelik, destek, açık sözlülük, cesaretlendirme ve sabırdan oluşan ve çok takdir ettiğim menajerim Amy'ye, onu bulduğum için kendimi kutsanmış hissediyorum. Ya da daha doğrusu, o beni bulduğu için çok şanslıyım!

Dahi editörüm Adam'a, kitaplarım ve kariyerimle ilgili anlayışlı katkıları ve desteği için; yayıncılarım Nina Bocci, Jules ve Kristin'e; ve sevgili Jen Bergstrom'a ve onun Gallery Books'taki muazzam ekibine - birlikte çalışacak böylesine yetenekli beyinlere sahip olduğum için hem kutsanmış hem de minnettarım. Thank yaptığınız her şey için teşekkürler.

Ve son olarak, siz okuyuculara. Bana ve bu seriye verdiğiniz destek dünyalara bedel. Thank you!

XOXO!

Hey! Thank *ROGUE'u* aldığınız için çok teşekkür ederim. Ben Katy Evans, mutlu bir evliliğim var ve kocam, iki çocuğum ve üç köpeğimle birlikte yaşıyorum ve zamanımı yemek yaparak, yürüyerek, yazarak, okuyarak ve ailemle ilgilenerek geçiriyorum. Sevgili karakterlerimle ve benimle geçirdiğiniz zaman için çok onur duyuyorum ve minnettarım. *REAL*'in yayınlanmasından bu yana, sizler ve inanılmaz desteğiniz sayesinde en sevdiğim, en çılgın yazma hayallerimin gerçekleşmesini izleyebildim. Umarım Greyson ve Melanie'nin hikayesini benim kadar beğenmişsinizdir ve bir sonraki *REAL* serisi için sabırsızlanıyorum! Sırada Pandora'nın hikâyesi *YIRTILMIŞ* var ve yakında Galeri Kitaplar'dan satışa sunulacak.

Kitaplarımı beğendiyseniz ve bir yorum bırakmak isterseniz, düşüncelerinizi başkalarıyla paylaşmak için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Tüm okuyucularımı seviyorum ve sizden haber almayı da seviyorum.

Beni şu adresten bulabilirsiniz:

Web sitesi:

www.katyevans.net

Facebook:

<https://www.facebook.com/AuthorKatyEvans/521052267929550>

Twitter: <https://twitter.com/authorkatyevans>

E-posta: authorkatyevans@gmail.com

Mutlu okumalar ve gerçek kalın!

*XO,
Katy*

REAL

MINE

REMY

Galeri Kitapları

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
bölümüdür. 1230 Avenue of the
Americas

New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

This kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2014 by Katy Evans

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Gallery Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

İlk Gallery Books ticari ciltsiz baskısı Temmuz 2014

GALLERY BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

The Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonsspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım Davina Mock-Maniscalco Kapak
tasarımı Sarah Hansen

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data
Evans, Katy.

Rogue / yazar Katy Evans. -İlk Galerî Kitapları ticari ciltsiz baskı. sayfa
cm

1. Kadın-erkek ilişkileri-Kurgu. I. Başlık.

PR6105.V3495R64 2014

823'.92-dc23

ISBN 978-1-4767-5561-8

ISBN 978-1-4767-5564-9 (e-kitap)

Epigraf

Rogue Çalma Listesi

Birinci Bölüm: Sıfır

İkinci Bölüm:

Kahraman Üçüncü

Bölüm: Kadın

Dördüncü Bölüm:

Erkek

Beşinci Bölüm: Pislik Olmak İş İster Altıncı

Bölüm Beş Altıya Gidiyor

Yedinci Bölüm: Bir Ömür Boyu

İşaretlenmiş Sekizinci Bölüm: Mesaj

Dokuzuncu Bölüm:

Huzursuz Onuncu Bölüm

Beklenti On Birinci Bölüm

Öldürmek On İkinci Bölüm

Düğün On Üçüncü Bölüm

Bu Gece

Bölüm On Dört: Hafta Sonu On

Beşinci Bölüm: Nereye Gidiyorum

Bölüm 16: Borçlar

On Yedinci Bölüm: Daha Fazla

Bölüm On sekiz: Yeraltı On

Dokuzuncu Bölüm Kayıp

Bölüm Yirmi: Kafası Karışık Bölüm

Yirmi Bir: Liste Yirmi İkinci Bölüm

Karar Yirmi Üçüncü Bölüm

Haberler Bölüm Yirmi Dört: Vahiy

Bölüm Yirmi Beş: Düşmüş

Bölüm Yirmi Altı: Karanlıkta Bölüm
Yirmi Yedi: Mükemmel

Teşekkür Yazar
Hakkında